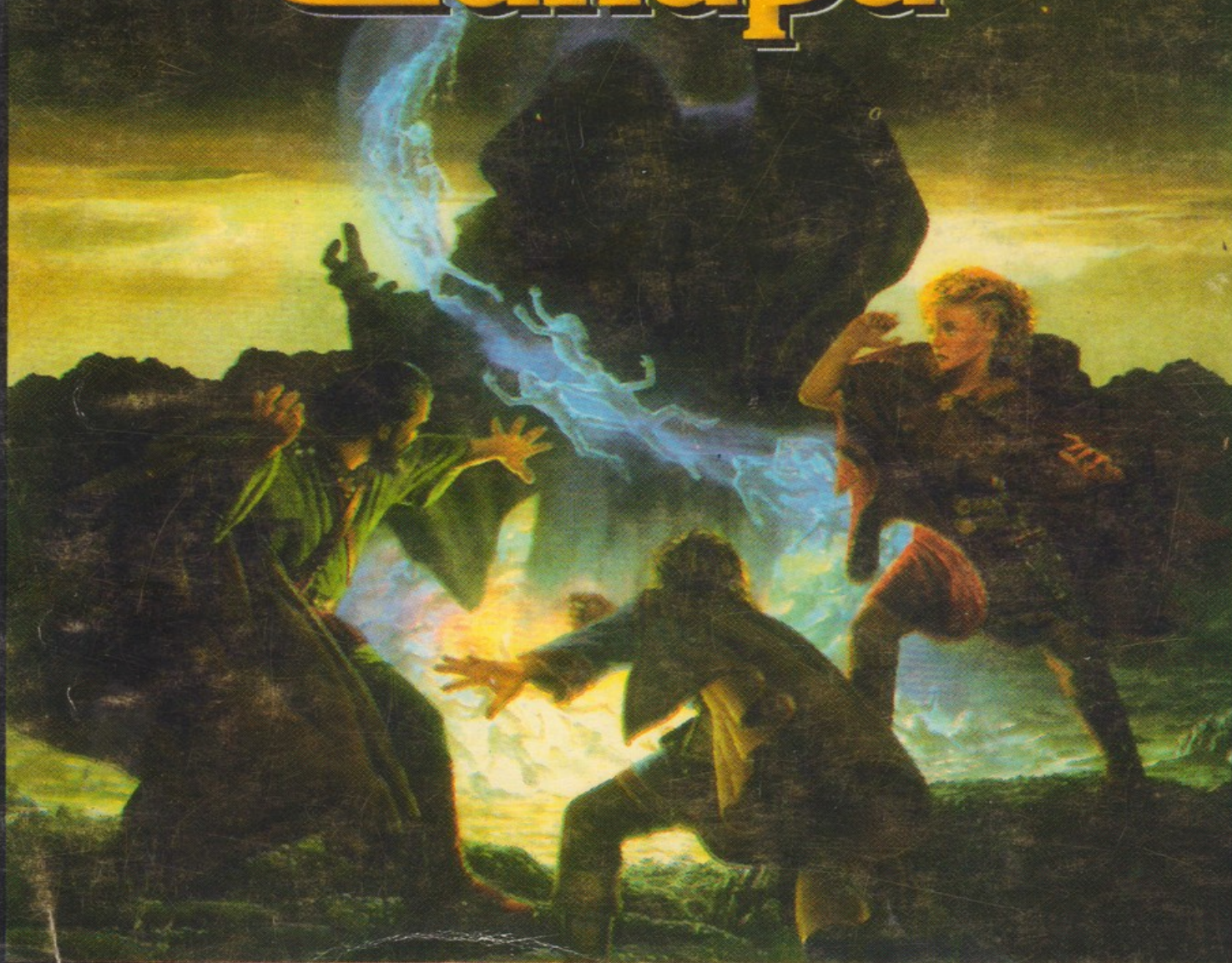

Бестселърът на Ню Йорк Таймс

ТЕРИ БРУКС

Книга първа от наследството на Шанара

Потомците на Шанара

ТЕРИ БРУКС

ПОТОМЦИТЕ НА ШАНАРА

Превод: Александър Лозев

chitanka.info

Триста години са изминали от смъртта на Аланон и Четирите Земи са тъжно променени. Елфите са изчезнали, а Джуджетата са поробени. Южната Земя е под управелнието на Федерацията и магията е напълно забранена.

Пар Омсфорд все още има силата на молитвената песен. Докато брат му Кол Омсфорд разказва старите легенди, той използва тази магия, за да им даде живот. След това се появяват митичните Призраци, които им се противопоставят. Мъж, наричащ себе си Коглайн, донася съобщение от древния Друид Аланон, който ги призовава при Рога на Пъкъла заедно с другите потомци на Шанара: Рен, която живее в Западната Земя и Уокър Бо, който е някъде в Източната Земя.

При Рога на Пъкъла друхът на Аланон им разкрива ужасяващото бъдеще, когато Призраците са унищожили живота по Четирите Земи. За да се предотврати това той нарежда на Пар да открие отдавна загубения Меч на Шанара, Рен да намери изчезналите Елфи и Уокър Бо да върне Друидите и тяхната древна крепост Паранор.

На пръв поглед всичко това е невъзможно за изпълнение!

*На Джудин,
Която прави всяка магия възможна...*

ГЛАВА 1

Старецът седна самотен в сянката на Драконовите зъби и загледа идващия мрак, който гонеше дневната светлина на запад. Денят бе хладен — нещо необичайно за средата на лятото, нощта обещавахе да бъде студена. Разпръснати облаци покриваха небето и се движеха като лутащи се зверове между луната и звездите. Мълчание изпълваше празнотата, която сякаш оставяше след изчезващата светлина. Това бе мълчание, нашепващо за магия, помисли старецът...

Пред него гореше огън, все още малък — само началото на това, което бе необходимо. Старецът го наблюдаваше със смесица от очакване и тревога преди да се наведе и да сложи няколко по-големи сухи клони, от които бързо се издигнаха огнените езици. Разрови жаравата с пръчка, след това бързо отстъпи назад, отблъснат от топлината. Стоеше на границата на светлината и растящия мрак. Той можеше да принадлежи или на двете заедно, или на нито една от тях.

Очите му искряха впити в далечината. Върховете на Драконовия зъб стърчаха към небето като кости, които земята не можеше да задържи.

Огънят проблесна рязко и старецът махна с ръка към една заблудена искра. Той беше просто сноп клони, прибързани леко, които можеха да се разпаднат на прах при силен вятър. Сивите дрехи и плащът висяха на раменете му като на плашило. Кожата му бе твърда, кафява и опъната върху костите. Като мараня пред светлината на огъня бялата коса и брадата се сплитаха около главата му, слаба и изящна. Той бе толкова сбръчкан и прегърбен, че изглеждаше като да е на сто години.

Всъщност бе почти на хиляда.

Странно, помисли той докато бродеше мислено през изминалите години. Паранор, Съвета, дори Друидите си бяха отишли. Странно, че трябваше да надживее всичките.

Тръсна глава. Това беше толкова отдавна, толкова назад във времето, че се бе превърнало в някакъв далечен миг от живота му,

който вече едва разпознаваше. Беше го смятал за нещо приключено и изгубено завинаги. Беше мислил, че е освободен, но може би никога не е бил. Не можеше да се освободи от нещо, което най-малкото бе причина за това, че все още бе жив.

Как иначе, въпреки че бе избавен от Съня на Друидите, би могъл да стои там?

Той потрепери в спускащата се нощ. Мракът го обгърна заедно с последната слънчева светлина, която се стопи зад хоризонта. Време беше. Сънищата му бяха казали, че трябва да е сега, а той вярваше в сънища, защото ги разбираше. Това също бе част от стария му живот, която нямаше да го остави — сънища и видения за горни и долни светове, предупреждения и истини за неща, които биха могли, а понякога и трябваше да се случат.

Той отстъпи от огъня и тръгна по тясната пътека между скалите. Сенките се сключиха около него, а докосването им му навяваше хлад. Вървя дълго, лъкатушейки пред тесни дефилета, лазеше по масивните канари, спускаше се по каменисти склонове и вити сипеи между скалите. Когато отново изплува среди светлината, старецът се озова в плитка, покрита с камънаци долина, залята от езеро, чиято стъкловидна повърхност хвърляше суров зеленикав отблясък.

Езерото беше място за почивка на сенките на Друидите, които идваха и си отиваха. Бяха го призовали при Рога на Пъкъла.

— Бих могъл да се справя и по-бързо — тихо промърмори той.

Бавно и предпазливо с несигурни стъпки заслиза надолу. Сърцето бумтеше в ушите му. Отдавна не бе идвал тук. Водата под него не помръдваше, сенките бяха заспали. Така беше най-добре, помисли той. Най-добре бе да не ги безпокои.

Стигна края на езерото и спря. Беше тихо. Пое дълбоко дъх. После посегна към торбичката на кръста си и отпусна връзката. Внимателно бръкна вътре и извади пълна шепа черен прах, примесен с нещо сребристо. Поколеба се, след това го хвърли във въздуха над езерото.

Прахът избухна със страшна светлина, която озари всичко наоколо като че ли отново бе ден, но със студена светлина. Тя блещукаше и танцуваше в нощта като нещо живо. Старецът я гледаше, здраво придърпал дрехите и плаща си, а в очите му искреше

отразеният ѝ блясък. Той се залюля леко напред-назад и за миг се почувства отново млад.

Изведнъж от светлината се появи сянка издигаща се като дух. Сянката се сгъсти и прие очертанията на мъж покрит с черен плащ — страхотно видение, които всеки, виждал го преди, би познал на часа.

— Е, Аланон? — прошепна старецът.

Главата със спуснатата качулка се наклони назад, така че светлината разкри ясно суровите ѝ черти: заострената брада, дългия изпит нос, свирепото чело, което като че ли бе излято от желязо, очите под него, които гледаха право в душата. Те откриха стареца и бързо го фиксираха. — Имам нужда от теб...

Гласът прозвуча в главата на стареца като шепот, изпълнен с неудоволствие и настойчивост. Сянката можеше да общува единствено чрез мислите. Старецът моментално се отдръпна с желанието това, което бе повикал, да изчезне на мига, но се овладя и застана твърдо срещу страховете си.

— Вече не съм един от вас! — Отговори грубо, а очите му се присвиха застрашително. Бе забравил, че не е необходимо да говори високо. — Не можеш да ми заповядваш.

— Не заповядвам, умолявам. Чуй ме! Ти си единственият, който остана. Може би си последният, докато бъде открит моят приемник. Разбираш ли?...

Старецът нервно се засмя:

— Дали разбирам? Ха! Кой може да разбере по-добре от мен?

— Това, в което едно време не би се усъмнил, винаги ще бъде част от теб. Магията е в теб завинаги. Помогни ми! Изпращам сънища, а децата на Шанара не ми отговарят. Някой трябва да отиде при тях. Някой трябва да ги накара да видят. Ти...

— Не и аз! От години живея далеч от Родовете. Не искам повече да имам нищо общо с техните неприятности. — Старецът се поизправи и се намръщи. — Отдавна отърсих от себе си тези глупости.

Сянката изведнъж се извиси и разля над него и той почувства как се отделя от земята. Не се възпротиви, но се държеше твърдо, макар да усети как яростта на другия мина през тялото му като черна река. Гласът на сянката звучеше като хрущящ звук от триеци се кости.

— Гледай!

Появиха се Четирите Земи. Пред него се простряха зелени поля, планини, хълмове, езера, гори и реки, озарени от слънчевата светлина. Дъхът му спря, когато видя толкова ясно всичко макар да знаеше, че е само видение. Слънчевата светлина изчезна почита веднага, а цветовете се размиха. Мрак всичко и го изпълни с еднообразна сивкава мъгла и на пепел, която се издигаше от прегорели кратери. Земята изгуби своя облик и стана пуста и безжизнена. Хората се лутаха в тази пустош на групи, като животни. Нахвърляха се едни върху други и се разкъсваха, виеха и крещяха. Тъмни привидения, с огнени очи, прелитаха сред тях. Сенките поглъщаха човешките същества. Хранеха се с тях.

Видението се смени. Видя себе си — жив скелет, дрипав просяк, обърнат с лице към котел, закачен над някакъв странен бял огън, който пукаше, извиваше се и шептеше името му. Пламъците се издигаха от котела и пропълзяваха надолу към него и го милваха нежно, като че бе дете. Сенките прелитаха наоколо, първо го подминаваха, а после влизаха в него сякаш празна кутия, с която можеха да си играят както искат. Усещаше докосването им. Искеше му се да изкрещи.

— Гледай!

Видението отново се смени. Появи се обширна гора, а в средата ѝ — огромна планина. На върха имаше замък, стар и порутен, а кулите и стените му се издигаха срещу тъмнината на земята. Паранор, помисли той. Паранор се беше появил отново. Усети как нещо светло и пълно с надежда се надигна в него и пожела да извика от въодушевление. Но изпаренията вече се извиваха из замъка.

Сенките прелитаха наблизо. Древната крепост започна да се пропуква и руши, камъкът и мазилката се трошаха сякаш бяха уловени в менгеме. Земята потрепери. Надигнаха се крясъците на превърнати в животни хора. Изригна огън и планината се разцепи. След това рухна и самият замък. Стенанието на човек, лишен от последната му надежда, изпълни въздуха. Старецът разпозна своето стенание.

Виденията бяха изчезнали. Той стоеше отново пред Рога на Пъкъла, сам с духа на Аланон в сянката на Драконовия зъб. Въпреки решителността си трепереше. Духът го посочи с пръст.

— Ще стане както ти показвах, ако сънищата бъдат пренебрегнати! Ще се случи, ако не действаш. Трябва да помогнеш. Иди при тях — момчето, момичето и Чернокосия Чичо. Кажи им, че

сънищата са истински. Кажи им да дойдат тук при мен първата нощ от новата луна, когато сегашният цикъл е завършен. Тогава ще говоря с тях...

Старецът се смръщи, промърмори, прехапа долната си устна. Пръстите му още веднъж затегнаха връзките на торбичката и мушнаха в колана.

— Ще го направя, защото няма никой друг! — Каза накрая, като изсъска с отвращение думите. — Но не очаквай...

— Само иди при тях. За нищо друго не моля. Нищо повече няма да искам. Върви...

Сянката на Аланон проблесна и се изгуби. Светлината се стопи и долината отново опустя. Старецът се загледа за момент в спокойните води на езерото, след това се обърна.

Когато се върна, огънат, който бе оставил, все още гореше, но вече изглеждаше малък и крехък. Старецът разсеяно се загледа в пламъците след като клекна пред тях. Разбута вече изгорялата пепел и се заслуша в тишината на мислите си.

Познаваше момчето, момичето и Чернокосия Чичо. Те бяха децата на Шанара, които можеха да спасят всички и да върнат магията. Разтърси побелялата си глава. Как можеше да ги убеди? Ако не обръщаха внимание на Аланон, какъв беше шансът да обърнат внимание на него?

Отново пред очите му изплуваха страховитите видения. Най-добре бе да ги накара да го послушат. Той разбираше от видения. Ако в тези имаше истина и дори човек като него, който се подиграваше на Друидите и тяхната магия, можеше да разбере.

Ако децата на Шанара откажеха да го послушат, трябваше да изживеят всичко това.

ГЛАВА 2

На задната врата на кръчмата „Синият бакембард“ стоеше Пар Омсфорд и се взираше надолу в затъмнения тунел на тясната уличка, която минаваше между сградите в светлината на Варфийлт. „Синият бакембард“ беше паянтова, но просторна стара сграда и изглеждаше като че ли някога е била обор. Горе над трапезарията имаше стаи за спане. Околните сгради описваха нещо като несиметрично „П“, разположено на хълма в западния край на града.

Пар пое дълбоко нощния въздух. Градски миризми: на задушено месо със зеленчуци и гарнирано е подправки, на ликьори с остър аромат и горчиви бири, на парфюми, на кожени дрехи, на нажежено желязо от ковачниците и на искрящи въглени, на животинска и човешка пот, на камък, дърво и прах — всички бяха там.

Надолу по пътеката отвъд изрисуваните дъсчени гербове на магазините и занаятчийниците хълмът се спускаше там, където централната част на града оставаше на изток. На дневна светлина грозно и безцветно сборище на сгради, през нощта градът изглеждаше съвсем различно. Сградите изчезнаха в тъмнината, а хилядите светлини се разпростираха като рояк светулки докдето погледът можеше да стигне. Те покриваха пейзажа, трепкаха в мрака и оставяха златни следи по течната кожа на Мърмидон, по пътя ѝ на юг. Варфийлт сега беше красив, като с магия метачката се бе превърнала в приказна кралица.

На Пар му харесваше, че градът е магически. Допадаше му неговият простор, пъстротата от хора и предмети, богатата смесица на живота. Беше много по-различно от Шейди Вейл — гористото селце, в което беше израснал. Но пък му липсваха чистота на дърветата и потоците, усамотението и чувството за вечност, които украсяваха живота във Вейл. Градът не знаеше нищо за този живот, но това нямаше значение за Пар, защото въпреки това, харесваше града. Никои не беше казал, че трябва да избира помежду им. Нямаше причина да не може да се наслаждава и на двете.

Брат му Кол, разбира се, не беше съгласен с него. Кол виждаше нещата доста по-различно. За него Варфийлт не беше нищо повече от един престъпен град на края на територията на Федерацията, леговище на злодеи, място, където можеше да се примириш с всичко. В целият Калахорн, всъщност в цялата Южна земя нямаше по-лошо място. Кол мразеше града.

Гласове и потропване на чаши се носеха в тъмнината зад Пар. Звучите от кръчмата изскачаха навън, щом вратата се отвореше, и изчезваха при затварянето ѝ. Пар се обърна.

— Почти е време — каза Кол, когато стигна до него.

Пар кимна. Изглеждаше малък и крехък до Кол — силен младеж с резки черти и коса с цвят на кал. Непознат не би ги взел за братя. Кол изглеждаше като типичен човек от Вейл, загорял и груб, с огромни ръце и крака, които брат му обичаше да сравнява с тези на патица. Пар бе слаб и рус, чертите му напомняха досущ на Елфите — от заострените очи и вежди до издължените и тънки кости на лицето. Беше време, когато кръвта на Елфите не бе нищо повече от издънка на линията, резултат от поколения Омсфорд, живели във Вейл. Но преди четири поколения (така бе казал баща му), неговият прадядо се бил завърнал в Западните земи при Елфите, оженил се за тяхно момиче и се сдобил със син и дъщеря.

Синът се оженил за друго момиче от Елфите и поради причини, които никога не изясниха, младата двойка — прабабата и прадядото на Пар — се завърнали във Вейл, като по този начин внесли свежа Елфска кръв в рода на Омсфорд. Дори тогава много от членовете на семейството нямали нищо в чертите си, което да подсказва за смесения им произход. Кол и неговите родители Джерълън и Мириан бяха такъв пример, докато кръвната линия на Елф у Пар веднага се набиваше на очи.

Това че лесно можеше да бъде разпознат, не бе твърде желано. Във Варфийлт, Пар трябваше да прикрива чертите си: да си скубе веждите, да оставя косата си достатъчно дълга, за да скрие ушите, да почерня лицето си. По това време не беше умно да привличаш внимание с чертите си на Елф.

— Добре е пуснал мантията си тази вечер, нали? — каза Кол, прехвърляйки погледа си от пътеката към града отвъд. — Черно

кадифе и искри, нито един конец не е провиснал. Хитър е този град. Дори небето му е приятел.

Пар се усмихна. Небето бе чисто и изпълнено с блясъка на тънка, изгубваща се луна и звезди.

— Може и да ти хареса, ако му дадеш поне половин възможност.

— На мен ли? — изсумтя Кол. — Едва ли. Тук съм, защото и ти си тук. Не бих стоял и минута, ако не трябваше.

— Можеше да си отидеш, ако беше поискал. Кол се наежи:

— Да не започваме отново, Пар. Вече го обсъдихме. Ти беше този, който реши, че трябва да дойдем на север в градовете. Тогава не харесвах идеята, сега също. Но това не променя факта, че решихме да го направим заедно ти и аз. Хубав брат щях да съм ти, ако те оставех тук и си заминех обратно за Вейл! Във всеки случай не мисля, че би се справил без мен.

— Добре, добре, просто... — опита се да го прекъсне Пар.

— Ти се опита да се пошегуваш за моя сметка! — завърши Кол разпалено. — Напоследък го правиш неведнъж. Като че ли ти харесва.

— Не е така.

Кол не му обърна внимание, загледан в тъмнината.

— Никога не бих се заяждал с някого с патешки крака.

Кол, без да иска, се захили:

— Хубава приказка от един дребосък със заострени уши. Трябва да си благодарен, че избрах да остана и да се грижа за теб.

Пар го бутна на шега и двамата се засмяха. След това тръгнаха тихо, взирайки се в тъмнината, като се заслушваха в звуците от кръчмата и улиците оттатък. Пар въздъхна. Беше топла мързелива лятна нощ, която запрати хладните и тежки дни от последните няколко седмици в спомените. Беше от онези, когато неприятностите се разпръскват и ги заместват мечтите.

— Носят се слухове, че в града има Търсачи — каза изведнъж Кол.

— Винаги има слухове — отговори Пар.

— И слуховете често са истина. Говори се, че са замислили да изловят всички магьосници, да им забранят да работят и да затворят кръчмите. — Кол напрегнато се взираше в нещо. — Търсачи, Пар. Не прости войници, а Търсачи.

Пар знаеше кои са Търсачите — секретната полиция на Федерацията, изпълнителната власт на Коалиционния съвет на Законодателите. Знаеше. Кол и той бяха пристигнали във Варфлийт две седмици по-рано. Пътуваха на север от Шейди Вейл, изоставиха близките и сигурността на семейния дом и дойдоха в пограничните земи на Калахорн. Направиха го, защото Пар реши, че е дошло времето да разкажат другите приказките си, че е необходимо да видят и други хора, освен тези във Вейл. Дойдоха във Варфлийт, защото беше открит град, извън управлението на Федерацията — рай за престъпници и бегълци, но също и за идеи. Място, където хората все още слушаха с интерес и където магията все още беше на почит — дори бе защитавана. Той владееше магията и с помощта на Кол я беше донесъл във Варфлийт, за да сподели чудесата ѝ. Там вече тя беше практикувана и от други, но неговата беше доста по-различна: неговата беше истинска.

Намериха „Синият бакембард“ — една от най-големите и най-известни кръчми в града, още първия ден. Пар убеди съдържателя да ги наеме. Очакваше го. Все още можеше да убеди всекиго, в каквото и да било, с молитвена песен. Истинската магия. Шептеше думите, без да ги изрича.

Не беше останала много истинска магия в Четирите земи, освен в отдалечените и диви места, където управлението на федерацията не се бе разпростряло. Молитвената песен бе последната от магиите на Омсфорд. Беше дар, преминал през десет поколения, за да достигне до него. Кол не го притежаваше. Родителите му също. Всъщност никой от семейство Омсфорд не го беше имал, откакто пралядо му и прабаба му се бяха завърнали от Западните земи. Но магията на молитвената песен, която се бе появила преди почти триста години с неговия прародител Джеър, бе негова откакто се роди. Молиш ли се за нещо, пей за него. Той можеше да създаде живи картини в умовете на слушателите си, можеше да създава материя от въздуха.

Това го бе довело във Варфлийт. От три века семейство Омсфорд беше предавало приказките за Елфите на Шанара. Всичко бе започнало с Джеър. Всъщност бе започнало много преди него, когато приказките не са били за магията, защото тя все още не е била открита, а за света преди разрушението му във Великите войни. Разказвачи са били малцината преживели ужасното унищожение, но Джеър е бил първият,

който е използвал молитвената песен, за да материализира виденията, създадени от думите му, да съживи приказките в умовете на тези, които са ги слушали. Приказките бяха за старите дни: легенди за Елфите на Шанара, за Друидите и техния живот в Паранор, за Елфи и Джуджета, за магията, която управлява живота им. Приказките бяха и за Ший Омсфорд и брат му Флик, и за опита им да открият Меча на Шанара, за Уил Омсфорд, и красивото, и трагично момиче Елф Амбърл, и за борбата им с Демоните преборили Забраната, за Джеър Омсфорд и сестра му Брин и за тяхното пътуване до крепостта Греймарк, както и за сблъсъка им с Призраците Морди, за Друидите Аланон и Бремен, за краля на Елфите Ивънтайн Елеседил, за войни като Балинор Букхана и Стий Дженс.

Хората от Омсфорд са идвали и са си отивали, а много от тях са пренесли приказките до далечни земи. Но сега в продължение на три поколения никой член на семейството не бе разказвал приказките извън Вейл. Никой не бе пожелал да рискува да бъде заловен.

Рискът беше значителен. Практикуването на магия под каквато и да е форма бе забранено в четирите земи или поне там, където управляваше Федерацията, което на практика беше същото. Така бе през последните сто години. През това време никой Омсфорд не бе напускал Вейл. Пар беше първият. Бе пораснал и се чувстваше изморен отново и отново да разказва същите приказки, на същите няколко слушатели. И другите трябваше да ги чуят, да знаят истината за Друидите и тяхната Магия, за борбата, предшествала годините, в които живееха.

Страхът му да не бъде заловен бе подобен на повикът, който чувстваше. Той взе решение, въпреки протестите на Кол и родителите си. Накрая брат му реши да дойде с него, както беше правил винаги, когато мислеше, че Пар има нужда от грижи.

Варфлийт трябваше да бъде началото. Магията, която откриха, че се практикува там, бе наистина дребно нещо и не си струваше неприятностите. Калахорн бе само протекторат на Федерацията, а Варфлийт — толкова далече, че почти беше в свободната територия. Все още не беше окупиран. Засега Федерацията смяташе, че е под достойнството ѝ да се занимава с него.

Но Търсачите? Пар тръсна глава. Търсачите в крайна сметка бяха нещо друго. Търсачи се появяваха само когато от страна на

Федерацията се появяваше сериозно намерение да изкорени практикуването на магии. Никой не ги търсеше за друго.

— Тук става твърде опасно за нас — каза Кол, като че ли четеше мислите на Пар. — Ще ни открият.

— Ние сме само едни от стотиците, които практикуват това изкуство. — Пар поклати глава. — Само едни сред множеството. Кол го погледна: едни от стотиците — да, но и единствените, които практикуват истинска магия.

Пар погледна назад. Кръчмата им плащаше добри пари и те им трябваша, за да се справят с налозите, изисквани от Федерацията. Трябваша им за тяхното семейство и за Вейл. Не искаха да се предават само заради някакъв слух.

Стисна челюсти. Не искаше да се предава още повече защото това означаваше, че приказките трябва да бъдат върнати във Вейл и скрити там, без да бъдат разказани на тези, които имаха нужда да ги чуят. Това означаваше, че репресията над идеите, която стягаше Четирите земи като менгеме, се бе затегнала с още едно завъртане.

— Трябва да тръгваме — каза Кол и прекъсна мислите му.

Пар почувства внезапен гняв, преди да разбере, че брат му не предлага да напуснат града, а да влязат на сцената на кръчмата.

— Искан ми се да живеехме в други времена — каза той меко. Изчака, като гледаше как се напрегна Кол. — Искан ми се отново да има Елфи и Друиди. Искан ми се отново да има герои — дори един.

Отдалечи се, внезапно замислен за нещо друго.

Кол се отлепи от вратата, стовари голямата си ръка на рамото на брат си, обърна го и го поведе обратно надолу към тъмния коридор.

— Ако продължиш да пееш за това, кой знае, може да се появят.

Пар се остави да го водят като дете. Той вече не мислеше за герои, Елфи и Друиди, дори и за Търсачи.

Мислеше за сънищата.

Разказа приказката за стана на Елфите в Халис Кат, как Ивънтайн Елеседил и Елфите заедно със Стий Дженс и Граничния Легион са се сражавали да удържат позициите си срещу яростните атаки на Демоните. Това бе една от любимите приказки на Пар, първата от Великите битки на Елфите в ужасната война в Западните земи. Те стояха на ниска платформа в единия край на главната трапезария. Пар напред, Кол — стъпка назад и встрани от него. Докато Кол разказваше

приказката, Пар пееше, за да създаде съответните видения и кръчмата оживя от магията на гласа му. Той предаде на стотината събрали се слушатели чувствата на ярост и предопределеност, които бяха обладали защитниците на Кат.

Позволи им да виждат побеснелите Демони, бойните им викове. Той ги въведе и не искаше да ги пусне. Те стояха на пътя на нападателите. Видяха раняването на Ивънтайн и появяването на сина му Андър като водач на Елфите. Гледаха как Друида Аланон стои съвсем сам пред магията на Демоните и я отблъсква. Усещаха живота и смъртта толкова близо, че беше почти ужасяващо.

Когато свършиха, всичко притихна. След това започна диво блъскане на чаши, наздравници и викове на въодушевление, каквито не бяха чували на никое от досегашните представления. За миг като че ли тълпата щеше да събори гредите на кръчмата, толкова необуздано бе тяхното одобрение. Пар бе потънал в пот, разбрал за пръв път колко много е дал в разказването. Когато напуснеха платформата за кратка почивка която им разрешаваха между разказите, умът му все още беше отнесен и мислеше за сънищата.

Кол спря за чаша бира пред отворената врата на килера, а Пар продължи още малко надолу по коридора, докато стигна до празен варел, изправен пред портичката на избата. Отпусна се тежко върху му.

Имаше тези сънища вече почти месец и все още не знаеше защо.

Сънищата се появяваха обезпокоително често. Винаги започваха с черна фигура с наметало, която можеше да бъде Аланон, издигаща се от едно езеро, което можеше да бъде Рога на Пъкала, фигурата винаги му говореше с едни и същи думи: „Ела при мен. Ти си ми необходим. Четирите земи са в смъртна опасност! Магията е почти изгубена! Ела сега, дете на Шанара.“

Имаше още, въпреки че останалото се сменяше. Понякога имаше образ на свят, роден от неописуем кошмар. Понякога имаше образи на изгубени талисмани — Мечът на Шанара и Камъните на Елфите. Понякога викаха и Рен, малката Рен, а понякога и чичо му — Уокър Бо. Те също трябваше да дойдат. И те бяха нужни.

Твърде прибързано бе решил след първата нощ, че сънищата са страничен ефект от продължителното използване на молитвената песен. Пееше старите приказки за Господаря на Магиите и Носителите на черепи, за Демони и Призраците Морди, за Аланон и света,

заплашен от злото и беше естествено образите от тези приказки да се прехвърлят в съня му. Беше опитал да се бори, като използваше молитвената песен при по-леки приказки, но това не бе помогнало. Сънищата продължиха. Скри това от Кол, който би го използвал просто като извинение, за да го посъветва да спре с призоваването на магията и да се върнат във Вейл.

Преди три нощи сънищата престанаха така внезапно, както и бяха започнали. Сега се чудеше защо. Чудеше се дали не е сбъркал произхода им. Или са му били изпратени от някого?

Но кой би могъл да ги изпрати?

Аланон? Истинският Аланон, който бе мъртъв от триста години?

Някой друг?

Нещо друго? Нещо, което си имаше причина да не му мисли доброто?

Потрепна при мисълта, опита се да я изпъди от ума си и бързо се върна в коридора, за да намери Кол.

Тълпата, която очакваше следващия разказ, беше още по-голяма. Покрай стените стояха хора, които не можеха да намерят столове или пейки, за да седнат, макар „Синият. Бакембард“ да беше просторна сграда. Пар трудно понасяше голямата близост — посетителите на кръчмата бяха дошли толкова напред, че първите всъщност бяха седнали на платформата и пиеха. Тази група беше по-различна от предишната, въпреки че той не можеше да каже защо. Имаше различно усещане към тях, като че бяха прикрили нещо чуждоземно. Кол сигурно също го бе почувствал. Той погледна няколко пъти към Пар, докато се готвеше за представлението и в черните му очи се чувстваше напрежение.

Висок мъж с черна брада, обвит със сиво-кафяв горски плащ, разбути тълпата и стигна до края на платформата, където се намести удобно. Съседите му го погледнаха гневно, но след като видяха по-отблизо лицето му, размислиха. Пар ги зърна за момент и отмести поглед. Нещо не вървеше.

Започна ритмичното пляскане с ръце. Тълпата ставаше неспокойна.

— Пар, това не ми харесва. Има нещо...

Той не завърши. Съдържателят на кръчмата се приближи и им каза да започват преди тълпата да полудее и да започне да чупи. Кол

отстъпи мълчаливо настрана. Светлините проблеснаха и Пар започна да пее. Приказката беше за Аланон и битката с Джачайра. Кол започна да говори, като описа пред събралите се картината: какъв ден е било, каква е била долчинката, в която са дошли Друида, заедно с Брин Омсфорд и Рон Лий, как всичко изведнъж е притихнало. Пар създаваше виденията в умовете на слушателите си, напластявайки у тях чувството на нетърпение и очакване.

В задната част на помещението се раздвижиха някакви фигури и блокираха вратите и прозорците. Мъжете смъкнаха плащовете си и останаха с черни униформи. Проблеснаха оръжия. По ръкавите и гърдите си имаха бели емблеми. Пар още повече разкриви образа на Елфа. Глава на вълк.

Мъжете в черно бяха Търсачи!

Гласът на Пар стана колеблив, а виденията проблеснаха и изгубиха силата си. Слушателите започнаха да негодуват и да се оглеждат. Кол спря разказа си. Навсякъде имаше движение. Зад тях в тъмнината имаше някой. Той бе навсякъде. Кол застана нащрек.

След това светлините отново се появиха и група от облечените в черно Търсачи с блъскане си проправиха път. Имаше викове на протест и мърморене, но зрителите бързаха да се отдръпнат и да им направят място. Съдържателят на „Синия бакембард“ се опита да се намеси, но бе пометен настрана.

Част от мъжете в черно спря точно пред платформата.

Друга група блокира изходите. Всички, облечени от главата до петите в черно, над устата бяха прикрити, а емблемите с главата на вълк проблясваха. Бяха въоръжени с къси мечове, ками и палки. Оръжието бе подготвено. От всичките лъхаше жестокост както от начина, по който се държаха, така и от погледите им.

Водачът им беше огромен, яростен мъж с изключително дълги ръце и мощно телосложение. Лицето му под маската беше като вкаменено, а половината бе покрита с груба, червеникава брада. Лявата му ръка беше с ръкавица до лакътя.

— Имената ви? — попита той. Гласът му бе нежен, почти шепнеше.

Пар се поколеба.

— Какво сме направили?

— Омсфорд ли се казваш? — говорещият го изучаваше настойчиво.

Пар кимна:

— Да, но не сме...

— Арестувани сте за нарушаване на висшия закон на Федерацията! — Съобщи нежния глас. Слушателите започнаха да мърморят. — Използвали сте магия, въпреки...

— Просто разказваха приказки! — извика един мъж на няколко стъпки от тях. Един от Търсачите го удари рязко с палката си и мъжът се строполи на пода.

— Използвали сте магия, въпреки Федералните разпоредби и по този начин сте застрашили обществото! — Говорещият дори не си направи труда да погледне падналия. — Ще бъдете отведени...

Не завърши. Една газова лампа падна неочаквано от тавана наред препълнената кръчма и избухна в пламъци. Всички скочиха на крака. Настана хаос. Говорещият и хората му се обърнаха с изненада. В същия момент високият брадат мъж, който преди това бе заел място на края на платформата, скочи на крака, прехвърли се през няколко изненадани слушатели и разблъска най-близката групичка Търсачи. Прехвърли се на сцената пред Пар и Кол, хвърли дрипавия си плащ и остана в зелените си дрехи и въоръжение на горски ловец. Вдигна ръката си и я стисна о юмрук.

— Роден съм свободен! — изкрещя той всред объркването.

Като че ли след това всичко стана изведнъж. Декоративната мрежа оттогава някак си се освободи, последва газовата лампа към пода и на практика омота всички, събрани в „Синия бакембард“. Виковете и проклетия се понесоха от уловените. До вратата мъже, облечени в зелено, се спуснаха върху смутените Търсачи и ги поваляха на земята. Газовите лампи бяха разбити и стаята се осветяваше само от пожара, който се разрастваше.

Високият мъж подмина Пар и Кол с бързина, която не очакваха. Сграбчи първия от търсачите, които блокираха задния изход, и с бърз удар с крак му счупи врата. В ръцете му се появиха къс меч и кама и останалите двама също паднаха.

— Насам, бързо! — викна той на Пар и Кол.

Една тъмна сянка се протегна към тях докато минаваха, но Кол събори мъжа и го хвърли в котела от бореци се тела. Посегна назад,

за да е сигурен, че не е изгубил брат си и голямата му ръка сграбчи крехкото му рамо. Пар изкрещя без да иска. Кол винаги забравяше колко е силен.

Изчезнаха от сцената и стигнаха до задния коридор. Високият непознат се движеше пред тях. Някой се опита да ги спре, но непознатият го прегази. Врявата в помещението зад тях беше оглушителна, а пламъците се разпръскваха навсякъде и гладно захапваха пода и стените. Непознатият ги водеше бързо през коридора и задната врата към пътеката. Още двама от мъжете, облечени в зелено, чакаха. Те безмълвно измъкнаха братята от кръчмата.

Пар погледна назад. Пламъците вече изскачаха от прозорците и пълзяха към покрива. „Синият бакембард“ бе изживял последната си нощ.

Спуснаха се по пътеката надолу край хора с учудени лица широко отворени очи, завиха по някакъв път, за които Пар би могъл да се закълне, че никога не е виждал, въпреки многото си екскурзии насам, преминаха през няколко врати и коридори, докато излязоха на някаква улица. Никой не говореше. Когато най-накрая звукът от крясъците и блясъка на огъня не достигнаха до тях, непознатият забави и кимна на двамата си придружители да отведат Пар и Кол в една затъмнена ниша.

От бягането всички дишаха тежко. Непознатият се обърна да ги погледне и се усмихна:

— Казват, че малко упражнения са полезни за храносмилането. Какво мислите? Добре ли сте?

Братята кимнаха.

— Кой си ти? — попита Пар.

— Ами, всъщност един от семейството, приятелю, не ме ли позна? Не си, нали? А и защо трябва? Все пак никога не сме се срещали. Но песните би трябвало да ти припомнят. — Той стисна с пръст носа на Пар. — Сега спомни ли си?

Озадачен Пар погледна Кол, но и той изглеждаше толкова объркан.

— Не мисля... — започна.

— Е, засега няма значение. Всичко с времето си. — той се приближи. — Това вече не е сигурна страна за теб, приятелю. Със

сигурност не тук във Варфлийт, а вероятно и в цял Калахорн. Може би никъде. Знаеш ли кой беше онзи грозният, дето шепнеше?

Пар се опита да си представи яростния водач на Търсачите и нежния му глас. Не можа. Бавно поклати глава.

— Римър Дол — каза непознатия, а усмивката му изчезна. — Първият Търсач. Самият главен мръсник, участник в Коалиционния съвет, когато не гони мухите. Но за теб специално се е заинтересувал, щом е изминал целия път до Варфлийт, за да те арестува. Това не е обичайната гонитба на мухи. Това е лов на мечка. Мисли, че си опасен, приятелю. Много опасен наистина. Иначе не би си направил труда да дойде чак тук. Добре че и аз те търсех. Нали разбираш! Чух, че Римър Дол е дошъл да те прибере и минах, за да се уверя, че няма да си свърши работата. Този път му се изплъзна, но това още повече ще го настърви да продължи да те гони.

Направи пауза, за да прецени ефекта от думите си. Пар се взираше в него безмълвно, така че продължи:

— Тази твоя магия — пеенето, е истинска магия, нали? Достатъчно съм виждал от другата, за да я разпозная. Можеш да използваш тази магия за добро, приятелю, ако искаш. По кръчмите и задните улички се губи.

— Какво имаш предвид? — попита Кол с внезапно подозрение. Непознатият се усмихна чаровно и сърдечно.

— Движението има нужда от такава магия — каза той нежно.

Кол изсумтя:

— Ти си един от престъпниците!? Непознатият бързо се поклони.

— Да, приятелка гордея се, че съм. Още повече, че съм роден свободен и не приемам управлението на Федерацията. Никой здравомислещ не би го приел. — той се приближи. — И вие не го приемате, нали? Признайте си.

— Едва ли — отговори Кол предпазливо. — Но въпросът е дали престъпниците са по-добри.

— Сурови думи, приятелю! — възкликна другият. — Добре че не се паля лесно — усмихна се дяволито.

— Какво искате? — бързо го прекъсна Пар. Отново умът му се бе избистрил. Беше мислил за Римър Дол. Знаеше за репутацията му и

се страхуваше да бъде преследван от него. — Да се присъединим към вас, това ли е?

— Може би ще откриете, че си струва — кимна непознатият.

Но Пар поклати глава. Едно беше да приеме помощта на непознатия при бягството от Търсачите, друго да се присъедини към Движението. Това трябваше доста по-добре да се обмисли.

— Мисля, че засега е по-добре да откажем — каза той спокойно. — Ако имаме право на избор.

— Разбира се, че може да избирате! — Непознатият като че ли се ядоса.

— Тогава ще трябва да ви откажем, но благодарим за предложението и особено за помощта ви.

Непознатият отново спокоен го изгледа за момент.

— Повярвайте ми, тук сте добре дошли. Желая ти всичко добро, Пар Омсфорд. Ето вземи това — той свали от ръката си обкован със сребро пръстен с изображението на ястреб. — Приятелите ми ме познават по това. Ако ти трябва нещо или промениш намерението си, занеси това в ковачницата на Килтън в Ривърсенд, в северния край на града и попитай за Стрелеца. Можеш ли да го запомниш?

Пар се поколеба, след това взе пръстена и кимна.

— Но защо...?

— Защото има много общо помежду ни, приятелю. — Каза другият тихо, предугаждайки въпроса. Ръката му се отпусна на рамото на Пар. Очите се спряха на Кол. — Миналото ни свързва толкова здраво, че трябваше да дойда там при вас. Нещо повече — това е връзка, която изисква да застанем заедно срещу всичко, заплашващо тази земя. Запомнете и това. Мисля си, че един ден ще го направим, ако успеем да оживеем дотогава.

Той се усмихна към братята, а те тихо го съзерцаваха. Ръката на непознатия се отдръпна.

— Време е да тръгвате. Бързо. Улицата върви на изток към реката. Оттам можете да отидете където искате. Но се пазете. Поглеждайте зад гърбовете си. Това не е приключило.

— Знам — каза Пар и протегна ръка. — Сигурен ли си, че няма да ни кажеш името си?

Непознатият се поколеба.

— Друг път — каза той.

Стисна силно ръката на Пар, след това на Кол и подсвирна на хората си да се приближат. Махна за сбогом и се стопи в сенките.

Пар за миг се вгледа в пръстена, след това погледна Кол въпросително. Някъде наблизо виковете отново започнаха.

— Мисля, че въпросите ще почакаат — каза Кол.

Пар пусна пръстена в джоба си. Те безмълвно изчезнаха в нощта.

ГЛАВА 3

Наближаваше полунощ, когато Пар и Кол достигнаха крайбрежния квартал на Варфлийт и тогава за пръв път осъзнаха, колко неподготвени бяха да избягат от Римър Дол и неговите федерални Търсачи. Никой не бе предположил, че ще се наложи да заминат, така че никой не бе взел неща, необходими за дълго пътуване. Нямаха нито храна, нито одеяла, нито оръжие, като се изключат дългите ножове, които всички хора от Вейл носеха, нищо за лагеруване, никаква екипировка и най-лошото — никакви пари. Кръчмарят не им бе плащал цял месец. Парите, които бяха спестили от по-преди, се изгубиха в огъня заедно с всичко друго, което притежаваха. Имаха само дрехите на гърба си и растящия страх, че може би е трябвало да тръгнат с безименния непознат.

Крайбрежният квартал беше върволица от паянтови плаващи къщи, пристройки, работилници и складове. По дължината му горяха светлини, а докери и рибари пиеха и се шегуваха в светлината на газовите лампи. Пушек се издигаше от ламаринени пещи и варели, а миризмата на риба се стелеше навсякъде.

— Може би ще ни оставят на мира през нощта? — предположи Пар. — Търсачите, имам предвид. Може ли няма да си правят труда да ни търсят до сутринта, или може би са се отказали изобщо?

Кол го погледна и многозначително повдигна вежди.

— Може би и кравите могат да летят? — огледа се. — Трябваше да настояваме да ни платят за работата. Сега нямаше да сме в това положение.

Пар сви рамене.

— Нямаше да има разлика.

— Нямаше ли? Поне щяхме да имаме малко пари.

— Само ако бяхме решили да ги носим с нас на представлението.

Как щеше да стане?

Кол повдигна рамене и се намръщи.

— Онзи кръчмар ни е длъжник.

Вървяха до южните докове, без да говорят и спряха там, където се срещаха светлината и тъмнината. Погледнаха се. Нощта вече беше хладна, а дрехите им прекалено тънки, за да ги предпазят от студа. Трепереха с ръце в джобовете, притиснали ги здраво към тялото си. Наоколо дразнещо жужукаха насекоми. Кол въздъхна.

— Имаш ли представа къде отиваме, Пар? Намислил ли си някакъв план?

Пар извади ръцете си и енергично ги разтърка. Но ще ни е нужна лодка, за да стигнем. — Значи, на юг по Мърмидон?

Кол се усмихна не разбиращо. Помисли, че тръгват обратно за Шейди Вейл. Пар реши, че е по-добре да го остави с това впечатление.

— Почакай тук! — каза Кол изведнъж и изчезна преди Пар да се възпротиви.

Пар стоя около час както му се стори сам в тъмнината на края на доковете. Отиде до пейката пред една рибарска колиба и седна. Чувствата му бяха смесени. Беше ядосан на непознатия, който ги бе измъкнал, а след това изоставил. Вярно, че той самият бе пожелал така, но това не го караше да се чувства по-добре. Беше ядосан и на Федерацията, защото ги прогони от гада като обикновени разбойници. Най-напред бе ядосан и на себе си за това, че бе достатъчно глупав да си помисли, че може да се измъкне, след като използваше истинска магия, която бе абсолютно забранена. Едно беше да си играе с ловкостта на ръцете си, съвсем друго да използваш магията на молитвената песен. Пресилено очевидно беше кое е истинското и трябваше да знае, че рано или късно слухът щеше да стигне до управляващите.

Той протегна краката си напред и ги кръстоса. Добре, нищо не можеше да направи вече. Двамата с Кол трябваше да запомнят отново. Дори не бе помислил да се откаже. Приказките бяха твърде важни, за да го направи. Не това беше отговорността да се погрижи да не бъдат забравени. Той беше научен, че магията е дар, който е получил именно с тази цел. Нямаше значение това, което казваше Федерацията, че магията е извън закона и че представлява опасност за Земята и хората. Какво знаеше Федерацията за магията? На тези от коалиционния съвет им липсваше практически опит. Те просто бяха решили, че нещо трябва да се направи по отношение на жителите на Четирите земи и ги бяха превърнали в нещо, подобно на мрачните същества от времето на

Джейър Омсфорд, същества от по-нисша класа, които черпеха силите си от нощта и магията, изчезнала от времето на Друидите.

Дори бяха дали имена на тези същества. Бяха ги нарекли Призраци.

Изведнъж макар и с нежелание Пар се сети отново за сънищата и мрачното нещо, което го бе призовало.

След това осъзна, че нощта се е успокоила: гласовете на рибарите и докерите, жуженето на насекомите и дори шумът на вятъра бяха изчезнали. Чувахе собствения пулс. В ушите си, както и шепота на нещо друго...

Плясък във водата го изправи на крака. На около десет-дванадесет стъпки откъм реката се появи Кол. От него капеше вода. Пар възвърна самообладанието си и го погледна с недоумение.

— Проклятие! Уплаши ме. Какво правеше?

— Какво съм правил според теб! — усмихна се Кол. — Поплувах.

Скоро Пир откри какво всъщност бе правил — беше си присвоил малка рибарска лодка, собственост на съдържателя на „Сините бакембарди“. Веднъж-дваж той беше споменавал за нея, когато се хвалеше с рибарските си способности. Когато Пар спомена, че и им трябва лодка, Кол се бе сетил за нея и отиде да я открие. Просто бе плувал до пристана, бе счупил катинара и я бе домъкнал дотук.

— Това е най-малкото, което ни дължи след като така му завъртяхме бизнеса — опита се да се защити Кол, докато се изсушаваше.

Пар не искаше да спори. Лодката им трябваше повече, отколкото на кръчмаря и може би това бе единствената възможност да се крият. Търсачите сигурно нямаше да се откажат да ги търсят в града, затова единствената друга възможност беше да тръгнат пеша за планините Рун — начинание, което изискваше повече от седмица. Плуването надолу по Мърмидон щеше да продължи само няколко дни.

Лодката беше дълга само няколко десетки стъпки, но имаше гребла, рибарски пособия, някои неща за готвене и лагеруване, чифт одеяла и непромокаемо покривало. Качиха се и отплуваха в нощта, като се оставиха течението да ги понесе надолу.

Плуваха по реката през остатъка на нощта, като рядко използваха греблата. Слушаха нощните звуци гледаха брега и се опитваха да не

заспят. Докато пътуваха, Кол разви теорията си за това, което трябваше да правят. Разбира се, беше невъзможно да се завърнат в Калахорн в близко бъдеще, Федерацията щеше да ги търси. Всъщност би било опасно да пътуват до който и да е от по-големите Южни градове, тъй като Федералните власти там ще бъдат информирани за тях. Най-добре би било просто да се върнат във Вейл. Все още можеха да разказват приказките — може би не веднага, но след около месец когато федерацията ще е спряла да ги търси. След това, по-късно, биха могли да пътуват до някое от по-малките села, по-изолираните общности, места, които Федерацията рядко посещаваше. Всичко щеше да се уреди добре.

Пар го остави да си приказва. Можеше да се обзаложи, че и сам Кол не си вярва, а дори и да си вярваше — нямаше смисъл сега да спори с него.

При изгрев слънце излязоха на брега и си направиха лагер в една сенчеста горичка в подножието на обветрена скала. Спаха до обяд, след това се надигнаха, за да наловят риба. В ранния следобед потеглиха отново и пътуваха до късно след залез. Направиха лагер на брега. Започваше да вали и опънаха покривалото. Накладоха малък огън, придърпаха одеялата, тихо седнаха с лице към реката, загледани в дъждовните капки, които падаха и образуваха улейчета по блестящата ѝ повърхност.

Поговориха малко за това как са се променили нещата в Четирите земи от времето на Джеър Омсфорд.

Преди триста години Федерацията управляваше само най-южните градове, и водеше политика на изолация. Коалиционният съвет — мъже, избрани от градовете си да ги представляват пред правителството, дори тогава имаше водеща роля. Но постепенно Федералната армия започна да доминира над Съвета, а политиката на изолация бе заменена от политика на експанзия. Беше време да разшири сферата си на влияние, Федерацията реши да разшири границите си и предложи водачеството си на останалата част от Южната земя. Логично бе тя да се обедини под единно ръководство и кой би могъл да направи това по-добре от Федерацията?

Така се започна, Федерацията започна да се разпростира на север, като парче по парче поглъщаше Южната земя. Сто години след смъртта на Джеър Омсфорд, всичко на юг от Калахорн бе управлявано

от Федерацията. Други раси — Елфите, Тролите, Джуджетата, хвърляха нервни погледи към юг. Отдавна и Калахорн прие да бъде протекторат, кралят му беше мъртъв, а градовете му — враждуващи и разделени. Последните неясноти между Федерацията и другите земи изчезнаха.

По това време се появиха и слухове за Призраците. Беше казано, че едновременната магия, която бе пускала кълнове в продължение на десетилетия, се беше изтощила. Тя приемаше различни форми — понякога просто като студен вятър, друг път в съмнителен човешки образ. Беше наричана призрачност. Призраците отслабваха земята и живота по нея като я превръщаха в пустиня. Атакуваха смъртните същества и ги обсебваха изцяло, като се вмъкваха в телата им и се криеха там. За да се поддържат, те имаха нужда от живота на другите. Ето така оцеляваха.

Федерацията даваше живот на тези слухове, като обяви, че подобни същества може наистина да съществуват и само тя е способна да даде защита от тях.

Никой не спори, че магията можеше и да не е упадък, че може би тези призраци или каквото и да е това, което създаваше проблеми, може да няма нищо общо с нея. По-лесно бе да се приеме предложението обяснение. Все пак, след изчезването на Друидите, по тези места не бе съществувала магия. Омсфорд разказваша своите приказки, но малко хора ги чуваха, а още по-малко им вярваха. Повечето смятаха, че Друидите са просто легенда.

Когато Калахорн прие да бъде протекторат, а град Тирзис бе завзет, изчезна Мечът на Шанара. Никой не мислеше много за него. Никой не знаеше как се е случило и никой не се интересуваеше. Мечът не бе виждан повече от двеста години. Бе останала само гробницата, в която казваха, че се намирал, заедно със скалата, в която било забито острието му. Всичко това бе в центъра на Националния парк, но един ден то също изчезна. Не след дълго изчезна и Камъкът на Елфите. Никой не знаеше какво се е случило, дори семейство Омсфорд.

След това и Елфите започнаха да изчезват — по едно и също време, цели общности и градове, докато изчезна дори Арборлон. Накрая вече нямаше Елфи, все едно че никога не бяха съществували. Западната земя се обезлюдя, с изключение на няколко ловци и трапери от другите Земи и бандите на Скитниците. Скитниците винаги бяха

живели там, но дори и те се кълняха, че не знаят какво се е случило. Федерацията бързо се възползва от положението. Тя обяви че Западната земя, е развъдник на магията, която стои в основата на проблемите на Четирите земи. Елфите бяха тези, които въведоха там магията и първи я практикуваха.

Заключението беше, че магията ги бе погълнала — това какво ще се случи с тези, които се занимават със същото.

Федерацията наблегна на това, като забрани практикуването на магия под каквато и да е форма. Западната земя бе превърната в протекторат, макар и неокупиран тъй като Федерацията нямаше достатъчно войници, за да патрулират на такава обширна територия, но бе обещано че ще бъде осигурена защита на злите ефекти на каквато и да е магия.

Малко след това Федерацията обяви война на джуджетата уж са я били провокирали, макар че никога не се разбра как точно. По това време Федерацията имаше най-голямата най-добре екипирана и най-добре обучена армия в Четирите земи, а джуджетата не можеха въобще да противопоставят армия. Джуджетата вече нямаха за съюзници Елфите, както бе в предишните години, а с Гномите и Тролите никога не бяха имали приятелски отношения. Въпреки това войната продължи близо пет години. Джуджетата познаваха планинската Източна земя много по-добре от Федерацията и въпреки че Кълхейвън падна почти веднага, те продължиха да се сражават в планините, докато накрая гладът ги принуди да се предадат. Оцелелите бяха изпратени на юг в мините на Федерацията. Повечето умряха там. След като видяха какво се случи с Джуджетата, племената на Гномите бързо влязоха в „правия път“ и Федерацията обяви Източната земя също за протекторат.

Тук-там бяха останали все още няколко изолирани местенца, където все още имаше малцина джуджетата и няколко гномски племена, които отказаха да приемат управлението на Федерацията и продължаваха да се сражават от затънтените и диви места на север и на изток. Но бяха прекалено малко, за да променят нещо.

За да отбележи съединението на по-голямата част на Четирите земи и да почете тези, които бяха работили за това.

Федерацията издигна паметник в северния край на Езерото на Дъгата, където Мърмидон пресичаше Рун. Паметникът бе направен изцяло от черен гранит, широк и квадратен в основата, издълбан

отвътре и издигащ се на повече от двеста стъпки над скалите — монолитна кула, която можеше да се види, мили във всички посоки. Нареккоха я Саутуотч.

Това бе преди около сто години. Сега само Тролите бяха останали свободни, изтласкани далеч в планините на Северната земя — Чарнал и Кершолт. Това бе опасна и негостоприемна страна, естествена крепост и никой от Федерацията не гореше от желание да се занимава с нея. Решението бе да не се закачат Тролите, докато не пречат на другите Земи. Тролите които през цялата си история са били твърде саможив народ бяха щастливи.

— Сега е толкова различно — заключи Пар, докато продължаваха да стоят под прикритието си и да гледат как дъждовните капки падат в Мърмидон. — Няма ги вече Друидите, Паранор, магията — като изключим мошениците и малкото, което знаем ние. Няма Елфи. Какво мислиш, че се е случило с тях? — Направи пауза, но Кол нямаше какво да каже. — Няма вече монарси, няма ги Лий, Букхана, Граничния легион. Калахорн е друг вече.

— Няма свобода — завърши мрачно Кол.

— Няма свобода — отговори като ехо Пар.

Той се наклони назад и прилепи коленете към гърдите си.

— Ще ми се да знам как е изчезнал Камъкът на Елфите. И Мечът. Какво е станало с Меча на Шанара?

Кол повдигна рамене.

— Същото, както и с всичко останало. Изчезнал е.

— Какво имаш предвид? Как са могли да оставят да се загуби.

— Никой не се грижеше за него.

Наистина никой не се интересуваеше много за магията след смъртта на Аланон и след като Друидите изчезнаха. Просто не й обръщаха внимание. Тя бе реликва от друго време, от която повечето хора се страхуваха и не разбираха. По-лесно бе да забравят за нея — така и направиха. Семейство Омсфорд също иначе щяха да приберат Камъка на Елфите. Всичко, което бе останало от тяхната магия, беше молитвената песен.

— Знаем приказките, които разказват какво е било. Имаме цялата история и въпреки това не знаем нищо — каза тихо Пар.

— Знаем, че Федерацията не иска да говорим за това — каза Кол.

— Има мигове, в които се чудя има ли смисъл изобщо — лицето на Пар се изкриви в гримаса. — Хората идват да ни чуят, а на следващия ден — кой си спомня? И какво, ако си спомнят? Всичко това е древна история, а за някои и това не е. За тях е легенда и мит, куп глупости.

— Не за всички — каза Кол тихо.

— Какъв е смисълът да притежаваш молитвената песен, ако разказването на приказката няма да промени нищо? Може би непознатият беше прав. Може би магията има по-добро приложение. Като например да помогнем на престъпниците в борбата им срещу Федерацията? Или да намерим смъртта си? Кол поклати глава.

Изведнъж нещо плясна в реката и братята стреснато се обърнаха да видят какво е. Беше вълна на придошлата от дъжда река, нищо друго.

— Всичко изглежда безсмислено — Пар ритна земята пред себе си. — Какво правим ние, Кол? Прогониха ни от Варфлийт като че ли сме престъпници, принудиха ни да вземем тази лодка като крадци, накараха ни да бягаме към дома си като кучета с подбити опашки. — Направи пауза, като не сваляше очи от брат си. — Защо мислиш че все още можем да използваме магията?

Изсеченото лице на Кол се доближи до Пар.

— Какво имаш предвид?

— Защо не е изчезнала, както всичко останало? Мислиш ли, че има причина?

Настъпи продължителна тишина.

— Не знам — каза накрая Кол. Поколеба се. — Не знам какво е да притежаваш магията — бързо добави Кол, усетил неудобството на брат си. — Магията е достатъчна и за един от двамата ни — усмихна се.

И Пар му отвърна с усмивка.

— Надявам се — погледна за момент Кол с благодарност, след това се прозя. — Искаш ли да спиш?

Кол поклати глава и отпусна мощното си тяло назад в сянката.

— Не, бих искал още малко да поговорим. Хубава нощ за разговори.

Въпреки това замлъкна. Пар го наблюдаваше известно в време, след което и двамата погледнаха назад към Мърмидон и видяха

огромен дънер, вероятно съборен от бурята па плува — покрай тях. Вятърът сега беше утихнал.

Пар откри, че мисли за непознатия, който го спаси от Търсачите на Федерацията. Чудеше се кой може да е той все още не можеше да си отговори. Имаше нещо познато у него — нещо в начина му на говорене, излъчващ сигурност и доверие. Напомняше му за някой от приказките, но не можеше да реши кой. Имаше толкова много приказки и повечето от тях бяха з мъже като него, герои от времето на магията и Друидите, които Пар смяташе, че вече не съществуват. Или може би грешеше. Непознатият в „Синият бакембард“ изглеждаше готов да се противопостави на Федерацията. Може би все още имаше надежда за Четирите земи.

Протегна се и добави още няколко съчки в малкия огън гледайки как димът се извива изпод покривалото в нощта внезапно далеч на изток проблесна светкавица, последвана от продължителен гръм.

— Малко сухи дрехи биха ни били от полза точно сега — промърмори той. — Моите са подгизнали.

Кол кимна.

— И малко горещо задушено. И хляб също.

— Баня и топло легло.

— Може би и аромата на свежи подправки?

— И розова вода.

— Сега бих се помолил да спре този отвратителен дъжд. — Кол въздъхна и се загледа в мрака навън. — В подобна нощ почти мога да повярвам в Призраците — така мисля.

Изведнъж Пар реши да разкаже на Кол за сънищата. Искаше да говори за тях и като че ли Вече нямаше причина да не го прави. Замисли се за момент, след това каза:

— Не съм ти казвал по-рано, но имах тези сънища, всъщност един и същ — отново и отново — бързо ги описа, като наблегна на объркването си по отношение на облечената в тъмно фигура, която му говореше. — Не го виждам достатъчно ясно, за да съм сигурен кой е — обясни той внимателно — но може да е Аланон.

Кол повдигна рамене.

— Може да е всеки. Това е сън, Пар. Сънищата винаги са подозрителни.

— Но аз сънувах едно и също нещо десетина пъти, може би дори двадесет. В началото мислех, че просто магията ми действа, но... — Той спря, като си хапеше устната. — Ами, ако...? — Спря отново.

— Ако какво?

— Ами ако не е само магията? Ами ако е опит на Аланон или на някой друг да ми изпрати някакво съобщение? — Съобщение за какво? Да се мотаеш около Пъкала, или на някое също толкова опасно място ли? — Кол поклати глава. Ако бях на твое място, не бих се безпокоил. И със сигурност дори не бих мислил за ходене там. — Намръщи се. — Ти също, нали? Не мислиш да ходиш?

— Не — бързо отговори Пар. — Не и преди да съм го обмислил повече — поправи се наум, изненадан, че го е допуснал.

— Това поне е успокоително. Имаме си достатъчно проблеми и без да търсим мъртви Друиди. — Кол прибави очевидно въпроса към приключенията.

Пар не отговори. Съсредоточено продължи да рови в огъня с пръчка и да подбутва въглените насам-натам. Осъзна, че наистина иска да отиде. Преди не го приемаше сериозни, сега изведнъж почувства необходимост да разбере какво означаваха сънищата. Нямахше значение дали идват от Аланон или не. Един гласец отвътре, някакъв тънък усет, му подсказваше че намери ли източника на сънищата, може да открие и нещо за себе си, да научи още за магията. Притесни се, че мисли така че внезапно започва да прави планове точно за това, за което си бе казал, че не бива да прави още от първия миг, когато сънищата го сподобиха. Но това вече не бе достатъчна да го възпре. Сънищата в семейство Омсфорд имаха цяла история и почти винаги носеха някакво съобщение.

— Ще ми се да бях сигурен — промълви той.

Кол се бе протегнал назад със затворени очи срещу светлината от огъня.

— Сигурен за какво?

— За сънищата — започна да увърта — Дали са били изпратени или не.

Кол изсумтя.

— Аз съм сигурен и за двама ни. Няма Друиди, няма Призраци, няма и черни духове, които се опитват да ти изпратят съобщение в

съня ти. Ти си преуморен и сънуваш части от приказките, за които пееш.

Пар също легна назад и придърпа одеялото към себе си.

— Предполагам, че е така — съгласи се, но в тона му звучеше, че въобще не е така.

Кол са завъртя на една страна и се прозя.

— Тая вечер вероятно ще сънуваш потоп и жаби, подгизнали като теб самия.

Пар не каза нищо. Известно време слушаше звука на дъжда, загледан в покривалото и искрите от огъня, които изгасваха при допира до мократа му повърхност.

— Може би сам ще избира съня си? — каза тихо той.

След това заспа.

Тази нощ сънува — за първи път от почти две седмици. Това бе сънят, който искаше, сънят за облечената в черно фигура, която бе толкова близо, че би могъл да я докосне, ако протегнеше. Тя дойде веднага, като че ли се изплъзна от подсъзнанието му в мига, когато заспа. Бе шокиран от изненадата, но не се събуди. Видя как мрачната фигура се издига от езерото, гледаше как идва за него, все още неясна, без лице, толкова застрашителна, че ако можеше, би избягал. Но сега сънят беше господар и не би го пуснал. Той се чу как пита защо сънят е изчезнал толкова време, но не получи отговор. Мрачната фигура просто се приближи безмълвно.

Спря точно пред него — същество, което би могло да бъде всичко и всеки, добро или зло, живот или смърт. Говори ми, помисли си той, уплашен. Но фигурата просто стоеше там, прикрита в сянката, безмълвна и неподвижна, като че ли чакаше.

Тогава Пар пристъпи напред и бутна качулката ѝ, споходен от вътрешна сила, която досега не предполагаше, че притежава. Качулката падна и лицето стана толкова ясно, като че ли го виждаше на слънчева светлина. Той го познаваше. Бе пъл за него хиляди пъти. Познаваше го толкова добре, колкото и своето собствено.

Бе лицето на Аланон.

ГЛАВА 4

Когато се събуди на следващата сутрин, Пар реши да не казва на Кол нищо за съня си. Първо — не знаеше какво да каже. Не беше сигурен дали сънят се е появил сам или защото толкова много мислеше за него, а дори и тогава нямаше начин да разбере, дали беше нещо истинско. Второ — ако кажеше на Кол, трябваше отново да чуе снощните му думи. Или не е така? И ако Пар бе искрен с него, щяха да се скарат за това дали трябва да отиде в Драконовите зъби, за да търси Рога на Пъкала и Друид, умрял преди триста години. По-добре да остави нещата да отлежат.

Хапнаха диви ягоди и пиха вода от потока — щастие бе, че го имаше. Дъждовете бяха спрели, но небето беше облачно, а денят сив и заплашителен. Доста силен вятър се появи от северозапад, а клоните и листата на дърветата диво шумяха под напора му. Те си събраха багажа, качиха се на лодката и отплуваха.

Мърмидон беше придошла. Лодката подскочаше и се въртеше. Водата гъмжеше от отломки, така че те избутваха с веслата по-големите парчета, които биха могли да повредят лодката. Скалите на Рун се издигаха мрачно от двете страни, обгърнати от мъглата и спусналите се ниско облаци. Бе студено и братята усетиха как ръцете и краката им бързо се вкочаняват.

Когато можеха, излизаха на брега и си почиваха, но се случваше рядко. Нямаха нищо за ядене и никакъв начин да се стоплят, без да загубят време да палят огън. Рано след обяд заваля отново. Застуди се, вятърът се засили и стана опасно да продължават по реката. Когато откриха малка вдлъбнатина в скалата, прикрита от стар бор, бързо изведоха лодката на брега.

Стъкмиха огън, изядоха рибата, която Кол хвана, и направиха всичко възможно да се изсушат под покривалото, докато дъждът пръскаше от всички страни. Спаха лошо — беше им студено и неудобно. Вятърът духаше надолу по каньона, а реката се блъскаше в бреговете си. Тази нощ Пар въобще не сънува.

Утрото донесе така чаканата промяна на времето Бурята се премести на изток, небето се изчисти и слънчевата светлина го изпълни. Братята изсушиха дрехите си а около пладне вече свалиха туниките и ботушите си.

— Както казва поговорката — след буря времето се оправя — заяви Кол със задоволство. — Сега времето ще е хубаво, Пар ти само гледай. Още три дни и ще сме си у дома.

Пар се усмихна и не каза нищо.

Денят продължи да става все по-мързелив, а летният аромат на дърветата и цветята започна отново да изпълва Въздуха.

Минаха под Саутуотч, чийто черен гранит се издигаше към небето от планинската скала на ръба на реката — безмълвен и недостижим. Дори оттам, докдето стигаше, кулата изглеждаше застрашителна, камъкът ѝ — зърнест и непроницаем, бе толкова тъмен, че сякаш поглъщаше светлината. Всякакви слухове се носеха на Саутуотч. Някои казваха, че може да се движи. Почти всички бяха съгласни с това, че продължаваше да расте, сякаш строежът му никога не е спирал. Изглеждаше изоставен. Винаги бе изглеждал така. Предполагаше се, че елитен взвод от федерални войници трябва да се грижи за кулата, но никой никога не ги бе виждал. Това си помисли и Пар, когато преминаха необезпокоявани.

Късно след обяд стигнаха до устието, където реката се вливаше в Езерото на Дъгата. Езерото се простираше пред тях — огромно пространство от сребристо-синя вода, която в западния си край ставаше златиста, докато слънцето се спускаше зад хоризонта. Дъгата, от която бе взело името си, се извиваше над него, избледняла на слънчевата светлина — синьото и лилавото бяха почти невидими, а червеното и жълтото бяха размити. В далечината тихо летяха жерави.

Братята Омсфорд издърпаха лодката на брега и я оставиха в сянката на няколко дървета до малка скала. Построиха лагера си, като откачиха и покривалото, в случай, че времето се промени и Кол се зае да лови риба, докато Пар отиде да събере дърва за огъня.

Пар тръгна на изток по брега, любувайки се на бляскавата повърхност на езерните води и на цветовете във въздуха. След това отново се върна в горичката и започна да събира сухи дърва. Не беше се отдалечил много, когато горичката стана усойна и изпълнена с гнилостна миризма. Забеляза, че повечето от дърветата тук като че ли

умираха, листата им бяха увехнали и кафяви, клоните — изпочупени, кората — олющена. Земната покривка също не изглеждаше добре. Той я побутна, разрови с ботуша си и се огледа с любопитство. Като че ли нищо живо нямаше тук. Нямаше малки животинки, които да притичват наоколо, нито птици да се обаждат от дърветата. Гората бе опустяла.

Реши да не търси повече дърва за огън в тая посока и тъкмо тръгваше обратно към брега, когато зърна къщата. Всъщност тя трудно можеше да се нарече и колиба. Беше обрасла в бурени, бръшлян и шубраци. От стените висяха дъски, капациите бяха откъртени и лежаха на земята, покривът бе продънен. Прозорците бяха изпочупени, а вратата зееше отворена. Пар стоеше на края на заливче, което се бе промушило между дърветата откъм езерото. Водата в него беше застояла. Миризмата беше отвратителна.

Пар би помислил, че колибата е пуста, ако не беше тънката ивица дим, която се извиваше от порутения комин.

Изненада се кой ли би живял в подобно обкръжение. Чудеше се дали наистина има някой, или димът е останал от по-рано. След това реши, че ако има някой, може би се нуждае от помощ.

Почти бе тръгнал да види, но нещо толкова отблъскващо имаше в колибата и всичко наоколо, че не можа да се застави да го направи. Вместо това извика, дали има някой вътре. Почака за момент и извика отново. Когато никой не отговори, и той почти с благодарност се обърна и продължи пътя си.

Когато се върна, Кол го чакаше с улова си, така че бързо стъкмиха огъня и си направиха вечеря. Рибата малко им бе втръснала, но беше по-добре от нищо, а и двамата бяха по-гладни, отколкото можеха да си представят. Когато привършиха вечерята, седнаха да погледат как слънцето се изгубва зад хоризонта и Езерото на Дъгата става сребристо. Небето се изпълни със звезди, а нощните звуци се издигаха от притихналия полумрак. Сенките на дърветата се удължиха, съединиха се и заприличаха на блата, поглъщащи и последната дневна светлина.

Пар тъкмо мислеше как да каже на Кол, че според него трябва да се завръщат в Шейди Вейл, когато от гората се появи жената.

Тя дойде измежду дърветата зад тях, измъквайки се от мрака като сянка. Беше облечена в дрипи. На главата си нямаше нищо, а грубото ѝ сурово лице бе обкръжено от дълги кичури гъста безцветна

коса. Би могла да е на всякаква възраст, помисли си Пар, толкова беше съсухрена, че бе невъзможно да се каже.

Жената се измъкна от гората внимателно и спря точно до жълтия кръг светлина, хвърлян от огъня. Костеливата ѝ ръка се вдигна и посочи Пар.

— Ти ли ме повика? — попита тя, а гласът ѝ беше като звук от чупене на крехки клони.

Пар се втренчи в нея, без да иска. Тя изглеждаше като нещо извадено от земята, което нямаше право да живее и да се разхожда наоколо.

— Ти ли беше? — каза тя. Най-накрая той разбра за какво говори.

— При колибата ли? Да, аз бях.

Жената от гората се усмихна, лицето ѝ се изкриви при това усилие и показа беззъбата си уста. — Трябваше да влезеш вътре, а не да стоиш там — изсъска тя. — Вратата беше отворена.

— Не исках...

— Държа я така, за да съм сигурна, че никой няма да подмине, без да го посрещна. Огънят винаги гори.

— Видях дима, но...

— Събираше дърва, нали? Идвате от Калахорн? — Очите ѝ се плъзнаха през тях към изкаралата на брега лодка. — Много път сте изминали, нали? — Очите ѝ отново се завъртяха към тях. — Бягате от нещо, може би?

Пар за миг застина. Размениха си бърз поглед с Кол.

Жената пристъпи, а тоягата ѝ почукваше по земята пред нея. — Много бягат в тая посока. Всякакви. Идват насам в страната без закони, за да търсят едно или друго.

— Спря. — От тях ли сте? О, има хора, които биха се заинтересували от вас, но аз не съм от тях. Не и аз.

— Не бягаме — проговори изведнъж Кол.

— Не ли? Затова ли сте така добре подготвени? — Тя завъртя тоягата във въздуха. — Как се казвате?

— Какво искаш? — грубо попита Пар. Този разпит все по-малко му харесваше.

Жената от гората направи още една стъпка напред. Нещо не беше наред, нещо, което Пар не бе забелязал по-рано. Тя като че ли не бе

съвсем истинска. Трепереше леко сякаш вървеше всред дим или нагорещен въздух. Тялото ѝ също не се движеше нормално и това не бе от годините. Като че ли бе сглобена подобна на куклите, които показват по панаирите — гвоздейчета по ставите и конци за управлението.

Миризмата на запустение от заливче и порутената колиба бе дошла заедно с жената дори тук. Тя изведнъж подуши въздуха и сякаш осъзна нещо.

— Какво е това? — Спря погледа си върху Пар. — Магия ли надушвам?

Пар се вцепени. Която и да беше тази жена, не бе тази, с която биха искали да си имат работа.

— Магия! Да! Чиста и свежа! И пълна с живот! — Езикът на жената от гората вкуси от нощния въздух. — Сладка като кръвта за вълците!

Това бе достатъчно за Кол.

— По-добре намери обратния път за там, откъдето идваш — каза той, без да се опитва да прикрие враждебността си. — Нямах работа тук. Разкарай се!

Но жената остана където беше. Устата ѝ се изви с ръмжене, а очите ѝ изведнъж станаха червени като въглените в огъня.

— Ела тук при мен! — прошепна съскайки. — Ти момче! — Посочи Пар. — Ела при мен!

Тя протегна ръката си. Пар и Кол се отдръпнаха от огъня за всеки случай. Жената пристъпи още няколко крачки напред, навлизайки в осветеното и ги притисна към тъмнината.

— Сладко момче! — промърмори тя почти на себе си. — Нека опитам от теб.

Сега братята бяха застанали на място и не искаха да се отдалечат повече от светлината. Жената от гората видя решителността в очите им и се засмя лукаво. Пристъпи напред — една крачка още една...

Кол се хвърли върху нея, докато тя гледаше Пар, и се опита да сграбчи ръцете ѝ. Но жената бе много по-бърза от него. Тоягата излетя към него и го удари отстрани по главата толкова силно, че го хвърли на земята. Сега тръгна към него, виейки като побеснял звяр. Но Пар бе по-бърз. Използва молитвената песен почти без да мисли и ѝ изпрати ужасяващи видения. Тя падна назад изненадана, опитвайки се да

отблъсне виденията с ръцете и тоягата си. Пар използва възможността да стигне до Кол и да го изправи на крака. Бързо издърпа брат си подалече от нападателката, която дереше с нокти въздуха.

Жената от гората изведнъж спря, оставяйки виденията да играят около нея, обърна се към Пар с усмивка, която смрази кръвта му. Той ѝ изпрати видение на Демон, за да я уплаши, но този път жената улови видението, отвори устата му и засмука въздуха около него. Видението изчезна. Жената облиза устните си и изсъска.

Пар изпрати въоръжен воин. Жената от гората го погълна с удоволствие. Тя отново започна да се приближава, след като виденията вече не я спираха. Всъщност дори бе нетърпелива да ѝ прашат още. Сякаш обичаше вкуса на магията и с желание я изгълтваше. Пар се опита да събуди Кол, но той тежеше отпуснат в ръцете му, все още зашеметен.

— Кол, събуди се! — прошепна забързано той.

— Ела, момче! — повтори тихо жената. Тя кимна и се приближи.
— Ела и ме нахрани!

Тогава огънят избухна като светкавица и полянката стана светла като ден. Жената отскочи от светлината, а внезапният ѝ вик завърши с яростно ръмжене. Пар премигна и надникна през пламъците.

Един старец се приближаваше откъм дърветата. Косата му бе бяла, дрехите сиви, а кожата кафява, като гора през есента. Той пристъпи от мрака в светлината като дух, който се ражда. На устата му имаше жестока усмивка, а очите му блестяха странно. Пар внимателно се придвижи и потърси с ръка дългия нож на колана си. Бяха двама, помисли той отчаян и отново разтърси Кол, опитвайки се да го събуди.

Но старецът не му обърна внимание. Той се насочи към жената.

— Познавам те — каза той тихо. — Никой не можеш да уплашиш. Махай се оттук или ще си имаш работа с мен.

Жената изсъска като змия и се присви, сякаш се готви да скочи. Но видя нещо в лицето на стареца, което я възпря от атаката. Бавно започна да отстъпва от огъня.

— Върни се в мрака! — пошепна старецът.

Жената изсъска за последен път, след това се завъртя и безмълвно изчезна всред дърветата. Мирисът ѝ остана още за миг и се изгуби. Старецът махна почти небрежно към огъня и той утихна... Нощта отново се изпълни с приятни звуци и Всичко бе както преди.

Старецът изсумтя и се приближи да светлината на огъня.

— Е една от нощите, в които дребните ужаси решават да си поиграят. — измърмори той с отвращение.

Погледна шеговито към Пар.

— Добре ли е младият Омсфорд? И този тук? Кол ли е? Получи неприятен удар.

Пар кимна и отпусна Кол на земята.

— Да, благодаря. Бихте ли ми подали онзи парцал и малко вода?

Старецът направи каквото го бяха помолили и Пар намокри главата на Кол, там където вече бе започнала да се образува подутина. Кол потрепери, седна и отпусна глава между краката си в очакване пулсиращата болка да отmine. Пар вдигна очи. Изведнъж осъзна, че старецът бе казал името на Кол.

— Откъде знаете кои сме? — попита той предпазливо. Старецът завържа погледа си.

— Ами знам кои сте, защото дойдох да ви търся. Но не съм ви враг, ако това си мислите.

— Разбира се, че не — Пар поклати глава, — не и след като така ни помогнахте. Благодаря.

— Няма нужда от благодарности. — Пар отново кимна.

— Онази жена, или каквото и да е било, сякаш се изплаши от вас. — Не зададе въпрос, а просто съобщи факта.

Старецът повдигна рамене.

— Може би.

— Познавате ли я?

— Знам за нея.

Пар се поколеба дали да продължи или не. Реши да попита.

— Е, защо ни търсите?

— О, страхувам се, че това е доста дълга история — отговори старецът сякаш не може да положи толкова, много усилия, за да разкаже. — Предполагам, че може да седнем докато приказваме за това, нали? Топлината на огъня отпуска тези остаряващи кокали. И сигурно нямате глътка бира, нали? Не? Жалко. Е, предполагам, че не е било възможно да се подсигурите с такива удоволствия, след като така ви издухаха от Варфийлт. При това положение имайте късмет, че спасихте кожата.

Той се приближи, предпазливо се отпусна на тревата протегна краката си напред и внимателно се загърна със сивите си дрехи.

— Мислех, че ще ви открия там, но след това се получи това разногласие с Федерацията и вие заминахте на юг преди да успея да ви спра.

Взе чашата и я напълни с вода, след което отпи голяма глътка. Кол вече беше седнал и придържаше мокрия парцал на главата си. Пар седна до него.

Старецът изпи водата и избърса уста в ръкава си.

— Аланон ме изпрати — отбеляза той небрежно.

Настана тишина, докато братята Омсфорд се втренчиха първо в него, след това помежду си и после пак в него.

— Аланон?! — повтори Пар.

— Аланон е мъртъв от триста години! — подхвана направо Кол.

Старецът кимна.

— Така е. Не се изразих правилно. Всъщност това бе неговият дух, сянката му, но все пак Аланон с всичките му цели и желания.

— Сянката на Аланон? — Кол свали парцала от главата си, забравил за раната. Не се опита да скрие недоверието си.

Старецът потърка брадясалото си лице.

— Почакайте, ще трябва да бъдете малко по-търпеливи, докато успея да обясня. Ще ви е трудно да приемете повечето от това, което ще кажа, но трябва да опитате. Повярвайте, че е много важно. — Той разтърка енергично ръцете си срещу огъня. — Приемете ме като пратеник, става ли? Приемете ме като пратеник на Аланон, защото засега съм само това. Ти, Пар, защо не обръщаше внимание на сънищата си?

Пар настръхна.

— Знаеш ли за това?

— Сънищата бяха изпратени от Аланон, за да те отведат при него. Не разбираш ли? Това бе неговият глас. Той ви призовава при Рога на Пъкала — теб, братовчедка ти Рен и...

— Рен? — недоверчиво го прекъсна Пар.

Старецът погледна смутено.

— Това казах, нали? Трябва ли да повторя всичко? Братовчедка ти Рен, а също и Уокър Бо.

— Чичо Уокър — каза тихо Пар. — Спомням си.

Кол погледна брат си, след това поклати глава с отвращение.

— Това е смешно. Никой не знае къде са — заяде се той. — Рен живее някъде в Западната земя заедно със Скитниците. Живее в някакъв фургон. А Уокър Бо не е бил виждан почти десет години. Доколкото знам, може и да е мъртъв.

— Може, но не е — каза старецът сухо. Погледна многозначително Кол, след което отново се обърна към Пар. — Всички вие трябва да дойдете при Рога на Пъкала в края на този лунен цикъл. В първия ден от новата луна Аланон ще говори там с вас.

Пар усети как през тялото му мина тръпка.

— За магия ли?

Кол хвана рамото на брат си.

— За Призраци? — направи физиономия и широко отвори очи.

Старецът неочаквано пристъпи напред, а лицето му стана сурово.

— За каквото избере! Да, за магия! И за Призраци! За същества като това, което току-що те събори сякаш си дете!

Той хвърли щипка прах в огъня така внезапно, че Пар и Кол бързо се отдръпнаха. Огънят се извиси като първия път, но сега светлината изчезна от въздуха и...

Всичко потъна в мрак.

След това в тъмнината се появи видение, което увеличаваше размерите си докато ги обгърна изцяло. Образът беше на Четирите земи. Страната бе опустошена и празна, лишена от живот и разрушена. Мрак и миризма на пръст покриваха всичко. Реките бяха пълни с отломки, а водите им — отровени. Дърветата бяха изкривени, разбити и безжизнени. Навсякъде растяха само бурени. Хората пълзяха като животни, а животните бягаха при появата им. Навсякъде се движеха сенки със странни червени очи, подкачаха и играеха с пълзящите хора, обръщаха ги и ги подмятаха, докато те загубеха очертанията си и ставаха непознаваеми.

Това бе кошмар, изпълнен с толкова жестокост и ужас, че Пар и Кол Омсфорд помислиха, че всичко това се случва с тях, а писъците, излизащи от устните на измъчваните хора, бяха техни.

След това видението изчезна. Те отново бяха около огъня, а старецът седеше и ги наблюдаваше с ястребовия си поглед.

— Това бе част от съня ми — прошепна Пар.

— Това е бъдещето — каза старецът.

— Просто номер — промърмори Кол, ядосан на собствения си страх.

Старецът му хвърли гневен поглед.

— Бъдещето е постоянноменяща се мозайка от възможности, докато стане настояще. Бъдещето, което ви показах тази нощ, още може да се промени. Но с всеки изминат ден вероятността да се сбъдне става все по-голяма, защото нищо не се прави, за да се избегне. Ако искате да го промените — направете каквото ви казах. Идете при Аланон! Чуйте какво ще ви каже!

Кол не каза нищо, а тъмните му очи бяха изпълнени с колебание.

— Кажете ни кой сте? — попита тихо Пар. Старецът се обърна към него, изглежда го за момент, след това отмести поглед от тях и се взря в мрака, като че ли там бяха скрити светове и живот, които само той можеше да види. Накрая отново ги погледна и кимна.

— Много добре, въпреки че не виждам каква е разликата: Казвам се Коглайн.

За момент нито Пар, нито Кол успяха да кажат нищо. След това и двамата започнаха да говорят заедно.

— Коглайн, същият Коглайн, който е живял в Източната земя с...

— Искате да кажете — същият човек, който Кимбър Бо...

Той ги прекъсна с раздражение:

— Да, да! Колко, хора с името Коглайн може да има! — намръщи се, като видя погледа на лицата им. — Не ми вярвате, нали?

Пар пое дълбоко дъх.

— Коглайн е бил старец по времето на Брин Омсфорд. Това е било преди триста години.

Неочаквано другият се засмя.

— Старец! Ха! И какво знаеш за старците, Пар Омсфорд? Истината е, че не знаеш нищичко! — Засмя се, след това безпомощно поклати глава. — Чуйте — Аланон живя петстотин години преди да умре. Не го поставяте под съмнение, нали? Мисля че не, след като с такава готовност разказвате приказката! Толкова ли е учудващо тогава, че аз живея близо триста години? — Той направи пауза и неочаквано в очите му проблесна дяволитост. — За бога, какво бихте казали, ако ви съобща, че съм живял дори повече? — След това махна небрежно с ръка. — Не, не, не си правете труда да отговорите. По-добре ми кажете какво знаете за мен? За Коглайн от приказките ви. Разкажете.

Пар объркано поклати глава.

— Бил е отшелник и е живял в Уайлдъран заедно с внучката си — Кимбър Бо. Брин Омсфорд и нейният придружител Рон Лий са го открили, когато...

— Да, да, но какво ще кажете за човека? Помисли си какво си видял от мен?

Пар повдигна рамене:

— Това, че... — Той спря. Това, че е използвал избухлив прах. Това, че е разбирал от старите науки и ги е изучавал някъде. Сега си припомняше особеностите на приказките с Коглайн и прикриваше, че вече не смята твърдението на стареца за пресилено. — Той е притежавал силата в различната и форма, дори тези, които Друидите са изоставили при повторното построяване на стария свят. Ако ти си Коглайн, все още трябва да имаш такава сила. Имаш ли я? Магическа ли е като моята?

Кол изведнъж се притесни:

— Като твоята? — бързо попита старецът. — Магия като молитвената песен? Хи! Никога! Никога нещо непредсказуемо като това. Това винаги е било проблемът на Друидите и магията на Елфите — твърде непредсказуема! Силата, която притежавам, е основана на науката, доказана и изпробвана през годините на учение, на което може да се вярва. Тя не действа самостоятелно, не се издига като нещо живо. — Спря и жестока усмивка се изписа на старческото му лице. — Освен това, Пар Омсфорд, за нея не трябва да се пее.

— Наистина ли сте Коглайн? — тихо попита Пар, а удивлението пред тази възможност пролича в гласа му.

— Да — прошепна старецът. — Да, Пар. — След това бързо се завъртя към Кол, които тъкмо щеше да го прекъсне и постави костеливия си пръст пред устните.

— Ш-ш-ш-т, млади Омсфорд, знам че все още не ми вярваш, брат ти също, но ме чуйте. Вие сте деца на Шанара. Те никога не са били много и винаги доста се е очаквало от тях. Мисля че и с вас ще е същото. Или почти. Не ми е разрешено да предвиждам. Аз съм просто пратеник, както ви казах — беден пратеник и нищо повече. Истината е, че дори нямам желание за това. Но Аланон има само мен.

— Но защо теб? — успя да подметне Пар. Издълженото му лице бе напрегнато и притеснено.

Старецът замълча, а изкривеното му и скулесто лице още повече се стегна, като че ли въпросът изискваше прекалено много от него. Най-накрая проговори с подчертано спокойствие.

— Защото едно време бях Друид, толкова отдавна, че едва ли си спомням какво представляваше. Изучих магията и изоставените науки и избрах последните, като по този начин се отрекох от всяка възможност да продължа с другите. Аланон ме познаваше или ако предпочитате, знаеше за мен и си е спомнил какъв бях. Но почакайте. Малко поукрасих, като казах че съм бил Друид. Не бях, бях само ученик. Но във всеки случай Аланон си е спомнил. Когато дойде при мен, бе като един Друид при друг, въпреки че не го каза с думи. Няма никой друг освен мен, който да направи необходимото — да открие вас и останалите и да ги посъветва да повярват на сънищата си. Всички вече са ги имали, нали разбирате — Рен и Уокър Бо също. На всички е изпратено видение за опасността, която идва от бъдещето. Никой не отговори, така че той изпрати мен.

Очите му премигнаха и отнесоха спомена.

— Едно време бях Друид по дух, но не по възможности и все още използвам много от похватите на Друидите. Никой не знаеше — нито внучката на Кимбър, нито вашите предци, никой. Живял съм няколко различни живота, както виждате. Когато отидох с Брин Омсфорд в страната Мейлморд, Коглайн бе полусмахнат отшелник, носещ магически прах и изпълнен със странни хрумвания. Това бях тогава. В това се бях превърнал. Трябваша ми години, доста след като Кимбър си бе заминала, за да се възстановя, да действам и говоря отново като себе си.

Той въздъхна и спря за миг.

— Сънят на Друидите ме поддържаше жив толкова време. Знаех тайната му — отнесох я със себе си, когато ги напуснах. Много пъти си мислех да не си правя труда да се поддържам и да се оставя на смъртта. Но нещо постоянно ме спираше и сега мисля, че може би е бил Аланон, който се бе върнал от смъртта, за да се увери, че Друидите ще имат поне един представител, след като самият той си е заминал...

Той видя въпроса в очите на Пар, прочете думите и бързо поклати глава.

— Не, не! Не и аз. Не аз съм представителят, който му трябва! Едва ми стигна времето да предам съобщението, което ми бе дадено.

Аланон го знае. Разбира достатъчно, за да идва при мен с въпрос дали ще приема живот, който някога отхвърлих. Трябва да поиска това от някой друг.

— От мене ли? — попита веднага Пар.

Старецът замълча.

— Може би. Защо сам не го попиташ?

Никой не каза нищо. Всички се бяха прегърбили напред към огъня, а мракът ги притискаше отвсякъде. Крясъците на птиците леко се носеха над водите на Езерото на Дъгата.

— Искам да го питам — каза той накрая. — Мисля че имам нужда.

Старецът сви устни:

— Тогава трябва да го направиш.

Кол започна да казва нещо, след това реши да не го прави.

— Цялата тая работа иска малко по-внимателно измисляне — каза накрая той.

— Времето е малко за това — измърмори старецът.

— Тогава не бива да пилеем това, с което разполагаме. — отговори просто Кол.

Вече не бе така несигурен, а бе почти настоятелен.

Пар погледна за момент брат си и кимна.

— Кол е прав. Ще трябва да помисля за това.

Старецът повдигна рамене, сякаш да отбележи, че няма какво повече да направи, и се изправи на крака.

— Предадох ви това, за което бях изпратен, така че трябва да тръгвам. Трябва да посетя и другите.

Пар и Кол се изправиха с изненада.

— Сега ли тръгвате, през нощта? — бързо попита Пар.

Някак си очакваше старецът да остане и да продължи да го убеждава в истинността на сънищата.

— Като че ли е най-добре. Колкото по-бързо продължа пътуването си, толкова по-бързо ще го свърша. Казах ви, че дойдох първо при вас.

— Но как ще откриете Рен или Уокър? — поиска да узнае Кол.

— По същия начин, както и вас — старецът щракна с пръсти и проблесна светкавица. Усмихна се, а лицето му заприлича на скелет в светлината на огъня. — С магия!

Той протегна кокалестата си ръка. Пръв я пое Пар и откри, че ръкостискането на стареца е като стоманено. Същото почувства и Кол. Спогледаха се.

— Нека ви дам един съвет — каза остро старецът. — Не с задължително да го приемете, но бихте могли. Разказвате тези истории и приказки за Друидите, магията и предците си с нещо като хвалебствие за отминалите дни. Това е добре, но не бива да забравяте, че това, което става сега и тук — то е важното. Всичките приказки на света не биха стрували и пукната пара, ако трябва да се преживее това, което ви показах. Трябва да живеете в този свят, а не в някакъв друг. Магията служи за много неща, а вие я използвате само за едно. Трябва да видите на какво още е способна. А не можете да го направите, докато не я разберете. Предполагам, че въобще не я разбирате — нито един от двамата ви.

Той ги изгледа за момент, след това се обърна и се стопи в мрака. Спря, когато вече бе само сянка и погледна назад.

— И добре ще е да запомните още нещо — пазете се! — В гласа му се прокрадна друга нотка. — Призраците не са само слухове и бабини деветини. Истински са както вие и аз. Може би не сте мислили така до тази нощ, но сега знаете друго. Те ще бъдат навсякъде, където решите да отидете. Онази жена беше една от тях. Тя дойде да души наоколо, защото почувства, че притежавате магията. И другите ще направят същото — отново започна да се отдалечава. — Много неща ще би преследват — предупреди ги тихо той. Измърмори още нещо на себе си, което нито един от двамата не успя да чуе, а след това изчезна бавно в мрака. Замина си.

Сънят бягаше от очите на Пар и Кол Омсфорд тази нощ. Стояха будни дълго след като старецът си беше заминал, говореха и понякога спореха, притесняваха се без винаги да го казват, очите им постоянно се вираха в мрака за обещаните неща, за Призраци или нещо друго, което щеше да ги преследва. Дори по-късно, когато се бяха увили добре с одеялата и се помъчиха да забравят собствените си страхове, не спаха добре. Въртяха се и подскачаха в съня си, събуждаха се един друг с отчайваща последователност чак до заранта.

Тогава станаха, измъкнаха се от топлината на завивките, измиха се в хладните води на езерото и незабавно започнаха да спорят отново. Продължиха и по време на закуската, което беше добре, защото отново

нямаше кой знае какво за ядене и разговорите залъгваха глада им. Приказките — по-точно спорът, се въртеше около стареца, който се представи за Коглайн и около сънищата, които можеха да бъдат изпратени или не от Аланон. Говореха за Призраците, за Търсачите на Федерацията, за непознатия, който ги спаси във Варфлийт и за това дали все още в света съществуваше разум.

Преди денят да остарее с един час, те вече бяха настръхнали един срещу друг.

— Не можеш да отречеш, че съществува възможност старецът да е наистина Коглайн! — настоя Пар, като повтори това може би за стотен път, докато носеха покривалото към лодката, за да го приберат.

Кол успя бързо да повдигне рамене.

— Не го отричам.

— Ами жената от гората? Какво беше тя, ако не Призрак, нещо, което през нощта имаше по-силна магия от нашата?

— От своята!

Пар се разгневи.

— Съжалявам. От моята Въпросът е, че тя беше Призрак! Трябва да е била! Това поне показва, че част от историята на стареца е истина, независимо как гледаш на нея.

— Почакай! — Кол пусна платнището от своя край, застана с ръце на хълбоците и погледна смутено брат си. — Винаги правиш така, когато спорим. Правиш тези глупави подскоци в логиката и се държиш така, все едно че са напълно смислени. Как реши, че ако старата жена е била Призрак, това означава, че старецът казва истината?

— Ами, защото ако...

— Дори не поставям под въпрос извода ти, че е била Призрак — бързо го прекъсна Кол. — Дори и за това че нямаме представа как изглежда Призракът. Дори и за това, че тя би могла да бъде както Призрак, така и каквото си иска друго.

— Нещо друго? Какво...?

— Приятелка на стареца, например. Като примамка, за да повярваме на приказките му.

— Това е смешно! — Пар побесня. — Каква би могла да е целта? Кол замислено стисна устни.

— Да те убеди да отидеш с него при Рога на Пъкала, естествено. Да те върне обратно в Калахорн. Помисли за това! Може би старецът също се интересува от магия, както и Федерацията.

Пар енергично поклати глава.

— Не вярвам!

— Защото никога не искаш да повярваш в нещо, за което не си се сетил пръв — обясни Кол и хвана отново своя край на платнището. — Решиш ли нещо — това е краят. Е, този път по-добре не прибързвай с решението. Има и други възможности, които трябва да се обмислят, и аз просто ти дадох една от тях.

Безмълвно стигнаха до лодката и подредиха платнището на дъното ѝ. Слънцето едва се бе показало над хоризонта, а денят вече започваше да става горещ. Езерото на Дъгата бе гладко, въздухът спокоен и изпълнен с аромата на диви цветя и трева.

Кол се обърна.

— Виж, какво, нямам предвид, че трябва да бъдеш нерешителен. Става въпрос за това, че ти ме смяташ длъжен да се съгласявам. Е, няма да бъда такъв. Ако решиш да тръгнеш за Рога на Пъкала и Драконовите зъби — добре, заминавай. Но спри да се държиш все едно, че трябва да подкачам от радост, ако ми позволиш да те придружа.

Пар не отговори. Замисли се за времето, когато растяха заедно. Пар бе по-голям с две години и макар и по-слаб физически, винаги бе водачът. Притежаваше магията и това го отличаваше. Вярно бе, че бе и решителен — необходимо качество, когато се изправяше пред изкушението да използва магията във всяка ситуация. Не беше толкова уравновесен, колкото би трябвало да бъде. Сега също. Кол винаги се контролираше по-добре — по-трудно се ядосваше, размишляваше и оценяваше, бе роден миротворец в кварталните боеве и кавги, защото никой друг нямаше неговата увереност. Той прекарваше времето си, като се грижеше за всички, изглаждаше лоши отношения, възвръщаше наранена гордост. Пар винаги се разхождаше наоколо, сляп за подобни неща, зает да търси нови места за изследване, нови предизвикателства за приемане, нови идеи за развиване. Беше мечтател, но му липсваше чувствителността на Кол. Той по-ясно предсказваше възможностите на живота, но Кол бе този, който по-добре разбираше неговите жертви.

Често единият поправяше грешките на другия. Но Пар можеше да се осланя на магията и това рядко му струваше нещо. За Кол не бе така. Понякога му бе струвало доста поправянето на грешките на Пар, но той му беше брат, когото обичаше, и не се оплакваше. Понякога, мислейки за онези дни, Пар се срамуваше от това колко много неща бе оставил да направи брат му за него.

Той избута спомените настрана. Кол го гледаше и чакане отговора му. Пар нетърпеливо премести крак и помисли за това, какво трябва да отвърне. След това просто каза.

— Добре. Какво мислиш, че трябва да направим?

— Проклятие, не знам какво трябва да направим! — веднага каза Кол. — Знам само, че има много въпроси без отговор и не мисля, че трябва да решаваме нещо преди да сме имали възможност да отговорим на някои от тях.

Пар търпеливо кимна.

— Имаш предвид преди новата луна.

— Тя ще е след повече от три седмици и ти го знаеш.

Пар стисна челюсти.

— Времето не е толкова много, колкото го представяш! Как ще отговорим на всичките въпроси преди това?

Кол го погледна.

— Ти си невъзможен, знаеш ли?

Обърна се и тръгна от брега към мястото, където беше багажът им, и започна да го пренася в лодката. Не погледна Пар, които стоеше на едно място и го гледаше мълчаливо. Спомни си как беше паднал в бързея по време на една екскурзия. Беше потънал и Кол трябваше да се гмурка заради него. След това му стана лошо и Кол трябваше да го отнесе на гръб вкъщи, треперейки от студ и почти замаян.

Изглежда Кол винаги се бе грижил за него. Защо е така, след като той притежаваше магията?

Кол свърши с товаренето на лодката и Пар се приближи до него.

— Съжалявам — каза той и зачака. Кол го погледна за момент и се усмихна: — Не, не съжаляваш. Просто го казваш.

Пар му отвърна с усмивка, без да иска.

— Не е вярно!

— Така е. Искаш просто да приспиш вниманието ми, за да започнеш отново с обсъждането на решенията ти веднага щом стигнем

средата на езерото, където не мога да се махна от теб! — Кол вече се смееше открито.

Пар направи всичко възможно да изглежда огорчен.

— Добре, вярно е. Не съжалявам.

— Знаех си! — триумфираше Кол.

— Но грешиш относно причината за извинението. Няма нищо общо с това да отведа в средата на езерото. Просто се опитвам да отхвърля бремето на вината, която винаги съм чувствал за това, че съм по-големият брат.

— Не се притеснявай! — Кол се предаде. — Винаги си бил ужасен по-голям брат.

Пар го бутна, Кол му го върна и за миг различията им бяха забравени. Те се засмяха, огледаха за последен път мястото и изтласкаха лодката във водата. Кол взе греблата, без да пита, и започна да гребе.

Следваха брега на запад и слушаха с удоволствие в далечината звука на птиците в дърветата и храстите. Денят бе приятно топъл. Известно време не говореха, удовлетворени от подновеното чувство за близост. Опитваха се да избягнат споровете за момента.

Въпреки това Пар откри, че отново обръща нещата в ума си — точно както беше сигурен, че прави и Кол. Брат му бе прав за едно нещо — имаше много въпроси без отговори. Припомняйки си случките от предишната нощ, Пар осъзна, че би могъл да се досети и да поиска от стареца малко повече информация. Знаеше ли той, например, кой бе непознатият, който ги спаси във Варфлийт? Старецът знаеше за неприятностите им там и сигурно имаше представа как са избягали.

Той ги бе проследил — първо до Варфлийт, след това надолу по Мърмидон и беше подплашил жената от гората без особени усилия. Управляваше някаква форма на сила, може би магията на Друидите или старата наука за света — на никого не каза какво точно. Каква беше точно връзката му с Аланон? Или това бяха просто думи без никакво покритие? И защо толкова бързо се предаде, когато Пар каза, че трябва да помисли дали да отиде при Рога на Пъкала за срещата с Аланон? Не трябваше ли да поработи повече, за да го убеди?

Но най-смущаващия въпрос бе този, който не можеше да обсъди с брат си, защото се отнасяше до самия Кол. Сънищата бяха казали на

Пар, че той е необходим, а също така братовчедката Рен и чичо му Уокър Бо. Старецът каза същото — че Пар, Рен и Уокър Бо са повикани. Защо не бе споменал за Кол?

Това беше въпрос, за който въобще нямаше отговор. Първо си мислеше, че това е така, защото той притежаваше магията, а Кол — не, че призоваването му има нещо общо с молитвената песен. Но тогава защо бе необходима Рен? Тя също не притежаваше магия. Уокър Бо беше нещо друго разбира се, защото постоянно се носеха слухове, че той знае за магията нещо, което друг не знаеше. Но не и Рен. И Кол също. И въпреки това Рен бе специално спомената, а Кол — не.

Това беше нещото, което най-много го озадачаваше. Искаше да разбере причината за сънищата. Ако старецът беше прав за Аланон, Пар би искал да узнае какво имаше да каже Друидът. Но не искаше да чуе нищо, ако това означаваше, че трябва да се разделят с Кол. Той му беше повече от брат — той бе неговият най-добър приятел, най-доверен съдружник — на практика неговото второ аз. Пар не искаше да се захваща с нещо, в което не бяха необходими и двамата. Просто не би го направил.

Все пак старецът не бе забранил на Кол да дойде. Също и сънищата. Нито бяха предупредени за това. Просто го бяха пренебрегнали. Защо така?

Излезе вятър. Братята направиха мачта и платно, използвайки покривалото и едно гребло и скоро се понесоха през Езерото на Дъгата. Водата шумеше и се пенеше край тях. На няколко пъти за малко да се обърнат, но се задържаха, като реагираха на промените на вятъра, балансирайки с теглото на телата си. Тръгнаха на югозапад и рано след обед стигнаха устието на Рапахоладрен.

Там те извадиха лодката на брега при една малка вдлъбнатина, покриха я с клони и папур, оставиха вътре всичко, с изключение на одеялата и приборите за готвене и потеглиха нагоре по реката към гората Далн. Скоро стана ясно, че за да спестят време, трябва да изоставят реката, така че тръгнаха през високите планини на Лий. Не бяха говорили за това къде отиват от предишната вечер, когато се разбраха да го обсъдят по-късно. Но, разбира се, не го направиха. Никой не повдигна отново въпроса — Кол, защото и така се движеха в желаната от него посоки, а Пар, защото бе решил, че Кол е прав — трябваше още да се помисли преди да се предприеме пътуване на

север към Калахорн. Шейди Вейл бе достатъчно добро място за размисъл.

Странно беше защото въпреки, че не бяха говорили за сънищата, за стареца или нещо такова от сутринта, поотделно бяха започнали да преосмислят непоклатимите си позиции и да ги приближават — всеки вътрешно признаваше, че все пак в думите на другия може и да има някакъв смисъл.

Когато започнаха отново да обсъждат въпроса, вече не спореха. Вече беше средата на следобеда. Летният ден бе горещ и задушен. Слънцето се беше превърнало в премигваща бяла сфера, която ги караше да закриват очите си. Страната представляваше сбор от разпръснати хълмове, килим от трева и диви цветя, разпръснати в сред дървета с продълговати листа, бурени и скали. Мъглите, които покриваха планините почти през цялата година, се бяха издигнали нагоре в слънчевата светлина и висяха по веригата на върхове и скали като разхвърляни ленени конци.

— Мисля, че жената от гората искрено се уплаши от стареца — каза Пар, докато се изкачваха по един дълъг склон. — Не мисля, че се преструваше. Никой не е чак толкова добър актьор.

— Мисля че си прав — кимна Кол. — Казах всичко това по-рано, защото исках да те накарам да мислиш. Въпреки това се чудя дали старецът ни каза всичко, което знае. Това, което най-добре си спомням от приказките за Аланон е, че винаги е — бил определено предпазлив при отношенията си със семейство Омсфорд.

— Никога не им е казал всичко, това е вярно.

— Е, може би и старецът е същият.

Прекошиха хълма и навлязоха в сянката на ясеновите дървета, пуснаха навитите си одеяла и се загледаха в Планините. И двамата здраво се потяха, а туниките се бяха залепили за гърбовете им.

— Няма да стигнем тази нощ до Шейди Вейл — каза Пар, като седна на земята и се облегна на едно дърво.

— Май че няма — присъедини се и Кол, след което се протегна докато костите му изпукат.

— Мислех си къде можем да прекараме нощта. Би било добре да спим в легло за разнообразие.

— Няма да ти противореча — Кол се засмя. — Имаш ли идея къде да намерим легло, както сме тук на сред път?

Пар бавно се обърна и го погледна.

— Всъщност имам. Ловната хижа на Морган е само на няколко мили на юг. Обзалагам се, че можем да я вземем на заем за през нощта.

Кол се намръщи замислен.

— Да, обзалагам се, че можем.

Морган Лий беше най-големият син в семейство, чиито предци някога са били крале на Лий. Но монархията бе сменена преди двеста години, когато федерацията се бе разширила на север и просто бе погълнала планините на един залък. Оттогава кралете Лий вече ги нямаше, а хората от семейството преживяваха като фермери и занаятчии. Главата на рода, Кайл Лий, бе земевладелец, който живееше на юг от града и отглеждаше говеда за клане. Морган, най-големият му син и най-близък приятел на Пар и Кол, си отглеждаше най-вече неприятности.

— Не мислиш, че Морган ще е наоколо, нали? — попита Кол и се усмихна на тая възможност.

Пар му върна усмивката. Ловната хижа беше всъщност семейно притежание, но я използваше най-вече Морган. Последния път, когато братята Омсфорд бяха в планините, прекараха цяла седмица там като негови гости. Правиха си лагери, ходиха на лов и за риба, но най-вече си припомняха историите на Морган, който постоянно полагаше усилия да навреди на Федерацията и на резиденцията ѝ в Лий. Морган Лий имаше най-острия ум и най-бързите ръце в Южната земя и хранете постоянна омраза към армията, която имаше нужда от наблюдение.

Федерацията, след като премахна монархията настани тук губернатор и управа, както и гарнизон за подсигуряване на реда. Морган приемаше това като лично предизвикателство. Той използваше всяка възможност, която му се предоставяше, а и някои други, за да направи непоносим живота на служителите на Федерацията, които се бяха настанили удобно в дома на неговите предци. Морган беше направо гениален в пакостите си и достатъчно хитър, за да не даде и най-малка възможност да го заподозрат заради постоянните им неволи. При последния си набег беше затворил губернатора и помощника му в частна баня и пуснал при тях стадо старателно окаляни свине, след което повредил всички ключалки.

Банята била твърде малка, а свинете достатъчно много. Близко два часа били нужни, за да ги освободят. Морган Лий смирено настояваше, че след това било трудно да се разбере кой кой е. Братята взеха багажа си и отново потеглиха. Следобедът се изпързеля, докато слънцето следваше пътя си на запад, но въздухът бе спокоен и горещината още по-потискаща. По средата на лятото на тази височина земята беше толкова суха, че тревата пукаше където стъпваха, а някога зелените морави се бяха превърнали в сива слама. Прах се вдигаше изпод ботушите, а устните им пресъхнаха.

Беше почти залез слънце, когато зърнаха ловната хижа — сграда от камък и дърво, сгушена между група борове на едно възвишение, от което се виждаше цялата страна на запад. Сгорещени и изпотени, те пуснаха багажа си пред вратата и направо отидоха към мястото за къпане, което беше на около стотина ярда. Това беше малък басейн, който се изливаше в един ручей. Когато го достигнаха, веднага започнаха да хвърлят дрехите си, без да обръщат внимание на нищо, освен на непреодолимото желание да се потопят в подканящата ги вода.

Ето защо не успяха да видят калното същество, докато не дойде почти до тях.

То се надигна от храстите — наподобяващо човек, покрито с кал и ревеше с ожесточение, което разтърси тишината като стъкло. Кол извика, отскочи назад, загуби равновесие и падна в басейна с главата надолу. Пар се препъна, търколи се и съществото се изправи над него.

— А-а-а-а... един вкусен жител на Вейл! — изрева то познат глас.

— Проклятие, Морган! — Пар подскочи, обърна се и избута другия. — Уплаши ме до смърт, по дяволите!

Кол се измъкна от басейна все още с ботуши и наполовина смъкнати панталони и каза спокойно:

— Мислех, че искаш да изгониш от Лий само Федерацията, но не и приятелите си — той се изправи и избърса водата от очите си.

Морган Лий се смееше изпод калната си маска.

— Извинявам се. Наистина... Но това беше възможност... на която човек не може да устои. Сигурно ме разбирате... Ха-ха-ха!

Пар се опита да изчисти калта от дрехите си, накрая се отказа и взе всичко със себе си в басейна. Въздъхна с облекчение и погледна

Морган.

— Какво всъщност правиш при нас?

— А, калта ли? Полезно и за кожата — Морган се приближи до басейна и бавно се потопи във водата. — На около миля оттук има кални бани. Открих ги онзи ден съвсем случайно. Никога не съм знаел, че са тук. Трябва да ви кажа честно, че в горещ ден, нищо не може да те охлади както калта върху тялото ти. По-добре дори от басейна. Така че се отъркалях като прасе и се изкачих тук, за да се измия. Тогава чух, че идвате и реших да ви посрещна по планинарски.

Той се гмурна под водата, а когато се показва отново, калното чудовище се бе сменило със слаб, мускулист младеж, приблизително на тяхната възраст, с толкова загоряла кожа, че бе почти с цвета на пръстта, червеникава коса до раменете и чисти сиви очи.

— Прогледнах! — възкликна той и се усмихна.

— Чудесно — отговори Пар в същия тон.

— Хайде де! Не всеки номер може да е страхотен — Морган се приближи напред въпросително. Повечето от времето той имаше изражение, като че ли тайно се забавлява на нещо. И сега им го показва. — Вие двамата не трябваше ли да сте някъде в Калахорн и да смайвате жителите? Не беше ли това последният ви план? Какво правите тук?

— А ти какво правиш тук? — върна въпроса Кол.

— Аз? О, просто още едно неразбирателство, засягащо губернатора, или по-точно — неговата жена. Разбира се, не ме подозират — никога не го правят. Все пак времето е подходящо за почивка. — Усмивката на Морган се разшири. — Но аз ви попитах пръв. Какво става?

Него не можеха да заблудят, а помежду им никога не бе имало тайни, така че Пар с помощта на Кол, разказа всичко което им се бе случило от онази нощ във Варфлийт, когато Римър Дол и Федерацията Търсачи бяха дошли за тях. Разказа му за сънищата, които може би бяха изпратени от Аланон за срещата им със страшната жена от гората, която може би беше Призрак и за стареца, който ги спаси и може би бе Коглайн.

— Има доста, „може би“ в тая история — отбеляза планинецът, когато свършиха. — Сигурни ли сте, че не сте си го измислили? Ще бъде хубава шега за моя сметка.

— Бих се радвал да е така — отговори Кол печално.

— Както и да е, мислехме да прекараме нощта в легло тук, а утре да продължим към Вейл — обясни Пар.

Морган поклати глава:

— Не мисля, че бих го направил на ваше място.

Пар и Кол се спогледаха.

— Ако Федерацията толкова много иска да ви открие, че е изпратила Римър Дол чак до Варфлийт — продължи той, а очите му срещнаха техните, — не мислите ли, че би го изпратила и до Шейди Вейл?

Известно време мълчаха и накрая Пар каза:

— Признавам, че не бях помислил за това.

Морган се плъзна към края на басейна, измъкна се и започна да бърше водата от себе си.

— Е, мисленето никога не е било силната ти черта, момчето ми. Добре е, че имате приятел като мен. Нека се върнем в хижата и ще ви направя нещо за ядене — нещо различно от риба, и ще поговорим.

Изпраха дрехите си, подсушиха сее и се прибраха в хижата, където Морган седна да прави вечеря. Сготви чудесно задушено с месо, моркови, картофи, лук и подправки и го поднесе с топъл хляб и студена бира. Седнаха отвън под боровете на маса и пейки и погълнаха по-голямата част от яденето и пиенето. Денят най-накрая бе започнал да се разхлажда с приближаването на нощта и вечерният бриз зашумя откъм хълмовете. Морган донесе круши и сирене за десерт. Небето стана червено, след това тъмно лилаво и накрая се смрачи и се изпълни със звезди.

— Обичам планината — каза Морган, след като бяха мълчали известно време. Сега седяха на каменните стъпала на хижата — Сигурно мога да се науча да обичам и града, но не докато принадлежи на Федерацията. Понякога се чудя какво ли би било да живея в стария си дом, преди да ни го отнемат. Това, разбира се е било много отдавна — преди шест поколения. Вече никой не си спомня как е било. Баща ми дори не иска да говори за това. Но това е все още наша земя, Федерацията все още не е успяла да ни я вземе. Има достатъчно. Може би затова я обичам толкова много — защото е последното нещо, което е останало за семейството ми от старите дни.

— С изключение на меча — припомни Пар.

— Все още ли носиш тази очукана стара реликва? — попита Кол — Мислех, че можеш да я изоставиш за нещо по-ново и по-добре направено.

Морган ги погледна.

— Спомняте ли си приказките, които разказват, че едно време мечът на Лий е бил магически?

— Самият Аланон го е направил такъв — потвърди Пар.

— Да, по времето на Рон Лий — Морган сбръчка челото си. — Понякога си мисля, че все още е. Ножницата е сменявана половин дузина пъти през годините, дръжката най-малко веднъж или два пъти и отново са изхабени. Но острието — ах, това острие! Все още е толкова остро и истинско, сякаш няма възраст. Това не е ли някаква магия?

Братята кимнаха в съгласие.

— Магията понякога сменя формата си — каза Пар. — Расте и се развива. Сигурно това се е случило и с Меча на Лий. — Мислеше си какво би казал старецът — че не разбира въобще магията, и се чудеше дали е вярно.

— Е, истината е, че никой не иска това оръжие — Морган се протегна като котка и въздъхна. — Сякаш никой не иска нещо, което е принадлежало на старите дни. Баща ми не каза и дума, когато го попитах за острието. Просто ми го даде. Мисля, че спомените са твърде болезнени.

Кол го потупа приятелски.

— Е, баща ти трябва да е по-внимателен в чии ръце дава оръжието си.

Морган ги погледна:

— Аз поканен ли съм да се включа в Движението? — запитва той. Засмя се. — Между другото споменахте, че непознатият ви е дал пръстен. Може ли да го видя?

Пар придърпа туниката си, измъкна пръстена с изображението на ястреб и му го подаде. Морган го взе и внимателно го проучи, след това вдигна рамене и го върна.

— Не го познавам. Но това още не означава нищо. Чувал съм, че има няколко групи Движението и всички те постоянно си сменят знаците, за да объркат Федерацията.

Той отпи голяма глътка от бирената си чаша и отново се отпусна назад.

— Понякога си мисля, че трябва да отида на север и да се присъединя към тях — тук си губя времето в игри с тези глупаци, които живеят в къщата ми и управляват земята, чиято история дори не знаят — той тъжно поклати глава и за момент се състари, но след това отново грейна. — Но сега за вас. — Изпъна краката си и седна направо. — Не можете да рискувате да продължите, докато не се уверите, че е сигурно. Така че останете тук ден-два и ме оставете аз да отида напред. Ще се заинтересувам Федерацията не ви е изпреварила. Достатъчно ясен ли съм?

— Повече от ясен — каза Веднага Пар. — Благодаря ти Морган, но трябва да обещаеш, че ще внимаващ.

— Да внимавам? Заради тези глупаци от Федерацията? Ха! — планинецът се захили. — Бих могъл да им бръкна в очите и пак ще са им нужни дни, докато разбират какво става. Няма от какво да се страхувам.

Пар се смееше:

— В Лий — вероятно, но в Шейди Вейл може да има Търсачи.

— Добре те разбрах. Ще внимавам. — Морган спря да се хили. Пресуши остатъка от бирата си и се изправи: — Време е за лягане. Искам да тръгна рано.

Пар и Кол също се изправиха. Кол каза:

— Какво точно направи с жената на губернатора?

— О, това ли? — Морган повдигна рамене. — Нищо особено. Някой каза, че не и харесва планинския въздух. Повдигало й се от него. Така че изпратих за нея парфюм, за да оправи мириса си. Беше в малко и деликатно шишенце. Поставих го в леглото й — като изненада. Случайно го счупила, като легнала върху него — очите му примигнаха. — За нещастие обаче съм размесил парфюма с мазнина от скункс...

Тримата се спогледаха в мрака и се разхилиха като ненормални.

Братята Омсфорд спаха добре тази нощ — удобно завити и затоплени в истински легла с чаршафи и възглавници. Спокойно можеха да спят и до обяд, но Морган ги събуди с изгрева, докато се подготвяше да тръгне за Шейди Вейл. Измъкна Меча на Лий и им го показва — дръжката и ножницата бяха доста износени, но острието блестеше като ново, както бе казал планинецът. Усмивайки се от удоволствие при вида на физиономиите им, той привърза оръдието

през рамото си, затъкна дълъг нож в ботуша, ловен нож в колана си и праметна ясенов лък през другото рамо. Премигна и каза:

— Никога не е излишно да си подготвен.

Изпратиха го малко надолу по хълма, където им каза довиждане. Все още бяха сънени и тяхното „довиждане“ се примеси с прозявки.

— Върнете се в леглата — посъветва ги Морган. — Спете колкото можете. Отпуснете се и не се притеснявайте. Ще се върна след няколко дни. — Махна им докато вървеше. Високата му и мускулеста фигура се открояваше на все още тъмния хоризонт. Крачеше с обичайната си самонадеяност.

— Бъди внимателен — извика след него Пар. Морган се засмя:

— И вие внимавайте.

Братята приеха съвета на планинеца и се върнаха в леглата. Спаха до обяд, след което изгубиха остатъка от деня в излежаване. По-добре се справиха на втория ден — станаха рано, изкъпаха се в басейна, проучиха местността и безуспешно се опитаха да открият калните бани, почистиха ловната хижа, а накрая си приготвиха и изядоха вечерята от дива кокошка с ориз.

Третият ден беше облачен и вечерта заваля. Седяха пред огъня, който бяха запалили в голямата камина, и дълго се упражняваха в разказването на приказки, като работеха над някои от най-мрачните от тях. Опитваха се да предадат виденията от песните на Пар с думите на Кол. Нямаше вест от Морган Лий. Започнаха да се притесняват, въпреки негласното им споразумение да не го правят.

На четвъртия ден Морган се върна. Беше късен следобед, когато се появи. Братята стояха на пода пред огъня и подменяха връзките на един от столовете, когато внезапно вратата се отвори и той застана в рамката ѝ. Цял ден беше валяло без спиране и планинецът беше подгизнал. От него потече вода, докато остави чантата и оръжието си на пода и затвори вратата.

— Лоши новини — каза той веднага. Ръждивата му на цвят коса бе прилепнала към главата, а скулите му се подчертаваха от дъждовната вода. Изглежда не го беше грижа за състоянието му, когато прекоси стаята и застана пред тях.

Пар и Кол бавно се надигнаха.

— Не можете да се върнете във Вейл — тихо каза Морган. — Навсякъде има бойници на Федерацията. Не съм сигурен дали има и

Търсачи, но не бих се изненадал. Селото е под „защитата на федерацията“ — това е изразът, който използват вместо „Военна окупация“. Определено ви очакват. Зададох няколко въпроса и веднага го открих — никой не го пази в тайна. Родителите ви са под домашен арест. Мисля, че са добре, но не можех да рискувам да говоря с тях. Съжалявам. Щеше да има прекалено много въпроси. — Пое си дълбоко въздух. — Някой сериозно ви търси, приятели мои.

Пар и Кол се спогледаха и никой не се опита да прикрие страха.

— Какво ще правим? — тихо попита Пар.

— Мислех за това през целия път обратно — каза Морган. Пресегна се и сложи ръка на крехкото рамо на приятеля си. — Така че ще ви кажа какво ще правим — и наистина имам предвид, ние, защото смятам, че вече и аз съм вътре. — Ръката му се сви в юмрук. — Отиваме на изток да търсим Уокър Бо.

ГЛАВА 6

Морган Лий можеше да бъде доста убедителен, когато искаше и го показва онази нощ пред Пар и Кол в залетите от дъжда планини. Той очевидно доста бе помислил по въпроса и аргументите му бяха доста солидни. По-просто казано — всичко беше въпрос на избор. Трябваше му малко време, за да свали мокрите дрехи и да се подсуши, преди да седне с кръстосани крака до братята пред огъня с чаша преди да горещ хляб в ръка и да обясни всичко.

Започна с това, което знаеха. Знаеха, че не могат да се върнат в Шейди Вейл още дълго време. Не можеха да отидат и в Калахорн. Всъщност не можеха да отидат никъде, където биха ги очаквали, защото ако Федерацията бе прахосала толкова време и усилия да ги търси чак тук, едва ли щеше да спре точно сега. Римър Дол беше известен като упорит преследвач. Лично се бе включил в този лов и нямаше така лесно да се откаже. Търсачите щяха да се оглеждат за братята навсякъде, докъдето стигаше управлението на федерацията, а това бе доста голяма територия. Както личеше по всичко, Пар и Кол можеше да се смятат за извън закона.

Какво трябваше да направят? След като не можеха да отидат никъде, където ги очакваха, явно трябваше да идат някъде, където не ги очакваха, но не просто където и да е, а някъде, където можеха да свършат нещо полезно.

— В крайна сметка бихте могли да стоите и тук, ако искате и няма да ви открият дълго, защото Федерацията не знае достатъчно, за да ви търси из планините — той повдигна рамене. — Може дори да е забавно за известно време. Но какво ще постигнете? Два месеца, след четири месеца, колкото и да е — все ще бъдете престъпници. Няма да можете да се върнете у дома, защото нищо няма да се е променило. Няма смисъл, нали? Това, което ви трябва, е да вземете нещата в ръцете си. Не чакайте случайността да ви помогне, излезте да я срещнете в лицето!

Трябваше да се опитат да разкрият загадката на сънищата. Един ден всичко можеше да се промени, но не и в близко бъдеще. Сънищата бяха нещо, с което можеха да премерят сили. Струваше си да разберат повече, а тях. Старецът им бе казал да отидат при Рога на Пъкала в първия ден от новата луна. По-рано не искаха да го направят заради две съществени причини. Първо — не знаеха достатъчно за сънищата, за да са сигурни, че са истински и второ — бяха само двама и ако тръгнаха сами, можеше да попаднат в сериозна опасност.

— Защо да не направим нещо, което може да разбули тези съмнения — завърши планинецът. — Защо да не отидем на изток и да не намерим Уокър Бо? Казахте, че според стареца, същите сънища са били изпратени и на него. Не е ли разумно да разберем какво мисли той за всичко това? Мисли ли да отиде? Старецът е щял да говори и с него. Независимо дали това се е случило или не, Уокър ще има мнение по въпроса дали сънищата са истински. Ще призная, че винаги съм мислил чичо ви за странна птица, но никога не съм го смятал за глупав. Всички знаем приказките за него. Ако може да използва която и да е част от магията на Шанара, сигурно в подходящо време ще го покаже.

Той отпи от бирата и се наведе напред:

— Ако Уокър Бо вярва в сънищата и реши да отиде при Рога на Пъкала, тогава ще имате добър повод да отидете с него. Тогава ще станем четирима. Ще трябва да премислим по два пъти за всичко, което би могло да ни създаде неприятности. Дори да не решите да ходите, ще сте по-удовлетворени, отколкото ако се криете тук, или на място като това. Пък и Федерацията не би ви търсила в Анар. Това е последното място, за което биха помислили!

Отпи още веднъж, хапна парче хляб и се облегна назад, а очите му питаха. Онзи израз сякаш знаещ нещо повече от тях пак се появи на лицето му.

— Е? — каза той накрая.

Братята мълчаха. Пар мислеше за чичо си и си припомняше слуховете, които се носеха за него. Уокър Бо бе самоук и казваше че има видения. Настояваше, че може да вижда и усеща нещо, които другите не могат. Говореше се, че практикува по-различна от всички познати досега магии За нещастие си бе заминал. Напусна Вейл, за да

тръгне към Източната земя. Това беше преди близо десет години. Пар и кол бяха доста млади, но Пар все още си спомняше.

Кол изведнъж прочисти гърлото си, наведе се напред и поклати глава. Пар беше сигурен, че брат му ще каже на Морган колко глупава е идеята му, но вместо това той попита:

— Как ще открием Уокър?

Пар и Морган се спогледаха учудени. И двамата предполагаха, че Кол ще се противопостави, че ще застане срещу такъв план и че ще го обяви за идиотски. Кол улови погледите помежду им и каза:

— На ваше място не бих казал какво мисля. А сега, ще отговорите ли на въпроса ми?

Морган бързо прикри сянката на вина, която мина през очите му.

— Първо ще отидем до Кълхейвън. Там имам приятел, който ще знае къде е Уокър.

— Кълхейвън? — намръщи се Кол. — Кълхейвън е окупиран от Федерацията.

— Но достатъчно безопасен за нас — настоя Морган. — Федерацията няма да ви търси там, а ни трябва само ден-два.

— А семействата ни? Няма ли да се чудят какво ни се е случило?

— Моето — не. Баща ми е свикнал да не ме вижда със седмици. Вече свикна, че съм независим. А Джаралан и Мириана е по-добре да не знаят какво правите. Те и така достатъчно се притесняват.

— Ами Рен? — попита Пар.

Морган поклати глава.

— Не знам как да открием Рен. Ако е все още със Скитниците, би могла да е навсякъде. Освен това не знам с какво би ни помогнала тя. Беше още момиче, когато напусна Вейл, Нямаме време да намерим и двамата. Струва ми се, че трябва да заложим на Уокър Бо.

Пар бавно кимна. Неуверено погледна към Кол и той му отвърна със същото.

— Какво мислиш? — попита той. Кол въздъхна.

— Мисля, че още от началото трябваше да си стоим в Шейди Вейл — въздъхна Кол. — Мисля, че въобще не биваше да ставаме от леглата.

— Е, хайде, Кол Омсфорд! — весело възкликна Морган. — Помисли за приключението. Ще се грижа за вас, обещавам.

Кол погледна Пар:

— Трябва ли от това да се почувствам по-добре?

— Мисля да идем — Пар пое дълбоко дъх.

Кол напрегнато го изгледа и кимна: Какво имаме да губим?

И така проблемът бе решен.

Спаха в хижата, а следващата сутрин прекараха в подготовка за пътуването. Запасиха се с храна, оръдия, одеяла, плащове за път, допълнително облекло. Взеха каквото им трябва от добре заредената хижа и до обяд вече бяха готови за път.

Денят беше сив и облачен, когато напуснаха хижата и затвориха вратата зад себе си. Дъждът се беше обърнал в ръмене, земята под краката им вече не беше твърда и прашна, а подгизнала като гъба. Отново тръгнаха на север през Езерото ти на Дъгата с намерение да достигнат брега до свечеряване. Планът на Морган за първия етап от пътуването им, беше прост. Щяха да вземат лодката, която бяха оставили в устието на Рапахлад и този път да тръгнат на юг покрай брега, като се държат настрана от Клийт, Черните дъбове и Мъгливото блато. Там бе пълно с опасности, които бе по-добре да избягнат. Когато стигнат до брега, трябваше да намерят Сребърната река и да тръгнат на изток по нея към Кълхейвън.

Планът бе добър, но не и без проблеми. Морган би предпочел да преминат през Езерото на Дъгата през нощта, когато щяха да бъдат незабележими, а луната и звездите щяха да ги напътстват. Но с приближаването до езерото бързо стана ясно, че тази нощ няма да има луна, която да им показва пътя. Ако се опитаха да минат, имаше голяма опасност да се придвижат твърде на юг и да попаднат на опасностите, които се опитваха да избегнат.

Откриха лодката и след като се увериха, че тя все още може да плува, прекараха първата си нощ в лагер до брега на езерото, мечтаейки за по-топли и по-приятни времена. Утрото донесе лека промяна. Дъждът спря, но облаците се провлачиха и се примесиха с мъглата, която покри всичко от единия до другия край на езерото.

Пар и Кол внимателно проучваха мочурището.

Изкараха лодката на вода, гребяха, докато уловят ориза и издигнаха саморъчно направеното си платно. Облаците се вдигнаха няколко стъпки и небето просветля, но мъглата, като овча вълна, продължаваше да виси над повърхността на езерото. Дори каленият Морган призна, че не знае къде са.

Вечерта ги завари в езерото. Светлините бяха изчезнали напълно. Вятърът замря и лодката остана неподвижна. Хапнаха малко, защото никой не беше гладен, след което се опитаха да спят на смени.

— Спомняш ли си приказката за Ший Омсфорд и нещото, което е живяло в Мъглявото блато? — прошепна Кол на Пар. — Очаквам, че сами ще разберем дали е била истинска или не.

Нощта сякаш лазеше, изпълнена с тишина, мрак и чувство за нещо предопределено. На сутринта мъглата се вдигна, небето просветля и приятелите откриха, че са в средата на езерото и се движат на север. Тримата започнаха да се шегуват със собствените си страхове, обърнаха лодката отново на изток и загребаха на смени в очакване да се появи бризът. След известно време мъглата изчезна съвсем, облаците се разпръснаха. Около обед се появи североизточен бриз, прибраха греблата и вдигнаха платното.

Денят преминаваше в нощ, когато най-накрая достигнаха отдалечения бряг, слезнаха и стовариха багажа си в гористо заливче, близо до устието на Сребърната река. Скриха лодката в обрасло с тръстика поточе и тръгнаха навътре. В гората бе все още тихо — нощните звуци като че изчакваха денят изцяло да се изгуби, преди да започнат своята симфония. Не след дълго всичко беше обвито от мрак.

Заговориха за Краля на Сребърната река.

— Изчезнал е както и цялата останала магия — каза Пар, докато внимателно си проправяше път по хлъзгавата от дъжда пътека. Виждаха по-добре. Въпреки че не бе така, както биха искали: луната и звездите си играеха на криеница с облаците. — Изчезнал е заедно с Друидите, Елфите и всичко с изключение на приказките.

— Може би да, може би не — започна да философства Морган. — Пътници казват, че все още го виждат от време на време — старец с фенер, който ги води и предпазва. Признават обаче, че вече не е същият. Управлява само реката и малко земя около нея. Останалото принадлежи на нас.

— Останалото принадлежи на Федерацията, както и всичко друго! — изсумтя Кол.

Морган ритна един клон и го изпрати в тъмнината.

— Познавам човек, който твърди, че е разговарял с този Крал на Сребърната река — един търговец, който продава разни неща на пътя между планините и Анар. Той постоянно пътува из страната и каза, че

веднъж се загубил и тогава се появил старецът с фенера и му показал пътя — Морган поклати глава. — Никога не съм знаел дали да му вярвам или не. Търговците измислят по-добре приказките и от професионалните разказвачи.

— Мисля че си е заминал — каза Пар, изпълнен с чувство на тъга. — Магията не съществува, когато не се използва и не ѝ се вярва. Кралят на Сребърната река също не е имал никаква полза от нея. Сега е останала само приказките, за които само ти, Кол, аз и може би неколцина други вярват, че са били истина.

— Семейство Омсфорд винаги е вярвало — завърши Кол.

Продължиха безмълвно, като слушаха нощните звуци и крачеха по пътеката на изток. Не можеха да стигнат до Кълхейвън тази нощ, но не искаха и да спрат, така че просто продължиха, без да си правят труда да го обсъждат — Гората навътре ставаше все по-гъста, навлизайки в Анар, а пътеката се стесняваше от бурените, които сякаш излизаха от мрака. Реката беснееше през бързеите. През тях се простираха дерета и възвишения, покрити с пънове и камънаци.

— Пътят за Кълхейвън не е вече същият — промърмори Морган.

Пар и Кол се погледнаха, но не и отговориха, тъй като никой от тях не бе идвал в Анар.

Изведнъж пътеката свърши, преградена от няколко паднали дървета. Втора пътека се отделяше от ръката и се губеше в гъстата гора — Морган се поколеба, след това тръгна по нея. Дърветата се включваха почти над главите им, пропускайки само малко от лунната светлина и тримата приятели трябваше да продължат пътя си слепешката — Бръшлян и спускащи се над главите им храсти ги удряха докато вървяха и бяха принудени да снишават главите си. Гората започна да мирише странно, сякаш почвата гниеше. Пар се опита да задържи въздуха си заради вонята и се ядоса на нейната способност да прониква навсякъде.

— Сякаш нещо е умряло тук — прошепна Кол зад него.

Нещо в спомените на Пар изщрака. Спомни си миризмата, идваща от колибата на горската жена, за която старецът каза, че е Призрак. Миризмата тук беше същата.

В следващият момент излязоха на една полянка, оградена с мъртви дънери и постлана с клонки и разпръснати кости. Един басейн

със застояла вода бълбукаше в центъра, сякаш беше котел на огън. Животинки с малки очички се протягаха към тях от сенките.

Приятелите спряха несигурно.

— Морган, това е твърдо като... — започна Пар и спря.

Призракът безшумно пристъпи откъм дърветата и спря пред тях. Пар не се запита какво е това — знаеше инстинктивно. Скептицизмът и недоверието се изпариха за миг. Предупреждението на стареца все още звучеше в ушите му и го караше да се страхува. Каквото и да беше това отпреде му, споменът, който му остана от срещата с жената от гората, бе смразяващ и незабравим.

Този Призрак беше напълно различен от предишния. Беше огромно трмаво същество, подобно на човек, но с два пъти по-големи размери. Тялото му бе покрито с гъсти мръсни косми, масивните му крайници завършваха с лапи с криви нокти. Раменете му бяха отпуснати, като на горила. Всред всичките тези косми имаше и лице, което трудно можеше да се нарече човешко. Устата му бе разкривена и от нея се подаваха зъби като изпочупени кости. Очите му се губеха между гънките на кожата, но горяха като огън и изразяваха растящо неодобрение. Стоеше и ги гледаше тъпо.

— Охо! — тихо каза Морган.

Призракът пристъпи крачка напред предпазливо като котка.

— Защо сте тук? — гласът му идваше отвътре като от дълбок и празен кладенец.

— Сбъркахме... — започна Морган.

— Стъпихте на това, което е мое — бързо го прекъсна Призракът и зъбите му злобно се показаха. — Накарахте ме да се ядосам.

Морган погледна назад към Пар, а той бързо прошепна думата „Призрак“ и погледна към Кол. Кол беше напрегнат и блед. Също като Пар вече не се колебаеше.

— Ще взема като отплата един от вас! — изръмжа Призракът. — Дайте ми един от вас! Дайте!

Тримата приятели отново се спогледаха. Знаеха, че има само един начин да се измъкнат. Нямаше го старецът да им се притече на помощ този път. Бяха сами.

Морган измъкна Меча на Лий от ножницата. Отражението на острието блесна в очите на чудовището.

— Или ни пусни да си отидем... — започна той.

Но не завърши. Призракът с вик скочи към него и със застрашителна скорост прекоси полянката. Въпреки това планинецът успя да насочи към него острието, така че отби удара на съществото и го извади от равновесие. Кол го удари с късия си нож, а Пар с помощта на молитвената песен замъгли погледа му с рояк насекоми.

Призракът с яростен рев се изправи отново на крака, размаха бясно ръцете си във въздуха и отново се втурна към тях. С едно движение сграбчи Морган, докато той се опитваше да отскочи встрани и го хвърли на земята. Кол го издебна и го удари толкова силно с късия си меч, че отсече едната му ръка над лакътя. Призракът се приближи, взе отрязания си крайник и се оттегли малко настрана. Внимателно постави ръката си до рамото. Изведнъж нещо се раздвижи като змия — сякаш мускулите и костите отново се съединиха. Крайникът отново бе на мястото си. Призракът изсъска със задоволство.

След това отново тръгна към тях. Пар се опита да го забави с видения на вълци, но той едва ли ги виждаше. Нахвърли се върху Морган, отмести острието на меча му и го захвърли назад. Може би планинецът щеше да загине, ако не бяха двамата Омсфорд, които се хвърлиха върху звяра и го събориха на земята. Задържаха го само за миг, защото Призракът се освободи и ги разхвърля настрана. Една голяма ръка сграбчи Пар през лицето и блъсна главата му назад, така че от очите му изскочиха искри. Чуваше, че съществото се приближава към него и се опита да събере всичката си магия, докато се търкаляше и правеше усилия да се изправи на крака. Чуваше виковете на Кол, който го предупреждаваше, а също и някакво сумтене. Надигна се и се опита да проясни съзнанието си.

Призракът беше точно пред него с широко разтворени очи, за да го сграбчи. Кол се прилепи до дървото вляво от него. Морган не се виждаше, Пар отстъпи бавно, търсейки начин да избяга. Вече нямаше време за магия. Съществото бе твърде близо. Усети зад гърба си дървото.

След това се появи Морган. Изникна от мрака, крещейки „Лий, Лий“ и започна да удря Призрака. По лицето и дрехите му имаше кръв, а очите му искряха от ярост и решителност. Мечът на Лий се спусна подобно на дъга от блестящ метал и стана чудо — Мечът удари Призрака и избухна в огън.

Пар се отдръпна и сложи ръка пред лицето си, за да се предпази от блясъка. Не, мислеше той с удивление, това не беше огън, а магия!

Магията стана неочаквано и сякаш смрази всички в кръга на светлината си. Призракът изсумтя и изкрещя — вик на агония и недоверие. Магията премина от Меча на Лий в тялото му и го разсече с лекотата, с която бръснач реже плат. Призракът се разтресе, изгуби очертания и се разтвори. Пар се претърколи бързо под него, за да се освободи. Видя как, съществото проблесна пред смъртоносното оръжие и се превърна в прах.

Мечът на Лий като че ли премигна в тъмнината. От полянката се издигна дим с остра и неприятна миризма. Застоялата вода изгългочи за последен път и се умири.

Морган се отпусна на едно коляно. Мечът падна пред него и до малката купчинка прах, която бе останала от Призрака.

— Проклятие! — прошепна той, а гласът му бе глух от удивление. — Силата, която усетих, е била. Не вярвах, че е възможно...

Пар дойде при него, застана на колене и погледна лицето му, което беше цялото в кръв.

— Мечът все още има магия в себе си, Морган! — каза Пар, развълнуван от това, че е възможно такова нещо. — През всичките тези години никой не го е знаел, но все още е магически. — Морган го погледна не виждаш ли? Магията е спяла от времето на Аланон! Нямало е нужда от нея. Трябваше ѝ друга магия, за да я събуди. Трябваше ѝ същество като Призрака! Ето защо нищо не се случва, докато не се срещнат две магии...

Пар направи място на Кол да седне до тях. Едната му ръка беше отпусната.

— Мисля, че съм я счупил — промърмори той.

Не беше счупена, но бе доста жестоко наранена. Използваха водата за пиене, за да се измият, превързаха раните си, взеха оръжията и се спогледаха.

— Старецът каза, че много неща ще ни преследват — прошепна Пар.

— Не знам дали това нещо ни преследваше, или пяхме достатъчно без късмет, за да налетим на него — гласът на Кол бе отпаднал. — Но знам, че не искам да се срещам с друго такова.

— Но ако се срещнем? — каза тихо Морган и спря. — Ако се срещнем, знаем как да се справим с тях — и той посочи острието на Меча на Лий с толкова обич, като че ли бе най-красивото женско лице.

Пар никога нямаше да забрави какво почувства в този момент. Споменът за това скриваше дори този от битката им с Призрака — един доста напрегнат миг в иначе спокойния му живот. Почувства ревност. Преди това той притежаваше истинската магия. Сега тя беше у Морган Лий. Все още разполагаше с молитвените песни, разбира се, но тяхната магия бледнееше пред тази на меча на планинеца. Мечът уби Призрака, докато най-добрите видения на Пар, само малко повече го подразниха.

Това го накара да се запита, дали молитвената песен въобще става за нещо.

ГЛАВА 7

Същата вечер Пар си спомни нещо, което го накара да уталожи завистта си. Продължиха да вървят към Кълхейвън, нетърпеливи да завършат пътуването си. Предпочитаха да вървят цялата нощ и на следващия ден пред възможността дори миг по-дълго да останат в тези гори. Върнаха се на главната пътека, която се движеше успоредно на Сребърната река и тръгнаха на изток. Докато стъпваха тежко и правеха всяка крачка с труд, защото пътеката беше неравна и постоянно криволичеше, Пар откри, че размишлява за песните. Тогава си спомни, че според легендите силата на Меча на Лий имаше две страни. Мечът бе направен от Аланон по времето на Брин Омсфорд, когато Друидът бе пътувал на изток с момичето от Вейл и нейния бъдещ защитник, един от дедите на Морган — Рон Лий... Друидът бе потопил острието на меча в забранените води на Рога на Пъкала и така бе променил завинаги същността му. Мечът беше станал не просто острие, а оръдие, което би могло да се противопостави дори на Призраците Морди. Но магията бе като всички стари магии — носеше благословии и проклетия, а притежателят ѝ ставаше напълно зависим от нея. Брин Омсфорд бе открила опасността, но предупрежденията ѝ бяха отишли напразно, в последното им стълкновение с черната магия, нейната магия и тази на Джеар я бе спасила и бе направила ненужно бъдещото използване на меча. Никой не знаеше какво се е случило с оръжието след това — освен че не е било необходимо и не е използвано.

Досега.

И сега като че ли бе задължение на Пар да предупреди Морган за опасността от по-нататъшното използване на меча. Но как трябваше да го направи? Проклятие. Морган Лий, бе най-добрият му приятел заедно с Кол, а новооткритата магия, признаваше Пар, току-що бе спасила живота им. Обзе го чувство на вина и срам заради ревността, която бе почувствал. Как трябваше да каже на Морган, че не бива да използва Меча? Независимо че имаше причина за това, все още звучеше невероятно. Освен това щяха да се нуждаят от магията на

Меча, ако отново срещнат Призраци. И бе напълно възможно това да се случи.

Вътрешната му борба беше кратка. Просто не можеше да преодолее неудобството и живия спомен от страшното същество, което бе дишало над него. Реши да си замълчи. Може би нямаше да има нужда от това. Ако се появеше опасност, щеше тогава да каже. Пропъди въпроса от мислите си.

Говориха малко, а когато го правеха — бе за Призрака. Вече не се съмняваха, че тези същества са истински. Дори Кол не увърташе, но приемането им като факт не осветляваше — нищо. Призраците останаха за тях забулени в мистерия. Не знаеха откъде са дошли и защо. Дори не знаеха какво представляват. Нямаха представа и за източника на силата им, макар че тя изглежда идваше от някаква магия. Ако тези същества наистина ги преследват, те не знаеха какво да направят. Знаеха само, че старецът е бил прав, като ги предупреди да внимават.

Стигнаха Кълхейвън точно след изгрева. Уморени, почти заспали, преминаха от нощните горски сенки в просветляващия ден. Облаци висяха в небето на Източната земя, закриваха върховете на дърветата и хвърляха върху селото на Джуджетата сиви мразовити сенки. Пътниците спряха, протегнаха се и се огледаха наоколо. Дърветата се бяха разрешили пред тях и те видяха няколко колиби, от чиито каменни комини се виеше дим. Под навесите им имаше каруци и сечива, а в малките дворчета животните бяха забързани или затворени в кошарите. Зеленчуковите градинки се опитваха да се преборят за малко земя, тъй като бурените ги нападаха отвсякъде. Всичко сякаш беше скупчено едно върху друго: колибите, навесите, животните, градините и гората. За нищо не се полагаха грижи — боята бе излющена и стара, камъните — разместени, оградите — изпочупени и висящи, животните — рунтави, а градинките и буренаците растяха почти заедно и човек не би могъл да ги различи. Жени минаваха през вратите и покрай прозорците, предимно стари, някои перяха, други готвеха, но всички изглеждаха окъсани и разчорлени. Деца играеха в дворовете, по пътеките и на пътя — всичките дрипави и диви като планински кози.

Морган забеляза как Пар и Кол се бяха втренчили в тях и каза:

— Забравих да ви предупредя — Кълхейвън, който вие познавате, е този от приказките ви. Е, това е било едно време. Знам, че сте уморени, но след като вече сме тук, трябва да видите някои неща.

Поведе ги по пътеката, която отиваше към селото. Къщите ставаха все по-лоши, градинките и животните напълно изчезнаха. Пътеката премина в път целият в дупки и камъни. Тук имаше повече деца, които си играеха като другите. Имаше и повече жени, които работеха под навесите. От време на време си разменяха по някоя дума помежду си и с децата, но предимно бяха затворени в себе си. Погледнаха предпазливо тримата непознати, а в очите им се отрази страх и подозрение.

— Кълхейвън, най-красивият град в Източната земя, сърцето и душата на народа на Джуджетата? — Морган се унесе в мислите си. Не ги погледна. — Знаете приказките. Бил е светилище, оазис, рай за нежните души, паметник на това, което може да се постигне с гордост и усилената работа — поклати глава — Е, сега е такъв.

Няколко деца дойдоха да просят дребни монети. Морган леко поклати глава, погали едно две и продължи. Минаха по друга пътека, която водеше до малък поток с нечистотии и боклуци. Мостче ги отведе на другия бряг. Въздухът бе изпълнен с миризма на гнило.

— Къде са мъжете? — попита Пар. Морган се огледа:

— Късметлиите са умрели. Останалите са в мините или в трудови лагери. Ето защо всичко изглежда така. Никой не е останал в града, освен децата, старците и няколко жени — той спря. — Така е от петдесет години. Така го иска Федерацията. Елате насам.

Поведе ги по тясна пътечка зад редицата от къщи, които сякаш бяха по-добре поддържани. Те бяха прясно боядисани, камъните и хоросанът бяха на местата си, а градинките и полянките — безупречни. И тук в дворовете работеха Джуджета, предимно млади жени. Задачите бяха същите, но резултатите, различни. Всичко тук беше блестящо, ново и чисто.

Морган ги заведе до малък парк и внимателно се отпусна до една ела.

— Видяхте ли онези? — посочи добре поддържаните колиби. Пар и Кол кимнаха. — Там живеят федералните служители и войниците от гарнизона. Най-младите и силни жени са длъжни да

работят за тях. Повечето са принудени и да живеят с тях — Той ги погледна многозначително.

Слезнаха от парка по склона на хълма към центъра на селището. Магазините, занаятчийниците и движението ставаха все повече. Джуджетата тук се занимаваха с купуване и продаване, но бяха малко на брой и предимно стари. Улиците бяха препълнени с чуждоземци, дошли да търгуват. Войници на Федерацията охраняваха навсякъде.

Морган накара братята да се наведат, за да не бъдат забелязани и започна да им показва това-онова, а гласът му стана ироничен:

— Ей там е пунктът за сребро. Джуджетата трябва да го изваждат от мините, където прекарват повечето време — знаете какво означава това. След това го продават на Федерацията по нейни цени и връщат по-голямата част от парите във вид на данъци. Животните също принадлежат на Федерацията — дават ги назаем. Напълно обират Джуджетата. Това ей там е пазарът. Всички зеленчуци и плодове се произвеждат от Джуджетата, а печалбите по същия начин сменят притежателя си. Тук е така. Това означава за тия хора протектората.

Спря ги в края на улицата, настрани от кръга от наблюдатели, скупчили се около платформа, на която млади Джуджета — мъж и жена, свързани, ги предлагаха за продан. Погледаха малко и Морган каза:

— Тези, които не им трябва за работа, ги продават.

Поведе ги от търговската част към един склон на хълм над града. Хълмът бе почернял и лишен от живот, чак до голия хоризонт.

— Знаете ли какво е това? — тихо ги попита. Те поклатиха глави. Това е останало от Градините на Меад. Знаете приказката. Джуджетата построили Градите със специална пръст, донесена от селскостопански земи — черна като въглен. Всяко познато цвете е било посадено и отглеждано. Баща ми каза, че това е най-красивото нещо, което някога е виждал. Бил е тук веднъж като момче.

Морган замлъкна за момент, докато те оглеждаха остатъците, след това каза:

— Федерацията изгорила градините, когато градът паднал. Всяка година отново ги горят, та никога нищо да не поникне там.

Докато вървяха обратно към покрайнините на селото, Пар попита:

— Откъде знаеш всичко това? От баща си ли?

Морган поклати глава:

— Баща ми е бил тук само един път. Мисля, че предпочита да не вижда на какво е заприличало, а да го запомни както едно време. Не, тук имам приятели, които ми разказват как живеят Джуджетата.

Върнаха се обратно към бедните квартали на селото по друг път, който беше така разбит като предишния. Не след дълго тръгнаха по една пътека, която ги отведе до порутени камъни и дървено скеле, което като че ли някога е било страноприемница. Издигаше се на три етажа, имаше веранда, на която беше подредена столова. Дворът беше гол, без боклуци и пълен с деца.

— Училище? — предположи на глас Пар. Морган поклати глава:

— Приют за сираци.

Поведе ги през групата от деца към верандата и почука на една врата добре прикрита в сянката на ниша. Почака. Когато вратата се отвори със скърцане, каза:

— Може ли да дадете малко храна на един бедняк?

— Морган? — вратата широко се разтвори. Застаряваща жена Джудже застана на рамката. Косата ѝ бе сивкава, лицето — скулесто и изтерзано. Усмивката ѝ бавно си проправи път през него и преодоля застиналото отчаяние. — Морган Лий, каква приятна изненада! Как си, младежо?

— Както винаги съм гордост и щастие за баща си — с усмивка отвърна Морган. — Може ли да влезем?

— Разбира се. Откога си започнал да питаш? — Жената отстъпи и ги пропусна да минат, като прегърна Морган и лъчезарно се усмихна на Пар и Кол, които ѝ отвърнаха смутено. Тя затвори вратата след тях и каза: — Е, ще искате нещо за хапване, нали?

— С удоволствие бихме дали живота си за такава възможност — обяви с усмивка Морган. — Бабо Елайза, това са мои приятели — Пар и Кол Омсфорд от Шейди Вейл. Временно са... бездомни — завърши той.

— Не сме ли така и всички ние? — отговори е тъга Баба Елайза. Тя протегна мазолестата си ръка към братята. — С мечки ли сте се борили, Морган?

Морган докосна издраното си лице.

— Страхувам се, че беше нещо по-лошо. Пътят към Кълхейвън вече не е същият.

— Самият Кълхейвън, също. Седни, дете — ти и приятелите ти. Ще ви донеса кифли и плодове.

Имаше няколко дълги маси със скамейки в центъра на голямата кухня. Тримата приятели избраха най-близката и седнаха. Кухнята беше просторна, но доста мрачна, а обзавеждането — бедно. Баба Елайза работливо се суетеше из кухнята, като подготвяше закуската и наливаше чаши с някакъв сок. — Бих ви предложила мляко, но трябва да го пестя за децата — извини се тя.

Докато ядяха, се появи втора жена, Джудже, по-стара, дребна, с изострени черти на лицето и бързи, подобни на птичка движения, които като че ли никога не спираха. Тя прекоси стаята, за да види Морган, който веднага се надигна и я целуна по бузата.

— Леля Джил — представи я Морган.

— За мен е удоволствие — каза тя не особено убедително.

Седна до Баба Елайза и веднага започна да работи над някаква бродерия, която беше донесла в стаята, а пръстите ѝ сякаш хвърчаха.

— Тези жени са като майки за целия свят — обясни Морган, като се върна към храната. — Включително и за мен, въпреки че не съм сирак като другите им подопечни. Приеха ме, защото съм неустойимо чаровен.

— Ти просеше, както и останалите, когато те видяхме за пръв път, Морган Лий — изсумтя леля Джил, без да вдига поглед от работата си. — Това е единствената причина, поради която те прибрахме.

— Сестри, въпреки че никога няма да го разберете — бързо продължи Морган — Баба Елайза е като гъши пух — нежна и топла, но леля Джил — е, леля Джил е по-скоро като каменен дюшек.

Морган и баба Елайза се засмяха, леля Джил се включи след малко, а Пар и Кол откриха, че също се смеят. Странно беше, защото мислите им все още бяха изпълнени с образите на селото и хората, а звуците на играещите отвън сирачета, напомняха как точно стоят нещата. Но в тия стари жени имаше нещо непоколебимо, нещо, което надделяваше над неприятностите и бедността, нещо което нашепваше за обещания и надежда.

Когато закуската привърши, баба Елайза отиде до мивката и леля Джил излезе да провери децата. Морган прошепна:

— Тези жени управляват сиропиталището близо тридесет години, Федерацията ги оставя на мира, защото държат децата в подчинение. Хубаво, нали? Има стотици деца без родители, така че тук е винаги пълно. Когато децата пораснат достатъчно, ги скриват. Ако останат прекалено дълго, Федерацията ще ги изпрати в работни лагери или ще ги продаде. А жените се правят на не разбиращи — той поклати глава. — Не знам как издържат. Аз щях да се побъркам отдавна. Баба Елайза се върна и седна при тях.

— Каза ли ви Морган как се срещнахме? — попита тя братята Омсфорд. — О, беше нещо интересно. Донесе ни храна и дрехи за децата, даде ни пари да купим каквото можем, и ни помогна да отведем дузина деца на север и да ги оставим в семейства в свободната територия.

— За Бога, бабо! — прекъсна я Морган притеснен.

— Точно така! И работи от време на време около къщата, когато идва насам — добави тя, като не му обръщаше внимание. — Ние станахме малкото му лично благотворително заведение, нали, Морган?

— Това ми напомня — ето. — Морган потършува из туниката си и извади малка торбичка. Съдържанието ѝ потропа, докато я подаваше. — Преди около седмица спечелих бас за един парфюм — смигна той към приятелите си от Вейл.

— Благословен да си, Морган — баба Елайза стана и дойде да го целуне по бузата. — Изглеждате доста уморени. Отзад има свободни легла и доста одеяла. Можете да поспите до вечерта.

Тя ги отведе в малка стаичка в задната част на къщата, където имаше няколко легла, вода за миене, одеяла и кърпи. Пар се огледа и веднага забеляза, че щорите са спуснати, а пердетата внимателно притворени.

Баба Елайза забеляза погледа, който си размениха двамата братя:

— Понякога гостите ми не желаят да привличат внимание върху себе си — каза тя тихо. Очите и бяха твърди. — Не е ли така и с вас?

Морган се приближи и нежно я целуна.

— Както винаги, бързо схващаш, стара майко. Ще трябва да се срещнем със Стеф. Можеш ли да се погрижиш за това?

Баба Елайза го погледна за момент, след това кимна безмълвно, върна му целувката и се измъкна от стаята.

Когато се събудиха, вече се смрачаваше. Стаята със спуснатите щори бе изпълнена със сенки и тишина. Баба Елайза се появи. Лицето ѝ бе едновременно и твърдо, и нежно. Прокрадна се като котка в стаята, докосна всеки един, прошепна, че е време, след което изчезна тихо, както се беше появила, Морган Лий и братя Омсфорд станаха и откриха, че дрехите им отново са чисти и миришат на хубаво. Баба Елайза се е погрижила за това.

Докато се обличаха, Морган каза:

— Довечера иде се срещнем със Стеф. Той е част от Съпротивата на Джуджетата, а тя има очи и уши навсякъде. Ако Уокър Бо все още живее в Източната земя дори и в най-отдалечените части на Анар, Стеф ще знае.

Морган завърши с обуването на ботушите и се изправи.

— Стеф беше един от сираците, който доведе баба. За нея е като син. Заедно с леля Джил, това е единственото семейство, което ѝ е останало.

Излязоха от спалнята и слязоха по коридора до кухнята. Децата вече бяха свършили вечерята си и бяха отишли в спалните си на горните два етажа, за да отстъпят мястото си на няколко по-слабички, които леля Джил хранеше.

Баба Елайза ги настани на една от масите и им донесе чинии с храна и чаши с бира. Отгоре се чуваше тропане и викове от игрите на децата.

— Трудно е да контролираме толкова много, след като сме само две — извини се тя, докато отново сипваше на Кол от задушеното месо. — Но жените, които наемаме да ни помагат, като че ли никога не остават задълго.

— Успя ли да съобщиш на Стеф? — попита тихо Морган. Баба Елайза кимна, а усмивката ѝ изведнъж стана тъжна.

— Ще ми се по-често да виждам това дете, Морган. Толкова се притеснявам за него.

— Привършиха с храненето и тихо седнаха в нощните сенки, докато баба Елайза и леля Джил свършат с храненето на децата и слагането им да спят. Чифт свещи горяха на масата, където седяха тримата, но останалата част от стаята бе потънала в мрак. Гласовете горе един по един замлъкваха и тишината стана дълбока.

След малко леля Джил дойде в кухнята и седна при тях. Не говореше, малкото ѝ лице се надвеси над бродерията. Някъде навън три пъти удари камбана и отново замлъкна. Леля Джил за миг вдигна поглед:

— Федералният час — измърмори тя. — След него никой не бива да е навън.

В стаята стана тихо. Появи се баба Елайза и тихо заработи около мивката. Едно от децата горе се разплака и тя отново излезе. Братята Омсфорд и Морган Лий се спогледаха, огледаха стаята и зачакаха.

След това някой леко почука по кухненската брата. Леля Джил надигна поглед, пръстите ѝ спряха и зачака. Секундите се изнизваха. После пак се почука — три пъти, пауза и отново три пъти.

Леля Джил се надигна бързо, отиде до вратата, отключи я и се подаде навън. След това за момент широко я отбори и една сенчеста фигура се прокрадна в стаята. Леля Джил отново затвори вратата. Баба Елайза се появи в същото време от коридора, махна на Морган и братята Омсфорд и ги поведе към непознатия.

— Това е Тийл — кимна баба Елайза. — Тя ще ви заведе при Стеф.

Трудно можеше да се каже каквото и да било за Тийл. Беше Джудже, но по-малко от другите, слаба, облечена в тъмна, малка перелина с качулка, неописуема горска екипировка. Чертите ѝ бяха скрити от странна кожена маска, която покриваше цялото ѝ лице, с изключение на устата и брадичката. От качулката се подаваше кичур руса коса.

Баба Елайза прегърна Морган:

— Бъди внимателен, младежо — предупреди го тя. Усмихна се, потупа Пар и Кол по раменете и тръгна към вратата. Провря се за миг навън и след това им кимна. Тийл излезе безмълвно. Братята Омсфорд и Морган Лий тръгнаха след нея.

Навън се прокраднаха край старата къща и през задната ограда излязоха на тясна пътечка. Продължиха по нея до пуст път и завиха надясно. Групата от колиби и бараки лежах в мрака покрай пътя, а силуетите им — разбити и овехтели, се очертаваха на небето. Тийл бързо ги поведе надолу към няколко ели. След това спря и залегна, като има махна да направят същото. Малко след това, се появи Федералният патрул от пет души. Те се шегуваха и говореха помежду

си, без да се притесняват, че някой може да ги чуе. После гласовете им заглъхнаха и изчезнаха. Тийл се изправи и отново продължи.

Повървяха още малко по пътя, след това завиха към гората. Бяха почти в края на селото и бръмченето на насекомите започна да нарушава спокойствието. Провираха се между дърветата, а Тийл спираше от време на време, за да се ослуша и пак продължаваха. Мирисът на диви цветя, силен и сладък, изпълни въздуха.

След това Тийл спря пред гъсти храсти, разбута клоните им и дръпна скрита желязна халка. Отвори се прикрита врата, под която се показаха стълби. Влязоха вътре и зачакаха в мрака. Тийл внимателно затвори вратата след тях и запали свещ.

Тръгнаха надолу.

Стълбите свършваха след двадесетина стъпала и преминаваха в тунел. Стените и таванът бяха подсигурени от дебели греди, захванати с железни болтове. На два пъти тунелът се разклоняваше, а тя избираше пътя си без колебание. Пар и Кол си помислиха, че ако трябва да открият обратно пътя без Тийл, вероятно нямаше да успеят.

Малко след това спряха пред желязна врата. Тийл силно почука с дръжката на камата си, изчака, след което почука още два пъти. От другата страна вратата се отключи и се отвори широко.

Джуджето, което стоеше там, не бе по-старо от тях, як, мускулест младеж с поникваща брада и дълга коса с цвят на канела, лице покрито с белези и най-големият боздуган, който Пар беше виждал, бе праметнат на гърба му. Горната част от едното му ухо липсваше, а на другото имаше златна халка.

— Морган! — поздрави той планинеца и топло го прегърна. Усмивката му, смекчи жестокия му изглед, когато погледна към Пар и Кол. — Приятели?

— Най-добрите — веднага отговори Морган. — Стеф, това са Пар и Кол Омсфорд от Шейди Вейл.

— Тук сте добре дошли, хора от Вейл — той се дръпна от Морган и протегна ръка към тях. — Елате, седнете и ми разкажете какво ви води насам.

Намираха се в помещение под земята изпълнено с кутии, шкафове, сандъци, които обграждаха дълга маса. Стеф ги по-кани, наля по чаша бира. Тийл седна на малко столче до вратата.

— Тук ли живееш сега? — попита Морган и се огледа. — Трябва да се постегне.

Усмивката на Стеф изкриви коравото му лице.

— На много места живея, Морган. Това е по-добре от доста други. Въпреки че както и другите е под земята. Джуджетата вече живеем под земята — или тук, или в мините, или в гробовете си. Тъжно. — Надигна халбата си. — Здраве за нас и неуспехи за враговете — вдигна тост. Всички пиха с изключение на Тийл, която седеше и наблюдаваше. Стеф остави халбата си на масата. — Добре ли е баща ти? — попита той Морган.

Планинецът кимна.

— Донесох на баба Елайза малко пари, за да купи хляба. Тя се тревожи за теб. Откога не си ходил да я видиш?

— Прекалено опасно е да ходя сега — усмивката на Джуджето се изгуби. — Преди три месеца Федерацията ме залови — погледна Пар и Кол съзаклятнически. — Виждате ли? Морган не знае. Отдавна не е идвал да ме види. Когато дойде в Кълхейвън, предпочита компанията на стари жени и деца.

Морган не му обърна внимание.

— Какво се случи, Стеф?

Джуджето вдигна рамене.

— Измъкнах се — поне част от мен. — Вдигна лявата си ръка. Последните два пръста липсваха. — Стига толкова, планинецо. Остави. По-добре кажи какво ви доведе тук.

Морган започна да говори, след това продължително изгледа Тийл и спря. Стеф улови погледа му и каза през рамо:

— А, да, Тийл. Май че все пак трябва да поговоря за това — погледна отново Морган — федерацията ме залови, докато преглеждах оръжията им в главния склад в Кълхейвън. Вкараха ме в затвора, за да разберат какво мога да им кажа. Там направих това. — Той докосна лицето си. — Тийл беше затворничка в килията до моята. Това, което направиха с мен, не може да се сравни с това, което направиха с нея. Обезобразиха цялото ѝ лице и по-голямата част от гърба ѝ, за да я накажат, че е убила за храна кучето на един от членовете на правителството в Кълхейвън. Говорехме през стената и се опознахме. Една нощ, по-малко от две седмици от арестуването ми, когато стана ясно, че Федерацията вече не се интересува от мен и ще бъда убит,

Тийл успя да примами и да убие нейния пазач. След това взе ключовете, освободи ме и избягахме. Оттогава сме заедно. — Направи пауза, а очите му бяха твърди като кремък. — Планинецо, ти трябва сам да решиш, но ние с Тийл споделяме всичко.

Настана продължителна тишина. Морган бързо погледна Пар и Кол. Пар бе наблюдавал Тийл по време на разказа на Стеф. Тя не помръдна. Лицето ѝ остана безизразно, очите ѝ не показваха нищо. Сякаш беше направена от камък.

— Мисля, че трябва да разчитаме на преценката на Стеф по този въпрос — каза тихо Пар, като очакваше Кол да го подкрепи. Кол кимна.

Морган протегна краката си под масата, взе халбата с бира и отпи дълго. Явно решаваше сам.

— Много добре — каза накрая. — Но нищо, което кажа, не бива да напуска стаята.

— Все още не си казал нищо особено — каза Стеф и зачака. Морган се усмихна и постави халбата с бира на масата.

— Стеф, имаме нужда от теб, за да открием един човек, за когото мислим, че живее някъде в Анар. Казва се Уокър Бо.

Стеф премигна.

— Уокър Бо? — тихо повтори той и по начина, по който произнесе името, се разбра, че познава човека.

— Приятелите ми Пар и Кол са му племенници.

Стеф ги погледна, сякаш ги виждаше за пръв път.

— Е, добре. Разкажи ми останалото.

Морган бързо разказа историята на пътуването им към Кълхейвън, като започна с бягството на братята Омсфорд от Варфлийт и завърши с битката с Призрака. Разказа за стареца и неговите предупреждения, за сънищата на Пар, които го призоваваха при Рога на Пъкъла и за това как сам разкри магията на Меча на Лий. Стеф го изслуша, без да коментира. Седеше, без да мърда, забравил бирата си и с безизразна маска на лицето.

Когато Морган свърши, Стеф поклати глава и измърмори.

— Друиди, магия и същества на мрака. Планинецо, ти определено ме изненадваш — стана, заобиколи масата, спря се пред Тийл и се загледа замислено. След това каза:

— Знам за Уокър Бо.

— И? — настоя Морган.

— Този човек ме плаши — погледна към Пар и Кол. — Чичо ли ви е? И откога не сте го виждали — десет години? Добре, тогава ме чуйте. Този Уокър Бо може вие си спомняте. Той е по-скоро слух отколкото истина и въпреки това съществува. Той е човек, когато дори същества, живеещи в най-тъмните части на тая земя, избягват.

Отново седна, взе халбата си и отпи. Морган Лий и братята Омсфорд се спогледаха тихо. Най-накрая Пар каза:

— Мисля, че сме решили по този въпрос. Който и какъвто и да е сега Уокър Бо, ние имаме едни и същи сънища, изпратени ни от Аланон. Трябва да знам какво е решил да прави чичо ми. Ще ни помогнете ли да го намерим?

Стеф неочаквано се засмя.

— Направо! Това ми харесва — той погледна Морган. — Предполагам, че говори и от името на брат си, а от твое име? — Морган кимна. — Ясно! — Стеф дълго ги наблюдаваше, изгубен в мислите си. — Тогава ще ви помогна — каза накрая. Изчака да прецени реакцията им. — Ще ви заведа при Уокър Бо — ако можем да го открием, но ще го направя по мои съображения и по-добре е да знаете какви са.

Лицето му изведнъж помръкна, а белезите му станаха като железни нишки, набити в кожата му. Федерацията е отнела домовете на всички ни и ги е направила свои. Е, от мен тя взе нещо повече: дома, семейството, миналото и дори настоящето, Федерацията е мой враг и ще направя всичко, за да я видя разрушена. Нищо от това, което правя, не може да доведе до края ѝ. То просто ме държи жив и ми дава основание да продължа. Достатъчно! Искam нещо повече.

Очите му бяха жестоки.

— Ако има магия, която може да бъде освободена от оковите на времето, ако има все още Друиди, духове или каквото и да е, които могат да я победят, значи е възможно да се освободят родината и народът ми! Ако открием такива начини, ако тези знания преминат в нашите ръце, трябва да бъдат използвани, за да се помогне на хората — направи пауза — Искam да ми обещаете това.

Настана тишина, докато слушателите му се погледаха.

След това Пар тихо каза:

— Срамувам се, като видя какво е станало тук. Не мога да го разбера. Нищо не би могло да го обясни. Ако открием нещо, което би могло да върне свободата на Джуджета, ще го приложим...

— Ще го направим — обади се като ехо Кол, а Морган Лий кимна в знак на съгласие.

Стеф пое дълбоко въздух:

— Възможността да бъдем свободни, само възможността дори е повече от това, на което могат да се надяват днес Джуджетата. — Сложи здравите си ръце върху масата. — Значи се разбрахме — Ще ви заведа при Уокър Бо, Тийл и аз, тъй като тя навсякъде е с мен — бързо ги изгледа, за да открие и най-малкия знак на несъгласие. — Ще са ни нужни ден-два да съберем всичко необходимо и да поразпитам тук-там. Няма нужда да ви напомням, но ще го направя — това пътуване ще е много опасно. Идете при баба и си починете. Тийл ще ви заведе. Когато всичко е готово, ще би се обадя.

Станаха и Джуджето прегърна Морган, след това се усмихна и неочаквано го тупна по гърба.

— Щом сме двамата с тебе, планинецо, всичкото зло да се страхува — смехът му прокънтя в стаята.

Тийл стоеше настрана и ги гледаше с очи като бучки лед.

ГЛАВА 8

Стеф не се обаждаше вече два дни. Пар, Кол Омсфорд и Морган Лий прекараха времето си в сиропиталището, като направиха някои неотложни поправки на старата сграда и помагаха на баба Елайза и леля Джил за децата. Дните бяха топли, мързеливи и изпълнени с гласове на играещи си малчугани. Тук, всред сенките на дърветата, светът беше друг, съвсем различен от този, който се простираше във всички посоки отвъд сградата. Имаше храна, топли легла, удобство и любов. Съществуваше някакво чувство за сигурност и бъдеще. От нищо нямаше по много, но имаше от всичко по малко. Остатъците от града бяха куп неприятни спомени — бараките, тъжните старци, дрипавите деца, отчаяните погледи и усещането, че няма надежда. Няколко пъти Пар си помисли да напусне сиропиталището и отново да се разходи в Кълхейвън, защото не искаше да си тръгне, без да е видял пак картините, които чувстваше, че никога не бива да забравя, но старите жени го разубедиха. За него бе опасно да се разхожда наоколо. Глупаво би било да привлече вниманието върху себе си.

— Нищо не може да се направи срещу нищетата на Джуджетата — горчиво каза леля Джил. — Тя е пуснала дълбоки корени.

Пар направи, каквото му казаха, и се почувства веднага нещастен и облекчен. Неяснотата го дразнеше. Не можеше да се държи все едно че не знаеше какво ставаше с хората в града — не искаше, всъщност — но същевременно беше трудно да се изправиш лице в лице с мислите си. Можеше да остави светът навън, както казаха стариците, но не можеше да забрави, че е там притиснат до вратата като звяр, който чака храната си. На третия ден от чакането звярът скочи върху тях. Беше ранна утрин, когато едно отделение федерални войници минаха по пътя и влязоха в двора. Водеше ги един Търсач. Баба Елайза изпрати братята и планинеца на табана и с леля Джил по петите излезе, за да пресрещне бойниците. От тавана тримата наблюдаваха какво се случи. Накараха децата да се построят пред верандата. Бяха твърде малки, за да могат да ги използват, но все пак избраха три. Стариците се

възпротивиха, но нищо не можеха да направят. Трябваше просто да гледат как отведоха трите деца.

След това всички бяха подтиснати, дори и най-живите от децата. Леля Джил седна до прозореца, откъдето можеше да гледа двора и децата и да работи по бродерията си. Не каза нито дума. Баба Елайза прекара повечето от времето си в кухнята пред огъня. Говореше малко и почти не се усмихваше. Братята Омсфорд и Морган продължиха работата си колкото може по-тихо. Искаха час по-скоро да се махнат оттук.

Късно следобед Пар не издържа на напрежението и слезе в кухнята при баба Елайза. Намери я да седи до една от дългите маси и да си пийва от чашата с чая. Направо я попита защо с Джуджетата се отнасят така лошо. Защо войниците от Федерацията — все пак също жители на Южната земя — вземат участие в такава жестокост.

Баба Елайза се усмихна тъжно, взе ръката му и го дръпна да седне до нея.

— Пар — тихо произнесе името му. От няколко дни бе започнала да го нарича по име, което ясно показваше, че го смята за още едно от нейните деца. — Пар, има неща, които не могат да се обяснят. Понякога си мисля, че има причина, за това което става, друг път, че не може да има, защото няма никаква логика. Толкова отдавна започна всичко, разбираш ли? Войната беше преди повече от сто години. Мисля, че едва ли някой въобще си спомня началото, а като не можеш да си спомниш кога е започнало, как можеш да определиш защо?

Тя поклати глава и го прегърна.

— Съжалявам, Пар, че нямам по-добър отговор. Предполагам, че отдавна съм се предала, търсейки го. Сега всичката ми енергия е отдадена на грижите за децата. Не мисля, че са важни вече тези въпроси, така че не търся отговори. Някой друг ще трябва да го направи. Всичко, което има значение за мен, е да спася живота на още едно дете, а после на още едно и още едно, и още докато вече не съществува необходимост да ги спасявам.

Пар кимна и също я прегърна, но отговорът не го задоволи. Имаше причина за всичко, което ставаше, дори и да не беше съвсем непосредствена. Джуджетата бяха изгубили войната с Федерацията, те не бяха заплаха за никой. Защо тогава постоянно ги газеха? По-

разумно би било да се излекуват раните от войната, отколкото да се сипва сол в тях.

— Може би Федерацията търси оправдание, за да ги унищожи напълно — предположи Кол мрачно, когато след вечеря Пар го попита за мнението му.

— Искаш да кажеш, че според Федерацията Джуджетата вече не са нужни дори за работа в мините? — Пар недоверчив. — Или защото са прекалено трудни за управление, или са твърде опасни и затова трябва да изчезнат? Целият им народ?

Каменното лице на Кол се раздвижи:

— Искам да кажа, знам какво видях тук — и двамата го видяхме. За мен е напълно ясно какво става тук!

Пар не беше толкова сигурен. Остави въпроса така, защото нямаше по-добър отговор. Но си обеща, че един ден ще има.

Спа лошо и вече се беше събудил, когато баба Елайза се промъкна в спалнята преди изгрев и прошепна, че Тийл за тях. Той стана бързо и дръпна завивките на Коли Морган. Облякоха се, провериха оръжието и слязоха в кухнята. Тийл беше като сянка до вратата. Имаше маска на лицето и бе покрит с окъсан горски плащ, така че изглеждаше като просяк. Баба Елайза даде на всеки от тях чай и кейк, целуна ги, а леля Джил ги предупреди сухо да стоят настрана от всички опасности, които може да им се изпречат на пътя. След това Тийл ги поведе навън в нощта.

Все още беше тъмно, изгревът едва блещукаше в далечните дървета, а те тихо се промъкваха през заспалото селище — четири духа, търсещи убежище. Утринният въздух бе мразовит и те виждаха дъха си да излиза като малки облачета. Тийл ги поведе по пътеки през тъмни горички и гъсти храсти, като се придържаха към сенките и избягваха пътища и светлина. Тръгнаха на север. Когато достигнаха до Сребърната река. Тийл ги поведе към плитчините, за да избегнат всякакви мостове. Пресякоха леденостудената река. Почти бяха навлезли отново сред дърветата. Когато Стеф се появи от сенките и се присъедини към тях. Носеше няколко дълги ножа на пояса си, а гигантският боздуган беше праметнат на гърба му. Нищо не каза, но пое водачеството от Тийл и продължиха напред. Няколко слаби лъча от дневната светлина се появиха на изток и небето започна да

просветлява. Звездите изгаснаха и луната изчезна. Скреж лъщеше по листата и тревата като парченца разхвърлян кристал.

Малко по-нататък стигнаха до полянка с масивна стара върба и спряха. Торби, одеяла, екипировка, пособия за готвене, мехове с вода и горски пелерини бяха складирани в кухня дънер на старо, паднало в храстите дърво. Продължиха, без да говорят.

В остатъка от деня се движеха по-бавно, като поддържаха северна посока. Стеф не обясняваше накъде вървят и нито братята, нито планинецът бяха склонни да питат. Денят премина бързо и към средата на следобеда бяха стигнали до подножието на хълмовете, южно от Улфсктааг. Продължиха близо още час, следвайки линията на гората нагоре, където изтъняваше пред стената от планини. Тогава Стеф каза да спрат на една полянка, защитена от бор, близо до ручейче, което извираше измежду камъните. Заведе ги до един паднал дънер и седна удобно с лице към тях.

— Ако трябва да вярваме на слуховете, а в този случай те са единственото, което имаме, Уокър Бо може да бъде открит в Мрачната падина. За да стигнем дотам, трябва да пътуваме на север през Улфсктааг, през прохода на примката, след това през прохода на мъчението и оттам на изток към Рийч. — Направи пауза, за да прецени реакцията им. — Има и други пътища, по-безопасни, но аз не съм съгласен да вървим по тях. Можем да се опитаме да заобиколим Улфсктааг от изток или от запад, но и в двата случая рискуваме да срещнем войници на Федерацията, или Гноми. В Улфсктааг няма да ги има. Прекалено много духове и стара магия живее в тези планини. Гномите са подозрителни към тези неща и стоят настрана, Федерацията изпращаше патрули по-рано, но повечето от тях не се завръщаха. Истината е, че повечето просто са се загубвали, защото не са знаели пътя. Аз го знам.

Слушателите му запазиха тишина. Накрая Кол каза:

— Като че ли си спомням, че някои от дедите ни са си докарали доста неприятности, като са тръгнали по същия път едно време.

Стеф повдигна рамене.

— Не знам за това. Знам само, че десетки пъти съм бил в планините и знам какво да търся. Номерът е да се придържаш към границата на гъстата гора. Каквото и да живее в Улфсктааг, предпочита тъмнината. И няма нищо магическо в повечето от нещата.

Кол поклати глава и погледна Пар.

— Това не ми харесва.

— Е, изборът е между дявола, когото познаваме и този за чието съществуване само подозираме — заяви остро Стеф. — федералните войници и техните съюзници Гномите са навън, а вътре са духове, които познаваме.

— Призраци — тихо каза Пар.

За миг настана тишина. Стеф се усмихна:

— Вие във Вейл не сте ли чули? Няма Призраци. Всичко това са слухове. Освен това разполагате с магия, за да ни защитите, нали? Вие и планинецът? Какво би ви се противопоставило?

Пар го погледна остро, а очите му се местеха от лице на лице.

— Хайде! Никой не е казвал, че пътуването ни ще е безопасно. Нека решим. Чухте предупреждението ми за това, което може да се случи, ако заобиколим планините. Решавайте!

Никой не може да каже нищо, така че оставиха всичко на преценката на Джуджето. Това все пак беше неговата страна и той я познаваше. Разчитаха на него да открие Уокър Бо. И беше глупаво да подлагат на съмнение начина, по който беше решил да го направи.

Прекараха нощта на полянката сред боровете, усещайки аромата на дивите цветя. Спаха, без да сънуват, необезпокоявани от никого. На зазоряване Стеф ги поведе в Улфсктаг. Преминаха през Прохода на примката, където едно време Гноми се бяха опитали да поставят капан на Ший и Флик Омсфорд, минаха по пропастта и проправиха пътя си нагоре по скалисти и гористи склонове. Гледаха как слънцето търси мястото си в безоблачното лятно небе.

Пътуването беше лесно, слънцето беше топло и ободряващо, а страховете и съмнението от миналата нощ започнаха да избледняват. Наблюдаваха за раздвижване в сенките на скалите и дърветата, но не откриха нищо. Птички пееха по дърветата, дребни животни се мушеха из храстите, а гората изглеждаше съвсем като всяка друга гора в Четирите земи. Братята от Вейл и планинецът се усмихваха помежду си, Стеф си подсвиркуваше тихо и само Тийл не показваше никакви чувства.

Когато наближи нощта, те направиха лагер на малка ливада, скрита между два хребета, обрасли с ели и кедър. Вятърът беше слаб и дневната горещина остана още дълго, след като слънцето се беше

скрило. Звездите слабо блестяха на притъмняващото небе, а пълната луна бе увиснала на западния хоризонт. Пар отново си припомни съобщението на стареца — те трябваше да са при Рога и Пъкъла в първия ден от новата луна. Времето бързо се изнизваше.

Но не за стареца или за Аланон си мислеше Пар, когато се събраха около малкия огън. Мислеше за Уокър Бо. Не беше виждал чичо си почти десет години, но това, което си спомняше за него, бе необичайно ясно. Тогава бе само момче и чичо му изглеждаше доста тайнствен — висок, жилав човек с тъмни черти и очи, които можеха да виждат през теб. Всъщност чичо му беше доста любезен с него, но много вгълбен в себе си или просто отнесен някъде другаде.

Дори тогава имаше истории за Уокър Бо, но Пар можеше да си спомни само няколко. Казваха, че използвал магия, въпреки че никой не изясни каква. Беше пряк потомък на Брин Омсфорд, но не използваше молитвената песен. Никой от неговата линия не го бе правил поне от десет поколения. Магията бе умряла заедно с Брин. Разбира се, тя бе по-различна от тази на брат ѝ Джеър. Докато той можеше да използва молитвената песен, за да създава видения, сестра му я използваше, за да създава реалности. Нейната магия бе далеч по-силната. Въпреки това беше отшумяла със смъртта ѝ, а тази на Джеър бе оцеляла.

За Уокър Бо и магията винаги бе имало приказки. Пар си спомни как понякога чичо му разказваше неща, които се случваха на други места, неща, които не бе възможно да знае, но му бяха известни. Имаше моменти, когато чичо му можеше да накара да се движат предмети и дори хора. Понякога можеше да каже и за какво си мислиш: ще те погледне и ще ти каже да не се притесняваш, че това или онова ще се случи и ще се окаже, че точно това ти е в главата.

Но той можеше и да отблъсква неприятностите — просто ги караше да изчезнат така бързо, както са дошли. Всичко, което го заплашваше, просто се изгубваше. Това изглеждаше като магия.

И винаги поощряваше Пар, когато момчето се опитваше да използва молитвената песен. Беше го предупредил да се научи да контролира виденията, да внимава с тяхното използване, да подбира начина, по който ще представя на други магията. Уокър Бо беше един от малкото хора, които не се страхуваха от нейната сила.

Така че, докато стоеше с другите в тишината на планинската нощ, а спомените за чичо му го спохождаха, любопитството му да научи нещо повече отново се засили, докато накрая той се предаде и попита Стеф какви истории се разказват за Уокър Бо. Стеф се замисли.

— Повечето от тях се чуват от горски жители, ловци, следотърсачи, а по-малко от Джуджетата, които участват в Съпротивата като мен и са ходили достатъчно на север, за да чуят за него. Казват, че племената на Гномите се плашат до смърт от него. Казват, че мислят за Уокър Бо като за дух. Някои вярват, че живее вече стотици години и че прилича на Друидите от легендите — той намигна. — Предполагам, че са само приказки, въпреки че ти е чичо. Един човек ми се закле, че чичо ти говори с животни и те го разбират. Каза, че сам е видял как чичо ти е отишъл право към една дива котка с големина на равнинен бик и говорил с нея, както с теб.

— Казваха, че Коглайн може да го прави — намеси се Кол, внезапно заинтригуван. — Имал е котка, наречена Шепот, която е ходила навсякъде с него. Котката защитавала племенницата му Кимбър. И нейното име е било Бо, нали Пар?

Пар кимна, спомняйки си, че чичо му е взел името Бо от линията на майка му. Странно, че сега се сети, но не можеше да си представи чичо му да използва името Омсфорд.

— Имаше една приказка — каза Стеф, за да подреди детайлите в главата си. — Чух я от един следотърсач, който познаваше дълбокия Анар повече от другите, а мисля, че познаваше и Уокър Бо, макар че никога не го бе казвал. Каза ми, че нещо, родено в дните на старата магия, се придвижило надолу от Черния рог към Мрачната падина преди две години и започнало да живее там. Уокър Бо отишъл да го види, противопоставил му се и съществото си заминало оттам, откъдето дошло — просто ей така! — Стеф поклати глава и бавно потърка брадичка. — Кара те да се замислиш, нали? — Той протегна ръце към огъня — Ето защо ме плаши, защото като че ли не са много нещата, които да уплашат него. Идва и си отива като дух, казват, че е бил тук преди миг, а вече го няма. Просто една сянка в нощта. Чудя се дали призраците въобще го плашат. Предполагам, че не.

— Може би трябва да го попитаме — предложи Кол с лека усмивка.

Стеф се ободри:

— Да, наистина. Може би трябва — съгласи се той. — Предлагам ти да го направиш — засмя се той. — Това ми напомня че планинецът все още не ви е казал как се запознахме с него.

Братята с глас казаха „не“ и въпреки мърморенето на Морган, Стеф продължи да разказва:

— Преди около десет месеца, докато Морган ловял риба на източния бряг на Езерото на дъгата, някъде около устието на Сребърната река, се появила буря и обърнала лодката му. Всичките му пособия изчезнали и той трябвало с плуване да стигне до брега. Бил подгизнал, замръзващ се опитвал безуспешно да запали огън, когато Стеф попаднал на него и го подсушил. Щеше да умре от замръзване, предполагам, ако не бях го съжалил — завърши Стеф. — Говорихме и си обменихме информация. Той дойде в Кълхейвън за да види наистина ли е толкова тъжен животът на Джуджетата, колкото му го бях описал... — Хвърли един поглед върху огорченият планинец. — Продължи да идва, като всеки път носеше нещо, за да помогне на баба, леля, или на Съпротивата. Предполагам, съвестта му не позволи да остане настрана.

— О, за бога — изпъшка объркан Морган.

Стеф се засмя, смехът му взриви тишината и изпълни нощта:

— Достатъчно, горди принце на планините! Ще говорим за нещо друго — той се завъртя и погледна Пар — Онзи непознат, дето даде пръстена — нека поговорим за него. Знам нещо за бандите, които работят за Движението. Повечето от тях не си струват: липсва им водач им дисциплина. Джуджетата им предложиха да работят за тях, но засега предложението не е прието Проблемът е, че цялото Движение е твърде накъсано. Във всеки случай, пръстенът който са ви дали, има ли върху себе си емблемата на ястреб?

Пар се изправи.

— Да. Стеф. Знаеш ли чий е?

— И знам, и не знам, човече — Стеф се усмихна. — Както казах, преди бунтовниците бяха разпокъсани, но това може да се е променило. Носят се слухове, че един измежду тях установява контрол, като събира бандите и им дава водачеството което им липсваше — Той не използва името си, а символа на ястреба.

— Сигурно е същият човек — решително каза Пар — И на нас не пожела да каже името си.

— Стеф повдигна рамене — Често в днешно време имената се пазят в тайна. Но начинът, по който е организиран бягството ви от Търсачите, говори че е човекът, за когото съм слушал. Казват, че би направил всичко, което е против Федерацията.

— Наистина беше доста храбър онази нощ — с усмивка се съгласи Пар.

Говориха още малко за непознатия, за бунтовническите банди в Южните и Източните земи и за начина, по който Четирите земи гноят като отворена рана под управлението на Федерацията. Не се върнаха на въпроса за Уокър Бо, но по отношение на чичо си Пар беше решил: нямаше значение колко страшен изглежда Уокър Бо за Стеф и за другите. За него той щеше да си остане същия мъж, когото помнеше като момче.

Най-накрая разговорът им, все по-често прекъсван от прозевки, спря и един по един те се увиха в одеялата си. Пар предложи още веднъж да подсили огъня преди да заспят и отиде към дърветата за съчки. Тъкмо отчупваше части от стар кедър, съборен от ветровете, когато изведнъж се озова лице срещу лице с Тийл. Тя като че ли изникна точно пред него. Маскираното ѝ лице беше напрегнато, а очите ѝ го гледаха решително.

— Можеш ли да направиш магия за мен? — тихо попита тя. Пар се втренчи. Никога не я беше чувал да говори, нито веднъж, откакто за пръв път я видя онази нощ в кухнята на баба Елайза. Беше пътувала с тях, сякаш бе вярното куче на Стеф — подчиняваше му се, наблюдаваше ги и не задаваше въпроси. Беше стояла там цяла вечер и слушаше, без да говори, като запазваше за себе си това, което знае и мисли. А сега...

— Можеш ли да направиш видения? — настоя тя. Гласът ѝ бе нисък и груб. — Само едно две, за да ги видя? Много би ми харесало.

Видя очите ѝ. Не ги беше виждал по-рано. Бяха любопитни и сини, като небето високо над планините през деня — ясни и бездънни. Беше удивен колко ярки са. Преди изглеждаше доста неприятна заради начина, по който се държеше настрана от тях, но сега, тук сред тишината и сенките изглеждаше просто малка.

— Какво точно искаш да видиш? — попита я той. Тя се замисли за момент.

— Искam да видя какъв е бил Кълхейвън по времето на Аланон.

Започна да обяснява, че не е сигурен как точно е изглеждал Кълхейвън толкова отдавна, но се спря и кимна:

— Мога да опитам.

Запя тихо между дърветата, като търсеше магията, за да изпълни ума ѝ с видения за селото, каквото трябва да е било преди триста години. Пя за Сребърната река, за Градините, за домовете, за живота в родния град на Джуджетата преди войната с Федерацията. Когато свърши, за момент тя го погледна безизразно, след това се обърна и без да каже нищо, отново изчезна в нощта.

Пар тръгна след нея, объркан за момент, след това повдигна рамене, събра още малко съчки и отиде да спи.

Потеглиха по изгрев, като се движеха по високите части на Улфсктааг, където гората се разреждаше, а небето се спускаше ниско. Беше още един ясен, топъл ден, изпълнен с приятни аромати и чувството за безкрайни възможности. Бризът нежно духваше в лицата им, горичките и скалите бяха пълни с малки животинки, които пълзяха и жужаха, а планините бяха спокойни.

Въпреки това Пар беше напрегнат. Опитва се да прогони напрежението, като си каза, че няма основание да се притеснява и Стеф е прав, като каза, че този път е най-безопасният. Погледна лицата на другите — те бяха напълно спокойни. Дори Тийл, която рядко изразяваше нещо, вървеше съвсем нехайно. Утринта се изпързала в следобед и напрежението се превърна в сигурност, че някой ги следва. Пар се улови, че гледа назад при всеки удобен случай, без да знае какво търси, убеден, че то е там зад тях. Погледна между далечните дървета и зад скалите, но нищо не се виждаше. Вдясно от тях хребетът преминаваше в скалисти върхове и пропасти и опипам бе опасно да се минава. В гората отляво се събираха гъсти сенки, които покриваха храсталака и тъмните стволите на дърветата.

На няколко пъти пътеката водеше в мрака надолу. Стеф посочи натам и каза:

— Това трябва да се е случило с федералните патрули. Пар се надяваше, че след като открие източника за притесненията си, може да ги отстрани. Но точно когато беше готов да повярва, че се е заблудил, погледна изведнъж през рамо и видя, че нещо в скалите се движи.

Спря. Другите направиха още няколко стъпки, след това се обърнаха и го погледнаха.

— Какво има? — веднага попита Стеф.

— Отзад има нещо — тихо каза Пар, без да отмества поглед от мястото, където за последен път бе видял движението. Стеф се върна при него. — Ей там в скалите — каза Пар и посочи с пръст.

Стояха дълго заедно, но не видяха нищо. Следобедът привършваше и сенките по планините се удължавала със спускането на слънцето зад западния хоризонт, така че бе трудно да определиш нещо на половин светлина. Накрая Пар объркано поклати глава:

— Може би съм сгрешил — призна той.

— А може би не си — каза Стеф.

Без да обръща внимание на погледа, който му отправи Пар, той каза на другите да тръгват. Сега водеше Тийл, а двамата с Пар вървяха от края. Веднъж-дваж Стеф му каза да погледне назад и още толкова пъти той го направи сам. Пар не видя нищо, въпреки все още да чувстваше, че нещо ги следи. Прекосиха един хребет, и заслизаха надолу. Отдалечената му част беше покрита от сенки, слънчевата светлина бе изцяло изчезнала, а пътеката се виеше между скали и възвишения, които бяха разпръснати като овце по планинските склонове. Сега вятърът им идваше в гръб, а гласът на Стеф ги изпреварваше.

— Каквото и да ни следва, ще изчака да падне мрак или поне здрач и тогава ще се появи. Не знам какво е, но е голямо. Трябва да намерим място, където да можем да се защитаваме.

Вече бяха излезли от лабиринта между скалите и пътеката тръгваше отново напред, когато нещото излезе от сенките и им позволи да го видят. Стеф го забеляза пръв, извика остро и събра всички. Съществото беше все още на около стотина крачки назад. То се покатери на една скала и едни от последните слънчеви лъчи го огряха. Приличаше на чудовищно куче или вълк с огромни гърди, здрав врат и лице, претърпяло злополука. Имаше необичайно дебели крака, тяло като варел къси уши и опашки. Челюстите му се разтвориха — най-големите челюсти, които Пар бе виждал някога — и от тях се стекоха слюнки. След това отново се затвориха и съществото бавно тръгна към тях.

— Продължавайте — тихо каза Стеф. Тръгнаха решително напред, като следваха пътеката и се стремяха да не се обръщат.

— Какво е това? — попита Морган, а гласът му се сниши.

— Наричат го Гризач — спокойно отговори Стеф. — Живее на изток в най-най-тъмните части на Анар, отвъд Черния рог. Много е опасно... — направи пауза. — Никога не съм чувал да е било виждано в централен Анар, дори и в Улфсктааг.

— Имаш предвид досега — промърмори Кол.

Движеха се в широк каньон. Пътеката вървеше надолу към някакви дупки. Вече се виждаше трудно. Нещото зад тях ту се появяваше, те се скриваше и Пар се чудеше какво ще се случи, когато го загубят напълно.

— Никога не съм чувал някой от тях да напада хора — изведнъж каза зад него Стеф.

Странното преследване продължи. Гризачът вървеше на около стотина крачки зад тях, като очевидно чакаше да настане тъмнината. Стеф ги караше да бързат, търсейки място за лагер.

— Защо просто не ме оставите да го прогоня — изсумтя срещу него Морган.

— Защото ще умреш, преди да успея да кажа името ти, планинецо — отговори Джуджето със студен глас. — Не бъди глупак. Това същество е по-силно от петима ни заедно, ако ни хване неподготвени. Всичката магия на света няма да може да промени нищо.

Пар замръзна, чудейки се дали магията в мечата на Морган може да се използва срещу този звяр. Не беше ли той просто обикновен меч като всеки друг? Не е ли искал точно това Аланон, давайки сила на острието? Опита се да си спомни подробностите от разказа, но не успя. Другите магии — тези на Меча на Шанара и на Камъка на Елфите бяха ефективни само против друга магия — това си спомняше добре. Сигурно бе така и с...

— Напред към дупките! — изведнъж прекъсна разсъжденията му Стеф. — Там ще...

Не завърши. Гризачът се приближи прикрит от мрака като огромна черна сянка, която изскочи иззад скалата с учудваща бързина.

— Вървете — извика към тях Стеф, като посочи пътеката и се обърна с лице към звяра.

Без да мислят, продължиха с изключение на Морган, който извади Меча на Лий и застана до приятеля си. Тийл, Кол и Пар продължиха напред и погледнаха точно в момента, когато звярът

достигна приятелите им. Съществото скочи към Стеф, но Джуджето го чакаше с подготвен боздуган. Удари звяра силно отстрани по главата, така че всеки друг би паднал, но Гризачът понесе удара и отново тръгна към него. Стеф го удари още веднъж, след това дръпна планинеца и двамата се затичаха след бягащите братя и Тийл.

— Надолу по склона! — изкрещя Стеф и ги изхвърли от пътеката. Понесоха се между скалите, като се препъваха и пързалиха. Пар се търкаляше надолу, докато изведнъж падна на крака. Беше объркан, а в очите му течеше кръв. Стеф го сграби и го повлече надолу, сред бикове и учестено дишане.

След това усети Гризача. Чу го, преди да го види. Масивното му тяло ровеше земята пред тях, обръщаше камъни, а от устата му се носеше грозен гладен рев. Магията! — помисли си Пар — трябва да я използвам. Молитвената песен ще свърши работа. Поне ще го обърка...

Стеф го издърпа на една масивна скала и усети, че другите ги наобиколиха.

— Стойте един до друг! — нареди Джуджето. — Не напускайте скалата.

Стъпи напред, за да посрещне атаката на Гризача.

Пар никога нямаше да забрави какво се случи след това. Стеф пресрещна Гризача на склона отляво на скалата Изчака съществото да тръгне към него, след това изведнъж падна назад и заби боздугана в гърлото му, а с ботушите си започна да го рита в гърдите. Стеф се спусна надолу, а Гризачът падна, не успя да се задържи и се затъркаля към края на горичката. Изведнъж се изправи на крака като ръмжеше и виеше. Но след това нещо огромно се спусна откъм дърветата, сграбчи с едно замахване Гризача и отново се изгуби в мрака. Чу се остър вик, чупене на кости и настина тишина.

Стеф се изправи, сложи пръст на устните си и им махна да го последват. Колкото може по-тихо, те се изкачиха отново на пътеката и обърнаха очи към непроницаемия мрак.

— В Улфскатаг трябва да знаеш какво да търсиш — прошепна с усмивка Стеф. — Дори и ако си Гризач.

Пооправиха се и стегнаха багажа си. Раните и натъртванията бяха малко. Проходът на мъчението, през който щяха да се измъкнат от планината, беше на не повече от час два път.

Решиха да продължат.

ГЛАВА 9

Отне им повече време, отколкото бе преценил Стеф, докато стигнаха до Прохода на мъчението. Беше почти полунощ, когато малката групичка се измъкна от Улфсктаг. Спаха в тесен каньон, опасан от горички с ели и дървен смърч. Толкова бяха изморени, че въобще не помислиха за храна или огън, а просто се забиха с одеялата и потънаха в сън. Пар сънува Гризача. Той го следеше непрекъснато в ума му, гонеше го от един тъмен ъгъл в друг. Идваше за него, а той бягаше и ужасът беше осезаем. Най-накрая го залови в една скалиста ниша в гората и точно когато щеше да скочи върху му, нещо чудовищно се появи отзад, хвана го в мощната си челюст и го отнесе. Гризачът биеше и викаше за помощ, която нямаше откъде да се появи.

Внезапно се събуди.

Беше тъмно, въпреки че небето на изток просветляваше, а приятелите му все още спяха. Явно викът бе само в ума му. Лицето и тялото му бяха плувнали в пот, а дишането му бе учестено и нервно. Тихо легна, но вече не заспа.

Онази сутрин продължиха на изток в централен Анар, сред поредица от гористи хълмове. Пет чифта очи проверяваха сенките и тъмните места, покрай които минаваха. Говореха малко — случката от предишния ден ги бе направила неспокойни и по-внимателни. Денят беше облачен и сив и гората около тях изглеждаше някак потайнствена. Около обяд стигнаха до водопада Гард Раш и продължиха надолу по реката до падането на нощта.

На следващия ден заваля, земята подгизна и се покри с мъгла. Пътуваха бавно, а топлината и светлината от предишните дни останаха само спомен. Подминаха Търговския център Рукър — малко селце, където са спирали ловци и търговци по времето на Джеър Омсфорд. Центърът доста се бе развил преди войната между Джуджетата и Федерацията, но след това беше забранена всяка търговия на север от Кълхейвън. Сега беше празен, вратите и прозорците ги нямаше,

покривите бяха порутени, а сенките бяха изпълнени с духове от друго време.

На обяд, когато бяха седнали под клоните на голяма върба край брега на реката, Стеф с нежелание заговори за Гризача, като твърдеше, че никой досега не ги е виждал запад от Черни рог. Откъде беше дошъл този? Как така се беше появил тук? Защо избра да преследва тях? Разбира се, имаше отговори на въпросите му, но нито един не бе проверен. Просто случайност, казваха всички, но в себе си мислеха противното.

С падането на нощта дъждът намаля, но премина в постоянно ръмене до сутринта, когато се превърна в тежка мъгла. Групичката продължи по реката, която прорязваше пътя си надолу към Мрачната падина. Пътуването стана по-трудно. Горите бяха гъсти, многото храсталаци и нападали дънери почти скриваха пътеката. Стеф ги водеше и постоянно мърмореше. Когато вървеше, Джуджето беше като машина — неуморим. Само Тийл бе от неговата класа — тя никога не се бавеше, не се оплакваше, поддържаше постоянно темпо. Умориха се само двамата братя и планинецът — мускулите им се стегнаха, а въздухът им свърши. С одобрение приемаха всяка възможност за почивка, която им предоставяше Джуджето, а когато бе време отново да потеглят, вечно се цупеха. Отегчението от пътя също ги завладя, особено двамата братя. Пар и Кол вече няколко седмици бягаха от или към нещо, повечето от времето се криеха и бяха преживели три срещи с чудовища. Умориха се постоянно да са нащрек, а мракът, мъглата и благата още повече ги изтощаваха. Никой не каза нищо на другия и никой не би си признал, ако го попитаха, но и двамата започнаха да се чудят дали наистина знаят какво правят.

Беше късно след обед, когато дъждът най-накрая спря, а облаците изведнъж се разцепиха, за да пропуснат малко слънчева светлина. Прекосиха един хребет и стигнаха до плитка, гориста долина, над която се издигаше странна скала с вид на комин. Издигаше се между дърветата и черният ѝ силует контрастираше на небето. Стеф спря останалите и посочи с пръст.

— Ако можем да открием Уокър Бо, би трябвало да е тук — тихо каза той.

Пар се отърси от умората и скуката и погледна с недоверие.

— Познавам това място — възкликна той. — Това е Каменното сърце! Разпознах го от приказките. Това е домът на Коглайн.

— Беше — несигурно го поправи Кол.

— Беше, е — каква е разликата? — Пар се подразни. Въпросът е какво прави Уокър Бо тук? Едно време това е бил домът на семейство Бо, но не и на Коглайн. Ако Уокър Бо живее тук, защо старецът не ни каза? Освен ако все пак той не е бил Коглайн, или ако не знае, че Уокър Бо е тук, или ако Уокър... — спря внезапно объркан. — Сигурен ли си, че тук трябва да живее чичо ми? — попита той Стеф настойчиво.

През цялото време Джуджето го наблюдаваше така, както би наблюдавал и триглаво куче. Сега просто повдигна рамене:

— Човече, сигурен съм в малко неща, а признавам сега в още по-малко. Казаха ми, че тук е направил дома си. И ако вече свърши с размислите на глас, защо просто не слезем да видим?

Пар затвори уста и започнаха да се спускат. Когато стигнаха до дъното на долината, откриха, че гората е учудващо чиста от отпадъци и сухи стволове. Дърветата ограждаха полянки, през които течаха ручей и растяха диви цветя с бели, сини и тъмно виолетови цветове. Денят бе спокоен, вятърът се умири, а удължаващите се напред сенки изглеждаха гладки и незаплашващи. Пар забрави за опасностите и трудностите на пътуването, остави настрана несигурността и притесненията си и съсредоточи мислите си върху човека, когото бяха дошли да открият. Беше очевидно объркан, но поне знаеше причината. Когато Брин Омсфорд триста години по-рано бе дошла в Мрачната падина, Каменното сърце е бил домът на Коглайн и детето, което бе обявил за своя внучка — Кимбър Бо. Старецът и малкото момиче бяха придружили Брин в Мелморг, където тя се бе изправила срещу Илдач. Оттогава бяха започнали приятелството си, което бе продължило и десет поколения по-късно. Бащата на Уокър Бо е бил Омсфорд, а майка му — Бо. Можеше да проследи линията на баща си до Брин, а тази на майка си — до Кимбър. Логично бе, че е избрал да дойде тук, но бе нелогично, че старецът, този, който твърдеше, че е Коглайн отпреди триста години, не им каза нищо за това.

Пар се намръщи. Какво беше казал старецът за Уокър Бо, когато говориха с него? Лицето му още повече потъмня. Бе казал само, че Уокър Бо е жив. Нищо друго.

Но имаше ли нещо повече между тях от това, което беше разкрил старецът? Пар беше сигурен и реши да открие какво е това.

Последните отблясъци на залязващото слънце се изгубиха и здрачът покри долината със синкави сенки. Небето остана чисто. Звездите и три четвърти от лунния сърп, който все повече се смаляваше, озариха гората в млечнобяло. Малката група бавно продължи напред, като вървеше право към подобната на комин скала. Гората бе спокойна, но тишината ѝ не беше зловеща. Кол побутна Пар и му показа сива катеричка, която стоеше на задните си крака и спокойно ги наблюдаваше.

— Като че ли е... защитено тук, не мислиш ли? — тихо попита Пар брат си и Кол кимна.

Вървяха така почти час, без да видят някой. Бяха стигнали приблизително в центъра на долината, когато изведнъж срещу тях между дърветата премигна светлина. Стеф забави хода си, предупреди ги да внимават и избърза напред. Светлината ту премигваше ярко в мрака, ту се сменяше от единично просветване до цели снопове. Лампи — помисли Пар. Избърза да догони Стеф, а изострените му сетива на Елф откриха причината.

— Това е колиба — прошепна той на Джуджето.

Измъкнаха се от дърветата и попаднаха на широка тревиста поляна. Там наистина имаше колиба — добре поддържана конструкция от камък и дърво с предна и задна веранди, каменни пътечки, градини и цветни лилии. Смърчове и борове растяха около нея като малки наблюдателни кули. Светлината от прозорците се смесваше с луната и осветяваше ярко полянката сякаш беше ден.

Предната врата беше отворена.

Пар веднага тръгна напред, но Стеф бързо го спря.

— Малко повече внимание ще е от полза, човече — наставнически каза кой.

Каза нещо на Тийл, след това се сгуши внимателно в сенките на смърчовете и се загледа в отворената врата. Другите се отдръпнаха в края на гората. Стеф достигна верандата и залегна върху нея, след това се изкачи по стъпалата и влезе вътре. След малко то се появи отново и им махна с ръка да се приближат.

Когато стигнаха до него, той каза:

— Няма никой, но като че ли ни очакват.

Когато влязоха вътре, разбраха смисъла на думите му. Имаше два комина — около единия имаше столове и пейка, а другият бе за кухненската пещ. Весело горяха огньовете. Тенджера със задушено се топлеше в пещта, а отстрани изстиваше току-що опечен хляб. Дългата маса бе внимателно подредена с чаши и чинии за пет души. Пар се приближи, за да погледне по-отблизо. Студената бира бе налята и в петте чаши.

Членовете на групичката за момент тихо се спогледаха, след което отново огледаха стаята. Дървото на стените беше излъскано и покрито с восък. Сребро, кристал, дърворезба и бродерии блестяха на светлините на газовите лампи и огньовете. На дългата маса имаше ваза със свежи цветя. Коридор водеше назад към спалните. Колибата беше блестяща, весела и напълно пуста.

— Това на Уокър ли е? — Морган попита Пар колебливо. Някак си не се връзваше с впечатлението, което си бе създал за този човек.

Пар поклати глава.

— Не знам. Тук няма нищо, което да познавам.

Морган тихо мина по задния коридор, изчезна за момент от погледите им и се върна:

— Нищо — докладва той разочарован.

Кол се приближи до Пар, подуши задушеното и повдигна рамене.

— Е, очевидно идването ни тук все пак не е изненада за домакина. Не знам за вас, но на мен задушеното ми мирише ужасно добре. След като някой си е направил труда да го приготви — Уокър Бо или който и да е, мисля, че най-малкото, което можем да направим, е да седнем и да го изядем.

Пар и Морган бързо се съгласиха и дори Тийл като че ли се заинтересува. Стеф се опита да бъде внимателен но тъй като очевидно Кол бе прав в изводите си за положението, бързо се предаде. Въпреки това настоя първо да проверят дали храната или пиетието не е отровено някак си.

Когато приключиха с вечерята, почистиха и измиха чиниите, след което внимателно ги прибраха в един шкаф. След това повторно претърсиха къщата, всичко около нея на разстояние четвърт миля във всички посоки. Не откриха нищо.

После седнаха до огъня и чакаха до полунощ. Никой не дойде. Отзад имаше две малки спални с по две легла в тях. Леглата бяха

подготвени с одеяла и чаршафи. Спаха на смени, като един дежуреше. Никой не ги безпокои през нощта, а гората и долината бяха спокойни. Сутринта се събудиха доста по-бодри. Все още никой не беше дошъл.

През деня претърсиха цялата долина от единия до другия край, от колибата, до странната скала с форма на комин, от север на юг и от изток на запад. Денят беше топъл и светъл, пълен със слънчева светлина, лек бриз и миризма на растения. Намериха разхвърляни следи на животни и нищо друго. Птички летяха над тях, между клоните на дърветата проблясваха различни цветове, разни животинки ги гледаха с учудване, а насекомите жужаха... Веднъж язовец се изпречи на пътя на Пар и Кол докато изучаваха западната стена откъм каменната кула и отказа да им направи път. С изключение на него не видяха нищо друго.

Сами трябваше да приготвят вечерята, но в хладната изба имаше прясно месо и сирене, а също и хляб от предишната вечер и зеленчуци в градината. Братята се захванаха за работата, като поискаха и другите да помогнат, въпреки постоянните предупреждения на Стеф, че точно това се очаква от тях. Денят премина в топла и приятна нощ и те започнаха да се чувстват удобно в това обкръжение. Стеф и Тийл седнаха пред огъня и запушиха лула, Пар и Кол миеха чиниите в кухнята, а Морган наблюдаваше предните стълби.

— Някой полага доста усилия, за да поддържа тази колиба — подчерта Пар пред брат си, когато приключиха с работата.

— Не звучи смислено просто да си иде оттук.

— Особено след като е загубил време да ни приготи задушеното — добави Кол. Широкото му лице се набразди. — Мислиш ли, че е на Уокър?

— Не знам, а как бих искал.

— И въпреки това нищо тук не напомня за него, нали? Не за този Уокър, който си спомням. И със сигурност не за този, за когото ни разказа Стеф. Пар избърза внимателно последните капки от една чиния и я остави настрана.

— Може би така иска да се представя — тихо каза той. Няколко часа след полунощ с прозевки и протягания той излезе на предната веранда да смени Тийл. Джуджето не се виждаше и чак когато се разбуди, я забеляза да се измъква от сянката на един смърч на няколко крачки. Тя безшумно влезе в колибата, без да каже нищо. Пар я

погледна учуден, след това седна на стъпалата и се загледа в тъмнината.

Беше седял така близо час, когато чу звук — нещо като жужене на пчели, но дълбоко и грубо. Появяваше се и после бързо пак изчезваше. Първо помисли, че му се причува, че го е чул само в мислите си. След това звукът се появи пак за миг, преди отново да изчезне.

Той се изправи, взря се напрегнато наоколо и излезе на пътеката. Нощта бе брилянтно чиста, а небето осеяно със звезди. Гората наоколо беше пуста. Почувства се по-сигурен и мина зад къщата, а после отново се върна. Там имаше стара върба далеч в сенките, а под нея — няколко пейки. Пар тръгна към тях и спря като пак се вслуша, за да чуе шума, но нямаше нищо. Седна на най-близката пейка. Тя сякаш беше направена по тялото му и му беше удобна. Поседя там известно време, загледан в спускащите се клони на върбата и слушаше нощната тишина. Замисли се за родителите си — дали бяха добре, дали се притесняваха за него. Шейди Вейл беше далечен спомен.

За миг затвори очи, за да си отпочине от умората, която усети. Когато ги отвори отново, дивата котка стоеше пред него.

Шокът беше толкова голям, че в началото Пар не можа да се помръдне. Котката беше точно пред него, а муцуната с дългите мустаци бе до лицето му. Очите й светеха като злато в нощта. Това беше най-голямото животно, което Пар беше виждал — по-голямо дори от Гризача. Беше напълно черна от главата до опашката с изключение на очите, които го гледаха без да мигат.

След това котката започна да мърка и той разпозна звука, който бе чул преди. Котката се обърна, направи няколко крачки и се обърна в очакване. Когато Пар се вгледа в нея, тя веднага се върна, тръгна пък и отново зачака.

Той разбра, че иска да я последва.

Надигна се механично. Трябваше да реши дали да направи каквото искаше от него котката или да се опита да избяга. Почти веднага изостави второто. Не беше време да прави глупости. Освен това, ако котката искаше да го нарани, би могла да го направи и по-рано.

Направи няколко крачки след котката, която се обърна и тръгна между дърветата.

Поправяха си път в тъмната гора, като се движеха тихо, но решително в нощта. Лунната светлина грееше през клоните и за Пар не бе трудно да върви. Гледаше как котката пред него се движи без усилия и почти не докосва нищо около себе си — сякаш бе сянка. Шокът бе заменен от любопитство. Някой беше изпратил котката при него и той мислеше, че знае кой.

Накрая стигнаха до полянка, където няколко потока се сливаха, минаваха пред малки прагчета и завършваха в широко, осветено от луната езерце. Дърветата тук бяха доста стари и големи. Котката се приближи до езерцето, отпи вода, седна и се загледа в него. Пар направи още няколко стъпки напред и спря.

— Здравей, Пар — поздрави го някой.

Човекът от Вейл се огледа, за да открие кой му говори и го видя, седнал на стар пън под сенките, които го правеха почти незабележим. Когато Пар се поколеба, той се изправи и излезе на светлината.

— Здравей, Уокър — тихо отговори Пар.

Чичо му беше такъв, какъвто си го спомняше и в същото време съвсем различен. Все още бе висок и слаб, чертите му на Елф бяха отчетливи, макар и не толкова, колкото при Пар. Кожата му беше бяла и контрастираше с брадата и с черната коса, която падаше до раменете му. Очите му също не се бяха променили — все още гледаха през теб, дори и когато бяха в сянка като сега. По-трудно бе да се определи кое е различното. Беше предимно в начина, по който ходеше и усещането, което имаше Пар, докато говореше, въпреки че не бе казал почти нищо. Сякаш около него имаше невидима стена, през която никой не би могъл да проникне.

Уокър Бо излезе напред и взе ръката на Пар в своята. Беше облечен в свободни горски дрехи — панталони, туника, късо наметало и ботуши — всичко в цветовете на земята и дърветата.

— Удобно ли ви беше в колибата? — попита той.

— Уокър, не разбирам. Какво правиш тук навън? Защо не ни посрещна, когато пристигнахме? Очевидно си знаел, че идваме.

Чичото пусна ръцете му и отстъпи.

— Ела и седни до мен, Пар — покани го той и се отдръпна в сенките, без да дочака отговор от племенника си. Пар го последва и двамата седнаха на пъка, от който бе станал Уокър.

Уокър внимателно го огледа.

— Ще говоря само с теб — каза тихо той, — и само сега. — Пар изчака, без да каже нищо. — Много неща се промениха в живота ми — продължи чичо му след малко. — Предполагам че си спомняш малко за мен от детството си, а повечето, което си чувал, няма нищо общо с това, което съм аз сега. Изоставих живота си от Вейл, отказах се от Южната земя и дойдох тук, за да започна отначало. Оставих зад себе си лудостта на хора, чийто живот се управлява от основните им инстинкти. Отделих се от всички човешки същества, от тяхната лакомия и предразсъдъци, от бойните и политиката им и от чудовищните им възгледи за по-добър живот. Дойдох тук, Пар, за да живея сам. Винаги съм бил сам, защото сам избрах това. Свободен съм да бъда точно какъвто съм, без да се чувствам неудобно от това.

Той леко се усмихна.

— Това е нашият живот и ние сме тези, които го усложняват. Разбираш ли ме, Пар? Ти също притежаваш магията — доста реална магия. Тя няма да ти намери приятели, а ще те отдели от тях. Не ни е позволено да бъдем Омсфорд в днешно време, защото Омсфорд притежават магията на своите прародители Елфите, а нито магията, нито Елфите биват оценени и разбрани. Изморих се да го откривам, да ме отделят, да бъда постоянно съзерцаван с подозрение и недоверие. Уморих се да ме смятат за по-различен. И с теб ще се случи така, ако вече не е станало. Това е естеството на нещата. Не си позволявам да се притеснявам за това — предпазливо каза Пар. — Магията е дар.

— О? Така ли? Как така? Дарът не е нещо, което ще криеш като срамна болест. Той не е нещо, от което се срамуваш, за което внимаваш или дори се страхуваш. Не е нещо, което може да те убие.

Думите бяха изречени с толкова горчивина, че Пар усети хлад. След това, като че ли настроението на чичо му изведнъж се промени — той отново стана спокоен и тих. Поклати глава.

— Забравям се понякога, когато говоря за миналото. Извинявай. Доведох те тук, за да поговорим за друго. Но само с теб, Пар. Оставям колибата на приятелите ти по време на престоя им тук, но няма да отида при тях. Интересуваш ме само ти.

— Ами Кол? — попита Пар объркан. — Защо ще говориш с мен, а с него не?

Усмивката на чичо му беше иронична:

— Помисли си. Никога не съм бил толкова близък с него, колкото с теб.

Пар тихо го погледна. Предположи, че е така. Магията го бе свързала с Уокър, а Кол не можеше да се включи. Времето, което беше прекарал с чичо си, времето, което го накара да се почувства близък с него, бе време, когато Кол го нямаше.

— Освен това — тихо продължи Уокър, — това, за което трябва да говорим, засяга само нас.

Тогава Пар разбра:

— Сънищата? — Чичо му кимна. — Значи и ти си ги имал — фигура в черно, която прилича на Аланон стои пред Рога на пъкала и ни предупреждава да отидем? — Пар остана без дъх. — Ами старецът? Дойде ли и при теб? — чичо му отново кимна. — Наистина ли е Коглайн?

Лицето на Уокър Бо изгуби израза си.

— Да, Пар, той е.

Пар се зачерви от вълнение и бързо потърка ръце.

— Не мога да повярвам! На колко години е? Предполагам, че на стотици — точно както каза. И е бил Друид. Знаех си, че съм прав. Все още ли живее тука, Уокър? С теб?

— Минава понякога. И понякога остава за малко. Котката беше негова преди да ми я даде. Нали си спомняш, че винаги е имал дива котка. Предишната се казваше Шепот. Онази, по времето на Брин Омсфорд. Тази се нарича Полъх. Старецът ѝ даде името. Каза, че името е добро за котката — особено за тази, която ще е моя.

Пар не разбра, премигна и погледна към мястото, където легна котката, но тя бе изчезнала.

— Полъх идва и си отива като всички диви котки — каза Уокър Бо, като четеше мислите му.

Пар кимна разсеяно и отново погледна към него.

— Какво ще правиш, Уокър?

— За сънищата ли? — очите му станаха непроницаеми. — Нищо.

Пар се поколеба.

— Но старецът сигурно...

— Чуй ме — прекъсна го другият. — Решил съм. Знам какво искат от мен сънищата и знам кой ги е изпратил. Старецът дойде при мен и поговорихме. Замина си преди по-малко от седмица. Но това

няма значение. Аз вече не съм Омсфорд, аз съм Бо. Ако можех да залича миналото си с Всичката магия и славната история на Елфите — веднага бих го направил. Не ми трябват. Дойдох в Източната земя, за да намеря тази долина и да живея така, както са живели дедите ми. Да бъда там, където всичко е свежо и чисто, и да не ме смущава присъствието на други. Научих се да поддържам живота си в пълен ред и да управлявам живота наоколо. Ти видя долината — народът на майка ми я е направил такава и аз се научих да я поддържам. Имам за компания Полъх и понякога стареца. От време на време дори излизам оттук. Мрачната падина се превърна в рай за мен, а Каменното сърце — в мой дом.

Той се отдръпна назад. Лицето му бе напрегнато.

— Притежавам магия Пар, по-различна от твоята, но не по-малко истинска. Понякога мога да кажа за какво си мислят другите, дори когато са далече. Мога да общувам с всички форми на живота по начини, чрез които другите не могат. Понякога мога да изчезвам като дивата котка. Мога дори да призовавам Силата! — Той щракна с пръсти и на върховете им се появи синкав пламък. Изгаси си го. — Липсва ми магията на молитвената песен, но въпреки това нещо от нея е останало дълбоко в мен — Някои от нещата, които зная, дойдоха сами, на някои се научих сам, а на други ме научиха. Но имам всичко, което ми трябва, и не желая повече. Тук се чувствам удобно и никога няма да си замина. Нека светът се справя без мен. Преди винаги е било така.

Пар повдигна раменете си в отговор.

— Ами ако сънищата са истина, Уокър? — попита накрая той.

Уокър Бе подигравателно се усмихна.

— Пар! Сънищата никога не са истина! Не си ли се научил на нещо от собствените си приказки? Дори и да се появяват така, както е било, докато е живял Аланон, един факт остава непроменен — на Омсфорд никога не се казва всичко, а само това, което Друидите са решили за необходимо!

— Мислиш, че ни използват ли? — изрече го с думи Пар.

— Мисля, че трябва да съм глупак, за да повярвам на нещо друго! Не вярвам на това, което ми казват — очите му бяха студени като камък. — Магията, която ти считаш за дар, винаги е била оръжие в ръцете на Друидите. Не смятам да се оставям да ми поставят нови

задачи. Ако светът трябва да бъде спасен, както разказват сънищата, нека Аланон или старецът го направят.

Настъпи продължителна тишина, докато двамата се преценяваха взаимно. Пар бавно поклати глава.

— Изненадваш ме, Уокър. Не откривам горчивината и яростта отпреди.

Уокър Бе тъжно се усмихна.

— Там беше, Пар. Винаги е била там. Просто не си си правил труда да я потърсиш.

— Не трябваше ли да е изчезнала досега?

Чичо му не отговори.

— Значи си решил този въпрос?

— Да, Пар. Решил съм.

Пар си пое дълбоко дъх.

— Каква ще правиш, Уокър, ако се сбъднат нещата от сънищата? Какво ще стане тогава с дома ти? Какво ще стане, ако злото от сънищата дойде да те потърси?

Чичо му не каза нищо, но погледът му не помръдна. Пар бавно кимна.

— Аз гледам по друг начин на нещата, Уокър — тихо каза той. — Винаги съм вярвал в магията и че ми е дадена с някаква цел. Преди си мислех, че е за да разказвам приказки и да ги спася от забравата, но сега промених мнението си. Смятам, че магията ми е дадена за нещо повече.

Той се поразмърда и се поизправи, защото изведнъж се почувства малък в присъствието на другия.

— Кол и аз не можем да се приберем във Вейл, защото Федерацията научи за магията и ни преследва. Старецът Коглайн каза, че може и други неща да ни преследват — дори Призраци. Виждал ли си ги? Аз да. Кол и аз сме уплашени до смърт, Уокър, въпреки че не обичаме да говорим много за това. Най-смешното е, че според мен нещата, които ни преследват, също се страхуват — плаши ги магията — той направи пауза. — Не знам защо е така, но мисля да открия.

В очите на Уокър Бо проблесна изненада. Пар кимна:

— Да, Уокър, реших да направя това, за което ме молят сънищата. Вярвам, че са изпратени от Аланон и че трябва да ги послушаме. Ще отида при Рога на пъкала. Мисля, че точно сега реших.

Помогна ми за това, което каза. Не съм казал на Кол. Всъщност не знам какво ще направи. Може би ще трябва да продължа сам, но ще го направя. Ако не за друго, ще отида, за да разбера от Аланон защо ми е дадена магията. — Тъжно поклати глава. — Не мога да бъда като теб, Уокър. Не мога да живея отделен от останалия свят. Искам да мога да се върна обратно в Шейди Вейл. Не искам да се махна и да започвам нов живот. Дойдох тук от Кълхейвън. Джуджетата, които ни доведоха, са оттам. Всичките предразсъдъци и лакомия, войни и политика, цялата лудост, за която говориш, там е действителност. Но за разлика от теб, няма да избягам. Искам да намеря начин да сложа край на тази реалност. А това не може да стане, ако просто се преструвам, че тя не съществува!

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Продължавам да си мисля, какво ще стане, ако Аланон знае как да променим нещата? Какво ще стане, ако ми каже как да спра тая лудост?

Обърнаха се лице срещу лице в тъмнината и дълго стояха така без да говорят. За миг Пар си помисли, че видя в тъмните очи на чичо си нещо, което не бе виждал от детството си — неща които шепнеха за загриженост и саможертва. След това очите му отново станаха студени и безизразни.

Уокър Бо се изправи.

— Ще помислиш ли пак? — тихо попита Пар.

Уокър тихо го подмина, отиде до езерцето наред поляната и се загледа надолу. Щракна с пръсти, Полъх се появи отнякъде и се приближи до него.

Уокър бързо се обърна назад.

— Късмет, Пар! — беше всичко, което каза.

След това се обърна, котката тръгна след него и се изгубиха в нощта.

ГЛАВА 10

Омсфорд изчака до сутринта, за да разкаже на другарите си за срещата с Уокър Бо. Нямаше причини да бърза: Уокър му бе разкрил намеренията си и вече нищо не можеше да се направи по въпроса. Пар се бърна при колибата, изненадан колко лесно бе открил обратния път, продължи да пази, без да безпокои другите, унесе се в мислите си и зачака утрото.

Когато на сутринта привърши разказа си, реакциите на спътниците му бяха различни. Имаше за миг съмнение да не би Пар да не е разбрал правилно, но то бързо се стопи. Накараха го още два пъти да разкаже историята, като го прекъсваха с коментари и въпроси. Морган беше огорчен, че Уокър се е отнесъл така с тях и мислеше, че поне заслужаваха да се срещне с тях. Той настоя отново да претърсят долината с мисълта, че Уокър трябва да е някъде наоколо и ако го открият, ще го накарат да спори с всички. Стеф бе по-голям реалист. Неговото мнение беше, че Уокър Бо не е по-различен от повечето хора, които предпочитат да стоят настрана и когато могат да избягват неприятните ситуации.

— Според мен неговото държание, колкото и да ви е ядосало, не е лишено от логика — повдигна рамене Джуджето. — Все пак ти каза, че е дошъл тук, за да избяга от човешките същества. С отказа да иде при Рога на пъкала, той просто прави това, което е казал, че ще прави.

Тийл, както обикновено нямаше какво да каже. Кол каза само:

— Ще ми се да си бяхме поговорили — и изостави разсъжденията.

Вече нямаше причина да остават в Каменното сърце, но решиха да отложат тръгването си поне с един ден. Луната все още беше повече от половината и им оставаха най-малко още десет дни преди ходенето до Рога на пъкала, ако въобще щяха да ходят. Въпросът за това какво ще правят, бе грижливо избягван. Пар беше решил за себе си, но все още не би казал на останалите. Те пък чакаха да чуят него. Докато играеха на котка и мишка, приключиха със закуската и решиха да

изпълнят идеята на Морган и да претърсят още веднъж долината. Това им създаваше работа, докато преценяваха последствията от решението на Уокър Бо.

Отидоха до полянката, където Пар бе срещнал Уокър Бо и дивата котка предишната вечер и подновиха търсенето. Решиха да се срещнат късно следобед в колоната. Стеф и Тийл оформиха едната група, Пар и Кол — другата, а Морган тръгна сам. Денят беше топъл и пълен със слънчева светлина, а от близките планини подухваше лек бриз. Стеф огледа полянката за някакви следи, но не откри нищо — дори и стъпките на котката.

Пар имаше чувството, че денят ще бъде дълъг. Заедно с Кол тръгнаха на изток. Умът му бе зает с мисли какво трябва да каже на брат си. Смесица от чувства го вълнуваха и той откри, че е трудно да ги подреди. Вървеше бавно, усещаше, че Кол го гледа, но избягваше погледа му. След като бяха огледали няколко десетки полянки и прекосиха доста потоци, без да открият и следи от Уокър Бо, Пар поиска да спрат.

— Това е загуба на време — каза той, а някакво раздразнение се надигаше в гласа му. — Нищо няма да открием.

— И аз не си представям, че ще успеем — отговори Кол. Пар се обърна към него и за момент мълчаливо се спогледаха.

— Реших да продължа към Рога на пъкала, Кол. Няма значение какво ще прави Уокър, а какво смятам да сторя аз. Трябва да отида.

— Знам — Кол кимна, след това се усмихна. — В мига, когато ми каза, че Уокър Бо не иска да има нищо общо с това, знаех, че вече си решил да отидеш. С теб е така. Ти си като куче с кокал в устата — няма да го изтървеш.

— Предполагам, че така изглежда понякога, нали? — Пар поклати глава и се премести под сянката на старо дърво. Опря гръб в дънера му и се плъзна към земята. Кол го последва. Седяха, загледани в гората. — Признавам, че взех решението си почти така, както го описваш. Просто не можех да приема позицията на Уокър. Истината е, че дори не можах да я разбера. Бях толкова разстроен, че дори не се сетих да го попитам дали вярва на това в сънищата или не.

— Може би не съзнателно си мислел за това и си решил, че не е необходимо. Уокър е казал, че е сънувал същото като теб. Казал ти е, че старецът е бил при него, както и при нас. Признал е, че старецът е

Коглайн. Не е обсъждал нищо от това. Просто е казал, че не иска да се забърква. Изводът е, че вярва в сънищата — иначе няма да има в какво да се забърква.

— Не го разбирам, Кол — Пар стисна челюсти. — Този, с който говорих снощи, беше Уокър, знам го. Всичко това, че не иска да се забърква, че е решил да се отдели от човешките същества и да живее тук като отшелник — не излизаше като от устата на Уокър. Нещо не е наред — усещам го! Не ми каза всичко. Все говореше за това как Друидите пазели тайни от семейство Омсфорд, но и той правеше същото с мен. Криеше нещо!

Кол не изглеждаше убеден.

— Защо би го направил?

Пар поклати глава:

— Не знам. Просто го усещам — той погледна остро брат си. — През целия си живот Уокър никога не е отстъпвал пред нищо. И двамата го знаем. Никога не се е страхувал да отиде там, където имат нужда от него. Сега говори, сякаш едва понася мисълта, че трябва да става сутрин! Говори, като че ли най-важното нещо в живота му е да се грижи за себе си! — Пар се отпусна изморено назад върху дънера на дървото. — Накара ме да се чувствам объркан и засрамен заради него!

— Мисля, че прекалено много разсъждаваш по този въпрос — Кол разрови пръстта с тока на ботуша си. — Може и да е така, както ти го е казал. Живял е сам е сам тук доста време. Пар. Може би просто не се чувства удобно с хора около себе си.

— Дори с теб? — настоя Пар. — За бога, Кол, той дори не пожела да говори с теб!

Кол поклати глава, а погледът му бе уверен.

— Истината е, че ние никога, не сме разговаряли много. Ти беше този, за който той се грижеше, защото ти носеше магията.

Пар го погледна и не каза нищо. Точно това бяха и думите на Уокър, помисли си той. Заблуждаваше се като се опитваше да приравни отношенията на Кол с чичо им, към своите. Не бяха същите.

— Но остава въпросът със сънищата — той се намръщи. — Защо не споделя моето любопитство? Не иска ли да разбере какво има да каже Аланон?

— Може би вече знае — Кол повдигна рамене. — Той като че ли винаги знае какво мислят останалите.

Пар се поколеба. Не бе взел това предвид. Възможно ли бе чичо им вече да знае какво ще им каже Друидът при Рога на пъкала? Можеше ли да прочете мислите на една сянка, на човек, мъртъв от триста години?

Поклати глава:

— Не, не мисля. Би казал нещо повече за причината на сънищата. Изгуби повечето време, за да представи случая, че семейство Омсфорд ще бъде използвано от Друидите. Не го интересуваше причината.

— Може би разчита ти да му я кажеш.

Пар бавно кимна.

— Това е по-разумно. Казах му, че ще отида. Може би мисли, че един от нас е достатъчен.

Кол се протегна в цял ръст на земята и се загледа нагоре в дърветата.

— Но и ти не вярваш на това, нали?

— Не! — Брат му леко се усмихна.

— Все още мислиш, че е нещо друго.

— Да.

Известно време не говореха, а се бяха загледали в гората и мислеха за свои неща. Тънките лъчи слънчева светлина, които се провираха между клоните на дърветата, се гонеха по телата им.

— Тук ми харесва — каза накрая Пар.

Кол стоеше със затворени очи.

— Къде мислиш, че се крие?

— Уокър ли? Не знам. Сигурно под някоя скала.

— Твърде прибързано го съдиш, Пар. Нямах право на това.

Пар преглътна това, което щеше да каже, и се загледа в един слънчев лъч, който спря в очите му, като го накара да премигне и да се размърда. Кол седна, а лицето му беше напълно уверено. Трудно нещо можеше да го разколебае. Винаги успяваше да запази самообладание, за което Пар му се възхищаваше.

Пар изведнъж осъзна, колко много обича брат си.

— Ще дойдеш ли с мен при Рога на пъкала, Кол? — попита той.

Кол го погледна и премигна.

— Не е ли странно — отговори той, — че Уокър и ти и дори Рен имате тези сънища, а аз не? Че сте споменати в тях, а аз не, че всички

сте призовани, а аз не? — В гласа му нямаше завист, а само удивление. — Защо мислиш, че е така? Никога не сме говорили за това двамата, нали? И двамата прекалено внимателно избягвахме този разговор.

Пар го погледна и не знаеше какво да каже. Кол забеляза неудобството му и се засмя.

— Глупаво, нали? Не гледай така нещастно, Пар. Ти не си виновен за нищо — Той се протегна към него. — Може би има нещо общо с магията — нещо, което никой от нас още не знае. Може би е това.

Пар поклати глава и въздъхна.

— Ще те излъжа, ако ти кажа, че това, дето аз имам сънища, а ти нямаш, не ме кара да се чувствам неудобно. Не знам какво да кажа. Все още очаквам да се захванеш с нещо, което всъщност не те засяга. Дори не бива да те моля, но мисля, че не мога да се въздържа. Ти си ми брат и искам да си с мен.

Кол се протегна и сложи ръката си на рамото на Пар. Усмивката му беше топла.

— От време на време, Пар, успяваш да кажеш нещо както трябва. Ще отида там, където си ти. С нас е така. Не казвам, че винаги съм съгласен с начина, по който обосноваваш действията си, но това не променя чувствата ми към теб. Така че ако вярваш, че трябва да отидеш до Рога на пъкала, за да разрешиш въпроса със сънищата, аз ще дойда с теб.

Пар прегърна брат си и се замисли за всичките случаи, когато Кол бе до него и се стопляше от мисълта, че отново ще са заедно.

— Знаех, че мога да разчитам на теб — беше всичкото, което каза.

Беше късен следобед, когато тръгнаха обратно. Мислеха да тръгнат по-рано, но бяха обсебени от разговори за сънищата и за Аланон и доста време се разхождаха на изток, преди са осъзнаят колко късно бе станало. Сега, когато слънцето вече се запътваше към западния хоризонт, потеглиха назад.

— Май че може да си намокрим краката — каза Кол, докато вървяха между дърветата.

Пар погледна небето. Големи дъждовни облаци се бяха появили на север и покриваха цялото небе. Слънцето вече се скриваше в мрака. Въздухът беше топъл и задушен, а гората — гъста.

Забързаха. Лек бриз се появи като предвестие на бурята и започна да върти клоните над тях в луд танц. Гората стана тъмна и сенчеста. Пар промърмори, когато усети първите дъждовни капки по лицето си.

След това видя нещо да се движи между дърветата.

Премигна и отново погледна. Този път не видя нищо. Забави ход без да го осъзнава и Кол, който вървеше малко зад него попита има ли нещо. Пар поклати глава и отново забърза.

Вятърът го блъскаше в лицето и го караше да наведе глава пред напора му. Огледа се. И от двете им страни нещо се движеше.

Нещо ги преследваше.

Пар усети как косъмчетата на гърба му настръхват, но се застави да продължи. Каквото и да беше това отстрани нито приличаше, нито се движеше като Уокър Бо или котката. Беше твърде бързо. Опита да събере мислите си. Колко далеч бяха от колибата? На миля или по-малко? Опита се да държи главата си изправена докато върви и да следи странното движение под око. Движенията — поправи се той. Явно беше, че бяха повече от едно.

— Пар — каза Кол, докато минаваха през тясно място между дърветата. — Има нещо...

— Знам! — прекъсна го Пар. — Продължавай!

Преминаха през горичка от ели и дъждът започна да вали като из ведро. Слънцето, очертанията на долината, дори тъмният силует на Каменното сърце бяха изчезнали. Преследвачите им вече бяла навсякъде — сенки, които приемаха човешки образ при преминаването си между дърветата.

Приближават се до нас — помисли си Пар. Колко ли имаше още до колибата?

Изведнъж Кол изкрещя, когато излезе от горичка с червен клен на малка полянка:

— Пар, бягай! Твърде близо са...!

Изведнъж изпъшка и залитна напред. Пар инстинктивно се обърна и го хвана. По челото на Кол имаше кръв и той бе в безсъзнание.

Пар нямаше време да разбере какво се е случило. Погледна нагоре и видя сенките над себе си. Те се спускаха върху му от клоните на дърветата и го притискаха в лудия си въртеж. Пар успя само за миг

да види съществата покрити с косми, с черни коси и очи като от метал и в следващия миг всичките бяха върху него. Опита се да ги разбута и да се освободи, когато почувства, че го омотават като с въжета. За миг успя да се задържи на крака. Крещеше и призоваваше магията на молитвените песни, като се опитваше да им изпрати видения, които да го защитят. За миг нападателите му се уплашиха и се отдръпнаха.

Този път ги разгледа добре. Видя странни форми на насекоми с човекоподобни лица, окосмени и изкълчени.

Паяци Гноми? — помисли си той с недоверие.

След това отново се хвърлиха върху него и го повалиха. Пар повече не можеше да призовава магията. Ръцете му бяха извити отзад и завързани. Той отчаяно се съпротивляваше, но Гномите бяха твърде много.

Имаше още една възможност да извика за помощ и след това всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 11

Когато се събуди, Пар Омсфорд се намери по средата на кошмар. Ръцете и краката му бяха завързани и висеше на един прът. Носеха, го през гъста гора, изпълнена с мълча и сенки. Отляво се виждаха очертанията на дълбока клисура, а отдясно — остроото било на някакъв хълм на фона на нощното небе. Разни отломки, високата трева и бурените по удряха по гърба и главата, докато безпомощно висеше на пръта. Въздухът беше задушен и спокоен.

Навсякъде около него имаше Паяци Гноми, които безшумно лазеха в здрача на кривите си крака.

Пар затвори очи, за да разсее виденията, след това отново ги отвори. Небето беше тъмно и забулено, но малкото звезди се появяваха между облаците и слаба светлина се мъждееше на дъното на клисурата. Той разбра, че нощта е отминала. Беше почти сутрин.

После си спомни какво се беше случило, как Паяците Гноми го преследваха, уловиха го и го отнесоха с тях. Кол! Какво се беше случило с Кол? Извъртя се, като се опитваше да види дали носят и брат му, но от него нямаше и следа. Стисна яростно устни, като си спомни как Кол падна на земята с кръв по лицето...

Трябваше да намери начин да се освободи и да се върне за брат си. Опита здравината въжетата, с които бяха вързали ръцете му, но те не се поддадоха. Както висеше, не можеше да намери и начин да ги отпусне. Трябваше да чака. Зачуди се къде но водят и защо точно него взеха. Какво искаха от него Паяците Гноми?

Светлината от започващия ден идваше вляво от него. Там значи е изток — реши той. Паяците Гноми пътуваха на север. В това имаше смисъл. По времето на Брин Омсфорд те бяха издигнали домовете си на Хребета Тофър. Вероятно беше там. Опита се да си припомни каквото знаеше за Паяците Гноми от приказките, но не можа да събере мислите си. Брин се бе срещнала с тях когато заедно с Рон Лий, Коглайн. Кимбър Бо и дивата котка Шепот търсеха изгубения Меч на

Лий. Имаше и още нещо за една дива страна и ужасяващи същества, живеещи в нея...

Тогава си спомни.

Върколаци!

Името премина през ума му като проклятие.

Паяците Гноми тръгнаха по тясното дефиле и го изпълниха с косматите си форми. Изглежда всичко това бе предварително подготвено. Светлината изчезна и мъглата и сенките се затвориха отвсякъде като стени. Китките и глезените го боляха, а тялото му беше безпомощно опънато. Гномите бяха дребни и го носеха близо до земята, така че той се удряше при всяка неравност. От горе наблюдаваше как дефилето се разшири и се разтегна в празнина, която сякаш нямаше край.

След това навлязоха в коридор, който вървеше между постройки, подредени като космите на гърба на глиган. Светлини от огънове се виждаха в далечината, а отблясъците им играеха на криеница между скалите. Няколко Паяка Гноми избързаха напред и без усилие се покатериха по скалите.

Пар си взе дълбоко дъх. Където и да отидоха, почти бяха стигнали...

Миг по-късно се спуснаха от скалите и спряха пред малка ниша, която продължаваше в поредица от скали и тунели от страната на Хребета. Навсякъде горяха огънове и стотици Паяци Гноми се мяркаха пред погледа на Пар. Срязаха въжетата му, измъкнаха пръта и го оставиха на земята. Той полежа малко така, като разтриваше китките и глезените си, които кървяха и през цялото време усещаше, че го наблюдават. След това го изправиха на крака и го помъкнаха към пещерите и дупките. Подминаха ги. Ръцете на Гномите го държаха отвсякъде, а миризмата им изпълваше ноздрите му. Говореха на своя език, който за него бе неразбираем. Не се съпротивляваше. Едва стоеше прав. Стигнаха до малък огън и спряха. Разговаряха за нещо известно време и след това го бутнаха напред.

Намери се в малка пещера Паяците Гноми го завързаха за чифт железни халки, които бяха забити в скалата в дъното. След това всички излязоха с изключение на двама, които останаха до входа да наглеждат огъня.

Пар се опитваше да изчисти ума си, като слушаше тишината и очакваше да види какво ще се случи нататък. После внимателно се огледа. Трябваше да стои прав, тъй като халките бяха прекалено високо, за да може да седне. Провери връзките. Бяха от кожа и така здраво го държаха, че не можеше да раздвижи китките си дори малко.

Изведнъж се отпусна назад отчаян, като се опитваше да превъзмogne обземащата го паника. Морган, Стеф и Тийл сигурно вече го търсеха. Вече трябва да са намерили Кол. Щяха да проследят Паяците Гноми и да дойдат за него. Щяха да го открият и да го спасят.

Той поклати глава. Знаеше, че се заблуждава. Беше почти тъмно, когато Гномите го заловиха, дъждът бе силен. Нямаше да имат време да го търсят и никакъв шанс да открият следа. Най-доброто, на което можеше да се надява, бе, че Кол се е свестил, отишъл е при другите и им е разказал какво се бе случило.

Отново преглътна с труд. Беше толкова жаден!

Времето се изнизваше — секундите ставаха минути, а минутите — часове. Тъмнината навън леко се разсея от една проникваща дневна светлина, задушена от горещина и мъгла. Звуците на Гномите бавно заглъхнаха и той можеше да си помисли, че са си отишли, ако не бяха двамата пред входа на пещерата. Огънят изгасна, подимя малко и се превърна в пепел. Един от стражите се надигна и му донесе чаша вода. Той лакомо пи от ръцете, които я държаха, като разля повечето.

Огладня, но храна не му предложиха.

Когато денят отново започна да се изгубва в мрака, стражите запалиха огъня пред входа и изчезнаха.

Пар очакваше с нетърпение, като за пръв път забрави болките в тялото, глада и страха. Нещо щеше да се случи. Усещаше го.

Това, което се случи, беше напълно неочаквано. Тъкмо се опитваше да отпусне връзките, които се бяха разхлабили от потта, която от сенките се появи фигура. Тя подмина огъня и се спря в светлината му.

Беше дете.

Пар премигна. Детето беше момиче на около дванадесет години, доста високо и слабо, с черна коса и дълбоки очи. Тя не беше Гном, а от Човешката раса, момиче от юга, с дрипава рокля, износени ботуши и малък сребърен медальон около врата си. Погледна го поучаващо и с

любопитство, след това бавно тръгна напред. Спря пред него. Прекара ръка през косата си и докосна ухото му.

— Елф — тихо каза тя, като посочи върха на ухото.

Пар се вторачи. Какво правеше тук сред Паяците Гноми едно дете? Той навлажни устните си.

— Развържи ме — помоли.

Детето го гледаше, без да каже нищо.

— Развържи ме! — каза отново Пар, този път по-настойтелно.

Почака, но детето просто го гледаше. Почувства, че в него пролазва съмнение. Нещо не беше наред.

— Ще те прегърна — изведнъж каза детето.

То с нетърпение дойде до него, обви го с ръце като пиявица. Притисна се до тялото му и започна да повтаря нещо, което той не разбираше. Какво ставаше с това дете, питаше се удивен той? Изглеждаше уплашено. Имаше нужда да го прегръща, докато той...

Мисълта му отмря, когато усети, че момичето се движи, че докосва дрехите и кожата му. Пръстите ѝ го стискаха и той ги усещаше все по-осезателно. Беше точно до него, до кожата му, сякаш Въобще нямаха дрехи. Тя се притискаше, някак си се смесваше с него и ставаше като негова част.

Проклятие! Какво беше това?

Изведнъж го обзе страхотно отвращение. Пар започна да крещи, да се мята в ужас, да рита отчаяно, докато накрая отблъсна момичето. Тя падна на земята. Детското ѝ лице се преобрази в нещо тайнствено. Усмихна се като звяр преди хранене, а очите ѝ просветнаха в червено.

— Дай ми магията, момче! — изръмжа тя с глас, който въобще не беше детски.

Тогава чак разбра.

— О, не! Не! — повтаряше той и се мятеше, докато тя се изправяше на крака.

Това дете беше Призрак!

— Дай ми я! — повтори тя със заповеден тон. — Нека дойда в теб и да я вкуся.

Тя се приближи към него като напълно безвредно същество, но лицето ѝ я издаваше. Хвана го, но той отчаяно я ритна. Тя отстъпи и се усмихна злобно.

— Ти си мой — каза тихо. — Гномите те дадох на мен. Аз ще взема магията ти, момче! Отдай ми се. Нека я усетя!

Тя се приближи като котка, избягна удара му и с вик се прилепи до него Той усети как веднага се раздвижи — не детето, а нещо в него. Застави се да погледне надолу и видя леките очертания на нещо, което трептеше в детето и се опитваше да премине в него. Усещаше присъствието му като хлад в летен ден, като муха на кожата си. Призракът го докосваше и търсеше. Той отметна глава назад, стисна устни, стегна тялото си като желязо, за да му се противопостави. Призракът се опитваше да влезе в него. Опитваше се да се смеси с него. Проклятие! Не биваше да го пуска! Не биваше!

След това неочаквано изкрещя, отпусайки магията на молитвената песен във вой на ярост и омраза. Тя не прие форма, защото вече бе разбрал, че и най-страшните видения не плашеха Призраците. Излезе от някакъв тъмен ъгъл на душата му и прие форма, която той не разпозна. Това бе нещо, което го покри, както паяк покрива жертвата си. Призракът изсъска и се отдели като махаше с ръце във въздуха. Падна, а тялото му се тресеше от нещо невидимо. Викът на Пар секна и той умерено се отпусна назад върху стената на пещерата.

— Стой настрана от мен! — предупреди той, като си поемаше въздух. — Не ме докосвай повече!

Не разбра какво и как беше направил, но Призракът го изгледа с погледа на победен. Това, което беше в тялото му, се размърда и изчезна. Червеният блясък изчезна от очите му. Момичето се надигна — отново истинско и изплашено. Тъмните му очи дълго го гледаха. Каза:

— Прегърни ме.

След това извика в тъмнината и няколко Паяка Гноми се появиха. С влизането си започнаха да се кланят на детето. То им заговори на техния език. Пар разбра колко суеверни са тези същества, които вярват на всякакви богове и духове. А сега бяха под контрола на един Призрак. Искаше му се да извика.

Паяците Гноми се приближиха, отвързаха го, хванаха ръцете и краката му и го задържаха напред. Детето се изправи пред тях.

— Ще ме прегърнеш ли? — гледаше почти отчаяно.

Той поклати глава, опитвайки се да се освободи от десетките ръце, които го държаха. Измъкнаха го навън, където в здрача димът от огньовете и мъглата се преплитаха като в сънища. Спряха до ръба на скалата и той погледна надолу в празното.

Детето беше зад него, а гласът му бе тих и неприятен.

— Старото Тресащице — прошепна тя — Там живеят Върколаци. Познаваш ли ги, Елф? — замръзна — Ще те дам на тях, ако не ме прегърнеш. Ще те изядат, въпреки магията ти.

Пар събра Всичките си сили, отхвърли тези, които го държаха, и се освободи. Призракът изсъска и се отдръпна, а Паяците Гноми се уплашиха и преградиха пътя му. Той тичаше насам-натам. Космати ръце се протягаха, за да го сграбчат.

Изгуби се сред тела и гласове, чувайки само своя собствен, който крещеше някъде отвътре.

Изведнъж се оказа на ръба на скалата. Извика всичката магия на молитвените песни, за да създаде видения за преследващите го Гноми и отчаяно се опитваше да си пробие път сред тях. Призракът изчезна някъде сред дима и сенките.

След това усети, че губи почва под краката си. Опита се да се хване за преследвачите или за каквото и да било, но не успя. Падна от скалата в нищото, изпълнено с мъгла. Търкаляше се през глава надолу по склона между храсти и треви. Като по чудо избягваше скалите, които можеха да го осакатят или убият. Всичко завърши с един последен полет и настана мрак. Известно време беше в безсъзнание — не знаеше колко точно. Когато отново се събуди, откри, че е в нещо като легло от изпочупени храсти и треви. Разбра, че вероятно те са му спасили живота. Полежа там без дъх, заслушан в ударите на сърцето си. Когато силата му се възвърна, а мислите се проясниха, стана бавно и се огледа. Цялото му тяло бе ожулено и наранено, но като че ли нямаше нищо счупено. След това се послуша. Някъде отгоре чуваше гласовете на Паяците Гноми. Знаеше че ще дойдат за него. Трябваше да се махне. Огледа се наоколо. Нощта падаше бързо. Дребни, почти невидими животинки подскачаха и си пробиваха път сред високите треви. Тинята наоколо бълбукаше, а скрити мочурища обграждаха малки островчета от здрава земя. Пречупени дървета и храсти в гротескни пози допълваха картината. Звуците бяха далечни и без посока.

Пар пое дълбоко въздух, за да събере решителност. Предполагаше къде е. Беше на хребета Тофър. След падането се беше озовал в Старото тресавище. В опита да избегне съдбата си, я бе срещнал по-бързо. Беше попаднал точно там, където Призракт го плашеше, че ще го изпрати — в земите на Върколаците. Стисна челюсти и потегли. Все още бе в края на тресавището — помисли той. Хребетът все още беше зад него и му служеше като пътеводен знак. Ако можеше да го следва достатъчно на юг, щеше да се измъкне. Но трябваше да побърза.

Почти усещаше как го наблюдават Върколаците.

Приказките за тях отново се върнаха в мислите му. Това бяха древни магически чудовища, които преследваха загубили се в тресавището същества, като крадяха силата и душата им и се хранеха с техния живот. Паяците Гноми бяха основната им храна. Те вярваха, че Върколаците са духове, които искат да бъдат усмирени и им пренасяха жертви. Тази мисъл смрази Пар. Това беше пожелал Призракт.

Изтощението го забавяше и го правеше нерешителен. Няколко пъти се препъна, а веднъж влезе в тинята до глезен, но бързо се измъкна. Погледът му беше замъглен, а по гърба му се стичаше пот. Горещината на мочурищата бе непоносима дори през нощта. Погледна към небето и осъзна, че последната светлина се губи. Скоро щеше да е тъмно като в рог. Тогава нямаше да вижда нищо.

На пътя му се изпречи голяма яма с тиня, а стената на хребета беше срината и не можеше да се покатери по нея. Движеше се бързо, като следваше линията на блатото, и се ослушваше за звуци на преследвачи. Нямаше. Тресавището беше спокойно и празно. Прилепи се отново до стената, прескочи няколко дупки и продължи. Вървеше уверено. Беше изморен, но не можеше да почива. Откри края от поредицата от дупки и отново тръгна към скалата. Вървя дълго, като се провираше между храсталаците и прескачаше ямите с тиня. Не можа да открие Хребета Тофър. Вече се движеше по-бързо, с нетърпение и се опитваше да превъзмогне страха, който го обземаше. Знаеше, че се е изгубил, но не искаше да го приеме. Продължаваше да търси и не му се щеше да повярва, че напълно е объркал посоката. Основата на Хребета беше ей там! Как можа така да се заблуди?

Най-накрая спря, без да може да продължи. Нямаше и смисъл, защото истината бе, че не знаеше къде отива. Щеше просто да

продължи лутането си безкрайно, докато някой Върколак го открие. По-добре беше да остане и да се бие.

Това беше странно решение, дошло по-скоро от умората, отколкото от разума. Все пак каква надежда имаше, ако не се измъкне от тресавището. А как щеше да се измъкне, ако спре да се движи? Но беше уморен и не му харесваше идеята да върви на сляпо. И продължи да мисли за онова дете, онзи Призрак — как се беше отделил от него, отблъснат от някаква магия, с която Пар не знаеше, че разполага. Все още не можеше да разбере каква бе тя, но ако можеше отново да я призове и да я използва, имаше шанс срещу Върколаците или каквото и да е друго, което блатото можеше да му изпрати.

Той се огледа и се придвижи до широко възвишение с тиня от двете му страни, назъбени скали от третата и само един път към него. Но също и един път навън, припомни си той, докато се изкачваше, но нали нямаше да ходи никъде? Откри плосък камък и седна с лице към мъглата и нощта. Това беше мястото му докато отново просветлее.

Минутите се нижеха. Нощта се спусна, мъглата стана по-гъста, но все още имаше светлина — някак странна, която като че ли идваше от растенията. Тя беше слаба и мътна, но даваше на Пар вярата, че може да вижда наоколо и да забележи, ако нещо се прокрадне към него.

Въпреки това не видя Призрака, докато не дойде почти върху него. Отново бе детето — високо, слабо, изгубено. Излезе сякаш от нищото и застана на няколко крачки от него, той се удиви от неочакваното ѝ появяване.

— Махни се от мен! — предупреди той и бързо се изправи на крака. — Ако се опиташ да ме докоснеш...

Призракът потрепери в мъглата и изчезна.

Пар си взе дълбоко дъх. Все пак не е било Призрак, помисли той, а Върколак, и то не от най-смелите, след като успя да го отблъсне само със заплахата!

Искаше му се да се засмее. Беше близо до физическото и емоционално изтощение и знаеше, че скоро нямаше да има почивка. Нищо не беше, прогонил. Този Върколак просто бе дошъл да огледа. Играеха си с него както с всички жертви — приемаха познати форми и чакаха удобен момент, изтощение, страх или глупост, за да се

развихрят. Помисли си отново за приказките, за неизбежността на срещата им и след това прогони тези мисли.

Някъде далече където седеше, нещо извика веднъж — бърз крясък на тревога. След това всичко отново утихна.

Той се загледа в мъглата. Откри, че мисли за обстоятелствата, които го бяха довели тук бягството му от Федерацията, сънищата, срещата със стареца и търсенето на Уокър Бо. Дълъг път бе изминал заради всичко това, а все още не беше стигнал до никъде. Усети се разочарован, че не е постигнал повече, че не е научил нещо полезно. Отново се сети за разговора си с Уокър. Той му бе казал, че магията на молитвените песни не е дар, въпреки настояването му и не си струва да открие за какво да я използва. Поклати глава. Е, може би нямаше. Може би просто се заблуждаваше.

Но нещо бе уплашило онзи Призрак. Нещо.

Само онова дете обаче, а не и другите, с които се беше срещал.

Какво бе по-различното?

Отново нещо се раздвижи в мъглата, една фигура се показва и тръгна към него. Това беше вторият Призрак, огромното същество, което бяха срещнали към края на Анар. То се приближаваше към него, като чудовищно ръмжеше. За миг забрави пред какво е изправен. Паникьоса се, спомни си, че магията на молитвената песен действа срещу този Призрак и е безпомощен. Започна да отстъпва, но после се съвзе от объркването, тръсна глава и изчисти мисълта си. Импулсивно запя молитвената песен, създаде същото видение като Призрака и се покри с него. Призракът се изправи срещу друг Призрак. Тогава Върколакът потрепера и се изгуби в мъглата.

Пар остави видението да си иде. Седна. Колко време можеше да издържи така?

Чудеше се дали Кол е добре. Спомни си как брат му лежеше на земята и кървеше и колко безпомощен се бе почувствал тогава. Мислеше за това колко много дължи на брат си.

Кол!

Умът му се проясни. Имаше за какво да използва магията си, помисли той. Не бе вярно това, което беше казал Уокър. Имаше защо да я притежава — тя наистина беше дар. Щеше да открие отговора при Рога на пъкала. Щеше да го открие в разговора си с Аланон. Трябваше просто да се измъкне от това бласто и...

Куп сенчести фигури изскочиха като мрачно раздвижване в нощта срещу него от мъглата. Върколаците бяха решили да не чакат повече. Пар се изправи на крака с лице към тях. Те се приближаваха — първо един, после друг. Никой нямаше определена форма. Всички се меняха, сякаш бяха част от мъглата. Тогава видя Кол, когото дърпаха от тъмнината, а лицето му бе покрито с пръст и кръв. Пар замръзна. Помогни ми — чу той брат си, въпреки че гласът бе само в мислите му. — Помогни ми, Пар!

Пар изкрещя нещо е магията на молитвената песен, но то изчезна във влажния въздух над Старото тресавище. Пар потрепери като от хлад. Проклятие! Това наистина беше Кол. Брат му се опъваше и се опитваше да се освободи и повтаряше непрекъснато — Пар, Пар!

Отиде на помощ на брат си, почти без да мисли. Нападна Върколаците със злост, която не бе очаквал. Извика, п магията от молитвените песни удари съществата като с чук и ги отблъсна. Достигна Кол и го хвана, за да го освободи. Ръце се опитваха да го сграбчат. Усети болка, едновременно горяща и замразяваща. Кол го хвана и болката се усили. В него премина отрова. Силите му почти го напуснаха, но успя да се задържи на крака и издърпа брат си на възвишението.

Отдолу сенките се скупчиха и се загледаха. Пар изкрещя срещу тях, но знаеше, че е заразен, че отровата е в шилото му. Кол стоеше до него, без да говори. Мислите на Пар се разсеяла и той забрави пред какво е изправен.

Върколаците започнаха да се приближават.

След това се появи някакво раздвижване на скалите отдясно и изскочи нещо огромно. Пар се опита да се движи, но от усилието падна на колене. Големи жълтеникави очи проблеснаха в нощта, а огромна черна сянка застана до него.

— Полъх! — прошепна той с недоверие.

Дивата котка внимателно го подмина и спря пред Кол. Изръмжа ниско, предупреждавайки за опасност и звукът разцепи мрака.

— Кол! — извика Пар и тръгна напред, но дивата котка бързо прегради пътя му и го отблъсна. Сенките се приближаваха и приемаха очертания на нещо ужасяващо, тела, покрити с косми и люспи, лица с демонски очи и гладни, широко отворени челюсти. Полъх ги отблъсна, изръмжа и отново изсъска.

След това се обърна и с нокти и зъби разкъса Кол.

Кол — или това, което приличаше на него — се превърна в неопишуемо кървава и ужасяваща картина, след това потрепера и изчезна! Още едно видение. Пар яростно изрева. Бяха го излъгали! Без да обръща внимание на болките, той изпрати магията на молитвените песни срещу Върколаците, като опасни стрели на гнева му, видения, които можеха да разкъсват. Върколаците потрепераха и магията ги подмина.

Отново приеха форма и нападнаха.

Полъх сграби най-близкия и с един-единствен удар на мощната си лапа го разкъса. Друг скочи, но котката хвана и него. Нови се появиха зад първите и лазеха нагоре. Прекалено много са — помисли си Пар, обзет от безумие. Беше твърде слаб, за да издържи. Отровата от докосването на Върколаците го разяждаше бързо и заплашваше отново да го хвърли в мрака на безсънието.

След това осуети на рамото си ръка — силна, но едновременно с това и нежна, която му даваше увереност и го държеше изправен. Чу глас да вика остро:

— Полъх!

Дивата котка се бърна, без да се обръща. Пар повдигна лицето си. До него беше Уокър Бо, облечен в черни дрехи, обгърнат от мъгла, а тясното му лице изглеждаше така, че Пар замръзна. Кожата му беше бяла като тебешир.

— Стой спокойно, Пар — каза той.

Тръгна напред срещу Върколаците. Вече бяха повече от дузина, скупчени в края на възвишението, като постоянно се появяваха и изчезваха в нощта. Поколебаха се. Когато Уокър Бо се приближи, сякаш го познаха. Чичото на Пар тръгна право към тях и спря на десетина крачки от най-близкия.

— Вървете си! — просто каза той и посочи в нощта. Върколаците не помръднаха. Уокър Бо направи още една стъпка и този път гласът му бе толкова твърд, че въздухът потрепера. — Вървете си!

Един от Върколаците се хвърли върху му — чудовищно същество, чийто челюсти се склучиха, когато стигна до облечената в черно фигура. Уокър Бо хвърли прах в звяра. Избухна огън в нощта и експлозията разтърси тресавището. Върколакът просто изчезна.

Ръката на Уокър застрашително се протегна към останалите. Миг по-късно те се бяха изгубили в нощта.

Уокър се върна на възвишението и застана на колене до Пар.

— Вината е моя — каза тихо той.

Пар се опита да проговори, но усети, че силите го напускат. Гадеше му се. Изпадна в безсъзнание. За трети път в по-малко от два дни се изгуби в тази тъмнина. Помисли си, че този път може би няма да се върне.

ГЛАВА 12

Омсфорд се носеше в полето на сънищата. Беше както в себе си, така и извън и се виждаше ту като участник, ту като наблюдател на всичко. Постоянно го тресеше — понякога като при пътуване в бурно море, друг път като слаб летен вятър в клоните на морето. Той си говореше сам в мрака на собствените мисли и разговаряше с вътрешния си отразен образ. Гласът му ту бе шепот, ту гръмогласен вик. Появяваха се цветове и се отмиваха в черно и бяло. Беше всичко и нищо в това пътуване.

Сънищата бяха неговата реалност. В началото сънуваше, че пада в кладенец, тъмен като нощта и безкраен като цикъла на четирите сезона. Чувстваше болка и страх — не можеше да се открие. Понякога гласове го викаха — предупредителни, успокояващи или ужасяващи. Вътрешно се мятеше. Знаеше, че ако не спре да пада, ще бъде загубен завинаги.

Накрая спря. Забави се и остана на едно ниво, а сътресенията намаляха. Беше в поле с диви цветя, чудни като дъгата. Птички и пеперуди се разпръскваха при приближаването му и изпълваха въздуха с нова светлина, а поляната бе мека и ароматна. Нямаше звуци. Опита се да говори, но откри, че не може. Не усещаше нищо от себе си и от света наоколо. Имаше топлина, мекото ѝ удоволствие, но това беше всичко.

Той се носеше, а дълбоко в него глас му шепнеше, че е мъртъв.

Гласът, мислеше си той, бе на Уокър Бо.

След това светът на приятния аромат и гледка изчезна и се появи свят на мрак и зловония. Огън избухна от земята и се понесе към сърдитото и потулено небе. Призраци се носеха около него. Чувстваше, че го подхвърлят и обръщат като сухо листо по земята и усещаше, че това е краят на всичко. Усетът за допир и гласът му се възвърнаха и той отново усети болката и извика.

— Пар!

Гласът се появи и отново изчезна — гласът на Кол.

Но той отново видя Кол в съня си — прострян до купчина камъни, безжизнен и потънал в кръв, а очите му бяха отворени и обвиняваха — ти ме изостави! Той изкрещи и магията на молитвената песен разхвърли видения навсякъде. Но те се превърнаха в чудовища, които се събраха, за да го уловят. Усещаше зъбите и ноктите им. Усещаше допира...

Събуди се.

Дъжд падаше по лицето му, а очите бяха отворени. Навсякъде бе мрак, усещаше, че има хора наблизко Някой крещеше — гласове, които се викаха всред яростта на бурята. Той се изправи бавно и трудно. Ръцете му отново се плъзнаха по лицето и тялото.

— ...пак се събуди, дръж го...

— ...много е силен, сякаш са десет души...

— Уокър! Побързай!

Просветна светкавица и се чу гръм, който изпълни мрака с ехо на лудост. Пред погледа му имаше само нещо червено.

Тогава се появи Аланон — Аланон! Дойде сякаш от нищото, облечен в черно — една фигура извън легендите и времето. Той се приближи до Пар, а шепотът му някак си надделяваше над хаоса.

— Спи, Пар! каза той.

Една ръка се протегна и го докосна, а хаосът изчезна и бе заменен от мир. Пар отново се отнесе някъде дълбоко в себе си. Една част от него си спомняше какво се бе случило — това, че Върколаците го бяха уловили, че допирът им го бе отровил, че се бе разболял. Уокър беше дошъл за него, бе го открил и спасил от онези същества. Видя жълтите светещи очи на Полъх, които предупредително премигваха. Видя Кол и Морган. Видя Стеф с подигравателната му усмивка и Тийл — загадъчна и мълчалива.

Видя детето — Призрак, молещо да го прегърнат, докато се опитваше да влезе в него. Проклятие! Той се бе опитал да влезе в него, да проникне, да заеме кожата му и да се превъплъти в него! Ето това бяха те — внезапно разбра — сенки, които нямаха собствена структура, а приемаха телата на мъже, жени и деца.

Не можеха ли сенките да живеят?

Мислите му носеха въпроси, на които не можеше да отговори и той се изплъзваше от тях. Умът му заспа и пътуването в страната на сънищата продължи. Изкачваше се по планини, изпълнени със

същества като Гризача, пресичаше реки и езера, покрити с мъгли и скрити опасности, минаваше през гори, където никога не проникваше дневна светлина, и затъваше в блатата, където мъглата изпълваше въздушната тишина.

Помогнете ми — помоли той. Но нямаше кой да го чуе. След това времето спря и сънищата изчезнаха в нищото. Имаше само кратка пауза между края им и пробуждането. Знаеше, че е спал, но не знаеше колко. Знаеше, че е минало време между края на сънищата и началото на спокойния сън.

И най-важното — знаеше, че е жив.

Той леко се размърда, почувства гладките чаршафи и мекото легло под себе си. Все още не искаше да се движи, страхувайки се, че може би още спи. Слушаше звука на собственото си дишане.

След това бавно отвори очи. Беше в малка, бедно обзаведена стая, осветена от една-единствена лампа до леглото му. Стените бяха голи, а таванът не беше намазан. Удобството го обгръщаше, а възглавници подпираха главата му. Процепът между пердетата на прозорците му подсказа, че е нощ.

Морган Лий дремеше на стол в кръга, осветен от лампата. Беше отпуснал брадичка до гърдите си, а ръцете му свободно висяха.

— Морган? — извика той, а гласът му бе неясен.

Очите на планинеца рязко се отвориха, а ястребовите му черти още повече се изостриха.

— Пар! Пар, събуди ли се? За бога, притеснявахме се, че си болен! — спусна се да прегърне приятеля си, след това се замисли. Прекара ръка по червеникавата си коса. — Как се чувстваш? Добре ли си?

Пар се усмихна леко:

— Все още не знам. Събуждам се. Какво се случи?

— По-скоро какво не се случи! — разпалено отговори другият. — Почти беше мъртъв, разбираш ли?

Пар кимна.

— Предполагам, Морган. Ами Кол?

— Спи и чака да се събудиш. Почакай, ще го доведе — усмихва се — Казвам ти да чакаш, като че ли можеш да отидеш някъде. Смешно.

Пар искаше да каже доста неща, да зададе доста въпроси, но планинецът вече беше излязъл. Няма значение... Най-важното беше, че Кол е добре.

Морган се върна почти веднага с Кол, който за разлика от него, втурна се и направо смачка Пар в прегръдките си от радост, че се е събудил. Пар също го прегърна и тримата се разсмяха, като че ли това бе най-смешната случка в живота им.

— Проклятие, мислехме, че сме те загубили! — Възкликна Кол. Главата му беше увита в бинт, а лицето му бе бледо. — Много беше зле, Пар.

Пар се усмихна и кимна. Достатъчно беше слушал за това. — Ще ми каже ли някой какво се случи? — Очите му се местеха от единия на другия. — Къде сме все пак?

— В Сторлок — обяви Морган и повдигна вежди. — Уокър Бо те донесе тук.

— Уокър?

Морган се усмихна от удоволствие.

— Мислех, че ще се изненадаш да го чуеш. Уокър Бо дойде за теб и пръв се появи на полесражението. — Той въздъхна. — Е, това е дълга приказка, така че мисля да започнем от началото.

Така и направи, като разказа всичко със сериозна помощ от страна на Кол. Двамата се прекъсваха в желанието си да не пропуснат нещо. Пар слушаше с растящ интерес.

Кол изглежда бил ударен от Гном, когато Паяците го нападнали на полянката в източната част на долината при Каменното сърце. Бил само замаян, но докато се съвземе, Пар и нападателите били изчезнали. Валяло като из ведро, следите веднага се замазвали, а Кол бил прекалено слаб, за да ги преследва. Дотътрил се до колибата при другите и им разказал какво се е случило. Вече било тъмно и все още валяло, но Кол настоявал да отидат и да потърсят брат му. Така и направили, но в продължение на няколко часа не открили нищо в тъмнината. Когато мракът се сгъстил и станало невъзможно да се прави каквото и да било, Стеф настоял да се върнат, да починат и да продължат на сутринта. Тогава Кол срещнал Уокър Бо.

— Тръгнахме на север, като се опитвахме да проверим колкото може повече места, тъй като от приказките знаех, че по времето на Брин и Джеър Омсфорд, домовете на Паяците Гноми са били на

Хребета Тофър и най-вероятно бяха дошли от там. Поне се надявах, защото това бе единственото, за което можехме да се хванем. Съгласихме се, че ако не те открием веднага, ще продължим, докато стигнем Хребета — той поклати глава. — Бяхме отчаяни.

— Така беше — съгласи се Морган.

— Както и да е. Бях стигнал почти до северния край на долината, когато изведнъж попаднах на Уокър и гигантската му котка — голяма е като къща! Той каза, че е усетил нещо. Попита ме какво се е случило. Толкова бях изненадан да го видя, че въобще не го попитах какво прави там и защо е решил да се появи, след като се кри толкова време. Просто му казах това, което искаше да знае.

— Знаеш ли какво каза тогава? — прекъсна го Морган, а сивите му очи с нетърпение потърсиха тези на Пар.

— Каза — Кол отново пое положението под контрол: — „Чакайте тук, това не е задача за вас. Аз ще го върна.“ Сякаш бяхме деца, които си играят!

— Но удържа на думата си — отбеляза Морган.

Кол въздъхна.

— Да, истина е — призна той.

Уокър Бо изчезнал за цяло денонощие, но когато се върнал при Каменното сърце, където го чакали Кол и останалите, Пар бил с него. Пар бил засегнат от докосването на Върколаците и почти мъртъв. Единствената надежда за него, според Уокър, е била да лежи в Сторлок, селище с лечители — Гноми. Жителите на града се занимавали с такива неща и могли да предложат противоотрова срещу тази на Върколаците.

Тръгнали веднага на запад от Каменното сърце, нагоре по реката в посока към Улфсктаг, преминали през Прохода на мъченията и най-накрая стигнали селището. Отнело им два дни, въпреки че вървели почти постоянно. Пар щял да загине, ако не бил Уокър, който използвал някаква странна магия, неразбрана от никой, за да спре разпространението на отровата и да го поддържа заспал и спокоен. На няколко пъти Пар изкрещявал и плюел кръв — единият път по време на голямата буря в Прохода на мъчението, но Уокър бил там, успокоявал го, говорел му нещо, докато заспи отново.

— Въпреки това сме тук от три дни и чак сега се събуждаш — завърши Кол.

Пар кимна, без да казва нищо. Въпреки че не си спомняше ясно всичко, имаше определено чувство, колко близо е бил до смъртта.

— Къде е Уокър? — попита накрая той.

— Не знаем — отговори Морган и повдигна рамене. — Не сме го виждали откакто пристигнахме. Просто изчезна.

— Предполагам, че се е върнал — добави Кол с горчивина в гласа.

— Мисля, че все още е наоколо — тихо каза Морган. Когато другите двама го погледнаха въпросително, просто вдигна рамена.

Пар им разказа какво му се случи, след като го заловиха Паяците Гноми. Все още осмисляше нещата, така че от време на време се колебаеше докато говореше. Беше убеден, че Паяците Гноми са били изпратени да открият точно него, иначе биха взели и Кол. Призракът ги бе изпратил — онова момиченце. Но откъде е разбрало кой е той и къде да го намери?

— Магията — предположи накрая Морган. — Като че ли всички се интересуват от нея. Този сигурно също я е усетил.

— Чак от Хребета Тофър ли? — Пар колебливо поклати глава.

— А защо не тръгват и след Морган? — изведнъж попита Кол. — Все пак той командва магията на Меча и Лий.

— Не, не! Това не е магия, от която се интересуват — бързо отговори Морган. — Привлича ги магия като тази на Пар, която може да се отдели от тялото.

— Призракът се опита да влезе в мен — каза накрая Пар. — Искаше да се смеси с мен, да стане част от мен. Все казваше „Прегърни ме, прегърни ме“, сякаш беше загубило се дете или нещо такова.

— Най-малко пък изгубено дете — съгласи се Морган.

— Но какви са те? — настоя Пар. Откъде идват и какво искат?

— Нас! — тихо каза Морган.

— Теб! — каза Кол.

Поговориха още малко, като с неудоволствие признаха колко малко знаят за Призраците и техния интерес към магията, след което Кол и Морган станаха. Настояха, че е време Пар отново да си почине. Беше все още болен, слаб и имаше нужда да възвърне силата си.

Рогът на Пъкала, изведнъж си спомни Пар! Колко дни им оставаха до новата луна.

Кол въздъхна:

— Четири дни, ако все още настояваш да отидем.

— Ще бъдем наблизно, ако ти потрябваме. — Морган се усмихна зад него. — Хубаво е да видя, че отново си добре, Пар.

Когато си отидоха, Пар полежа известно време с отворени очи като оставяше мислите да нахлуват в главата му. Шумяха различни въпроси и искаха отговори, които той нямаше. Бе преследван от Варфлийт до Езерото на Дъгата, от Кълхейвън до Каменното сърце. Федерацията, Призраците, същества, за които само беше чувал и други, ад които дори не предполагаше, че съществуват, ходеха по петите му. Беше уморен и объркан. Всичко се въртеше около магията му, а тя все още бе безполезна за него. Чувстваше се безпомощен.

И въпреки присъствието на брат му и техния приятел, чувстваше странна самота.

Последната му мисъл преди да заспи бе, че всъщност още не се е включил в играта.

Спа, без да сънува, но често се събуждаше от притеснения и неудовлетвореност, които пресичаха мозъка му като подгонени плъхове. Когато се събуди, беше вече почти утрин. Небето леко просветля. Облечен в бяло човек се появи из сенките, тихо спря до леглото, за да пипне челото и китките му и отново изчезна. След това Пар отново заспа, потопен в море от топлина.

Когато отново се събуди, навън валеше. Очите му премигнаха и загледаха сивотата на стаята. Чуваше шума на дъждовните капки по прозорците и покрива — монотонно топуркане в тишината. Трудно се повдигна на един лакът. Видя, че в малката камина, която дори не бе забелязал предишната нощ, гори огън. Той създаваше топлина и уют в стаята и го караше да се чувства в безопасност. До леглото му имаше чай и кейк. Надигна се, като подпря възглавницата под гърба си, след това се протегна и взе чая и кейка. Беше гладен и бързо ги погълна. След това отпи бавно от чая, които вече бе студен, но при всички положения беше чудесен.

Беше преполовил третата си чаша, когато вратата безшумно се отвори и се появи Уокър Бо. Чичо му за миг се спря, когато го видя, че е буден, след това внимателно затвори вратата и се приближи до леглото му. Беше облечен в зелени горски дрехи — туниката и панталоните му бяха пристегнати, леките му кожени ботуши бяха кални, а дългият му

плащ — подгизнал от дъжда. По брадатото му лице също имаше дъждовни калки, а косата бе прилепнала към главата.

Той свали плаща от раменете си.

— По-добре ли си? — попита тихо.

— Много — Пар остави настрана чашата. — Разбрах, че на теб трябва да благодаря за това. Спаси ме от Върколаците, върна ме при Каменното сърце, твоя е била идеята да ме донесете в Сторлок. Морган и Кол ми казаха, че дори си използвач магия, за да ме задържиш жив по време на пътуването.

— Магия — повтори тихо той, а гласът му издаваше смущение. — Думи и докосване в комбинация, нещо като разновидност на молитвените песни. Заветът, оставен ми от Брин Омсфорд. Не разполагам с цялата му сила — само с част от нея. Все пак от време на време това е дар, както казваш ти. Не мога да се намеся в живота, само понякога увеличавам силата му — той замълча. — Въпреки това не знам, дали мога да го нарека магия.

— А това, което направи с Върколаците в Старото тресавище, за да ме спасиш — и то ли не беше магия?

Очите на чичо му се отдръпнаха от него.

— Учиха ме на това — каза накрая той. После бавно поклати глава. — Не заслужавам благодарността ти. Моя беше вината, че всичко това се случи.

Уокър отиде до далечния край на леглото и седна на края му.

— Ако се бях грижил за теб както трябваше, Паяците Гноми въобще нямаше да влязат в долината. Направиха го, защото реших да се отделя от тебе. Ти рискува много, като дойде тук да ме откриеш. Най-малкото, което можех да направя, след като ти стигна дотук бе да те защитя. Не успях.

— Не те обвинявам за това, което се случи — бързо каза Пар.

— Но аз се виня — Уокър се надигна, неуморим като котка, отиде до прозореца и се взря в дъжда навън. — Живея отделно, защото така избрах. Други хора, в други времена ме накараха да реша, че това е най-доброто. Но понякога забравям, че има разлика между това да не се месиш и да се криеш. Има граници, в които трябва да избягваме другите, защото животът не търпи крайностите. Криех се, когато дойде да ме търсиш. Ето защо не успях да те защитя.

Пар не разбираше напълно какво иска да каже Уокър, но реши да не го прекъсва, нетърпелив да чуе още. След малко Уокър се обърна.

— Не съм идвал да те видя, откакто те донесоха тук — каза той и спря до леглото на Пар. — Знаеш ли това.

Пар кимна.

— Не защото не ме интересува. Знаех, че си на сигурно място, че ще се справиш и ми трябваше време да помисля. Върнах се едва тази сутрин. Казаха ми, че си се събудил, че отровата е обезвредена и реших да дойда да те видя. — Той спря, а погледът му се местеше. Когато заговори отново, внимателно подбираше думите си. — Мислех за сънищата.

Отново настана тишина. Пар се помръдна в леглото, защото вече започваше да усеща умората. Силата му се връщаше бавно.

— Предположих, че ще дойдеш при мен, след като започнах сънищата — продължи чичо му. — Винаги си бил импулсивен. Мислех какво да ти кажа. Близки сме в неща, които все още не разбираш добре, Пар. Притежаваме магията, не повече от това. Имаме предопределен живот, който не ни позволява да живеем сами за себе си — направи пауза и леко се усмихна. — Това, което имам предвид, Пар, е че сме деца на Брин и Джеър Омсфорд — носителите на магията на Шанара и нейни пазители. Спомняш ли си? Аланон ни я повери. Когато легна на смъртния си одър, той каза на Брин, че Омсфорд трябва да съхранят магията за поколения напред, докато отново има нужда от нея.

Пар бавно кимна и започна да разбира.

— Вярваш, че на нас е поверено пазителството ли?

— Вярвам и се плаша от тази възможност, както не съм се страхувал от нищо в живота си досега! — гласът на Уокър беше като шепот. — Ужасен съм от това! Искам да се отделя от Друидите и техните тайнства! Не искам да правя нищо с магията на Елфите, с нейните изисквания и възможности! Искам само да ме оставят на мира да живея живота си така, както смятам, че е най-пълноценен и полезен. Това е всичко, което желая!

Пар сведе очи и се усмихна тъжно:

— Понякога изборът не е наш, Уокър.

Отговорът на Уокър Бо бе неочакван:

— Това реших и аз! — Тясното му лице беше решително, когато Пар отново погледна нагоре. — Докато те чаках да се събудиш и се държах настрани от другите в горите отвъд Сторлок, реших това — той поклати глава. — Случките и обстоятелствата понякога са срещу нас. Отменяме някои от принципите си само за да ги заменим с други. Това, че се криех, почти ти струваше живота. Не бих могъл да го рискувам отново.

Пар поклати глава.

— Не можеш да бъдеш отговорен за рисковете, които поемам, Уокър. Никой човек не би могъл да издържи на такава отговорност.

— О, Пар, може. И би трябвало да го направи, ако има възможност. Не разбираш ли? Ако имам възможност — отговорен съм да го използвам. — Тъжно поклати глава. — Може да искам друго, но това не променя нещата — той се изправи. — Е, дойдох да ти кажа нещо, а все още не съм го направил. Най-добре да приключвам и да те оставя да почиваш. — Загърна се в плаща, сякаш почувства внезапен хлад. — Идвам с теб — простичко каза той.

Пар изсумтя от учудване:

— При Рога на пъкала ли?

Уокър Бо кимна.

— Да се срещнем със сянката на Аланон — ако наистина тя ни призовава — и да видим какво ще ни каже. Не обещавам нищо повече, Пар. Не можем да се преструваме, че светът започва и свършва там, където ние сме поставили границите му. Трябва да знаем, че понякога той се простира в живота ни по начин, който не бихме искали, но трябва да се изправим с лице към неговите предизвикателства. — Лицето му беше отражение на емоции, които Пар едва сега започна да разпознава. — Аз също бих искал да разбера какво ми е отредено — прошепна той.

Уокър се протегна и постави жилавата си, бледа ръка върху тази на Пар.

— Сега почивай. Имаме пред себе си друго пътуване и само ден-два да се подготвим. Нека аз отговарям за подготовката. Ще кажа на другите, че ще дойда при вас, когато е време да тръгваме.

Той тръгна, но после се поколеба и се усмихна.

— Опитай се да мислиш за мен по-добри неща след всичко това.

След това излезе през вратата и изчезна, а усмивката остана на лицето на Пар.

Уокър Бо удържа думата си. След два дни се върна малко след изгрев слънце с коне и провизии. Пар вече беше станал от леглото и се разхождаше наоколо, възстановен след приключението в Старото тресавище. Беше облечен и чакаше на верандата заедно със Стеф и Тийл, когато чичо му се измъкна от горските сенки с малкия си керван.

— Странен човек — измърмори Стеф. — Повече е дух, отколкото човек — усмивката му беше пресилена.

— Уокър Бо е достатъчно реален — отговори Пар, без да погледне Джуджето. — И често го посещават духове.

— Сигурно са доста смели.

Сега Пар го погледна:

— Все още те плаши, нали?

— Да ме плаши? — Стеф глухо се засмя. — Чу ли го, Тийл? Взема ме за страхливец! — Лицето му бързо възвърна израза си. — Не, човече, вече не ме плаши. Само ме учудва.

— Дано имаме късмет, приятели — каза той и обърна коня си на запад към равнината.

Дано имаме, наистина — помоли се наум Пар Омсфорд.

ГЛАВА 13

Слънчевата светлина озаряваше спокойната повърхност на езерото Мириан през клоните на дърветата и оцветяваше водата в златисто червено. Това караше Рен Омсфорд да примигва от блясъка. По на запад Ирибийските планини стояха като черна граница между земята и небето и хвърляха първите нощни сенки върху просторния Търфинг.

Още час, може би малко повече и ще бъде тъмно — помисли си тя.

Спря накрая на езерото и за момент остави самотата на падащия мрак да я обземе. Цялата Западна земя трептеше от горещината на умиращия летен ден и като мързелива котка чакаше безкрайно търпеливо нощта и хлада, който ще донесе.

Тя си губеше времето.

Върна се, за да провери знаците, които бе оставила преди няколкостотин крачки, но не откри нищо. Той също сигурно се е изпарил във въздуха. Реши, че си играят на котка и мишка. Може би това беше причината.

Тази мисъл я осени, докато продължаваше напред между дърветата покрай езерото, като претърсваше всичко с подновена решителност. Беше малка и слаба, но доста жилава. Кожата ѝ бе с цвят на орех от времето и слънцето, а пепеляворусата ѝ коса беше почти като на момче — къса и къдрава.

Чертите ѝ бяха като на Елф — веждите гъсти, ушите малки и заострени, а лицето слабо и скулесто. Очите ѝ бяха с цвят на лешник и постоянно се движеха докато се оглеждаше.

Откри първата му грешка на около стотина крачки по-напред — счупено клонче; и втората, малко по-нататък — отпечатък от ботуша му на пясъка между камъните. Засмя се, без да иска, а увереността ѝ порасна и тя извади дебелата тояга. Обеща си да го пипне.

Езерото се врязваше в гората и образуваше дълбок залив, така че трябваше да мине наляво през дънера на стар бор. Забави ход и стана

по-внимателна. Очите ѝ се присвиха. От боровете се минаваше през гъст храсталак и се стигаше до кедрова горичка. Огледа храсталака и откри прясна драскотина по един корен. Става невнимателен, помисли тя, или иска така да изглежда.

Откри капана в последния момент, точно когато щеше да стъпи върху него. Въженцето бе добре прикрито и сигурно вързано за един корен зад храста. Веднага след първия откри втори капан. Бе заложен и скрит по-добре, така че да попадне в него, ако пропусне първия. Избягна и него и стана още по-внимателна.

Дори тогава за малко да го пропусне, когато изскочи след около петдесет крачки от кленовата горичка. Уморен от опитите си да я заблуди, той бе решил бързо да приключи нещата. Беше се притаил зад голямо дърво и само инстинктът я спаси. Подскочи настрани, когато той се хвърли отгоре ѝ и го удари по рамото с тоягата. Нападателят падна и с ръмжене се изправи. Беше огромен, с впечатляващи размери и изглеждаше още по-голям в рядката горичка. Той скочи към Рен и тя трябваше да използва тоягата, за да го възпре. Подхлъзна се и той веднага скочи върху нея с невероятна пъргавина. Тя се претърколи, блокира го с тоягата си, извади кама и замахна с нея към корема му.

Дълбоките очи на загорялото му брадясало лице потърсиха нейните.

— Мъртъв си, Гарт — каза с усмивка тя. След това се изправи и направи знак.

Гигантът Скитник се просна престорено, преди да се завърти и да се изправи на крака. След това също се усмихна. Дватамата се приближиха един към друг и се разсмяха.

— Ставам все по-добра, нали? — каза Рен и правеше едновременно знаци с ръце.

Гарт отговори без звук, а пръстите му бързо се движеха, за да говорят така, както я беше научил. По-добра си, но все още не е достатъчно — преведе си тя. Усмивката ѝ още повече се разшири и тя го потупа по ръката:

— Никога няма да стана добра колкото теб предполагам. Иначе ще загубиш работата си.

Тя грабна тоягата и на шега замахна, но той отскочи назад. За миг застанаха един срещу друг, след това се отказаха и тръгнаха към брега на езерото. Точно отвъд залива имаше малка полянка — на не

повече от половин час път, която беше идеално място за лагер през нощта. Рен я беше забелязала по време на гонитбата и тръгна нататък.

— Уморена съм, всичко ме боли и никога не съм се чувствала толкова добре — каза весело момичето, докато се движеше, усещайки последните слънчеви лъчи по гърба. Тя си затананика някакви песни за Скитниците и свободния живот, за това какво е било и какво ще бъде. Гарт вървеше като сянка зад гърба ѝ.

Намелиха лагера, накладоха огън, приготвиха и изядоха вечерята си, след което започнаха да си пийват бира от голям кожен мех. Вечерта беше топла и приятна и мислите на Рен Омсфорд се лутаха свободно. Имаха още пет дни преди да почнат да ги очакват. Тя харесваше излетите с Гарт — бяха занимателни, предизвикателни. Големият Скитник беше най-добрият учител — този, който оставяше учениците си да се учат от опита си. Никой не знаеше колкото него за преследване, примки и всякакви номера в трудното изкуство да останеш жив. Той бе нейн настойник от самото начало. Никога не бе питала защо я избра — просто беше щастлива, че го е направил.

За миг се заслуша в звуците на гората, опитвайки се по навик да си представи това, което се движеше в тъмнината, животът, който водеше, беше странен и опасен, но не можеше вече да си го представи друг. Бе роден Скитник и бе живяла с тях почти през целия си живот с изключение на първите няколко години, които беше прекарала в селцето Шейди Вейл в Южната земя, заедно с братовчедите си Омсфорд. От много години бе в Западните земи и пътуваше с Гарт и останалите — тези, които я бяха приели след смъртта на родителите ѝ и я бяха научили на своя начин на живот. Всичко на запад принадлежеше на скитниците — от Кершолт до Ирибис, от Долината на Рен до Синия вододел. Едно време бе принадлежало и на Елфите. Но сега те бяха изчезнали. Скитниците казваха, че са минали в легендите. Бяха загубили интерес от живота на смъртните и се бяха върнали във вечността.

Някои го оспорваха. Казваха, че Елфите все още са там, но се крият. Тя не знаеше нищо със сигурност. Знаеше само, че това, което бяха оставили, бе див рай.

Гарт ѝ подаде кожения мех и тя отпи, а после му го върна. Започна да се приспива. По принцип пиеше малко, но тази вечер се чувстваше особено горда. Не получаваше често похвали от Гарт.

Времето, прекарано в Шейди Вейл, изглеждаше твърде отдавна, въпреки че достатъчно добре си го спомняше. А за Омсфорд, особено за Пар и Кол, все още мислеше. Едно време те бяха единственото й семейство. Но като че ли всичко това се бе случило в друг живот. Сега Гарт беше нейното семейство — нейната майка, баща и брат заедно — единственото истинско семейство, което познаваше. Бе прибързана към него, както към никой друг. Страшно много го обичаше.

Въпреки това, си признаваше, че понякога се чувстваше откъсната от всички, дори от него — осиротяла и бездомна, дете, прехвърляно от едно семейство на друго, без да принадлежи на никой и без да знае коя е всъщност. Притесняваше я това, че не знаеше повече за себе си, а като че ли и другите не знаеха. Беше ги питала, но обясненията винаги бяха оскъдни. Баща ѝ е бил Омсфорд. Майка ѝ е била Скитник. Не беше ясно как са загинали. Не знаеше кои са били дедите ѝ.

Тя всъщност имаше само една нишка към миналото си. Това бе малка кожена торбичка, която носеше на врата си и която съдържаше три идеално обработени камъчета. Някой би помислил, че са на Елфите, но погледнати отблизо, не бяха обикновени камъчета, боядисани в синьо. Бяха намерени до нея като бебе и бяха единственото нещо, с което можеше да открие чия наследница е.

Подозираше, че Гарт знаеше нещо по въпроса. Когато веднъж го попита, той отрече, но нещо в начина, по който го каза, я караше да мисли, че я лъже. Гарт пазеше най-добре тайните, но тя достатъчно добре го познаваше, за да може да я заблуди. Понякога ѝ се искаше да го разтърси, за да ѝ отговори. Беше объркана и ядосана, че не е откровен с нея по този въпрос, както и по всички други. Но не можеше да принуди Гарт. Когато се подготвеше, той сам щеше да ѝ каже.

Тя повдигна рамене, както винаги, когато мислеше за историята на семейството си. Какво би променила тя? Беше това което беше независимо от произхода си. Тя беше Скитник и водеше живот, за който много биха ѝ завидели, ако са честни пред себе си. Целият свят ѝ принадлежеше, защото не бе обвързана с никоя негова част. Можеше да иде където пожелае и да прави каквото си иска, а повечето хора не можеха да си го позволят. Освен това повечето от приятелите ѝ Скитници бяха от смесени бракове, но никой не се оплакваше. Те

живееха свободно и се противопоставяха на всеки, който искаше да им постави огради. Това не беше ли достатъчно добро за нея?

Тя разрови с ботуш праха пред себе си. Разбира се никой от тях не беше Елф, нали? Никой нямаше кръвта на Омсфорд и Шанара и историята за магията на Елфите. Никой не бе посещаван от такива сънища...

Лешниковите ѝ очи се раздвижиха, когато осъзна, че Гарт я наблюдава. Тя въздъхна и през ума ѝ мина мисълта, че никой друг от Скитниците не се упражняваха толкова много. Зачуди се защо.

Пийнаха още малко бира, сложиха съчки в огъня и се увиха в одеялата. Рен остана будна повече, отколкото искаше, уловена във въпросите без отговор и неразрешените загадки, които обозначаваха живота ѝ. Когато заспа, започна да се върти под одеялото, а сънищата изтичаха през мозъка ѝ както дъждовни капки между пръстите, без да оставят следа.

Беше вече утро, когато се събуди и видя стареца да стои отсреща и бавно да рови в пепелта с пръчка.

— Беше време — изсумтя той.

Тя премигна недоверчиво и бързо се измъкна от одеялото. Гарт все още спеше, но се събуди от внезапното ѝ движение. Тя потърси тоягата до себе си, а в главата ѝ напиреха въпроси. Откъде бе дошъл старецът? Как бе успял да се приближи, без да ги събуди?

Старецът вдигна слабата си ръка успокоително и каза:

— Не се разстройвай. Просто бъди благодарна, че те оставих да се наспиш.

Гарт бе вече на крака, но за удивление на Рен, старецът започна да му говори на неговия език със знаци, като повтори това, което бе казал на Рен и добави, че не им мисли злото. Гарт се поколеба, очевидно изненадан, след това седна и го загледа.

— Откъде си научил това? — попита Рен.

Никога не беше виждала някой извън лагера на Скитниците да знае езика на Гарт.

— О, знам това-онова за разговорите — отговори глухо старецът, а на лицето му се появи усмивка на задоволство. Кожата му бе загоряла от слънцето, бялата брада и косата бяха дълги, а телосложението — крехко. Прашните сиви дрехи висяха върху му. —

Всъщност — каза той, — знам, че съобщение може да се предаде с писмо, с думи, с ръце... — той направи пауза, — дори със сън.

Рен спря дъха си.

— Кой си ти?

— Това като че ли е любимият въпрос на всички. Името ми няма значение. Това, което има значение е, че съм изпратен да ти кажа, че повече не можеш да си позволиш да не обръщаш внимание на сънищата. Тези сънища, момиче, идват от Аланон.

Докато говореше, повтаряше с пръсти думите си за Гарт. Беше така изкусен, сякаш цял живот бе правил това. Рен усещаше, че Големият Скитник я наблюдава, но не можеше да свали очите си от стареца.

— Откъде знаеш за сънищата? — тихо попита тя.

Тогава ѝ каза кой е — Коглайн, бивш Друид, отново призован на служба, тъй като останалите Друиди си бяха заминали от Четирите земи и нямаше друг, който би могъл да посети хората от семейство Омсфорд и да им каже, че сънищата са истински. Каза ѝ, че духът на Аланон го е изпратил да я убеди, в това, че Четирите земи са в смъртна опасност, че магията почти е изчезнала и че само Омсфорд могат да я върнат и че трябва да отидат при Аланон в първия ден от новата луна, за да разберат какво да правят. Завърши с това, че първо е бил при Пар Омсфорд, след това при Уокър Бо, които също са имали такива сънища и сега е дошъл при нея.

Когато свърши, тя се замисли за момент преди да отговори.

— Сънищата ме тормозят от известно време — призна тя. — Мислех, че не се различават от другите. Магията на Омсфорд никога не е била част от моя живот...

— И се питаш дали въобще си Омсфорд — прекъсна я старецът. — Не си сигурна, нали? Ако не си Омсфорд, значи магията няма място в живота ти и нищо друго не те интересува, нали?

Рен го погледна:

— Откъде знаеш всичко това, Коглайн? — Не му зададе въпроси за това, което ѝ разказа. — Откъде знаеш толкова много за мен? — Тя се протегна нетърпеливо. — Знаеш ли коя съм аз всъщност?

Старецът повдигна рамене.

— Не е толкова важно да се знае коя си — тайнствено отговори той. — Ако искаш да научиш нещо за това, направи каквото ти казват

сънищата. Ела при Рога на пъкала и говори с Аланон.

Тя се отпусна бавно, погледна за миг Гарт и отново се обърна.

— Играеш си с мен! — каза тя на стареца.

— Може би.

— Защо?

— Наистина е толкова просто. Ако достатъчно се заинтересуваш за това, което ти казвам, може да се съгласиш да дойдеш с мен. Убеждавах останалите членове на семейството ви. Помислих с теб да опитам друг подход. Времето тече, а аз съм един стар човек. Новата луна е само на шест дни от днес. Дори на кон, ще ти трябват поне четири дни, за да стигнеш до Рога на пъкала, а ако дойда и аз — стават пет.

Той правеше знаци за всичко, което говореше и Гарт бързо му отвърна. Старецът се разсмя:

— Дали ще тръгна ли? Да, разбира се, мисля, че да. Вече няколко седмици обикалям, за да върша работата на една сянка. Смятам, че съм заслужил да разбера каква ще е кулминацията на всичко това — направи пауза и се замисли. — Освен това не съм съвсем сигурен, че имам друг избор. — Той спря. Рен погледна изток, където слънцето като бледа огнена топка почиваше на хоризонта, заобиколено от облаци и мъгла. Топлината му все още беше далечна. Чайки летяха над огледалната повърхност на езерото и ловяха риба. Спокойствието на ранната утрин позволи на мислите ѝ необезпокоявани да шептят в главата ѝ.

— А моят братовчед...? — започна тя, но се спря. Думата не прозвуча както трябва в устата ѝ. Тя някак си я отдалечаваше от него. — А Пар какво каза, че ще прави? — завърши тя.

— Каза, че ще обмисли нещата — отговори старецът. — Той и брат му. Бяха заедно, когато ги открих.

— А чичо ми?

Другият повдигна рамене.

— Същото.

Но в очите му имаше нещо, което говореше за обратното. Рен поклати глава.

— Отново си играеш с мен. Какво казаха? Очите на стареца се смалиха.

— Момиче, ти изпробваш търпението ми. Не мога да седя тук и да повтарям целия разговор, само за да можеш да се решиш. Нямах ли си собствен ум? Ако отидат, ще е заради техни си причини, а не заради някоя от твоите. Не можеш ли да направиш същото?

Рен Омсфорд бе като скала:

— Какво казаха? — повтори още веднъж, като внимателно претегляше всяка своя дума.

— Каквото решат! — изсумтя другият и с пръсти ядосано повтори отговора си за Гарт, а очите му не се отделяха от Рен. — Не съм папагал да повтарям чуждите думи за твое удоволствие.

Погледна я за момент, след това вдигна ръце.

— Добре! Ето тогава всичко. Младият Пар и брат му бяха преследвани във Варфлийт от Федерацията, задето използват магията да разказват приказки за историята на тяхното семейство и Друидите. Последният път, когато го видях, искаше да си отиде у дома и да помисли малко за сънищата. Досега вече е разбрал, че не може да се прибере, тъй като домът му е завзет от Федерацията, а родителите му, които са и твои роднини, са затворници.

Рен се опита да каже нещо, но старецът не ѝ обърна внимание.

— Уокър Бо е друго нещо. Той се смята за прогонен от семейство Омсфорд. Живее сам и предпочита да остане така. Не иска да има нищо общо със семейството си, света като цяло и в частност с Друидите. Смята, че само той знае как да използва магията, а ние останалите, които имаме малки умения — не знаем какво да правим с тях! Забравил е кой на какво го е научил! Той...

— ... се е захванал с някаква мисия.

— Какво? Какво каза?

— Ти — повтори тя, а очите ѝ го фиксираха. — Ти си го научил на това, нали?

За момент настана тишина, а очите на стареца със задоволство я изучаваха.

— Да, момиче. Аз бях. Сега доволна ли си? Научи ли каквото ти трябваше? Или искаш още нещо?

Беше забравил да прави знаци, но Гарт изглежда четеше по устните му. Той привлече вниманието на Рен и кимна в съгласие. Винаги се опитвай да запомниш от учителя си нещо, на което не иска да те учи, беше ѝ казвал. Това ти дава преднина.

— Значи той няма да отиде, нали? — настоя тя. — Уокър имам предвид.

— Ха! — възкликна с удоволствие старецът. — Точно когато си мислех колко умно момиче си, ти ме изненада! — Повдигна едната си вежда. — Уокър Бо каза, че няма да отиде и така си мисли. Но ще отиде. Младият Пар — също. Така ще стане. Нещата понякога се развиват както най-малко очакваме. Или това може би е само магията на Друидите, която помита обещания и клетви, които даваме твърде лесно и ни отправя там, където никога не сме очаквали да отидем. — Той поклати глава развеселен, придърпа дрехите около себе си и продължи: — Ами ти, малка Рен? Какво ще бъдеш — смела птица или уплашена муха?

Тя се усмихна без да иска.

— Защо не и двете в зависимост какво е нужно! — попита.

Той нетърпеливо измърмори:

— Защото положението изисква или едното, или другото. Избирай.

Рен премести погледа си към Гарт, след това към гъстите сенки в гората, където още не се бе промъкнала далечната слънчева светлина. Мислите и въпросите от предишната нощ се върнаха и настойчиво се лутаха в ума ѝ. Скитниците не биха я спрели, дори Гарт, въпреки че щеше да настоява да дойде с нея. Не можеше да се противопостави на сянката на Аланон. Можеше да говори със сянката на една легенда — човек, който някои казваха, че въобще не е съществувал. Можеше да му зададе въпросите, които носеше със себе си толкова години и може би да научи някои от отговорите, които биха ѝ позволили по-добре да се разбере. Това ѝ бе липсвало. Доста амбициозна задача, помисли си тя. И доста интригуваща.

Усети, че слънчевата светлина огря носа ѝ и започна да я гъделичка. Това означаваше отново да се свърже с Пар, Кол и Уокър Бо — другото семейство, което може би въобще не беше нейно. Замислено стисна устни. Можеше да ѝ хареса.

Но това означаваше да се противопостави на реалността от сънищата ѝ, или поне на сенките от тази реалност. Можеше да означава промяна на целия ѝ живот, към който бе вече напълно привикнала. Можеше да означава, че ще се намеси в нещо, което би било по-добре да избягва.

Умът ѝ трескаво работеше. Усещаше как малката торбичка с оцветените камъни се притискаше до гърдите ѝ, напомняйки за това, което можеше да се случи. Тя също знаеше приказките за семейство Омсфорд и Друидите и се притесняваше.

След това изведнъж откри, че се усмихва. Откога притесненията я възпираха да направи нещо? Проклятие! Това бе незаклучена врата, която молеше да я отворят! Как би живяла, ако я подмине.

Старецът прекъсна мислите ѝ.

— Момиче, започвам да се изморявам. Тези остаряващи кости имат нужда да се движат, за да не се сковат. Нека чуя решението ти. Или искаш като другите време, за да се чудиш какво да правиш?

Рен погледна Гарга и повдигна вежди. Кимването на Гиганта Скитник едва се забеляза.

Отново погледна Коглайн.

— Толкова си нетърпелив, дядо! — захили се тя. — Къде остана търпението ни?

— Отиде си с младостта ми, дете — каза той с неочаквано мек глас. Сключи ръце пред себе си — Какво избра?

Тя се усмихна:

— Рогът на пъкала и Аланон — отговори. — Какво очакваше.

Но старецът не отговори.

ГЛАВА 14

Няколко дни по-късно, докато слънцето надничаше с лилаво червените си лъчи от западния хоризонт в края на деня, Рен, Гарт и Коглайн достигнаха до основата на Драконовите зъби и началото на разширението. Тясна камениста пътека водеше към Глинената долина и Рога на Пъкала. Пръв ги видя Пар Омсфорд. Беше отишъл до една ниша в скалите на няколко стотин крачки, където можеше да седне, да гледа Калахорн и да бъде сам. Беше пристигнал с Кол, Морган, Уокър, Стеф и Тийл преди един ден и търпението му в очакване на първата нощ от новата луна, беше започнало да се изчерпва. Тъкмо се любуваше на прекрасния залез, когато видя странната тройка да се появява от запад, през горичката от тополи и да се насочва към него. Бавно се изправи на крака и не повярва на очите си. След като разбра, че не греша, скочи от мястото си и отиде да предупреди останалите от групата, които бяха направили лагера си точно отдолу.

Рен стигна там преди него. Острият ѝ поглед на Елф го видя когато я забеляза и той. Отдадена на емоции, тя пришпори коня си, оставяйки другите зад себе си, и влезе в лагера. Скочи от седлото, втурна се с вик към Пар и го прегърна така ентусиазирано, че почти го събори. След това поздрави по същия начин удивения, но доволен Кол. Уокър получи по-резервирана целувка по бузата, а Морган, когото едва помнеше от детството си — ръкуване и кимване.

Когато тримата Омсфорд, въпреки че Рен не им бе истинска сестра, се прегръщаха и разменяха поздравителни думи, останалите стояха около тях в неудобство и се споглеждаха. Повечето от погледите бяха насочени към Гарт, който беше два пъти по-едър от който и да е от тях. Беше облечен в обикновените за всеки Скитник цветни дрехи, които го правеха да изглежда още по-голям. Посрещна погледите на другите без неудобство. След малко Рен си спомни за него и започна да го представя. Пар продължи със Стеф и Тийл. Коглайн се беше отдръпнал от тях след като всеки знаеше кой е, не бе необходимо специално да се запознават.

Навсякъде кимаха и си стискаха ръцете, бяха внимателни един с друг, но притеснението от лицата на повечето не изчезна. След това се преместиха около огъня, за да се включат във вечерята Джуджетата точно я приготвяха, когато Рен и спътниците ѝ се появиха. Новата група от девет души бързо се раздели. Стеф и Тийл безмълвно съсредоточиха вниманието си над приготвяването на вечерята, Уокър се излегна под сянката на голям бор, а Коглайн изчезна сред скалите, без да каже дума на никого. Толкова беше тих, че вече бе изчезнал преди да го забележат. Всъщност не го смятаха за член на групата, така че никой не се притесни много. Пар, Кол, Рен и Морган се скупчиха около конете, разседлаха ги и започнаха да ги търкат, докато разговаряха за едно време, за стари приятели, за местата, където са били, за нещата, които са видели и за чудесата на живота.

— Доста си пораснала, Рен — учуди се Кол. — Въобще не приличаш на мъничкото момиче, което си спомням, когато ни напусна.

Рен се усмихна:

— Живея по-добре от повечето от вас, които си стоите на задниците, разказвате стари приказки и гоните уморени кучета. Западна земя е добра за всичко свободолюбиво, нали знаете. — След това усмивката ѝ се изгуби. — Старецът Коглайн ми каза какво се е случило във Вейл. Джералан и Мириана ме гледаха известно време и все още съм загрижена за тях. Каза, че са затворници. Чули ли сте нещо за тях?

Пар поклати глава.

— След Варфлийт постоянно бягаме.

— Съжалявам, Пар — В очите и имаше неудобство. — Федерацията стори всичко възможно да направи живота на всички ни нещастен. Дори Западната земя си има полагащите ѝ се бойници и администрация, въпреки че Федерацията не се интересува много от нея. Във всеки случай Скитниците знаят как да ги избягват. Ако се наложи, ще бъдете добре дошли при нас.

Пар я прегърна.

— По-добре първо да видим какво ще излезе от тази работа със сънищата — прошепна той.

За вечеря ядоха печено месо, прясно опечен хляб, задушени зеленчуци, сирене и поляха всичко с бира и вода, докато гледаха как слънцето изчезва зад хоризонта. Храната беше вкусна и за радост на

Стеф, който бе приготвил повечето неща, всички го отбелязаха. Започнаха по-свободно да говорят за себе си — всички освен Тийл, която като че ли никога не искаше да говори.

Когато приключиха с вечерята, Стеф и Тийл се заеха да почистят съдовете, а другите се разпръснаха по един, по двама, докато мракът бавно се превръщаше в нощ. Когато Кол и Морган отидоха до един поток на четвърт миля надолу, за да вземат вода, Пар откри, че заедно с Рен и гиганта Гарт се е загледал в пътеката, която водеше към планината и Долината на глината.

— Бяхте ли вече там? — попита Рен, докато се разхождаха, и кимна към Рога на пъкала.

Пар поклати глава.

— Остават още няколко часа и никой не бърза. Дори Уокър отказа да отиде преди уречения час. — Погледна към небето, където звездите образуваха блестящи пътеки и видя едва забележимия сърп на луната на север. — Утре вечер — каза той.

Рен не отговори. Продължиха да вървят мълчаливо, докато стигнаха нишата в скалите, където бе стоял Пар през деня. Спряха и погледнаха на юг.

— Ти също ли имаше сънища? — попита Рен и започна да описва своите. Когато той кимна, тя каза:

— Какво мислиш?

Пар се отпусна назад върху скалата, а двамата с Гарт седнаха до него.

— Мисля, че десет поколения Омсфорд са живели от времето на Брин и Джеър в очакване това да се случи. Мисля, че магията на Елфите на Шанара, сега магия на Омсфорд, е нещо повече от това, което разбираме. Мисля, че Аланон — или поне неговата сянка — ще ни каже какво е това — той направи пауза. — Мисля, че може да се окаже нещо чудесно или нещо ужасно.

Осъзнаваше, че тя го наблюдава настойчиво с лешниковите си очи и извинително повдигна рамене.

— Не искам да драматизирам нещата. Просто това усещам.

— Ти и Уокър сте използвали магията — каза тихо тя. — Аз не. Има ли значение?

Той поклати глава.

— Не съм сигурен. Магията на Морган бе по-силна от моята в последните дни, а той не бе призван. — Той ѝ разказа за сблъсъка им с Призрака и за това как Морган освободи сияещата магия от Меча на Лий. — Чудех се защо сънищата не са го призовали вместо мен.

— Но ти не знаеш със сигурност колко силна е магията ти, Пар — каза Рен тихо. — Трябва да си спомняш от приказките, че никой Омсфорд от Ший насам, не е разбирал напълно магията на Елфите. Може и с теб да е същото?

Той осъзна, че е възможно и потрепери. Тръсна глава.

— Ами ти, Рен?

— Не, не, Пар Омсфорд. Аз съм едно момиче Скитник и във вените ми няма от кръвта, която пренася магията от поколение на поколение — засмя се — Страхувам се, че ще трябва да се задоволя с торбичката с камъните на Елфите.

Той също се засмя, спомняйки си малката кожена торбичка с оцветените камъчета, които тя така внимателно пазеше още като дете. Известно време си разказваха истории за това какво са правили, къде са ходили и кого са срещали по време на пътуванията си. Бяха се отпуснали сякаш бяха разделени не от години, а от няколко седмици. Пар реши, че това е благодарение на Рен. Беше удивен от увереността ѝ в себе си. Това диво, свободно момиче очевидно бе привикнало към живота на Скитниците и трудно нещо можеше да я спре. Тя беше силна както вътрешно, така и външно и той много ѝ се възхищаваше за това. Откри, че му се щеше да има поне частица от нейния живот.

— Какво мислиш за Уокър? — попита го тя след малко.

— Далечен е — веднага каза той. — Все още е заобиколен от мисли, които не мога да разбера. Говори за недоверието си в магията на Елфите и Друидите, но въпреки това има своя магия, която доста свободно използва. Наистина не го разбирам.

Рен преведе думите на гиганта и той отговори с кратък жест. Тя го погледна остро и каза на Пар.

— Гарт казва, че Уокър се страхува.

Пар го погледна учудено. — Откъде знаеш това?

— Просто знае. Тъй като е глух, е развил повече другите си сетива. По-бързо усеща хорските чувства, отколкото ти и аз, дори ако са прикрити.

Пар кимна.

— Е, тук изглежда е напълно прав. Уокър се страхува. Сам ми го каза. Каза, че се страхува от това какво означава тази работа с Аланон. Странно. Не можех да си представя нещо, което да уплаши Уокър Бо.

Рен преведе на Гарт, но гигантът само повдигна рамене. Известно време седяха мълчаливо и всеки мислеше за нещо различно. След това Рен каза.

— Знаеш ли, че онзи стар Коглайн някога е бил учител на Уокър?

Пар внимателно я погледна:

— Той ли ти каза това?

— Измъкнах му го с измама преди всичко.

— Учител по какво, Рен? По магия ли?

— По нещо — тъмните ѝ черти сякаш се затвориха, а очите ѝ се загледаха в далечината. — Мисля, че между тях двамата стоят много неща, които както и страхът на Уокър остават скрити.

Пар, който не би казал такова нещо, все пак се съгласи.

Членовете на малката групичка спаха необезпокоявани в сенките на Драконовите зъби, но на сутринта още със ставането се разбързаха. Довечера беше първата нощ от новата луна, нощта, в която трябваше да се срещнат със сянката на Аланон. Нетърпеливо се заеха с работата си. Разговаряха малко помежду си, движеха се нервно и търсеха дребни неща, които да отвлечат мислите им от това, което ги очакваше. Денят беше ясен и безоблачен, изпълнен с летен аромат и мързелива слънчева светлина. При други обстоятелства можеше да се забавляват в такъв ден, но сега им се струваше безкраен.

Коглайн се появи към обед откъм планините като дрипав пророк на съдбата. Изглеждаше прашен и мръсен, косата му бе разчорлена, а под очите имаше сенки от безсъние. Каза им, че всичко е готово, каквото и да означаваше това и че ще дойде да ги вземе с настъпването на нощта. Не каза нещо повече, въпреки че Омсфорд настояваха и се отдалечи натам, откъдето бе дошъл.

— Какво мислите, че прави там горе? — промърмори Кол, докато слабата дрипава фигура се клатушкаше като петънце и изчезна съвсем.

Слънцето продължи към залез и членовете на малката групичка още повече се вгълбиха в себе си. Важността на това, което щеше да се случи, разбута неизказаните им мисли и прие застрашителни размери.

Дори Уокър Бо, от който се очакваше, че се чувства у дома си сред духовете и сенки, се затвори в себе си като язовец в дупка.

Въпреки това, в средата на следобеда, Пар попадна на чичо си, докато се шляеше по хълмовете наоколо. Те забавиха хода си, приближиха се, спряха се и се огледаха странно.

— Мислиш ли, че наистина ще дойде? — попита накрая Пар. Бледите черти на Уокър бяха засенчени от качулката и правеха лицето му трудно за следене.

— Ще дойде — каза чичо му.

Пар помисли за момент и каза:

— Не знам какво да очаквам.

Уокър поклати глава:

— Няма значение, Пар. Каквото и да очакваш, няма да е достатъчно. Тази среща няма да е като никоя, която си си представял, обещавам ти. Друидите винаги са били страхотни в изненадите.

— Очакваш най-лошото, нали?

— Очаквам... — не завърши той.

— Магия? — попита Пар. Другият се намръщи — Магията на Друидите — това е, което очакваш, че ще видим довечера, нали? Надявам се да си прав. Мисля, че тя ще ни отвори всички врати, които досега са били затворени за нас, за да видим какво наистина може да направи магията.

Уокър Бо иронично се усмихна, когато най-накрая преодоля удивлението си.

— По-добре е да оставим някои врати затворени — каза тихо той. — Добре ще е да го запомниш.

За миг сложи ръка на рамото на племенника си, след това мълчаливо продължи своя път.

Когато слънцето завърши дългия си път на запад и започна да се спуска зад хоризонта, малката групичка се събра в лагера за вечеря. Морган бе нервен и през цялото време говори за магии, мечове и какви ли не други ужасии, за които Пар се надяваше да не се случват. Другите мълчаха, без да го прекъсват и от време на време хвърляха поглед на север към планините. Тийл въобще не яде. Маската сякаш я разделяше като стена от останалите. Дори Стеф я остави сама.

Мракът се сгъсти и звездите започнаха да пробляскват. Първо бяха разпръснати тук-там, а след това постепенно небето се изпълни с

тях. Луната не се показваше — това беше времето, когато сестрата на слънцето бе обвита в мрак. Звуките на деня изчезнаха и се появиха нощните. Съчките пукаха в огъня, сякаш си приказваха. Една-две от тях запушиха и въздухът се изпълни със странна миризма. Морган извади Меча на Лий и започна небрежно да го лъска. Рен и Гарт нахраниха и завързаха конете. Уокър се придвижи малко по пътеката и се загледа в планините. Другите седяха и мълчаха.

Всички чакаха.

Беше полунощ, когато Коглайн се върна за тях. Старецът се появи от сенките като дух така неочаквано, че всички подскочиха. Никой, дори Уокър, не го бе видял да идва.

— Време е — съобщи той.

Те се изправиха и безмълвно го последваха. Коглайн ги поведе по пътеката от лагера към все по-гъстите сенки на Драконовите зъби. Звездите ярко светеха над главите им, но скоро планините започнаха да се затварят, оставяйки ги да вървят в тъмнина. Коглайн сякаш имаше котешки очи и не забави хода си. Опитваха се да поддържат темпото му Пар, Кол и Морган бяха близо до стареца, следвани от Рен и Гарт, после вървяха Стеф и Тийл, а Уокър Бо вървеше последен. Пътеката бързо се стесни, след като навлязоха между хълмовете, и сега вървяха през дефиле, което се отваряше като джоб в планините. Тук беше тихо и толкова спокойно, че чуваха дишането на останалите, докато се изкачваха с мъка нагоре.

Минутите се изплъзваха. Чукари и камънаци заставаха на пътя им, а пътеката се извиваше като змия между тях. Коглайн бързаше. Пар се спъна и удари коляното си. Повечето от канарите бяха лъскави като черно огледало. Той отчупи малко парченце и го пусна в джоба си.

Изведнъж планините се разцепиха пред тях и те застанаха на ръба на Долината на Глината. Тя представляваше широко място, покрито със същите черни камъни. Долината бе лишена от живот. По средата ѝ имаше езеро, чийто зелени води се движеха, въпреки липсата на вятър.

Коглайн спря за момент и погледна към тях.

— Това е Рогът на пъкала — прошепна той — Дом е за духове и Друидите от миналото. — Обветреното му лице сякаш доби благоговееен израз. След това се обърна и ги поведе надолу — долината бе потънала в тишина. Ехото си играеше с тези звуци като дете в летен

ден. Тук беше странно топло, сякаш дневната горещина бе уловена, за да замести нощния хлад. Пар усети струйка пот, която се спусна по гърба му.

Стигнаха до дъното на долината и притиснати един към друг, тръгнаха към езерото. Сега по-ясно виждаха движението на водата, чуваха пляскането на малките вълнички...Носеше се мирис на стари и изоставени неща.

Бяха още на няколко стъпки от езерото, когато Коглайн вдигна ръце и ги спря:

— Спрете! Не отивайте по-близо. Водите на Рога на пъкала са отровни за смъртните! — Той приклепна и сложи пръст на устните си, сякаш говореше на деца.

Те наистина бяха деца пред силата, която усещаха, че спи тук. Останаха на място, напрегнати, неспокойни, изпълнени със смесица от учудване и колебание. Никой не говореше. Звездите бяха покрили цялото небе от хоризонт до хоризонт и сякаш всичко бе фокусирано в долината, езерото и в тях деветимата.

Накрая Коглайн се надигна и се приближи към тях. Помаха им като птица с ръце, за да ги накара да се съберат. Когато застанаха рамо до рамо, той заговори:

— Аланон ще дойде точно преди зори — острите старчески очи спокойно ги наблюдаваха. — Той иска първо аз да говоря с вас, защото вече не е това, което беше някога. Сега е само сянка. Присъствието му в този свят е като примигването на клепача. Всеки път, когато идва от света на духовете, полага огромни усилия. Може да остане само за малко. И трябва да използва разумно това време. Ще го направи, като ви разкаже каква нужда има от вас. Остави на мен да ви обясня защо съществува тази нужда. Трябва да ви разкажа за Призраците.

— Ти говори ли с него? — бързо попита Уокър Бо.

Коглайн не каза нищо.

— Защо изчака досега, за да ни разкажеш за призраците? — изведнъж се ядоса Пар. — Защо чак сега, Коглайн, след като можеше да го направиш и преди?

Старецът поклати глава, а лицето му изразяваше и състрадание, и решителност.

— Не ми беше разрешено, младежо. Не и преди всички вие да се съберете заедно.

— Играеш! — измърмори Уокър и поклати разочаровано глава. Старецът не му обърна внимание.

— Мислете каквото искате, само че чуйте. Това е, което Аланон иска да ви каже за Призраците. Те са зло, по-голямо от това, което можете да си представите. Те не са слухове и приказки, както сигурно ви се иска, а реални същества, като вас и мен. Родили са се от обстоятелството, което Аланон, въпреки цялата си мъдрост не е успял да предвиди. Когато напуснал света на смъртните, Аланон решил, че е приключило времето на магията и е започнало ново. Няма го вече Господаря на Магиите, Демоните били заключени. Илдач бил разрушен. Паранор бил преминал в историята и последните Друиди мислели да го последват. Изглеждало, че нуждата от магия е преминала.

— Тя никога не е преминавала — тихо каза Уокър.

Старецът отново не му обърна внимание.

— Призраците са изродена магия, появила се от друга преди нея. Бавно започнали да се заселват в Четирите земи още по времето на Аланон, но останали неразкрити. Техните семена покълнали след като изчезнали Друидите и тяхната защитна сила. Никой не би могъл да знае, че са там. Дори Аланон. Те били остатъкът от магия, която се появила и изчезнала и били невидими както праха по пътеката.

— Почакай малко — прекъсна го Пар. — Какво говориш, Коглайн? Че Призраците са парченца от някаква изоставена магия?

Коглайн си пое дълбоко въздух, а ръцете му се сключиха отпред.

— Човече, казах ти и преди, че въпреки магията, която използваш, знаеш твърде малко за нея. Магията е също така естествена сила, както огъня на земята, вълните в океана, вятъра в клоните на дърветата и недоимъка, който уморява от глад цели народи. Тя не може да се появи и после просто да изчезне. Помисли! Какво стана с Уил Омсфорд и камъните на Елфите, когато самите Елфи вече нямаха нужда от тях? Те просто преминаха като молитвената песен в твоите деди! Това някаква нова магия ли беше? Всяка магия има и скрит ефект и всичко от нея е важно.

— Чия е била магията, от която са произлезли Призраците? — попита Кол, а лицето му бе напрегнато.

Старецът поклати побелялата си глава.

— Аланон не знае. Това може да се е случило по всяко време от Ший Омсфорд до днес. В онези времена постоянно се е използвала магия, по-голямата част от която е била зла. Призраците може да са се родили от всяко нейно късче. — Направи пауза. — Призраците в началото не бяха нищо. Бяха отпадъци от магия. Някак си, без да ги усетим, оцеляха. Едва след като си отидоха Аланон и Паранор те се появиха в Четирите земи и започнаха да набират сили. Тогава имаше празнота в реда на нещата. Всяка празнина трябва да бъде запълнена и Призраците бързо свършиха тази работа.

— Не разбирам — бързо каза Пар. — Каква празнина имаш предвид?

— И защо Аланон не е предсказал появяването им? — добави Рен.

Старецът хвана пръстите си и започна да ги пука един по един докато говореше.

— Животът винаги е бил цикличен. Силата идва и си отива, като приема различни форми. В началото учението е довело силата на човечеството. Но напоследък магията е правила това. Аланон предсказа завръщането на учението като форма на прогрес, особено след изчезването на Друидите и Паранор. Така смяташе, че ще стане, но развитието на науките се забави да запълни празнината. Отчасти това беше заради федерацията, която забрани всички форми на сила, освен собствените си, а те бяха примитивни и военни. Тя разпространи влиянието си върху Четирите земи, докато всичко попадна под диктата ѝ. Елфите също имаха влияние, но изчезнаха поради незначителни за нас причини. Те бяха балансиращата сила — последните представители на стария свят. Присъствието им беше нужно, щом преходът от магия към наука се бавеше.

Коглайн поклати глава.

— Въпреки че дори Елфите да бяха останали, а Федерацията да нямаше такова влияние, Призраците може би пак щяха да се появят. Празнината се отвори, когато си заминаха Друидите. Нямаше как да не се случи. — Въздъхна. — Аланон не го предвиди, а трябваше. Той не бе подготвен за израждането на същества като Призраците. Правеше всичко възможно да държи в безопасност Четирите земи, докато беше жив и живя колкото се може повече.

— Прекалено малко е направил и от двете, очевидно — намеси се Уокър.

Коглайн го погледна и гневът в гласа му беше осезателен.

— Е, Уокър Бо! Може би някой ден ще имаш възможност да покажеш, че се справяш по-добре. За миг настана тишина, докато двамата се гледаха в мрака. След това Коглайн отмести поглед. — Трябва да разберете какво са Призраците. Те са паразити. Те съществуват само в нещо живо, а мъртвите напускат. Влизат в човек, поглъщат го и се превръщат в него. Но поради някаква причина резултатите не винаги са едни и същи. Младият Пар сигурно си спомня жената в гората, която видяха с Кол при първата ни среща. Тя беше обсебила един смъртен, но бе толкова дива, колкото и което и да е животно. Но спомняш ли си малкото момиче от Хребета Тофър?

Пръстите му сякаш погалиха бузата на Пар, който бе изпълнен със спомена за чудовището, на което го дадоха Паяците Гноми. Още усещаше докосването и чуваше как го моли: „Прегърни ме! Прегърни ме!“ в желанието си да го обсеби. Той потрепера.

Коглайн го хвана за ръката.

— Онова също беше Призрак, но по-труден за откриване. Те се крият в човешки образи. Някои са гротескни във външния си вид — те лесно се разпознават. Другите се разкриват по-трудно.

— Но защо едните се различават от другите? — несигурно попита Пар.

Челото на Коглайн се смръщи.

— Аланон не знае и това. Призраците са запазили тайната си дори от него.

Старецът се загледа настрани, после отново се обърна. На лицето му бе изписано отчаяние.

— Това е като порочен кръг. Болестта се разпростира, докато всички се заразят. Всеки Призрак може да я пренесе. Тяхната магия им позволява да преодоляват почти всяка защита. Колкото повече се появяват, толкова по-силни стават. Какво бихте направили, за да спрете епидемия, чийто източник е неизвестен, симптомите не се разпознават, докато не е пуснала корени, а лечението е все още тайна?

Членовете на малката групичка напрегнато се спогледаха в тишината. Накрая Рен каза:

— Имат ли някаква цел, в това което правят, Коглайн? Нещо повече от това просто да заразяват живи същества? Мислят ли както всички ни или... нямат мозък?

Пар погледна момичето с нескрито възхищение. Това бе най-добрия въпрос, който бяха задали. Той трябваше да се сети и да попита за това.

Коглайн бавно потърка ръце.

— Мислят като нас, момиче, а най-вероятно е, че имат някаква цел, но тя остава неясна.

— Да ни унищожат — предположи Морган. — Сигурно това е целта им.

— Мисля, че ще направят нещо повече — Коглайн поклати глава.

Изведнъж Пар си спомни сънищата, които им беше изпратил Аланон — кошмари за свят, в който всичко бе черно, а животът се беше смалил до нещо неразпознаваемо. Червени очи премигваха като огньове и сенчести форми прелитаха всред мъгла и дим.

Това искаха да направят Призраците — разбра той.

Без да се замисли, погледна към Рен и видя въпроса си отразен в нейните очи. Инстинктивно разбра за какво мисли тя. Видя го отразено и в очите на Уокър Бо. Те бяха споделили сънищата, които ги свързваха и за миг мислите им бяха едни и същи.

— Коглайн бавно повдигна лицето си и го измъкна от сянката, която го покриваше досега.

— Нещо води Призраците — прошепна той. — Тук има сила, която надминава всичко, известно ни досега...

Остави изречението незавършено, сякаш нямаше сила да изговори края. Слушателите му се спогледаха.

— Какво трябва да направим? — попита накрая Рен. Старецът се надигна с мъка.

— Ами това, за което сме дошли тук, момиче — да чуем какво ще ни каже Аланон.

Той бавно се отдалечи. Никой не го повика.

ГЛАВА 15

Разделиха се един по един и се оттеглиха в уединение, за да се занимаят със собствените си мисли. Очите им неуморно шареха по блестящата долина, покрита с черни скали и се връщаха отново към Рога на пъкала, като внимателно проверяваха, дали няма ново раздвижване във водите му.

Нямаше.

Може би нищо няма да се случи — помисли си Пар. — Може би все пак всичко беше лъжа.

Почувства, че гърдите му се стягат от смесени чувства на разочарование и успокоение и прогони тези си мисли. Кол беше на десетина крачки, но не искаше да погледне натам. Искаше да бъде сам. Имаше неща, които трябваше да се премислят, а Кол щеше само да му пречи.

Смешно колко усилия бе положил да се отдалечи от брат си от началото на това пътуване, помисли изведнъж той. Може би защото се страхуваше за него...

Още веднъж, този път ядосано, отпрати мислите си. Коглайн! Той бе не по-малка загадка. Кой беше този старец, който изглежда знаеше толкова много за всичко? Каза, че е провалил се Друид, пратеник на Аланон. Но това далеч не беше достатъчно. Пар беше сигурен, че около него имаше нещо повече, отколкото им бе казал. Имаше поредица от случки, предхождащи отношенията им с Аланон и Уокър Бо, които бяха неизвестни за останалите. Аланон едва ли би извикал за помощник провалил се Друид, дори и при най-отчайващи обстоятелства. Имаше друга причина за присъствието на Коглайн, която им беше неизвестна.

Погледна притеснено стареца, който стоеше най-близо до водите на езерото от всички останали. Може би той знаеше всичко за Призраците? Бе разговарял с Аланон. Никое друго човешко същество не бе го правило от смъртта на Друида преди триста години. Пар си спомни приказките за Коглайн от времето на Брин Омсфорд —

полупобъркан старец, който изпращал блестящата си магия срещу Призраците Морди, като лъч светлина срещу праха. Такава картина описваха разказите. Е, сега не беше такъв. Контролираше се. Ексцентричен и налудничав — да но преди всичко уравновесен. Достатъчно добре знаеше с какво се е захванал, въпреки че явно почти нищо от това не му харесваше. Разбира се, не би го признал, но Пар не беше сляп.

Светкавица проблесна някъде далеч в нощното небе ярка светлина, която премигна и изчезна. Един живот свършва и започва друг, обичаше да казва майка му. Въздъхна. Не беше мислил много за родителите си след бягството от Варфлийт.

Почувства се виновен. Дали са добре, дали ще ги види отново?

Стисна зъби. Разбира се, че пак ще ги види! Нещата ще се оправят. Аланон ще му даде отговори — за използването на магията от молитвените песни, за причините за сънищата, какво да направи с Призраците и Федерацията... всичко това.

Аланон знаеше.

Времето се изплъзваше, нощта вървеше към утрото. Пар се премести, за да поговори с Кол. Сега имаше нужда да е до брат си. Другите се раздвижиха, протегнаха се, очите им натежаха, а сетивата се притъпиха.

Далеч на изток на фона на тъмния хоризонт се появиха първите предвестници на утрото.

Няма да дойде — разочаровано помисли Пар. Като отговор на мислите му водите на Рога на пъкала се надигнаха, а долината се разтресе, сякаш нещо под нея се събуди. Скалите се размърдаха, а членовете на малката група инстинктивно приклегнаха. Водите на езерото започнаха да кипят. Към небето с остро съскане се издигна фонтан. Нечовешки гласове се провикваха и молеха. Идваха изпод земята, където сякаш бяха завързани с невидими въжета. Уокър Бо, вдигна ръце по посока на звука и хвърли сребрист прах, който образува предпазно перде. Другите си запушиха ушите, но нищо не можеше да спре шума.

След това земята се затресе и проехтя гръм, който заглуши виковете. Тънката ръка на Коглайн се издигна и посочи езерото. Рогът на пъкала се взриви, водата лудо клокочеше, а от дълбините се извиси...

— Аланон! — развълнувано извика Пар сред хаоса от звуци.
Беше Друидът.

Всички го познаваха със сигурност. Спомняха си го от приказките отпреди триста години. Разпознаха го дълбоко в сърцата си без всякакво съмнение. Той се издигна в нощния въздух, освободен от водите на Рога на пъкала, а около него имаше светлина. Застана над повърхността — една сянка от подземния свят, сива и блестяща в мрака. Беше увит в плаща си от главата до петите — високо и силно видение на съществувал някога човек. Издълженото му брадясало лице с остри черти се обърна към тях, а проникващият му през всякакви прегради поглед сякаш разтвори живота им, за да го разгледа и прецени.

Пар Омсфорд потрепери.

Бушуването на водата изчезна, виковете замряха със съскане и тишина увисна над цялата долина. Сянката се придвижи към тях, като че за да оспори думите на Коглайн, че може да остане само за малко в света на хората. Пар никога не беше се страхувал толкова много. Искаше да избяга и да спаси живота си, но сякаш бе пуснал корени и не можеше да помръдне.

Сянката се приближи до края на водата и спря. Някъде дълбоко в мислите си членовете на групата я чува да говори.

— Аз съм Аланон, който...

Във въздуха се чу мърморенето на същества, които вече не бяха между живите и заглушиха думите му.

— Извиках ви при мен в сънищата ви, Пар, Рен и Уокър. Деца на Шанара, бие бяхте призвани. Колелото на времето отново се завъртя, за да се роди отново магията и да заслужите честта тя да бъде поверена на вас, за да започнат и завършат много неща... — гласът в тях стана твърд и те усетиха страх, който ги смрази.

— Призраците идват. Идват с обещание за унищожение, разпростират се по Четирите земи, неотменно, ден след нощ...

Настъпи пауза, а дългите ръце на сянката създадоха видение на думите му в чистия нощем въздух, сцена, която в ярки цветове се разигра на фона на изчезващата тъмнина. Сънищата, които им бе изпратил, сякаш оживяха с кошмарна лудост. След това избледняха и изчезнаха. Гласът беззвучно прошепна.

— Така ще стане, ако не обърнете внимание...

Пар усещаше, че думите минават през тялото му като грохот откъм земята. Искаше да погледне към другите, да види какво е изписано по лицата им, но гласът не го оставяше да мръдне.

Не беше така с Уокър Бо. Гласът на чичо му бе хладен, като този на сянката:

— Кажи ни какво имаш да казваш, Аланон! Привършвай.

Погледът на Аланон спря на него. Уокър Бо отстъпи назад без да иска. Сянката посочи с пръст.

— Унищожете Призраците! Те покоряват хората от Расите, пролазват в течаща им, вземат фермата, която си изберат, превръщат се в тях. Използват ги. Обръщат ги в същества, подобни на безформения гигант и жената от гората, които вече срещнахте. Дори в неща още по-лоши. Никой не го предотвратява. И никой няма да успее, освен вас...

— Но какво трябва да правим? — веднага попита Пар, почти без да мисли.

Когато се появи, сянката беше доста наситена, като дух, завърнал се отново в пълноценния живот. Сега обаче, очертанията ѝ вече започваха да избледняват и този, който навремето е бил Аланон, потрепера като лек дим.

— Деца на Шанара, трябва да се възстанови равновесието, ако искате да унищожите Призраците завинаги. Нужна е Магия, за да се сложи край на тази извратена форма на живот. За да се възвърне силата на човека. Тази магия е ваше наследство — твое, на Рен и на Уокър. Трябва да се запознаете с него и да го приемете.

Рогът на пъкала започна отново да бушува и членовете на малката група отстъпиха пред съсъка му — всички с изключение на Коглайн, който стоеше като скала най-напред с глава, отпусната върху гърдите.

Сянката на Аланон като че ли отново стана по-наситена и се издигна. Дрехите ѝ се развяха. Очите фиксираха Пар и той почувства сякаш невидим пръст пробива гърдите му.

— Пар Омсфорд, носител на молитвената песен, заповядвам ти да откриеш Меча на Шанара! Само чрез него може да излезе истината, а само чрез истината да бъдат победени Призраците. Вземи Меча, Пар. Използвай го както ти диктува сърцето. Ти ще трябва да откриеш истината за Призраците!

Очите на сянката се отместиха от него.

— Рен, дете на скрит и забравен живот, твоята задача е също толкова важна. Не могат да бъдат излекувани Земите и техните народи без Елфите — вълшебници. Открий ги и ги върни в света на хората. Само тогава болестта ще свърши.

Рогът на пъкала се издигна с трясък.

— А ти. Уокър Бо, който не вярваш, търси вярата и необходимото разбиране, за да я поддържаш. Търси това, което може отново да даде живот на Земите. Търси изчезналия Паранор и Друидите...

В лицата на всички се четеше удивление и за момент се понесе недоверчив ропот. След това започнаха да крещят и да се надвикват — всеки искаше да бъде чул, но виковете заглъхнаха, когато ръцете на сянката се издигнаха и земята отново се разтrese.

— Изчезвам...

Водите на езерото бучаха и съскаха зад гърба й. На изток се развиделяваше. Гласът на сянката отново се превърна в шепот:

— Трябва да знаете повече. Щеше ми се да ви кажа още нещо, но не мога. В смъртта ми липсва силата, която имах като жив. Позволено ми е да виждам само парчета от живота в миналото и в бъдещето. Не мога да открия какво е скрито от вас, тъй като в моя свят материята няма голямо значение. С всеки ден спомените ме напускат. Усещам какво става и какво е възможно — това е достатъчно. Ето защо обърнете ми внимание. Не мога да дойда с вас. Не мога да ви водя. Не мога да отговоря на въпросите ви — всичко трябва да откриете сами. Моето време в Четирите земи свърши, деца на Шанара. Каквото едно време стана с Бремен, сега се случва с мен. Не съм окован като него, но все пак не съм и свободен. Смъртта ограничава съществуването. Аз съм минало. Бъдещето на Четирите земи принадлежи на вас и само на вас...

— Но ти искаш от нас невъзможното! — изсумтя отчаяно Рен.

— Още по-зле! Искаш неща, които не бива да се случват! — разяри се Уокър. — Да дойдат отново Друидите! Да открием Паранор?

Отговорът на сянката беше спокоен:

— Искам това, което трябва да стане. Имате умението, смелостта, правото и необходимостта да го направите. Повярвайте на това, което ви казах. Направете го. Тогава Призраците ще бъдат унищожени...

Пар усети, че гърлото му е пресъхнало от притеснение. Аланон започваше да изчезва.

— Къде да търсим? — извика той обезумял. — Откъде да започнем? Аланон, трябва да ни кажеш!

Отговор не последва. Сянката продължи да чезне.

— Не! Не можеш да си идеш! — извика изведнъж Уокър Бо.

Сянката започна да потъва във водите на Рога на пъкала.

— Друид, забранявам ти! — крещеше яростно Уокър и хвърляше от своя прах, протегнал ръце, сякаш да го задържи.

Като че ли в отговор цялата долина избухна. Земята започна да се тресе и скалите застрашително се разместиха, въздухът се раздвижи, водите на езерото яростно бушуваха, мъртвите крещяха, а сянката на Аланон изгоря в пламъци. Членовете на групичката бяха захвърлени на земята и всичко се завъртя във вихрушка от светлина и звуци.

Накрая отново стана тъмно и спокойно. Те надигнаха внимателно глави и се огледаха. Долината се беше изпразнила от сенките и духовете, които ги придружаваха. Земята се успокои, а Рогът на пъкала отново се превърна в тихо и спокойно езеро, което отразяваше все още плахата светлина от изток.

Пар Омсфорд бавно се изправи на крака. Почувства се така, като че се събужда от сън.

ГЛАВА 16

Когато възвърнаха самообладанието си, членовете на малката групичка откриха, че Коглайн липсва. В началото помислиха, че е невъзможно, че бъркат и започнаха да го търсят в изчезващите нощни сенки. Но малко бяха местата в долината, където човек можеше да се скрие, а старецът го нямаше никъде.

— Може би сянката на Аланон го е грабнала? — предположи Морган в желанието си да се пошегува.

Никой не се засмя. Никой дори не се усмихна. И без това бяха сериозно разтърсени от всичко, което се случи онази нощ и изчезването на стареца само подсили удивлението им. Едно беше сенките на мъртви Друиди да се появяват и изчезват, съвсем друго, когато ставаше въпрос за човек от плът и кръв. Освен това Коглайн бе последната им връзка към смисъла на сънищата и причината да бъдат тук. След като и тази нишка бе прекъсната, те болезнено осъзнаха, че остава да разчитат само на собствените си сили.

Постояха несигурно още миг-два. След това Уокър промърмори, че си е изгубил времето. Той тръгна по пътя обратно, а другите го последваха. Слънцето бе над хоризонта и златисто оглавяваше безоблачното небе. Топлината беше вече увиснала над назъбените върхове на Драконовите зъби. Пар погледна през рамо когато достигнаха изхода от долината. Рогът на пъкала отвърна на погледа му мрачно и неотзивчиво. Пътят обратно мина в мълчание. Всички мислеха за думите на Друида, преценяваха предизвикателствата и никой все още не беше готов да говори. Със сигурност не и Пар. Толкова бе объркан от чутото, че се чудеше дали наистина го е чул. Вървеше заедно с Кол след останалите, които се движеха в редица по пътеката надолу към полите на планините и си мислеше, че може би все пак Уокър Бо е бил прав, независимо от това, какво точно е мислел. Кол го попита дали е добре и той кимна, а вътрешно се запита дали въобще някога пак ще е добре.

Сянката му бе заповядвала да открие Меча на Шанара.

Очевидната невъзможност на задачата беше потискаща. Не знаеше откъде да започне. Никой, доколкото знаеше, дори не бе виждал Меча, откакто Тирзис беше окупиран от Федерацията — преди повече от сто години. А може да е изчезнал и по-рано. Оттогава със сигурност никой не го е виждал. Както много други неща, свързани с времето на Друидите и магията, Мечът беше част от легенда, която не бе забравена. Нямаше ги Друидите, нямаше ги Елфите, нямаше я магията — поне не в света на хората. Колко често го беше чувал?

Той стисна челюсти. Какво точно трябваше да направи? Какво трябваше да направи всеки от тях? Аланон не им бе дал нищо, освен собствената си увереност, че задачите, които им поставя, са изпълними и необходими. Усети как го заля топла вълна. Не беше споменато за неговата магия — молитвената песен, а той смяташе, че повечето, свързани с нея неща, са скрити от него. Не бе споменато как може да я извика. Дори не му дадоха възможност да зададе въпроси. Не научи нищо повече от това, което знаеше.

Пар беше разочарован и ядосан. Тези чувства го объркваха. Да открие Меча на Шанара. И какво след това? Какво трябваше да прави с него? Да предизвика Призраците на двубой, ли? Да ги търси и да ги предизвиква един по един ли?

Лицето му почервения. Проклятие! Защо въобще трябваше да се замисля върху нещо такова?

Спря. Трябваше ли да направи това, което поиска Аланон? Що се отнася до преследване на Призраците с Меча на Шанара не, но търсенето на самия меч?

Това трябваше да реши.

Опита се да прогони тези мисли от главата си и да се отпусне в хладината на скалистите сенки, но като уплашени деца, вкопчени в майка си, те отказаха да го напуснат. Видя пред себе си Стеф, който каза нещо на Тийл, след това на Морган и поклати глава. Видя прегърбения гръб на Уокър Бо. Видя Рен, която щеше да прегази чичо си. Всички бяха объркани и ядосани като него. — Чувстваха се излъгани от това, което им казаха, или по-скоро не им казваха. Бяха очаквали нещо по-реално, нещо определено, което би дало отговори на въпросите им.

Всичко друго, освен неизпълнимите задачи, които бяха получили!

Аланон бе казал, че не са неизпълними и, че тримата имат уменията, смелостта и правото да ги изпълнят.

Пар въздъхна. Трябваше ли да му повярва?

И отново започна да се чуди, дали въобще да мисли за това, което бяха поискали от него.

Но всъщност вече правеше точно това, нали?

Тръгна от сянката на скалата по пътеката, водеща надолу към лагера. Опита се да прогони гнева и объркването и на помисли трезво. Какво знаеше, на което би могъл да разчита? Сънищата наистина бяха призив от Аланон — това вече стана ясно. Друидът се беше обърнал към тях, както го бе направил и по рано с Омсфорд, за да поиска помощ срещу черната магия, която застрашаваше Четирите земи. Коглайн, бивш Друид, беше негов пратеник, които доведе всички призовани. Коглайн имаше доверие на Аланон.

За миг Пар се замисли дали вярва в последното и реши, че е така. Призраците бяха истински, продължи той. Бяха опасни, зли, истинска заплаха за Четирите земи и Расите те бяха магия.

Отново направи пауза.

Ако Призраците наистина бяха магия, щеше да е нужна магия, за да им се противопостави и ако беше така, значи Аланон и Коглайн им бяха казали прекалено малко. Може би и това, че се е нарушило равновесието също е вярно. За повечето от неприятностите, Федерацията обвиняваше магията на Елфите и Друидите, за която старите приказки говореха, че е добра. Сама по себе си магията не можеше да бъде добра или зла, мислеше си Пар. Тя просто беше мощ. На това го научиха молитвените песни. Важното беше как я използваш.

Пар се намръщи. Ами ако Призраците използваха магия, за да се създават неприятности между Расите по начин, по които никои не можеше да ги залови? Ами ако единственият начин да се противопоставиш на такава магия, е като я обърнеш срещу този, който я използва? Ами ако наистина Друидите, Елфите и талисмани като Меча на Шанара бяха необходими за да докарат всичко до край?

С удоволствие отбеляза, че идеята беше разумна.

Но беше ли достатъчно разумна?

Пред тях се появи лагерът, непроменен от предишната нощ, както го напуснаха. Пар наближаването им конете зацвилиха. Пар видя, че конят на Коглайн е там. Очевидно старецът не беше идвал.

Замисли се за това, как се бе появил Коглайн първия път неочакван за Уокър, Рен и него самия, бе казал каквото има да казва и се бе отдалечил също така забързано. Беше ги предупредил и след това ги бе оставил да решат сами какво да правят. Изведнъж си помислил, че и този път е направил така — просто ги е оставил да размислят.

Стигнаха лагера почти без да са си проговорили и спряха. Никой не искаше да спи или да яде — не бяха нито гладни, нито уморени. Бяха готови да поговорят за това, което се бе случило. Искяха да обсъдят всичко и да дадат път на емоциите, които ги горяха и бушуваха в тях по време на пътя.

— Много добре — внимателно каза Уокър Бо. — След като никой не иска да го каже, аз ще го направя. Цялата тази работа е лудост! Паранор го няма! Друидите ги няма! В Четирите земи не е имало Елфи повече от сто години! Мечът на Шанара не е бил виждан поне от толкова! Никой от нас няма и най-малката идея как да ги открием — ако въобще е възможно, а подозирам, че не е. Мисля, че това е просто още един случай, когато Друидите си играят със семейство Омсфорд. И аз съм възмутен от това!

Беше почервенял от гняв. Чертите на лицето му бяха напрегнати. Пар отново си спомни колко беше ядосан чичо му и там в долината — почти не се контролираше. Това не бе Уокър Бо, който си спомняше.

— Не съм сигурен, че можем да загърбим всичко това, което се случи, все едно че е просто играчка — започна Пар, но Уокър Бо се нахвърли върху му.

— Не, разбира се, че не, Пар! Гледаш на това като на възможност да удовлетвориш болното си любопитство по въпроса за магията? Предупредих те и по-рано, че магията не е дар, както ти се вижда на теб, а проклетие. Защо настояваш да я видиш в друг образ?

— Представи си, че сянката е казала истината — гласът на Кол беше тих и стабилен и веднага отвлече вниманието на Уокър от Пар.

— Тези мошеници не говорят истината! А и кога са я говорили? Казват ни по нещичко, но никога всичко! Използват ни! Винаги са ни използвали!

— Но не и необмислено, без да вземат предвид какво трябва да се прави — това разказват приказките — кол запази тона си. — Не защитавам мнението, че трябва да направим точно, каквото каза

сянката, Уокър. Казвам само, че е необосновано изведнъж да загърбим въпроса.

— Това нещичко, за което говориш, винаги е било истина — добави Пар към изненадващите думи на подкрепа от страна на Кол. — Аланон никога не е казвал цялата истина от началото. Винаги си е запазвах по нещо.

Уокър ги погледна сякаш бяха деца и поклати глава:

— Половината истина може да бъде толкова объркваща, колкото и лъжата. — каза той тихо. Самообладанието заменяше гнева му. — Дължни сте да знаете това.

— Чичо — каза Пар и достойнството в гласа му изненада дори него. — Все още не съм го приел.

Уокър го изгледа дълго:

— Не си ли? — меко попита той След това се обърна, взе одеялата и екипировката си и започна да ги опакова. — Тогава ще ти кажа по друг начин: ако всичко, което ни каза сянката е вярно, нищо не бихме могли да променим. За себе си реших — няма да се опитвам да върна Паранор и Друидите на Четирите земи. Не мога да се сетя за нещо, което бих искал по-малко. Времето на Друидите и Паранор е видяло толкова лудост, колкото нашето време не би понесло. Да върна онези старци, които си играят с магията и с живота на хората като с играчки ли? — Изправи се и се обърна към тях, а бледото му лице бе твърдо като гранит. — По-скоро бих отрязал ръката си, отколкото да видя завръщането на Друидите.

Другите се спогледаха смаяни, докато той се обърна и продължи да приготвя нещата си.

— Просто ще се скриеш в долината ли? — върна му атаката Пар, самият вече ядосан.

Уокър не го погледна.

— Наречи го както искаш.

— Какво ще стане, ако сянката е казала истината, Уокър? Какво ще стане, ако всичко, което е видяла, ще се случи и Призраците стигнат дори до Каменното сърце? Какво ще правиш тогава?

— Каквото трябва.

— С твоята магия? — гневно каза Пар. — Тази, на която те е научил Коглайн?

Бледото лице на чичо му се вдигна рязко.

— Как научи за това?

Пар поклати глава решително.

— Каква е разликата между твоята магия и тази на Друидите, Уокър? Не е ли една и съща?

Усмивката на другия беше недружелюбна и зла:

— Понякога, Пар, си глупак — каза той и се обърна.

Когато миг по-късно се изправи, беше ледено спокоен.

— Аз свърших своето. Дойдох, защото ме призоваха, и чух това което ми трябваше. Нямам повече задължения. Трябва и вие да решите какво ще правите. Що се отнася до мен — аз привърших с тази работа.

Той мина между тях към мястото, където бяха конете. Завърза багажа, яхна коня си и замина. Не се обърна нито веднъж.

Останалите членове на малката групичка го наблюдаваха мълчаливо. Това беше доста прибързано решение — помисли си Пар и се зачуди защо.

Когато чичо му се изгуби, той погледна към Рен.

— А ти?

Момичето бавно поклати глава:

— Нямам предчувствията и предразсъдъците на Уокър Бо, но споделям съмненията му. — Тя отиде до купчина камъни и седна.

— Мислиш ли, че сянката каза истината? — продължи Пар.

Рен повдигна рамене:

— Все още се опитвам да разбера дали сянката беше на този, за когото се представяше, Пар. Почувствах, че е истина, усетих го в сърцето си, но все пак... Не знам за Аланон нищо, освен приказките, а и тях не си спомням добре. Ти какво мислиш?

Пар не се поколеба:

— Аланон беше.

— А мислиш ли, че каза истината?

Пар усети, че другите се раздвижиха и се приближиха към тях тихо и внимателно.

— Мисля, че има причина да му вярвам. — Той разкри мислите си така, както го бяха споходили по пътя към лагера. Учуди се колко убедително звучат. Вече не се луташе — започна да се ориентира сам в аргументите. — Не съм го обмислил толкова добре, колкото ми се иска — завърши той. — Но каква причина може да има сянката да ни доведе до тук и да ни каже нещо, което не е истина? Защо би ни

излъгал? Уокър като че ли е убеден, че във всичко това има тъмна игра, но аз не мога да я открия, нито пък разбирам за какво би послужила. Освен това — добави той след малко — Уокър е уплашен от Друидите, магията и какво ли не още. Той крие нещо от нас. Усещам го. Той играе играта, в която обвинява Аланон.

Рен кимна:

— Но той също разбира Друидите.

Когато Пар я погледна объркано, тя тъжно се засмя:

— Те наистина крият нещо, Пар. Крият това, което не искат да ни обяснят. Така са свикнали. Тук също имаше скрити неща. Това, което ни казаха, беше твърде повърхностно и незавършено. Не се отнасят с нас по-различно от начина, по който са се отнасяли с дедите ни.

Настана дълга тишина.

— Може би тази нощ трябва да се върнем в долината и да видим дали сянката няма да се появи отново — предложи Морган с тон, който разкриваше съмнение.

— Може би трябва да дадем възможност на Коглайн да се появи отново — добави Кол.

Пар поклати глава:

— Не мисля, че засега ще видим който и да е от тях. Предполагам, че каквото и да решим, трябва да стане без тяхна помощ.

— Съгласна съм! — отново се изправи Рен. Трябва да открия Елфите и — как го каза? — да ги върна в света на хората. Доста внимателно подбрани думи, но не ги разбирам. Нямам идея къде може да са те, а дори не знам откъде да започна търсенето. Вече живея почти десет години в Западната земя, Гарт е живял там много повече и между нас казано сме били навсякъде, където може да се иде. Мога да ви кажа, че там няма Елфи. Къде другаде да ги търся? — Тя се приближи до Пар — Отивам си у дома. Няма какво да правя повече тук. Ще трябва да помисля, но дори и мисленето едва ли ще е от полза. Ако сънищата се появят отново или подскажат откъде да започна, може би ще опитам. Но засега... — повдигна рамене. — Е, довиждане, Пар.

Прегърна го и го целуна, след това Кол и този път дори Морган. Кимна на Джуджетата и започна да си събира нещата. Гарт мълчаливо я последва.

— Ще ми се да останеш още малко. Рен — тихо каза Пар, а отчаянието тихо се раздвижи в стомаха му при мисълта, че ще остане сам да се бори с всичко.

— Защо не дойдеш и ти? — отговори тя — По-добре ще си в Западната земя.

Пар погледна Кол, които се намръщи. Морган отмести поглед. Пар въздъхна и поклати глава:

— Не, ще трябва сам да реша. Искам да го направя, преди да се замисля къде трябва да отида.

Тя кимна, като че ли го разбра. Събра нещата си и отиде до него.

— Може би щях да реша друго, ако имах магия, за да ме защитава така, както я имате вие с Уокър. Но я нямам. Не притежавам нито молитвената песен, нито учението на Коглайн, та да разчитам на тях. Имам само торбичката с оцветените камъчета. — Отново го целуна. — Ако ти трябва, можеш да ме намериш в Търфинг. Пази се, Пар.

Замина си от лагера, последвана от Гарт. Минути по-късно те бяха вече като точки на хоризонта, а конете им почти не се виждаха. Пар продължи да гледа след тях дори когато вече бяха изчезнали. След това погледна на изток след Уокър Бо. Почувства, че са били откраднати частици от него.

Кол настоя да хапнат нещо, защото нямаше смисъл да размишляват на празен стомах. Пар остана благодарен от тази почивка, защото не му се искаше да взема решението си, докато беше отчаян от заминаването на Уокър и Рен. Изяде супата, която бе приготвил Стеф, заедно с малко твърд хляб и плодове, изпи няколко чаши бира и слезе към потока да се измие. Когато се завърна, прие предложението на брат си да полегне малко и веднага заспа.

Беше пладне, когато се събуди, главата го стягаше, тялото го болеше, а гърлото му бе сухо. Сънува куп неща, които би предпочел да не сънува — Римър Дол и неговите федерални Търсачи го гонеха през пуст и обгорял град, Джуджетата, които гладуваха и бяха безпомощни пред окупацията; Призраци, които се криеха всеки ъгъл; сянката на Аланон, която предупреждаваше, но същевременно се смееше. Изми се отново, изпи още малко бира, седна в сянката на една тополя и зачака да му мине. Това стана по-бързо, отколкото очакваше, и скоро ядеше вече второ канче от супата.

Кол се присъедини към него:

— По-добре ли си? Не изглеждаше добре, когато се събуди.

— Не бях. Но сега съм добре — засмя се, за да потвърди думите си.

Кол се отпусна до него и се облегна на грубия ствол на дървото.

— Мислех си — каза той, а чертите му се изостриха. Сякаш му беше трудно да продължи. — Мислех си какво ще правя, ако решиш да отидеш и да търсиш Меча.

Пар се обърна веднага.

— Кол, аз дори...

— Не, Пар. Остави ме да довърша — настоя Кол. — Ако съм научил нещо от теб като твой брат е, че когато се налага да вземеш решение, трябва да те притиснат. Иначе може да се бавиш толкова, че всички около тебе да се вкаменят. — Той се огледа. — Може би си спомняш, че говорихме и по-рано? Продължавам да твърдя, че те познавам по-добре, отколкото ти сам себе си. Спомняш ли си, когато преди няколко години падна в реката и почти се удави, докато гонехме онези сребърна лисица? Никой не предполагаше, че в Южната земя все още има такива, но онзи стар трапер каза, че я е видял и това беше достатъчно, за да тръгнеш. Беше късна пролет и реката бе придошла. Татко ни помоли да обещаем, че няма да я пресичаме. В мига, в който обеща, знаех, че ще нарушиш думата си. Още в същия миг, в който обеща!

Пар се намръщи:

— Е, не бих казал...

Кол го прекъсна:

— Въпросът е, че винаги мога да кажа кога си решил нещо. И мисля, че Уокър бе прав — ти си решил да отидеш и да търсиш Меча на Шанара. Решил си, нали?

Пар го погледна с изненада.

— Очите ти казват, че ще тръгнеш след него, Пар — спокойно продължи Кол и като че ли се смееше. — Независимо дали съществува или не. Познавам те. Ще тръгнеш, защото мислиш, че така все още можеш да научиш нещо за собствената си магия, защото искаш да направиш нещо добро и благородно, а онзи глас в тебе ти шепти, че магията ти е дадена за нещо. Не, не! Почакай, чуй ме! — Той вдигна ръка при желанието на Пар да спори. — Не виждам нищо лошо в това.

Разбирам го, но не знам дали можеш да го признаеш. А трябва да можеш, защото иначе няма да постигнеш мир със себе си. Знам, че нямам своя магия, но всъщност понякога по-добре разбирам нещата. — Направи пауза. — Винаги търсиш предизвикателството, от което всички се боят. Виждаш, че Уокър и Рен се отдръпват и веднага решаваш да направиш противоположното. Това си ти. Вярваш или не, но винаги съм ти се възхищавал.

След това въздъхна:

— Знам, че трябва да се вземат предвид и други неща: трябва да помислим за нашите във Вейл, за това, че нямаме дом, че няма къде да отидем — всъщност сме извън закона. Ако не започнем това търсене, което иска Аланон, къде бихме могли да отидем? Какво друго може да промени нещата по-сериозно, отколкото намирането на Меча на Шанара? Знам, че е така. Знам...

Пар го прекъсна:

— Каза „ние“?

Кол спря:

— Какво?

— Каза „ние“ няколко пъти. Каза „ако не започнем“ и „къде бихме могли да отидем“?

— Така е — Кол поклати глава. — Започна ли да говоря за теб, без да усетя включвам и себе си. Но точно в това е въпросът, предполагам. Толкова сме близки, та понякога мисля, че сме едно цяло, но не сме. Много сме различни. Ти притежаваш магията и възможност да научиш нещо повече за нея, а аз не. На теб е поверено търсенето, не на мен. Така че, какво трябва да направя, ако ти отидеш, Пар?

Пар не отговори.

— След всичко, което бе казано, след всичките за и против, искам да се върна на няколко неща — Кол се обърна, за да застане с лице към Пар. — Първо, брат съм ти и те обичам. Това означава, че ще бъда с теб, независимо дали съм съгласен с това, което правиш. Казах ти го и по-рано. Второ, ако отидеш... — направи пауза. — Отиваш, нали? — Настана продължителна тишина. Пар не отговори. — Много добре. Ако отидеш, това ще е опасно пътуване и ще трябва някой да пази гърба ти. А затова са братята. Това е второто — прочисти гърлото си. — Най-накрая обмислих всичко от твоя гледна точка. Ако бях на твое място, бих отишъл.

Облегна се назад върху ствола на тополата и зачака. Пар дълбоко пое въздух:

— Честно казано, Кол, мисля, че това бе последното нещо, което съм очаквал да чуя от теб.

Кол се усмихна.

— Вероятно затова го казах. Не обичам да бъда предсказуем.

— Значи би отишъл, а? Ако беше на мое място? — Пар тихо изучаваше брат си. — Не съм сигурен, че ти вярвам.

Усмивката на Кол се разшири:

— Разбира се, че ми вярваш.

Все още се гледаха, когато Морган седна срещу тях и с удивление видя един и същи израз на лицата им. Стеф и Тийл също се приближиха. Тримата се спогледаха:

— Какво става? — най-накрая попита Морган.

Пар се обърна към него, без да го вижда.

— Е? — настоя Морган. Пар премигна.

— Кол ми каза, че според него трябва да направя каквото ми каза сянката. Смятам, че съм длъжен да търся Меча на Шанара. Ти какво мислиш, Морган?

Морган не се поколеба:

— Идвам с вас. Само си губя времето, като се занимавам с онези твърдоглавци от Федерацията, които се опитват да управляват Лий. За мъж като мен има по-добри неща. — Изправи се на крака. — Освен това имам острие, което трябва да се пробва срещу черната магия! — Той посегна към меча си. — И всеки знае, че няма по-добър начин от това да бъда заедно с Пар Омсфорд!

Пар поклати глава:

— Морган, не бива да се шегуваш...

— Да се шегувам! От няколко месеца само се шегувам и какво толкова се случи? — Скулестото лице на Морган се вкамени. — Сега имам възможност да направя нещо истинско, нещо повече от това да дразня и унижавам враговете на Лий. Хайде де! Трябва да погледнеш и от моя гледна точка, Пар. Не бива да спориш с мен — очите му бързо се преместиха. — Стеф, ами ти? Какво мислиш да правиш? Тийл?

Стеф се засмя, а грубите му черти се изкривиха.

— Ами Тийл и аз до голяма степен споделяме твоята гледна точка. Ние вече решихме. Н началото тръгнахме с вас, защото

мислехме, че ще успеем да открием нещо магическо, което да помогне на народа ни да се освободи от Федерацията. Все още не сме го намерили, но може би вече сме по-близо. Това, което разказа сянката за Призраците, които навлизат в мъже, жени и деца, може да обясни доста от лудостта, заляла Земята. Може би там е и обяснението защо Федерацията иска да пречупи Джуджетата. Там работи черна магия. Джуджетата най-добре я усещат, защото в Източната земя винаги е имало място къде да се скрие. Разликата е само, че вместо да се крие, е излязла всред нас като побеснял звяр. Ако намерим Меча на Шанара, както каза сянката, ще направим една крачка към укротяването ѝ.

— А, така! — извика Морган победоносно. — Каква по-добра компания би могъл да имаш, Пар Омсфорд?

Пар поклати глава смутено.

— Не бих могъл, но...

— Тогава го направи! Забрави Уокър, Рен и техните извинения! Това има значение! Помисли какво можем да постигнем! — Той прегърна приятеля си. — Признай си, Пар — нищо не можем да загубим, а само да спечелим.

Стеф се приближи и го сръга.

— Не го притискай толкова, планинецо. Дай му възможност да диша!

Пар ги погледна един след друг внимателно: раненото лице на Стеф, неразгадаемата Тийл, прекалено ентусиазирания Морган Лий и накрая Кол. Брат му не беше съобщил решението си. Бе казал само, че би отишъл, ако е на негово място.

— Кол... — започна той.

Но Кол като че ли четеше мислите му:

— Ако отиваш, идвам и аз — чертите му бяха като изсечени от камък.

Пар Омсфорд дълбоко си пое дъх.

— Тогава мисля, че се разбрахме — каза той. — Откъде да започваме?

ГЛАВА 17

Както винаги Морган Лий имаше план:

— Ако искаме да успеем при каквото и да е разположение на Меча, ще ни трябва помощ. Ние петимата просто сме прекален малко. В днешно време да откриеш Меча на Шанара, е горе-долу като да откриеш иглата от поговорката в купата сено. А за това сено не знаем кой знае колко. Например Стеф и Тийл познават добре Източната земя, но Калахорн и Пограничните райони за вас за чужди. Същото се отнася до братята и мен — просто не познаваме страната достатъчно. И да не забравяме, че Федерацията би претърсвала всяко място, където отидем. Последното, което чух е, че Джуджета и бегълци не са добре дошли на Южната земя. Ще трябва да внимаваме и за Призраци. Няма да можем едновременно да търсим меча и да пазим гърбовете си. Не можем да го направим сами. Необходим ни е някой, който познава Четирите земи, а освен това може да ни подкрепи с хора и оръжие.

Той премести погледа си върху Пар и се усмихна с познатата си усмивка, изпълнена с тайнствено задоволство.

— Ще ни трябва твой приятел от Движението.

Пар изсумтя. Не беше много готов да се свързва с бунтовниците. Това изглеждаше като покана за неприятност. Но Тийл и Стеф, и дори Кол харесаха идеята и след кратък спор го принудиха да признае, че в нея има смисъл. Бунтовниците имаха това, което им липсваше, познаваха и Пограничните земи, и свободните територии, които ги заобикаляха. Още повече спасителят на Пар и Кол изглеждаше като човек, на който може да се разчита.

— Той ти е казал, че винаги, когато ти трябва помощ, можеш да му се обадиш — отбеляза Морган. — Струва ми се, че дойде време да се възползваш.

Никой не възрази, така че бе решено. Прекараха остатък от деня в лагера под пътеката, която водеше към Рога на пъкъл. Спаха отново в подножието на Драконовите зъби. С настъпването на утринта, приготвиха багажа, яхнаха конете и заминаха. Щяха да отидат до

Варфлийт, за да открият ковачницата на Килтън в северната част на града и да потърсят Стрелеца. Пътуваха на юг през земите по границата на Равнината Раб, след това прекосиха източния ръкав на Мърмидон и тръгнаха на запад. Слънцето прежуряше от безоблачното небе. Въздухът бе изпълнен с прах и сухота. Никой не говореше по време на пътуването, затворен в тишината на собствените си мисли. Откакто тръгнаха, не бяха говорили за Аланон, Уокър и Рен. От време на време Пар слагаше пръстена с ястреба на ръката си и се чудеше кой ли е човекът, който му го даде.

През късния следобед пресякоха долината северно от Варфлийт и наближиха покрайнините на града. Беше се прострял пред тях по няколко прашни хълма и блестеше на светлината на залязващото слънце. Бараки и колиби опасваха града. Мъже и жени молеха пътниците за храна и пари и Пар и Кол им дадоха малкото, което им бе останало. Морган ги погледна, както родител гледа непослушното си дете, но не каза нищо.

Пар откри, че напоследък не му се бе налагало да крие чертите си на Елф и бе загубил навика. Косата му закриваше ушите, но въпреки това трябваше да внимава. Той погледна към Джуджетата. Те се бяха увили в пътническите си плащове, а качулките скриваха лицата им. Опасността от разкриването за тях беше по-голяма. Всички знаеха, че на Джуджетата не е разрешено да пътуват в Южната земя. Дори във Варфлийт беше опасно.

Движението започна да става по-оживено. Скоро с труд си проправяха път напред. Слязоха от конете и повървяха, докато намериха място да ги вържат. Морган се зае да разпитва за ковачницата, докато останалите наблюдаваха как жителите на града се блъскаха помежду си в оживения поток.

— Понякога имаме късмет — информира ги при завръщането си Морган. — Ковачницата на Килтън е само няколко улици по-нататък.

Поведе ги сред тълпата и с труд си пробиваха път. Минаха в съседна уличка, която макар да миришеше лошо, бе по-свободна. Пар набръчка носа си с отвращение. Преминаха през още няколко улици, докато стигнаха една, която удовлетвори Морган. След това просто завиха надясно и не след дълго стигнаха до сграда в дървена табела — Ковачница на Килтън. Пещите весело светеха в червено. Чукове с шум оформяха нагорещения материал. Звукът се лашкаше между сградите

върщаше се като ехо, пак отлиташе, за да се изгуби В следобедната горещина.

Морган си проби път всред тълпата, последван от другите и накрая достигна до входа на ковачницата вътре работеха няколко души под ръководството на едър мъж с увиснали мустаци и плешиво теме с цвят на сажди. Той не им обърна внимание докато не влязоха всички, след това се обърна и ги попита:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Търсим Стрелеца — каза Морган.

Мъжът се приближи:

— Кой казахте?

— Стрелеца — повтори Морган.

— И кой трябва да е този?

— Не знам — призна Морган. — Просто ни казва да го потърсим.

— Кой ви каза? Не знаеш ли, човече?

Както вървяха нещата, Морган щеше да има неприятности с този човек. Всички вече се бяха обърнали. Пар се приближи бързо, защото не искаше да привличат вниманието върху себе си.

— Един човек, който носи пръстен с изображението на ястреб.

Очите на човека се присвиха и започнаха да изучават чертите на Елф.

— Този пръстен — приключи Пар и го показва.

Ковачът подскочи, сякаш го ужилиха.

— Не го показвай така, млад глупак! — Той го сграбчи и го прибра, сякаш бе отровен.

— Тогава ни кажи къде да намерим Стрелеца! — намеси се Морган, а раздразнението му започна да личи.

Изведнъж хората на улицата се раздвижиха и това ги накара да се обърнат. Една група от федерални войници си проправяше път право към ковачницата.

— Изчезвайте! — бързо изсъска ковачът и отстъпи.

Войниците влязоха вътре и започнаха да оглеждат на светлината на пещите. Мъжът с мустаци пристъпи напред, за да ги приветства. Морган и братята се събраха около Джуджетата, за да ги скрият, но войниците бяха между тях и вратата към улицата. Морган издърпа групичката в сянката.

— Оръжията, които искахме, Хайърхоун — обърна се водачът на войниците към мъжа с мустаците и му подхвърли някакъв лист, — ще ни трябват до края на седмицата. И недей да спориш.

Хайърхоун измърмори нещо, но кимна. Войниците постоянно се оглеждаха. Един от тях се приближи към малката групичка. Морган се опита да застане пред другите и да заговори войника — голям мъж с червеникава брада, но той беше забелязал нещо и отмести планинеца.

— Ти там! — той посочи Тийл. — Какво ти е? — Едната му ръка се протегна и дръпна качулката. — Джуджета? Капитане, тук...!

Не завърши. Тийл го уби с един удар на дългия си нож, като го промуши в гърлото. Другите посегнаха за оръжието си, но Морган вече беше всред тях с меч в ръка и ги отблъсна. Войниците си пречеха в желанието да стигнат до планинеца. Морган удари повечето от тях, крещейки като луд. Най-сетне Стеф стигна задната врата, разби я с един удар на боздугана и побягна навън, последван от останалите. Там обаче пред тях се изправи ограда. Обърнаха се отчаяни. Преследвачите им тръгнаха към тях.

Пар използва молитвената песен и войниците се разбягаха, търсейки укритие от виденията. В бъркотията Стеф проби достатъчно място в оградата, за да се измъкнат. Затичаха се по друга пътека през поредица от бараки, обърнаха се надясно и стигнаха до метална врата.

Откриха, че са в двора с метални отпадъци зад ковачницата.

— Елате насам! — извика ги някой.

Затичаха се, без да питат, слушайки, че навсякъде около тях звучат рогове. Промъкнаха се в един склад и чуха как вратата зад тях се затваря.

Хайърхоун се изправи срещу тях с ръце на хълбоците.

— Надявам се, че си струвате след всички неприятности, които създадохте — каза им той.

Скри ги в една дупка под пода, където можеха само да лазят. Беше горещо и тясно, а стъпките на ботуши на два пъти минаха точно над тях, спирайки въздуха им. Когато Хайърхоун ги пусна, беше нощ. Небето беше мастилено черно, а светлините на града хвърляха отблясъци върху стената на ковачницата. Отведе ги в тясна кухничка, където ги нахрани.

— Трябваше да изчакам войниците да проверят всичко, за да са сигурни, че не сте се скрили в метала — обясни той. — Бяха ядосани и

ще ви кажа, че най-вече заради убийството.

Тийл не каза нищо. Никой друг не проговори. Хайърхоун повдигна рамене:

— И за мен няма значение.

Известно време дъвчеха мълчаливо, след това Морган попита:

— Ами Стрелеца? Можем ли сега да го видим?

— Не мисля, че е възможно — Хайърхоун се захили. — Няма такъв човек.

Челюстта на Морган увисна.

— Тогава защо...

— Това е код — прекъсна го Хайърхоун. — Просто да знам какво се очаква от мен. Проверяха ви. Понякога кодът се проваля. Трябваше да се уверя, че не сте шпиони на Федерацията.

— Ти си бунтовник — каза Пар.

— А ти си Пар Омсфорд — отвърна другият. — Свършете с яденето и ще ви заведе при човека, заради когото сте дошли.

Направиха каквото им каза, измиха съдовете в старата мивка и последваха Хайърхоун към ковачницата Там беше само дежурният, който поддържаше пещите, за да не загаснат. С котешка предпазливост преминаха през помещението. През една странична врата се промъкнаха навън. Морган прошепна на Хайърхоун:

— Оставихме конете си няколко улици по-надолу.

— Не се тревожете за това — отвърна с шепот и другият. — Там, където отивате, няма да ви трябват коне.

Преминаха тихо по страничните пътища на Варфлийт, докато накрая съвсем излязоха от града. Пътуваха на север срещу течението на Мърмидон до хълмовете, които предхождаха Драконовите зъби. Пресякоха реката точно там, където се събираше от множество малки поточета. По това време на годината реката беше спаднала, иначе не биха могли да я пресекат без лодка. На места водата стигаше до брадите на Джуджетата и всички трябваше да се движат, като държаха оръжието и багажа си над главите.

След като прекосиха реката, се озоваха сред гористи долини и хребети, които се простираха чак до Драконовите зъби.

— Това са хълмовете Парма — обясни им Хайърхоун. — Доста опасни са, ако не знаеш пътя.

Пар бързо се убеди, че с така. Хълмовете Парма се издигаха и спускаха изненадващо и бяха изцяло покрити с дървета. Новата Луна почти не осветяваше, звездите бяха закрити от клоните на дърветата и планините, така че групичката вървеше в почти пълен мрак. След като навлязоха малко навътре, Хайърхоун ги накара да седнат, за да изчакат настъпването на деня.

Дори на светло се придвижваха трудно. Всичко бе засенчено от горите, а билата хребетите пресичаха и начупваха цялата земя. Имаше малка пътечка, която човек не би забелязал, ако не знаеше за нея. Тя така се извиваше между дърветата, че не бяха сигурни в каква посока се движат.

Когато седнаха да обядват, Пар попита водача им дали има още път.

— Не е далече — отговори Хайърхоун. — Ето! — Той посочи към масивна скала, която се издигаше над гората почти до границата с Драконовите зъби. — Онова, Омсфорд, се нарича Издатината. То е скривалище на Движението.

Пар погледна, преценявайки.

— Знае ли Федерацията, че е тук? — попита той.

— Знаят, че е някъде тук — отвърна Хайърхоун. — Това, което не знаят, е къде точно. И още по-важното — как да стигнат дотук.

— А безименния спасител на Пар не се ли страхува, че му водите гости тук? — подозрително попита Стеф.

Хайърхоун се усмихна.

— Джудже, за да откриеш пътя насам, първо трябва да откриеш пътя навън. Мислиш ли, че можеш да го направиш без мен?

Стеф изсумтя, но разбра, че това е истината. Човек би могъл да се лута цял живот в този лабиринт, без да открие път.

Беше късен следобед, когато стигнаха мястото. Гъсти сенки падаха и покриваха цялата гора със здрач. През последния час Хайърхоун бе свирнал няколко пъти с уста, чакайки подсвиркване в отговор преди да продължи. В подножието на скалата имаше лифт, чиито въжета се губеха нагоре. Те се качиха и за по-сигурно се хванаха за коловете отстрани. Няколко мъже ги изтеглиха до малка платформа, където ги чакаше втори лифт. Вече се движеха над върховете на дърветата, плътно до скалния масив. Пар погледна надолу и съжали за това. Забеляза, че лицето на Стеф беше безкръвно под загорялата кожа.

Хайърхоун като че ли не се интересуваше от нищо и весело си подсвиркуваше по време на изкачването.

Имаше и трети лифт, доста по-къс и когато най-накрая слязоха и от него, се намериха на тревиста площадка приблизително на половината височина от скалния масив, която беше дълга няколко стотин крачки и завършваше с гърлата на няколко пещери. Военни съоръжения се издигаха по ръба на площадката, а над нея, като гнезда в скалата бяха издълбани защитни позиции. Имаше малък водопад, чиято вода се събираше във вирче, а наоколо бяха разпръснати широколистни дървета и ели. Навсякъде се виждаха хора, които поправяха оръжие, носеха инструменти или тичаха да изпълняват нечии заповеди.

По средата на тази привидна бъркотия бе спасителят на Пар и Кол. Беше облечен в червено черни дрехи. Сега беше гладко избръснат, а загорялото от слънцето лице изглеждаше като сбор от ъгли и ръбове. Това беше лице без възраст. Кестенията му коса беше прибрана и вързана назад. Беше жилист и мускулист и се движеше като котка. Подскочи към тях и ги поздрави с дълбок глас, а едната му ръка първо прегърна Хайърхоун, след това се протегна към Пар.

— Е, приятелю, променил си намеренията си, а? Добре дошъл тогава — ти и твоите приятели. Брат ти, един планинец и двойка Джуджета, нали? Странна компания за днешно време. Дошли сте, за да се присъедините към нас ли?

Той беше откровен, такъв какъвто Морган винаги си го бе представял. Пар усети, че се изчервява.

— Не точно. Имаме проблем.

— Още един? — Вождът на бунтовниците като че ли се забавляваше. — Неприятностите просто те преследват, нали? Сега ще си взема пръстена.

Пар извади пръстена от джоба и му го подаде. Другият го сложи на пръста си и започна да му се възхищава.

— Ястреб. Добър символ за свободно роден човек, не мислиш ли?

— Кой си ти? — направо го попита Пар.

— Кой съм ли? — засмя се бесело другият. — Все още ли не си го открил, приятелю? Не? Тогава ще ти кажа — вождът на бунтовниците се протегна напред. — Кой съм аз?

Очите му бяха морско зелени. За миг настана тишина.

— Името ми, Пар Омсфорд, е Падишар Крийл — каза накрая вождът на бунтовниците. Но може би ти ме знаеш по-добре като прапра-пра и още малко внук на Панамон Крийл?

Същата вечер, по време на яденето, когато масата им беше изтеглена по-настрани от масите на другите жители на Издатината, Пар и придружителите му слушаха с удивление разказа на Падишар Крийл.

— Тук имаме правило, че животът на всеки е негова собствена работа — тихо им обясни той. — Може другите да се почувстват неудобно, ако ме чуят да говоря за моя — прочисти гърлото си. — Бях земевладелец. Отглеждах реколта и стада, имах десетина малка ферми и неизброими акри горска земя, запазена за лов. Наследих всичко това от баща си, той от своя страна и така нататък. Очевидно всичко е започнало от Панамон Крийл. Казвали са ми, въпреки че не мога да го потвърдя, че след като е помогнал на Ший Омсфорд да открие Меча на Шанара, той се завърнал в Пограничните земи, където преуспял в изборения от него занаят и спечелил доста голямо богатство. След като спрял да работи, мъдро вложил парите си в това, което се нарича Земи на семейство Крийл.

Пар почти се засмя. Крийл разказваше всичко със сериозно лице, но той, също като брат си и Морган знаеха, че Панамон Крийл по времето, когато се е запознал с Ший Омсфорд, е бил крадец.

— Нарекъл себе си барон Крийл — продължи разсеяно Падишар. — Оттогава насам всеки глава на семейството се нарича барон Крийл. — Направи пауза, наслаждавайки се на тишината, и въздъхна. — Но Федерацията започна да отнема земите от баща ми, докато бях още момче, да мисли за обезщетение и накрая прибра всичко. Баща ми и майка ми загинаха, докато се опитвали да си ги върнат — той се усмихна. — Така се включих в Движението.

— Просто така? — попита Морган с недоверие. Вождът на бунтовниците набучи парче месо на ножа си.

— Родителите ми отидоха при губернатора на провинцията, федерален наместник, който се бе настанил в нашата къща и баща ми заяви, че ако не му бъде върнато всичко, което е негово и му принадлежи по право, губернаторът ще съжалява. Двамата с майка ми били направо изхвърлени. По пътя им на връщане просто изчезнали.

По-късно ги откриха обесени в гората. — Каза го без злоба, просто като факт, със спокойствие, което плашеше. — След това бих казал, че пораснах бързо — завърши той.

Настана продължителна тишина. Падишар Крийл повдигна рамене.

— Това беше отдавна. Научих се да се бия и да оцелявам Влязох в Движението и когато видях колко зле е организирано създадох своя групировка. Няколко от другите водачи не харесаха идеята. Опитаха се да ме предадат на Федерацията. Това им беше грешката. След като се отървах от тях, повечето от останалите банди се присъединиха към нас. Всъщност всичките.

Никой не каза нищо. Падишар Крийл вдигна поглед.

— Никой ли не е гладен? Има още храна. Нека не отива на вятъра.

Бързо привършиха с вечерята, а вождът на бунтовниците продължи да разкрива подробности от жестокия си живот със същия незаинтересован тон. Пар се чудеше с какъв човек се е забъркал. Преди си мислеше, че спасителят му е фигурата, която може би липсва на Четирите земи след смъртта на Аланон, че той може би ще бъде опора за всичките подтиснати Раси. Носеха се слухове, че този мъж е водачът, който е очаквало Движението. Но той приличаше повече на разбойник. Колкото и опасен да е бил за времето си Панамон Крийл, Пар се убеди, че Падишар Крийл е още по-опасен.

— Е, това е цялата ми история — обяви Падишар Крийл и отмести чинията си. Очите му светнаха. — Има ли нещо, за което искате да ме питате?

Тишина. След това изненадващо се обади Стеф и разтърси всички:

— Колко от това е истина?

Всички замръзнаха. Но Падишар Крийл се засмя, очевидно удивен. Когато проговори на Джуджето, в очите му имаше уважение:

— Част от това, приятелю от изтока, част — намигна. — Историята се разкроява с всяко разказване.

Вдигна чашата си и я напълни с бира от глинената кана. Пар се вгледа в Стеф с ново появила се почит. Никой друг не би посмял да зададе този прям въпрос.

— Хайде! — прекъсна го вождът на бунтовниците и се протегна напред. — Достатъчно минали истории. Време е да чуя какво ви води при мен. Говори, Пар Омсфорд! — Очите му се спряха върху Пар. — Има нещо общо с магията, нали? Нищо друго не би те довело тук. Кажи ми.

Пар се поколеба.

— Все още ли е в сила предложението ти да помогнеш? — попита той.

Другият го изгледа обиден.

— Дам ли дума, мра за нея, приятелю? Казах, че ще ти помогна и ще го направя?

Пар погледна другите и каза:

— Трябва да намеря Меча на Шанара.

Разказа на Падишар Крийл за срещата с духа на Аланон и за задачата, която му бе дал Друидът. Разказа за пътуването, което ги бе събрало петимата, за срещите с федералните войници, Търсачите и Призраците. Нищо не премълча, освен колебанията си. Разказа фактите и го остави сам да прецени. Все пак нямаше да са по-зле отсега, независимо дали щеше да им помогне или не.

Когато завърши, вождът бавно се облегна назад и погълна остатъка от бирата в чашата, като съзаклятнически се усмихна на Стеф.

— Мисля, че е редно сега аз да попитам колко от тази история е истина!

Пар започна да протестира, но другият вдигна ръка и го прекъсна:

— Не, приятелю, запази си дъха. Не се съмнявам в това, което ми разказа. Разказа го така, както смяташ че е. Това мисля аз.

— Ти имаш хората, оръжието, поддръжниците и мрежата от шпиони, за да ни помогнеш да открием, каквото търсим — тихо се намеси Морган. — Затова сме тук.

— Предполагам, че и ти имаш дух за подобна лудост — додаде Стеф и се подсмихна.

Падишар Крийл грубо потърка брадичката си.

— Имам нещо повече, приятелю — каза той и се усмихна като вълк. — Имам чувството за предопределеност.

Безмълвно се надигна и ги отведе до ръба на терасата, откъдето се виждаха върховете на дърветата и разхвърляните хребети, огрени от последните дневни светлини, които се скриваха зад хоризонта на запад.

— Сега това са моите земи, земите на барон Крийл, ако предпочитате. Но няма да ги задържа по-продължително от прадедите си, ако не намеря начин да се противопоставя не Федерацията! Предопределеност, казвам ви. В това вярвам. То ме направи това, което съм и ще ме върже, ако не участвам в игрите му. Мисля, че трябва да приема ръката, която ми подавате. Това, не дойде при мен, Пар Омсфорд, не е случайност. Така трябваше да се случи. Знаех си, че е истина, особено сега, когато чух какво търсите. Виждаш ли връзката? Нашите деди, Панамон Крийл и Ший Омсфорд са търсачи Меча на Шанара преди триста години. Сега е наш ред — твойт и моят. Крийл и Омсфорд отново са заедно. Това е началото на промените по тези земи, нещо ново. Усещам го! — Той ги изглежда, а чертите на лицето му бяха напрегнати. — Приятелството би е събрало всички заедно, а желанието да промените живота си ви е довело при мен. Млади Пар, наистина има връзки, които ни свързват — точно както ти казах и при първата ни среща. Историята се нуждае от повторение. Има приключения, които трябва да споделим, и битки, които трябва да спечелим. Това е, което съдбата ни е отредила!

Пар беше леко объркан от целия този риторичен порой и попита:

— Значи ще ни помогнеш?

— Разбира се — вождът на бунтовниците повдигна вежди. — Държа хълмовете на Парма, но Южната земя е загубена за мен — домът ми, земите ми, наследството ми. Искам си ги обратно. Сега ни трябва магия, както е трябвала и преди много години. Тя е катализаторът на промените, това, което ще победи Федерацията и ще изпрати този звяр обратно в пещерата му!

— Каза това няколко пъти! — прекъсна го Пар. — Каза го по няколко различни начина, — че магията може по някакъв начин да разбие Федерацията. Но Аланон се страхува от Призраците. На тях трябва да се противопостави Мечът. Тогава защо...

— Ах, ах, приятелю — забързано го прекъсна другият. — Отново улучи същността на въпроса. Подозирам, че злото се съюзява. Федерацията и Призраците не могат да стоят отделно в една такава

схема. Свързани са някак си, може би като Крийл и Омсфорд и ако намерим начин да разрушим едното, ще разрушим и другото!

Изглежда ги с такива жестока решителност, че за момент никой не проговори. Последната светлина се скри зад хоризонта и здрачът като плащ се спусна, хълмовете Парма и земите на юг и на запад. Мъжете също бяха приключили с вечерята и се подготвяха за почивка по края на терасата. Дори на тази височина лятната нощ беше топла и тиха.

— Добре — тихо каза Пар. — Истина или не, какво можеш да направиш, за да ни помогнеш?

Падишар Крийл разкърши рамене в червеникавата си туника и пое дълбоко от аромата на планинския въздух.

— Мога, приятелю, да направя това, което искаш от мен. Мога да ти помогна да намериш Меча на Шанара.

Бързо го погледна, усмихна се и добави:

— Мисля, че знам къде е.

ГЛАВА 18

Следващите два дни Падишар Крийл не каза нищо за Меча на Шанара. Когато Пар или някой от останалите го питаше, той отговаряше, че времето ще покаже, че търпението е добра черта и някои други сентенции, които само ги дразнеха. Това много го развеселяваше, въпреки че Пар и другарите му се опитваха да скриват чувствата си. Освен това, въпреки всичко, което вождът на бунтовниците правеше, за да се почувстват негови гости, те бяха като затворници. Можеха да се разхождат по Издатината, но им бе забранено да я напускат. Не че те биха я напуснали. Лифтовете, които се движеха между терасата и подножието, бяха винаги добре охранявани и никой не бе допускан около тях без причина. От предната страна на масива друг път надолу нямаше. Грапавините бяха внимателно изчукани, а дупките — запълнени. Стената отзад също бе изчукана и загладена някъде докъм защитните гнезда.

Оставаха пещерите. Пар и приятелите му първия ден влязоха в централната, любопитни да открият какво има вътре. Видяха, че огромното помещение бе заобиколено от множество други, в които бяха складирани оръжия, припаси от всякакъв сорт и се използваха за спане, когато времето навън беше лошо, за тренировки и за срещи. Имаше тунели, които отиваха навътре в планината, но бяха охранявани. Когато Пар попита Хайърхоун накъде водят тунелите, майсторът в ковачницата Килтън се усмихна и отговори, че както и пътеките на хълмовете Парма, водят към забравата.

Двата дни минаха бързо. Петимата посетители обикаляха укреплението на бунтовниците. Ако седяха далеч от лифтовете и тунелите, им разрешаваха да ходят където си поискат. Падишар Крийл нито веднъж не попита Пар за спътниците му. Сякаш за него нямаше значение кои са и дали можеше да им се вярва. Все пак законът на бунтовниците се изпълняваше. Пар, Кол и Морган стояха заедно повечето време. Стеф понякога идваше с тях, но Тийл, както винаги стоеше настрана. Братята и планинецът стана познати на

бунтовниците, защото постоянно се разхождаха по терасата, укреплението пещерите, като изучаваха какво са направили хората в съюз с природата.

Вождът на бунтовниците беше нещо изключително. Облечен в искрящо червено, той се Виждаше отвсякъде. Не спираше да говори, даваше заповеди и коментираше всичко, за което се сети. Беше постоянно весел, но зад този приветлив изглед се криеше сърце от гранит. Когато нареждаше нещо, то ставаше. Никои не задаваше въпроси. Лицето му можеше да е озарено от усмивка, като слънце, а гласът му да смразява костите.

Управляваше с ред и дисциплина лагера на бунтовниците.

Това не беше банда от неудачници. Лагерът беше чист и подреден. Складовете бяха разделени и описани и всичко можеше веднага да се открие. Повече от триста души живееха на Издатината и нито един не се съмняваше в необходимостта от това, което върши.

На втория ден от пристигането им двама от бунтовниците бяха изправени пред Падишар Крийл с обвинение в кражба, вождът на бунтовниците изслуша доказателства срещу тях и след това им даде възможност да се защитят. Единият веднага призна вината си, а другият доста неубедително я отрече. Падишар Крийл нареди да набият първия и да го върнат на работа, а втория да хвърлят от скалата. Никой не се замисли по въпроса.

По-късно Падишар дойде при Пар и насаме го попита дали е притеснен от случилото се. Без да изчака отговор започна да обяснява, че в такъв лагер основното е дисциплината и справедливостта трябва да бъде подсигурана.

— Външността не винаги лъже — доста тайнствено каза той. — Групата ни е доста задружна и трябва да разчитаме един на друг. Ако не можеш да се довериш на човек в лагера, не можеш да му се довериш и в боя. А там е заложено нещо повече от неговия живот.

След това промени темата и се извини за разказа си през първата вечер Истината била, че родителите му съвсем не били земевладелци, а търговци и са загинали не в гората, а във федералния затвор, тъй като са отказали да плащат таксите си. Каза, че другото просто е по-интересно.

Когато малко след това Пар срещна Хайърхоун, го попита дали познава родителите на вожда му, Хайърхоун каза:

— Не, треската ги е отнесла още преди аз да дойда тук.

— В затвора, имаш предвид? — продължи объркан Пар.

— В затвора? Едва ли. Загинали са на юг. Били са търговци на скъпоценности. Падишар сам ми го каза.

Пар предаде и двата разказа на Кол след вечеря. Бяха застанали накрая на терасата, достатъчно далеч от шума на лагера и гледаха как звездите си проправят път на небето, а мракът покрива гората. Когато Пар свърши, Кол се засмя:

— Истината бяга от този приятел, щом започне да разказва за себе си. Прилича на Панамон повече, отколкото самият Панамон би предположил.

Пар направи гримаса.

— Напълно вярно.

— Облича се така, говори така — просто е реален. — Кол въздъхна. — Тогава защо се смее? Какво правим тук с този луд?

Пар не му обърна внимание.

— Какво предполагаш, че крие, Кол?

— Всичко.

— Не, не всичко. Не е такъв — Кол започна да протестира, но Пар вдигна ръце, за да го успокои. — Помисли малко. Цялата тази история за това кой е и какъв е бе внимателно изиграна. Не разказва просто така тези диви истории. Падишар има и нещо друго общо с Панамон, ако можем да вярваме на разказа му. Той си е създал образ в очите на другите, разказвайки неща, които не са винаги едни и същи, но при всички случаи са по-голямата част от истината — той се приближи. — Може да се обзаложим, че го е направил с цел.

По-нататъшното обсъждане на Падишар Крийл бе преустановено, защото бяха призовани на среща. С кратка команда Хайърхоун им нареди да го последват и ги поведе през терасата към пещерата, където чакаше вождът на бунтовниците. От тавана на черни вериги като паяци, висяха газови лампи, а оскъдната им светлина не стигаше до ъглите и нишите. Морган и Джуджетата бяха там и седяха около една маса заедно с няколко от бунтовниците, които Пар бе виждал в лагера. Гандос беше наистина жестока гледка — гигант с гъста черна брада, едното му око и ухо липсваха и навсякъде бе покрит с белези. Киба Блу беше млад човек с гладко лице, дълга руса коса и петно с формата на полумесец на едната си буза. Стасас и Друт бяха

по-възрастни, жилави, с тъмни бради и внимателни очи. Хайърхоун въведе братята и остана пред вратата.

За миг Пар усети, че има нещо.

Падишар весело ги поздрави:

— А, младият Пар и брат му — покани ги да седнат на пейките при другите, направи кратко въведение и каза: — Утре сутринта тръгваме за Меча.

— Къде е той? — поиска веднага да разбере Цар. Усмивката на вожда се разшири.

— Където и да е, няма да се отърве от нас.

Пар погледна Кол.

— Колкото по-малко говорим къде отиваме, толкова по-добре ще запазим тайната — намигна едрият мъж.

— Имаш ли причина, заради която да пазим тайна? — бързо попита Морган Лий.

Вождът вдигна рамене.

— Нищо по-особено от обикновеното, но винаги съм внимателен, когато правя планове да напускам Издатината... — Очите му бяха сурови. — Присмей ми се, планинецо.

Морган издържа на погледа му, но не каза нищо.

— Седем от нас ще тръгнат: Стасас, Друт, Блу, аз, братята и планинецът — другите започнаха да протестират, но той бързо ги прекъсна. — Чандос, ти ще оглавиш лагера в мое отсъствие. Искам тук да остане някой, на когото мога да разчитам. Хайърхоун, твоето място е във Варфлийт. Трябва да следиш какво става там. Освен това ще имаш проблеми, ако те видят там, където отиваме. Колкото до вас, приятели от изтока — заговори на Стеф и Тийл, — бих ви взел, но Джуджета извън Източната земя привличат вниманието, а не можем да си го позволим. Рисковано е дори и за братята, защото все още Търсачите са по петите им, но задачата е тяхна.

— Вече е и наша, Падишар — мрачно отбеляза Стеф. — Доста път изминахме, за да участваме. Не бихме искали да останем. Може би ще се маскираме?

— Ще открият маскировката би — особено там, където отиваме — отговори вождът на бунтовниците и поклати глава. — Ти си много полезен човек, Стеф, но не можем да рискуваме при това излизане.

— Значи става въпрос за някой град и за хора, така ли?

— Да.

Джуджето го изгледа сурово.

— Много ще съм разочарован, ако тук се играят игри за наша сметка.

— Аз също — отговори Падишар и погледът му се задържа върху Джуджето.

Стеф издържа. След това погледна Тийл и кимна:

— Много добре. Ще ви изчакаме.

Очите на вожда огледаха всички.

— Тръгваме в зори и ще отсъстваме около седмица. Ако се забавим повече, съществува вероятност никога да не се върнем. Има ли въпроси?

Никой не проговори. Падишар Крийл им се усмихна ослепително.

— Да пийнем тогава? Да ставаме, приятели, и да бъдем силни, защото ще предизвикаме лъва в леговището му.

Той излезе, а другите го последваха. Морган и братята се замислиха.

— Значи лъвът в леговището, а? — измърмори на себе си Морган. — Чудя се какво ли има предвид.

Пар изкара тежка нощ, защото сънищата му я накъсаха и на сутринта очите му едва се отвориха. Когато станаха заедно с Кол и Морган, откриха, че Падишар Крийл и приятелите му вече бяха преполовили закуската. Вождът бе сменил червените си дрехи със зелено кафяви, каквито носеха и хората му. Стеф и Тийл се присъединиха към тях като безмълвни сенки. Седмината подготвиха багажа си и отидоха до края на терасата. Стеф промърмори да се пазят и заедно с Тийл изчезнаха. Качиха се на първия лифт, след това на втория и третия. Въжетата скърцаха страховито в тишината. След като стигнаха долу, веднага навлязоха в гората — водеше ги Падишар Крийл, заедно с Блу. Братята и планинецът бяха в средата, а останалите двама — Стасас и Друт, вървяха отзад. След няколко секунди скалите на Издатината изчезнаха от погледа им.

Повечето от деня вървяха на юг, а в средата на следобед, когато стигнаха до Мърмидон, се обърнаха на запад. Следваха реката до залез слънце, като се държаха по северния ѝ бряг и направиха лагера си за през нощта точно под Прохода Кенън, в сянката на Драконовите зъби.

Стасас и Друт застанаха на пост. Киба Блу се уви в одеялата и веднага заспа, а младежкото му лице изглеждаше още по-детско в съня. Падишар Крийл седна заедно с братята и планинеца, като ровеше в огъня и отпиваше бира.

Пар цял ден се чудеше къде ли отиват и сега направо каза на вожда на бунтовниците:

— Отиваме в Тирзис, нали?

Падишар го погледна изненадано и кимна:

— Няма причина вече да не знаете.

— Но защо ще търсим Меча на Шанара в Тирзис? Изчезнал е оттам преди повече от сто години, когато федерацията завзела Калахорн. Мислиш ли, че се е върнал?

Падишар тайнствено се усмихна.

— Може би, защото никога не го е напускал.

Пар и останалите с удивление загледаха вожда.

— Вижте, това че Мечът на Шанара е изчезнал, не означава непременно, че е отишъл някъде. Понякога нещо може да е изчезнало и пак да е изложено на погледи. Може да изчезне просто защото не изглежда вече така, както преди. Виждаме го, но не го разпознаваме.

— Какво казваш?! — бавно попита Пар.

Усмивката на Падишар Крийл се разшири.

— Казвам, че Мечът на Шанара може да си е точно там където е бил и преди триста години.

— Да е бил през Всичките тези години по средата на Парма в Тирзис и никой да не го е открил? — Морган беше изумен. — Как е възможно!

Падишар бавно отпи от чашата си.

— Утре ще бъдем там. Защо да не изчакаме и да видим.

Пар Омсфорд бе уморен от пътуването през деня и от безсънието през изминалата нощ, но въпреки това дълго не можа да заспи. Другите вече хъркаха. Не можеше да спре да мисли за това, което бе казал Падишар Крийл. Преди повече от триста години, когато Ший Омсфорд го бе използвала, за да победи Господаря на Магьосниците, Мечът на Шанара бе поставен в блок от червен мрамор в центъра на Парма в южния град Тирзис. Там бе стоял до пристигането на федерацията в Калахорн. Всички знаеха, че след това е изчезнал. Ако не беше така, защо толкова много хора вярваха? Ако беше така, къде

беше изчезнал за повече от триста години и как можеше да го познаят сега.

Замисли се. Вярно беше, че повечето от това, което се е случило по времето на Аланон, се беше превърнало в легенди. Още преди времето, когато е изчезнал Мечът на Шанара, може би вече никои не е вярвал в него може би никой дори не е знаел какви са възможностите му Но поне са знаели, че е там! Това беше национален паметник, за бога! Как биха могли да кажат, че с изчезнал ако не е? Нямаше смисъл.

Въпреки това Падишар Крийл изглеждаше убеден.

Пар заспа, без да е разрешил проблема си.

Сутринта прекосиха Мърмидон при плитчините, на не повече на миля нагоре по течението и тръгнаха на юг към Тирзис. Денят бе топъл и безветрен, а прахът от полето изпълваше ноздрите и гърлата им. Държяха се колкото можеше повече в сенките, но на юг откритите места все повече заместваха гората. По обяд, когато се приближиха към града, дрехите им лепнеха по телата от пот.

Тирзис беше най-старият град в Калахорн и по едно време най-непревземаемата крепост в цялата Южна земя. Бе разположен на обширно плато и бе обграден от скали на юг и чудовищни бойни стени на север. Външната стена се издигаше на повече от сто стъпки над нивото на платото и бе построявано само веднъж в историята — когато градът очаквал атаката на Господаря на Магьосниците. Това е било по времето на Ший Омсфорд. Втората стена бе осигуровка за защитниците на града. Едно време, Граничният Легион защитавал града и Южната земя, но той бе разформиран след навлизането на Федерацията и само нейните войници патрулираха по пътищата и земите, които никога не бяха окупирани до идването им. Бараките на войниците бяха зад първата стена, а жителите на града живееха и работеха зад втората. Къщите им се простираха по цялото плато, чак до канарите на юг.

Пар, Кол и Морган никога не бяха идвали в Тирзис. Това, което знаеха за града, бе от приказките на техните деди. Сега откриха колко е трудно само ми да се обясни видяното. Градът се издигаше към небето като огромен гигант от камък и хоросан, който надминаваше всичките им очаквания. Дори на дневна светлина изглеждаше някак тъмен, сякаш скалите поглъщаха слънчевите лъчи. Градът леко трептеше в горещината и изглеждаше приказно. Голям път водеше към платото и

се провираще като змия през вратите. Движението бе оживено — каруци и животни пътуваха и в двете посоки в колони сред топлината и прахоляка.

Седмината вървяха близо един до друг. Когато стигнаха в началото на пътя, Падишар Крийл се обърна и каза на другите:

— Сега внимавайте, приятели. Нищо не бива да привлича вниманието върху нас. Запомнете, че също толкова трудно е да се излезе от града, колкото и да се влезе.

Включиха се в движението нагоре към платото. Колела скърцаха, животни мучаха, а хора подсвиркваха и викаха около тях. Федералните войници стояха на постове си, но нямаха желание да се бъркат в потока. Същото беше и при вратите масивни порти, които се издигаха толкова високо, че Пар не вярваше някоя армия да успее да се изкачи дотам — бойниците не обръщаха внимание кой влиза и кой излиза. Това бе окупиран град, помисли си Пар, който здраво работи за да изглежда свободен.

Минаха през портите, а сянката на къщичката отгоре падаше върху им като покрив. Втората стена се издигаше пред тях — по-ниска, но не по-малко величествена. Продължиха към нея, оставайки в потока на движение.

След като преминаха и втората порта, Падишар ги дръпна от главната улица, която минаваше през центъра на града и стигаше до скалите, където по-рано е бил палатът на управниците и ги поведе през лабиринт от странични улички.

Тук също имаше магазини и сергии, но по-малко войници и повече просяци. Сградите ставаха все по-порутени.

Накрая стигнаха до по-светъл квартал, с магазини и малки паркове. Къщи с дворове отделяха магазините, а по конете, впрегнати в каляските, имаше копринени панделки. Амбулантни търговци продаваха знаменца и сладки на смеещи се деца и техните майки. На всеки ъгъл имаше улични представления — актьори, клоуни, фокусници, музиканти и дресьори на животни. Широки и цветни платнища хвърляха сянка на магазините и павилионите в парка, където семейства обядваха всред природа, а въздухът бе изпълнен с викове, смях и веселие.

Падишар Крийл забави ход и се огледа. Минаха покрай няколко дървета и павилиони, където хората се забавляваха и накрая спря пред

една каруца, от която продаваха ябълки. Каза на всеки да си избере. Взе и той една и се облегна на близкия стълб. На Пар му трябваше малко време, за да осъзнае, че чака нещо. Човекът от Вейл изяде ябълката си, като внимателно се оглеждаше. Всякакви плодове се продаваха наоколо. Отсреща имаше жонгльор, едно момиче, две танцуващи маймунки заедно с тренъора си, група деца и възрастни, които наблюдаваха всичко това. Откри, че погледът му се връща към момичето. Имаше огненочервена коса, която изглеждаше още по-червена на фона на черните и дрехи. Тя вадеше монети от ушите на учудени деца и след това отново ги караше да изчезват. Веднъж изтегли огън и го отпрати. Никога не беше виждал това преди. Момичето беше много ловко.

Така се беше загледал в нея, че почти пропусна да види как Падишар Крийл подава нещо на едно мургаво момче, което се бе приближило до него. Момчето взе каквото му дадоха и, без да каже нищо, изчезна. Пар погледна накъде отива, но то сякаш бе потънало вдън земя.

Постояха там още малко, докато вождът на бандитите каза:

— Време е да тръгваме — и ги поведе.

Пар погледна за последен път червенокосото момиче и видя, че тя е направила сапунен балон, а едно момченце скача, за да го хване.

Човекът от Вейл се усмихна на детето.

По обратния път Морган Лий зърна Хайърхоун между сергиите. Майсторът от ковачницата Килтън бе сред тълпата, която аплодираше един жонгльор. Едрото му тяло бе скрито от огромен плащ. Само за миг се мярнаха увисналите му мустаци и плешивото теме, след което отново изчезнаха. Морган премигна и реши, че е сбъркал. Какво би правил Хайърхоун в Тирзис?

Докато стигнат до следващата пряка, той вече бе прогонил тези мисли от главата си.

Следващите няколко часа прекараха в мазето на един склад, свързан с магазина на майстор на оръжие. Той явно беше в услуга на бунтовниците, тъй като Падишар веднага откри в цепнатината до вратата ключа, който я отвори. Без колебание ги въведе вътре. Откриха, че ги чака храна и бира, одеяла за спане и вода за миене. В мазето беше хладно и сухо. Починаха си, хапнаха, пийнаха и побъбриха в очакване на това, което щеше да се случи. Като че ли само

Падишар знаеше всичко и както обикновено, нямаше да им каже нищо. Вместо това — заспа.

След няколко часа стана, протегна се, изми лицето си и отиде при Пар.

— Излизаме — каза той. Обърна се към другите — Всички останете тук, докато се върнем. Няма да се бавим и няма да вършим нищо опасно.

Кол и Морган започнаха да протестират, но без резултат. Пар последва Падишар нагоре по стълбите и вратата се затвори зад тях. Бунтовникът се забави малко до външната врата, след това повика Пар и двамата излязоха на улицата.

Тя все още бе изпълнена с търговци, артисти, купувачи и просяци. Падишар забързан поведе спътника си на юг към скалите. Не минаха по никоя от улиците, които ги бяха довели дотук. Лицата, които минаваха край тях, бяха сложили маските на безразличието, но очите им бяха внимателни. Падишар не им обръщаше внимание, а Пар крачеше близо до него.

Излязоха на главната улица. Отсреща Мостът на Сендик водеше към парка — старателно поддържана тревна площ с широколистни дървета, разпръснати къщи, ниските сгради. Отвъд имаше дива гора, а зад нея бяха стените на това, което някога е било палат на управниците на Тирзис.

Пар разгледа парка. Моста и палата при приближаването им. Нещо около разположението им не беше както трябва. Не трябваше ли Мостът на Сендик да свършва пред вратите на палата?

Падишар веднага се обърна.

— Е, приятелю, трудно е да повярваш, че Мечът на Шанара може да е скрит на толкова открито място, а?

Пар кимна и се намръщи:

— Къде е?

— Търпение. Сега ще получиш отговор — сложи ръка на рамото му и го дръпна. — Каквото и да се случи, не бива да се държиш, като че ли си изненадан.

Пар кимна. Вождът забави ход, отиде до една каруца с цветя и спря до нея, очевидно желаейки да избере букет вече го бе направил, когато Пар усети една ръка да го хваща за китката. Обърна се и видя червенокосото момиче от улицата.

— Здравей, Елф — прошепна тя, а хладният ѝ пръст премина по ухото му, докато го целуваше.

След това се появиха две малки деца, момиче и момче. Първото посегна да хване грубата ръка на Падишар, а второто се хвана за десницата на Пар. Падишар се усмихна, вдигни момиченцето и даде половината цветя на него и половината на момченцето. Подсвирвайки си, петимата тръгнаха из парка. Едва тогава, когато се поокопиха, Пар забеляза, че червенокосото момиче носи покрита с някакъв светъл плат кошница. Когато вече бяха близо до оградата, разделяща парка от долината, Падишар избра кленово дърво, всички седнаха под него, а момичето постла плата, с който бе покрита кошницата. Започнаха да изваждат студено пиле, яйца, корав хляб, сладко, кейк.

Докато работеха, Падишар погледна към Пар:

— Пар Омсфорд, запознай се с Дамсън Рий, която ще бъде твоя годеница по време на излета.

Зелените очи на Дамсън Рий се засмяха:

— Любовта отлита, Пар Омсфорд. Нека се възползваме от нея — и му подаде едно яйце.

— Ти си мой син — продължи Падишар. — Тези две деца са твои брат и сестра, въпреки че в момента имената им изчезнаха от главата ми. Дамсън, припомни ми ги. Ние просто сме едно семейство, излязло за закуска сред природата — ако някой попита.

Никой не го направи. Мъжете изядоха закуската, заслушани в детските гласове и се държаха сякаш всичко това беше напълно нормално. Дамсън Рий се грижеше за тях, смееше се със своята заразителна усмивка. Тя беше хубава, но едва когато се усмихна, Пар откри, че е красива. Когато свършиха да се хранят, тя направи на всяко дете фокуса с монетите и ги изпрати да си играят.

— Нека се разходим — предложи Падишар и се надигна.

Тримата тръгнаха да се разхождат под сенките в посока към оградата на пръв поглед доста безгрижно. Дамсън с любов прегърна Пар през кръста. Той откри, че няма нищо против.

— Нещата в Тирзис са се променили от едно време — каза вождът, докато се разхождаха. — Когато свърши линията на Букхана, монархията загина. Тирзис, Варфлийт и Керн управляваха Калахорн чрез Съвета на Градовете. Когато Федерацията обяви Калахорн за протекторат, Съветът бе разпуснат. Палатът е служил като сграда на

Съвета. Сега го използва Федерацията, само дето никой не знае за какво.

Стигнаха до стената и спряха. Тя бе изградена от каменни блокове, високи по три стъпки. Отгоре им бяха набодени остриета.

— Погледни — покани го бунтовникът...

Пар погледна. Долината отдолу бе обрасла с толкова гъсти дървета и храсти, че всеки би се почудил как живеят така натясно. Мъглата покриваше дърветата почти до върховете. Долината се простираше на миля в двете посоки и още половин към палата, чийто прозорци и врати бяха затворени. Тясна козя пътечка вървеше към вратите.

Той погледна отново към Падишар. Вождът гледаше към града.

— Тази стена дели миналото от настоящето — тихо каза той. — Мястото, на което стоим, се нарича Народен парк, но истинският парк, този от времето на дедите ни — направи пауза и погледна към долината, — е там долу. — Изчака докато го разберат. — Виж, под портата на Федерацията върви козя пътечка. — Пар проследи погледа му и видя разхвърляни каменни блокове, които едвам се подаваха от гората. — Онова е — продължи бунтовникът, — което е останало от истинския Мост на Сендик. Бил е повреден, както са ми казвали, при нападението на Господаря на Магьосниците над града по времето на Панамон Крийл. Няколко години по-късно се срутил целият. Този другият мост — небрежно посочи той — е само за външен вид.

Погледна към Пар:

— Е, схващаш ли?

Пар схвана. Сега мозъкът му трескаво работеше и подреждаше нещата по местата им.

— Ами Мечът на Шанара? — с периферното си зрение улови удивения поглед на Дамсън Рий.

— Някъде там долу е, освен ако не греша — меко отвърна Падишар. — Точно където винаги е бил. Имаш ли нещо да кажеш, Дамсън?

Червенокосото момиче хвана ръката на Пар и го дръпна от стената.

— Затова ли сте дошли, Падишар — гласът и бе гневен.

— Въздържай се от прибързани изводи, прекрасна Дамсън.

Момичето стисна Пар още по-силно.

— Това е опасна работа Падишар. И преди съм пращала хора в Дупката, както добре знаеш, и нито един не се върна.

Падишар се усмихна снизходително:

— Дупката — така тирзианците наричат долината днес. Подхожда ѝ, предполагам.

— Прекалено много рискувате! — настоя момичето.

— Дамсън е очите, ушите и силната ми дясна ръка в Тирзис — продължи меко другият. Усмихна ѝ се. — Кажу ми какво знаеш за Меча, Дамсън.

Тя го погледна заплашително и завъртя глава:

— Мостът на Сендик се е срутил по същото време, когато Федерацията е присъединила Калахорн и е завзела Тирзис. Гората, която покрива стария Народен парк, поникнала буквално за една нощ. Новият парк и мост се издигнали почти толкова бързо. Преди няколко години попитах най-старите хора тук какво си спомнят и научих, че всъщност Мечът не е изчезвал от мястото си, а мястото е изчезнало в гората. Хората бързо забравят, особено когато им се казва нещо друго. Почти всички вярват, че е имало само един Парк и един Мост на Сендик — тези, които виждат. Мечът на Шанара, ако въобще е съществувал, просто е изчезнал.

Пар я гледаше с недоверие:

— Гората, мостът и паркът са се променили за една нощ?

— Точно така — кимна тя.

— Магия, приятелю — прошепна Падишар Крийл в отговор на незавършения му въпрос.

— Федерацията не използва магия — продължи объркано спора Пар. — Те я обявиха извън закона.

— Обявиха извън закона използването ѝ от други! — поправи го големият мъж. — Може би, за да я използват по-добре те? Или да разрешат някой друг или нещо друго да я използва? — той наблегна на последната дума.

Пар го погледна остро:

— Имаш предвид Призраците?

Нито Падишар, нито Дамсън казаха нещо. Мозъкът на Пар заработи: Федерацията и Призраците са работили заедно по неизвестни за тях причини? Възможно ли беше?

— Дълго се чудех за съдбата на Меча на Шанара — измърмори Падишар, когато вече бяха близо до децата. — Той е част от историята и на моето семейство. Винаги ми се е струвало странно, че може просто така да изчезне. Бил е положен в мрамор и заключен в гробница в продължение на двеста години. Как би могъл просто да изчезне? Какво се и случило с гробницата? И тя ли се е изпарила? — Той погледна Пар. — Дамсън дълго търси отговора. Само няколко души си спомнят истината за изчезването му. Вече всички са мъртви, но оставиха историята на мен.

Усмивката му беше като на вълк.

— Сега имам повод да проверя дали е истинска. Долу в долината ли е Мечът на Шанара? Ти и аз ще открием отговора. Възвръщането на магията на Шанара, млади Омсфорд. Може би това е ключът към свободата на Четирите земи. Трябва да разберем.

Дамсън Рий поклати червената си глава:

— Прекалено голямо желание имаш, Падишар, да се разделиш с живота си. Това никога няма да го разбере.

Тя се отдалечи от тях и събра децата.

— Внимавай за това, Пар Омсфорд — измърмори вождът.

— Май че не вярва много в шансовете ни — забеляза Пар.

— О, притеснява се без причина! Имаме силата на седем души, за да се изправим пред каквото и да е това, което охранява Дупката. Ако пък е магия, имаме твоята молитвена песен и мечът на планинеца. Толкова. Погледна към небето. — Скоро ще се стъмни, момче — той сложи ръка на рамото му и го поведе след Дамсън и децата. А когато се стъмни хубаво, ще проверим какво се е случило с Меча на Шанара.

ГЛАВА 19

Когато измисленото семейство на Падишар Крийл достигаше края на парка и се подготви да излезе на главната улица на Тирзис, Дамсън Рий се обърна към вождъта и каза:

— Войниците, които патрулират, се сменят точно в полунощ пред Портата на Федерацията. Мога да организирам малко произшествие, което да ги обърка и да ви даде достатъчно време да се шмугнете в Дупката, ако сте решили. Гледайте после да излезете от западната страна.

След това тя се протегна, извади сребърна монета иззад ухото на Пар и му я подаде. Това беше израз на доброто ѝ отношение:

— Късмет, Пар Омсфорд — каза тя. — Ще ти потрябва, щом си решил да го следваш.

Тя погледна сурово Падишар, хвана децата за ръце и се шмугна в тълпата, без да се обърне назад, а червената ѝ коса проблясваше. Вождът на бунтовниците и човекът от Вейл я наблюдаваха.

— Коя е тя, Падишар? — попита Пар, когато вече се бе изгубила от погледите им.

Падишар вдигна рамене.

— Която избере да бъде. За произхода ѝ има толкова приказки, колкото и за моя. Хайде. Време е и ние да тръгваме.

Върна Пар в града, като избираха по-малките улици. Тълпата все още бе гъста и всички се бутаха. Здрачът гонеше слънчевата светлина на запад, сенките се удължаваха, но дневната горещина сякаш оставаше затворена в градските стени и увисваше в спокойния летен въздух. Все едно че бяха в пещ. Пар погледна към небето. Четвъртинката от луната вече се виждаше на север, а звездите проблясваха на изток. Опита се да мисли за това, което бе научил за изчезването на Меча на Шанара, но откри, че вместо това в ума му е Дамсън Рий.

Падишар го върна безпрепятствено в мазето, където Кол и Морган ги очакваха с нетърпение. Когато прекъсна пороя от въпроси,

бунтовникът се усмихна весело и каза, че всичко е уредено. В полунощ братята, планинецът, Киба Блу и той щяха да направят кратко посещение в долината до оградата на бившия дворец на управителя на града. Щяха да се спуснат с въжена стълба. Стасас и Друт трябваше да останат горе, за да издърпат стълбата, когато всички слязат и да се крият, докато бъдат повикани. Войниците трябваше да бъдат отстранени, стълбата спусната и всички — живи и здрави — да се върнат обратно тук.

Падишар изложи всичко накратко. Не обясни защо ще го правят и никой от хората му не попита. Кол и Морган едва се сдържаха, та Пар бе предупреден да ги отведе настрана и да им обясни подробно всичко, което се бе случило.

Когато Пар приключи, Морган колебливо поклати глава.

— Трудно е да се повярва, че цял град ще забрави, че е имало повече от един Народен парк и Мост на Сендик — тихо заяви той.

— Не е трудно, като си помислиш, че става въпрос за стотина години — не се съгласи Кол. — Помисли, Морган. Колко повече неща от един парк и един мост са били забравени през това време? Федерацията от триста години налага нова история на Четирите земи.

— Кол е прав — каза Пар. — Загубихме истинския си историк със заминаването на Аланон от този свят. Анализите на Друидите са били единствените писмени документи, които сме имали, но не знам какво се е случило с тях. Всичко, дето ни е останало, са разказвачите, които в повечето случаи изопачават приказките.

— Всичко, свързано със стария свят, е било обявено за лъжа — каза Кол, а тъмните му очи гледаха сурово. — Ние знаем, че е било истина, но сме сами в тази си вяра. Федерацията е променила всичко, така че да служи на собствените ѝ цели. След сто години не е чудно, че никой в Тирзис не си спомня за различните паркове и мостове, които са съществували. Всъщност кой вече го е грижа?

Морган се намръщи.

— Може би, но нещо все пак не ми харесва — още повече помръкна. — Притеснява ме фактът, че през цялото време Мечът на Шанара и гробницата са били там и никой не ги е видял. Притеснява ме и това, че никой, слязъл долу, не се е върнал обратно.

— И мен ме притеснява — съгласи се Кол.

Пар погледна към бунтовниците, които не им обръщаха внимание.

— Никой от нас не е мислил, че ще бъде лесно да открием Меча — прошепна той. — Сигурно не сте очаквали просто да отидем и да го вземем? Разбира се, че никой не го е виждал! Иначе не би липсвал, нали? И може да се обзаложите, че Федерацията се е погрижила всеки, който слезе долу, да не се завърне! Това е причината за охраната на портата! Освен това фактът, че Федерацията си е създавала толкова проблеми, за да построи нов мост и парк, ме кара да мисля, че Мечът е долу.

Кол погледна твърдо брат си:

— Говори също, че би трябвало там и да остане. Разговорът завърши и тримата се разделиха. Вечерта бързо премина и най-сетне дневната горещина понамаля. Малката групичка хапна малко сред тягостната тишина. Говореше само Падишар. Както винаги. Той се шегуваше и разказваше истории, сякаш не забелязваше, че останалите мълчат. Пар беше прекалено развълнуван, за да яде или да говори и прекара времето, чудейки се дали Падишар е наистина толкова непоклатим, колкото изглеждаше. Като че ли нищо не можеше да промени настроението му. Крийл беше или много смел, или просто глупав и Пар се притесняваше, че не е сигурен кое от двете е истина.

Падишар се приближи до Пар и клекна.

— Очакваш ли с нетърпение, момче? — меко попита той. Никой не бе достатъчно близо, за да чуе. Пар кимна.

— Е, няма да чакаш дълго — бунтовникът се плесна по коляното. Суровите очи погледнаха Пар. — Само помни за какво сме тръгнали! Бързо поглеждане и изчезване. Ако Мечът е там и можем да го вземем — добре, ако не — никакви разочарования! — усмивката му беше вълча. — Вниманието преди всичко! — Отдръпна се и остави Пар да гледа след него.

Минутите минаваха толкова бързо, колкото дълги са сенките по пладнe. Пар и Кол седяха един до друг, без да си говорят. Пар почти чуваше мислите на брат си в тишината. Газовите лампи премигваха. Гигантска муха бръмчеше до тавана, докато Киба Блу не я уби.

Накрая Падишар се изправи и каза, че е време. Бързо станаха на крака, а очите им блеснаха. Оръжието бе привързано и плащовете спуснати. Изкачиха се по стълбите нагоре и излязоха в нощта.

Улиците на града бяха пуссти и спокойни. Гласове идваха от кръчмите. Понякога се чуваше смях и по-рядко викове. По задните улици, по които ги бодеше Падишар, лампите бяха или изпочупени, или просто не бяха запалени, така че се ориентираха на лунната светлина. На няколко пъти се прикриваха в сенките, за да избегнат весели хора, прибиращи се от кръчми те. Не срещнаха федерални войници, Федерацията бе оставила задните улици и бедняците да се оправят сами.

Когато стигнаха Народния парк и Моста на Сендик, Падишар ги изпрати по двама и по трима в различни посоки отстрани на Главната алея, за да се съберат по-късно. Така избягваха евентуална среща с войниците, които бяха някъде там. Мина само един патрул, но той не видя групата. Пред портата имаше пост, но всичко бе осветено и войниците не виждаха тъмните фигури, които бяха извън обсега на лампата. Падишар преведе групичката на запад през безлюдния парк докъдето долината стигаше скалите. Там ги остави да чакат.

Пар клекна в мрака, заслушан в ударите на сърцето си. Тишината около него бе изпълнена с жуженето на насекомите. Седемте мъже се бяха скупчили и никой не би могъл да ги види. Но и всеки, застанал по-ниско, беше невидим за тях. Пар не беше сигурен дали са заели правилна позиция. Погледна към вожда на бунтовниците, но Падишар Крийл бе зает с въжената стълба, която щеше да ги спусне в долината.

Пар се поколеба.

Дупката!

Ще се спуснат в Дупката! Насили се да каже думата.

Пое дълбоко дъх и опита да се успокои. Чудеше се дали Дамсън Рий е някъде наблизо.

Патрул от четири федерални войници изникна почти пред тях. Въпреки че чуваха шума от стъпките им, тръпки ги побиха при появата им. Пар и останалите се притаиха в прикритието си. Войниците тихо си говореха, след това спряха, обърнаха се и тръгнаха по обратния път.

Пар тихо въздъхна. Рискува и бързо погледна през ръба на стената към долината в мрака. Беше като безшумен спокоен кладенец, пълен с мастило.

Падишар и останалите бунтовници оправяха въжената стълба. Пар се изправи с желанието да разпусне мускулите си, които вече се бяха сковали. Беше нетърпелив да привършат с цялата работа.

Трябваше да се чувства по-уверен, но не беше. Дори кой знае защо ставаше все по-неспокоен. Нещо го човъркаше, предупреждаваше го, някакво шесто чувство, което не можеше да разпознае.

Помисли, че е чул нещо — не в долината, отзад в парка. Обърна се, а острият му поглед на Елф търсеше.

След това изведнъж откъм портата се чуха крясъци и викове за тревога.

— Сега! — Падишар Крийл се надигна и напусна укритието до стената.

Стълбата вече беше на място, завързана за железните остриета. Бързо я спуснаха надолу в мрака. Киба Блу тръгна първи. Белегът на бузата му изглеждаше като дупка на лунната светлина. Той първо изпробва стълбата и след това изчезна от погледите им.

— Помнете! Слушайте сигнала ми! — каза Падишар на Стасас и Друг.

Гласът му грубо шептеше всред виковете в далечината.

Тъкмо Пар щеше да се спусне по стълбата след Киба Блу когато група федерални войници, въоръжени с арбалети и копия, се появиха от тъмнината точно зад тях — тихи фигури, които сякаш идваха от нищото. Всички замръзнаха. Пар усети, че стомахът му се сви. Откри, че си мисли: трябваше да знам, трябваше да ги усетя... Като че ли наистина беше ги почувствал.

— Оставете оръжията на земята — нареди един глас.

За момент Пар се уплаши, че Падишар Крийл ще предпочете да се бие, вместо да се предаде. Очите на вожда се движеха наляво-надясно, а едрата му фигура се бе привела. Но другите бяха повече. Лицето му се отпусна, леко се усмихна и хвърли безмълвно меч и дългия нож пред себе си. Останалите от групата направиха същото и федералните войници се приближиха. Оръжието беше събрано, а ръцете им вързани зад гърбовете.

— Долу в Дупката има още един — съобщи един от войниците на водача си, дребен мъж с късо подстригана коса и командирски отличителни знаци на туниката си.

Командирът се огледа:

— Отрежете въжетата и го оставете да падне. Въжената стълба бе отрязана веднага. Тя тихо падна в тъмнината. Пар изчака да чуе вик,

но нямаше. Вероятно Киба Блу вече бе слязъл. Погледна към Кол, но той само безпомощно поклати глава.

Федералният командир пристъпи напред към Падишар.

— Трябва да знаеш, Падишар Крийл — каза той тихо с премерен тон, — че те предаде един от твоите хора.

Изчака малко да чуе отговор, но такъв нямаше. Лицето на Падишар беше безизразно. Само очите му показваха омразата, която някак си успяваше да сдържи.

Изведнъж тишината бе разцепена от страхотен вик идващ от дъното на Дупката. Той се издигна в нощта като подгонена птичка, отрази се от околните канари и изчезна.

Викът бе на Киба Блу, помисли си Пар ужасен.

Федералният командир погледна надолу и каза на затворниците да тръгват.

Водеха ги през парка към портата в колона, разделени от охраняващите ги бойници. Пар се движеше заедно с другите, а викът на Киба Блу още звучеше в ушите му. Какво се е случило с бунтовника сам там долу в Дупката? Той преглътна, за да премахне неприятното усещане в стомаха и се насили да мисли за нещо друго. Предадени, бе казал федералният командир, но от кого? Никой от тези, които бяха там очевидно. Един от хората на Падишар...

Препъна се в някакъв корен, след това продължи. В ума му се блъскаха куп мисли. Откарваха ги във федералния затвор, реши той. Попадали веднъж там, голямото приключение щеше да приключи. Нямаше повече да търси Меча на Шанара, нямаше да има нужда да обмисля задачата, дадена му от Аланон. Никой никога не бе излязъл от федерален затвор.

Трябваше да избяга.

Мисълта дойде инстинктивно и прочисти ума му както нищо друго. Трябваше да избяга. Ако не го направеше, всички щяха да бъдат заключени и забравени. Само Дамсън Рий знаеше къде ще бъдат и изведнъж се досети, че тя бе в най-добра позиция да ги предаде.

Предположението бе неприятно, но много вероятно.

Дишането му се забави. Сега беше най-добрата възможност да се изплъзне. Веднъж влязъл в затвора, би било много по-трудно. Може би Падишар щеше да измисли някакъв план, но Пар не искаше да

рисува. Съвсем неблагоприятно си помисли, че точно Падишар ги вкара в тая бъркотия.

Видя светлините на портата да проблясват между дърветата на парка. Имаше само още няколко минути. Помисли, че ще успее, но трябваше да продължи сам. Трябваше да остави Кол и Морган. Нямаше избор.

Отпред прозвучаха гласове. Други войници очакваха появяването им. Колоната започна да се разтегля. Някои от бойниците тръгнаха напред. Пар пое дълбоко дъх. Изчака да преминат покрай храстите и тогава използва молитвената песен. Пееше тихо, гласът му се вливаше в нощните звуци, като шепот на бриз, като нежна птича песен. Той изпълни умовете на охраната около него с видения и ги накара да погледнат в друга посока, да забравят, че е там...

След това просто пристъпи в сенките отстрани и се изгуби. Веригата от затворници продължи без него. Никой не забеляза липсата му. Ако Кол, Морган или който и да е от другите го бе видял, значи просто си мълчеше. Федералните войници и арестуваните продължиха напред. Пар остана сам.

Почти веднага успя да се освободи от въжетата, които стягаха ръцете му. На около стотина стъпки по-нататък откри назъбена част от стената, зад която се прикри. Все още не беше вдигната тревога, очевидно все още не бяха забелязали липсата му. Може би не си бяха направили труда да преброят затворниците, помисли си той. Все пак беше тъмно, а арестуването се извърши за няколко секунди.

Във всеки случай, беше свободен. И какво щеше да прави сега? Тръгна обратно към главната алея, като се придържаше към сенките и често се ослушваше. Силно се потеше, туниката бе залепнала за гърба му, а лицето му бе покрито с прахоляк. Беше развълнуван от бягството си и объркан от факта, че не знаеше как да се възползва от това. Нямаше кой да му помогне в Тирзис, а също и извън него. Не знаеше с кого да се свърже в града — не можеше да вярва на никого. Не знаеше как да стигне отново до Хълмовете Парма — Стеф щеше да помогне, ако знаеше, че приятелите му са в беда, но как би могло да разбере Джуджето преди да е станало твърде късно.

Светлините се провираха между дърветата. Пар се придвижи към края на парка, до западната му граница и седна отчаян до един клен. Трябваше да направи нещо, не можеше просто да се лута наоколо.

Изтри лицето си с ръкав и отпусна главата си на грубия ствол. Изведнъж почувства, че му се гади и трябваше да положи доста усилия, за да не повърне.

Трябваше да се върне при Кол и Морган. Трябваше да намери начин да ги освободи.

Да използва молитвената песен, помисли той.

Но как?

Федерален патрул се движеше по пътеката, а стъпките им кънтяха в тишината. Пар се отдръпна в сянката и изчака докато се изгубиха от погледа му. След това се измъкна от укритието си и по края на парка стигна до фонтан, който бе забелязал по-рано. Наведе се и бързо потопа ръцете и лицето си във водата. Изведнъж се чувства много уморен.

Ръката, която го хвана, бе силна и нежна. Обърна се рязко и се озова лице срещу лице с Дамсън Рий.

— Какво се случи? — запита тя с тих глас.

Пар бързо посегна към дългия си нож, но забрави, че оръжието му бе взето от Федерацията. Опита се да удари момичето и да се освободи, но тя бързо отстъпи и го ритна В стомаха толкова силно, че той се преви надве.

— Какво правиш, идиот такъв? — ядосано прошепна тя. Без да дочака отговор тя го дръпна в сенките и го хвърли на земята.

— Ако се опиташ пак, ще ти счупя и двете ръце? — изсъска тя.

Пар се надигна и седна, но все още търсеше начин да избяга. Тя отново го бутна на земята.

— Защо не опитаме пак, възлюбен мой Елф? Къде са другите? Какво се случи с тях?

Пар преглътна яростта си.

— Федерацията ги залови. Те ни чакаха, Дамсън! Като че ли не знаеш!

Гневът в очите ѝ се смени с изненада.

— Какво имаш предвид с това „като че ли не знаеш“?

— Те ни чакаха. Не успяхме да преминем стената. Бяхме предадени! Федералният командир ни каза, че предател е някой от нас — бунтовник, Дамсън! — Пар трепереше.

Погледът на Дамсън Рий остана решителен.

— И ти реши, че това съм аз, нали, Пар Омсфорд?

Пар се надигна на лакти.

— Кой друг, ако не ти? Ти беше единствената, която знаеше какво предприемаме, единствената, която не заловиха! Никой друг не знаеше! Ако не си била ти, кой друг би могъл да го направи?

Настъпи продължителна тишина, докато се гледаха в мрака. Някой се приближаваше. Звукът от гласове ставаше все по-отчетлив.

Дамсън Рий изведнъж се приближи до него.

— Не знам, но не съм била аз! Сега лежи тихо, докато преминат.

Тя го бутна в храсталаците, след това легна до него. Пар усещаше топлината на тялото ѝ. Подушваше сладката ѝ миризма. Затвори очи и зачака. Двойка федерални войници излизаха от парка, спряха за момент и отново изчезнаха. Устните на Дамсън Рий се допряха до ухото му:

— Знаят ли вече, че липсваш?

Пар се поколеба.

— Не знам — прошепна той.

Тя хвана брадичката му с тънката си ръка и обърна лицето му към нейното:

— Не съм ви предала. Изглежда сякаш съм била аз, но не съм. Ако исках да те предам на Федерацията, Пар, просто бих те оставила на патрула и щях да привърша с този въпрос.

Зелените и очи меко проблясваха от лунната светлина. Пар ги погледна и реши, че в тях няма измама. Все пак се поколеба.

— Ще трябва сега и тук да решиш дали ми вярваш — тихо каза тя.

Той поклати глава объркано.

— Не е толкова лесно!

— Трябва да е. Погледни ме, Пар. Никога никого не съм предавала — нито теб, нито Падишар, нито останалите. Никой, никога! Мразя Федерацията толкова, колкото и всеки друг — тя се спря объркана. — Казах ти, че това е опасно начинание. Предупредих те, че Дупката е черна яма, която поглъща хората. Падишар бе този, който настоя да отидете!

— Това не го прави отговорен за случилото се.

— Мен също! Какво ще кажеш за бъркотията, която ви обещах? Появиха ли се?

Пар кимна.

— Виждаш ли? Изпълних своят част от уговорката. Защо бих си правила труда, ако мислех да ви предам?

Пар не каза нищо.

Ноздрите на Дамсън се раздвижиха.

— Нищо не би те убедило, нали? — тя разтърси красивата си коса. — Ще ми кажеш ли поне какво се случи?

Пар си пое дълбоко въздух. Накратко разказа всичко около залавянето им, включително и страховитото изчезване на Киба Блу. Доста съкрати обясненията около собственото си бягство. Магията си бе негова работа. Тайната принадлежеше на него.

Но Дамсън не можеше да бъде така леко изиграна.

— Значи всъщност ти също би могъл да си предателят! — каза тя. — Как иначе си успял да избягаш, а другите не?

Пар почервения от обвинението ѝ и раздразнен от настойчивостта ѝ каза:

— Защо бих направил такова нещо на приятелите си?

— Това са и моите аргументи — отговори тя.

Изучаваха се безмълвно, като всеки преценяваше силата на другия. Дамсън беше права. Пар знаеше това. Имаше точно толкова основания да се смята, че той е предателят, колкото и за нея. Но това не променяше факта, че не е той, а за нея не бе сигурен.

— Решавай, Пар — тихо настоя тя. — Вярваш ли ми или не? Чертите ѝ бяха меки и нежни в оскъдната светлина, а кожата ѝ бе като на петна от сенките на малките храсти. Усети, че е привързан към нея по начин, който доскоро смяташе за невъзможен. Имаше нещо в това момиче, което го караше да отблъсне недоверието си и да изхвърли колебанията. Зелените ѝ очи го бяха пленили с настоящия си поглед. В тях виждаше само истина.

— Добре, вярвам ти — каза накрая той.

— Тогава ми кажи как избяга, а другите не успяха — настоя тя. — Не, недей да спориш. Трябва да имам доказателство за твоята невинност, ако искаш да сме от полза един за друг, а и за приятелите си.

Решението на Пар да задържи за себе си тайната за молитвената песен излетя. Тя отново беше права.

— Използвах магия — каза Пар.

— Магия? Каква? — Тя се приближи, като че ли да прецени истината на казаното. Той се колебаеше. — Нещо с ръцете? Или замъгляване? — настоя тя. — Или просто изчезна?

— Да — отговори той. Тя зачака. — Имам способности да ставам невидим, когато пожелаея.

Настъпи продължителна тишина. Прочете любопитство в очите ѝ.

— Притежаваш истинска магия, нали? — каза тя накрая. — Не лъжлива, с каквато си служа аз, когато монети се появяват и изчезват и огънят танцува във въздуха. Ти имаш от тази, която е забранена? Ето защо Падишар е толкова заинтригуван! Кой си ти, Пар Омсфорд? Кажи ми.

Все още бяха в парка, гласовете на патрула заглъхнаха и нощта отново стана дълбока и тиха. Сякаш в целия свят бяха останали само двамата. Пар прецени уместно ли ще е да отговори. Стъпваше по камъчета около подвижни пясъци.

— Сама можеш да видиш кой съм — започна да го усуква той. — Част от мен е Елф и тя носи магията на дедите ми. Мога да контролирам тяхната магия или поне малка част от нея.

Тя го изгледа продължително и се замисли. Най-накрая като че ли реши. Изпълзя от укритието на храстите и го издърпа след себе си. Стояха в сенките и прочистваха дрехите си, дишайки хладния нощен въздух. Паркът беше безлюден. Тя се приближи до него и остана близо.

— Родена съм в Тирзис. Дете съм на ковач на оръжие и неговата жена. Имах брат и сестра и двамата по-големи. Когато бях на осем, федерацията откри, че баща ми подсигурява Движението с оръжие. Някой — приятел, или познат, никога не разбрах — го предаде. Търсачи дойдоха в къщата ни посред нощ и я изгориха до основи. Семейството ми бе заключено вътре и изгоря с нея. Спасих се само защото бях на гости при леля си. След година и тя почина и бях принудена да живея на улицата. Там пораснах. Нямах приятели. Уличен фокусник ме взе като асистентка и ме научи на занаята си. Това бе животът ми. — Спря. — Трябва да знаеш, защо никога не бих предала никой на Федерацията.

Тя погали бузата му. След това ръката ѝ се спусна и хвана неговата.

— Пар, каквото и да правим, трябва да стане тази нощ или утре ще е твърде късно. Федерацията знае кого е заловила — Падишар Крийл. Ще повикат Римър Дол и Търсачите му да разпитат Падишар. Стане ли това, ще е безполезно да го спасяваме. — Тя изчака, за да се увери, че я е разбрал. — Трябва сега да им помогнем.

Пар се смрази при мисълта, че Кол и Морган ще попаднат в ръцете на Римър Дол а освен тях и Падишар. Какво би направил първият Търсач на водача на Движението?

— Сега — продължи тя с мек, но настоятелен глас, — когато не го очакват. Все още ще държат Падишар и останалите в килиите до портата. Няма да са ги преместили. С идването на сутринта ще бъдат уморени и сънени. Няма да имаме по-добра възможност.

Той я погледна с недоумение.

— Ти и аз?

— Ако се съ согласиш да дойдеш с мен.

— Но какво можем да направим двамата?

Тя го придърпа. Червената ѝ коса проблесна на лунната светлина!

— Разкажи ми за магията си. Какво можеш да направиш с нея, Пар Омсфорд?

Сега нямаше колебание.

— Да се направя на невидим — каза той — Да направя да изглеждам по-различен от това, което съм. Да накарам другите да виждат неща, които не са там. — Започваше да се вълнува. — Почти всичко, което поискам, само да не е за дълго. Това е само илюзия, разбираш ли?

Тя се отдалечи от него, влезе между дърветата и спря. Стоеше замислена там в сянката. Пар остана на мястото, си усещайки как хладният нощен въздух гали кожата му. Имаше страх, които не можеше да потисне — страх да се върне за приятелите си, страх, че ще пропадне опитът му. Но беше немислимо да не опитат.

Все пак, какво можеха да направят само двамата с това момиче?

Като че ли четейки мислите му, тя дойде при него, хвана го за ръката здраво, зелените ѝ очи проблеснаха напрегнато и каза:

— Мисля, че знам начина, Пар.

Той се усмихна, без да иска:

— Разкажи ми.

ГЛАВА 20

След като си тръгна от групичката при Рога на пъкъла, Уокър Бо замина направо към Каменното сърце. Язди през Раб, премина през Сторлок и неговите лечители, след това изкачи Улфсктаг и през Прохода на мъчението и нагоре по реката Чард достигна целта си. След три дни бе отново у дома. По пътя не говори с никого и спираше само колкото да спи и яде. Не беше подходяща компания за никой и го знаеше. Бе обзет от мисли за срещата с Аланон. Те го преследваха.

Двадесет и четири часа по-късно Анар беше обхванат от страхотна лятна буря. Уокър Бо се затвори в колибата си, докато вятърът блъскаше по дървените стени, а дъждът плющеше върху покрива. Гористата долина бе разтърсена от светкавици и дълги, ужасяващи гърмове. Всичко бе потопено във вода. Шумът от дъжда заглушаваше всичко останало, а Уокър седеше неподвижен и безмълвен по средата на стаята, увит в одеяла и душевен мрак, за който не бе мислил, че е възможен.

Усети, че е отчаян.

Страхуваше се от предопределеността на нещата. Уокър Бо, каквото и име да си избере, бе все пак Омсфорд по кръв, а знаеше, че всички Омсфорд, независимо от недоверието си, винаги са били принуждавани да изпълняват това, което искат от тях Друидите. Така бе станало с Ший и Флик, с Уил, с Брин и Джеър — всичките преди него. Сега идваше неговият ред. Както и редът на Рен и Пар. Пар естествено с желание се захвана за идеята. Той беше неизлечим романтик, защитник на онеправданите и подтиснатите. Беше глупак.

Или реалист — зависи от гледната точка. Защото ако историята бе показател, значи Пар просто бе приел без съпротива това, което и Уокър щеше да приеме — волята на Аланон, каузата на един мъртвец. Сянката бе дошла при тях от страховитата прегръдка на смъртта, обвини ги в нерешителност, предизвика ги с луди задачи. Да се върнат Друидите! Да се върне Паранор! „Направи тези неща, защото казвам,

че трябва да се направят, защото смятам, че е необходимо, защото аз — същество без плът и мозък — го искам!“

Настроението на Уокър още повече се развали, усещайки, че тежестта на всичко това го притиска. Душевният му мир отразяваше бурята навън. Да променят изцяло света — това искаше сянката от тях — от Пар, Рен и от него. Триста години еволюция в Четирите земи трябваше за миг да се изтрие. Какво друго искаше сянката, ако не това? Връщане на магията, на вълшебниците, на всичко това, което бе привършено от същата тази сянка преди триста години. Лудост! Щяха да си играят с живота като Твореца — а не им беше разрешено!

През сивата мъгла на гнева и страха си, си спомни чертите на сянката Аланон.

Последният от Друидите, пазителят на Историята на Четирите земи, защитникът на Расите, разпределителят на Магията и Тайните. Тъмните му форми се издигаха срещу светлината му. Всичко, което се беше случило, докато беше живял, носеше следи от него. Преди него е бил Бремен, а преди тях Друидите от Първия Съвет на Расите. Войни на Магията, борба за оцеляване, битки между Светлината и Тъмнината — или може би между сивотата — всичко бе по вина на Друидите.

А сега искаха от него да върху всичко това.

Можеше да се спори дали е обходимо. Винаги беше спорно. Можеше да се каже, че Друидите се защитаваха, но не променяха нещата. А можеше ли да съществуват едното без другото? А необходимостта винаги се е определяла от заинтересования. Господаря на Магиите, Демони, Призраците Морди — всичко това бяха заменили с Призраците. Но какво толкова имаше в тези Призраци, че на човек да му потрѣбва магията на Друидите? Не можеше ли хората сами да се оправят със злото, вместо да намесват сили, които едва познават? Магията носеше както радост, така и мъка. Тъмната ѝ страна бе също толкова важна, колкото и светлината. Да я върне и да я остави в ръцете на хора, които бяха доказали, че не може да им се вярва?

Как би могъл?

Но все пак без това светът можеше да се превърна в това, което показваха виденията, изпратени от сянката на Аланон — кошмар от огън и мрак, в който Живееха само същества, подобни на Призраците. Може би все пак беше вярно, че магията е единственият начин да се предпазят Расите от такива творения.

Може би.

Истината беше, че той просто не искаше да е част от това, което щеше да се случи. Не беше дете на Расите на Четирите земи — поне не по дух — и никога не е бил. Нямаше нищо общо с тези жени и мъже. Нямаше място всред тях. Бе наказан с магия, която го откъсваше от собствената му човешка същност и среда и го изолираше от другите хора. Смешното бе, че лично той никога не се бе страхувал от Призраците. Може би дори можеше да се защити от тях, ако потрлява. Но нямаше да потрлява. Той беше чернокосият чичо, потомъкът на Брин Омсфорд, носител на нейното доверие, пазител на някакво тайнствено предизвикателство на Аланон...

Само че вече това предизвикателство не беше тайнствено — трябваше да върне Паранор и Друидите от миналото, от нищото.

Това бе поискала от него сянката и тези думи се бореха в ума му с куп причини, да не ги запълни, но все пак му нашепваха, че това трябва да се случи.

Така предъвкваше въпроса, както куче кокала си, докато бурята премина и слънцето огря. След известно време излезе да се разходи в долината. Придружаваше го само Полъх, гигантската котка, която по време на бурята се бе запиляла някъде. Очите на животното бяха искрящи и дълбоки като отчаянието на Уокър. Котката му правеше компания, но не можеше да разреши въпросите му, нито да го доведе до успокоение. Разхождаха се или седяха заедно изчаквайки събитията, които щяха да се случат след неговия отказ — събития, които никой не би могъл да предвиди.

Докато в нощта, когато Пар Омсфорд и спътниците му бяха предадени при опита да сложат ръка върху Меча на Шанара, Коглайн се завърна в долината на Каменното сърце и го разтърси илюзията за самотност, която Уокър с толкова труд бе поддържал. Бе късно вечерта, слънцето се беше скрило, небето беше озарено от лунна светлина и осеяно със звезди, а летният въздух бе чист и изпълнен с аромата на треви. Уокър се връщаше от Скалата. Като че ли черпеше сили от масивния камък. Вратата на колибата беше отворена, а вътре светеше, но Уокър усети разликата, дори още преди козината на Полъх да се наежи.

Внимателно стъпи на верандата и влезе.

Коглайн бе седнал до дървената маса, лицето му като на скелет се очертаваше още по-добре от светлината на лампата. Голям пакет, добре завит и завързан, стоеше до него. Ядеше студена храна, а чашата с бира бе почти недокосната до лакътя му.

— Чаках те, Уокър — каза той, докато другият беше още в мрака на входа.

Уокър излезе на светлината.

— Можеше да си спестиш труда.

— Труд? — старецът протегна съсухрената си ръка и Полъх се доближи, за да я близне. — Време беше отново да се върна у дома.

— Това твойт дом ли е? — попита Уокър. — Мислех, че се чувстваш по-добре сред остатъците от миналото на Друидите. — Изчака отговор, но не го получи. — Ако си дошъл да ме убеждаваш да приема задачата на сянката, трябва да знаеш, че никога няма да го направя.

— Милият ми Уокър. „Никога“ е прекалено голям период от време. Освен това нямам намерение да те убеждавам в каквото и да било. Достатъчно си бил убеждаван, предполагам.

Уокър все още стоеше до вратата. Чувстваше се неловко, така че се приближи и седна до масата срещу Коглайн. Старецът отпи дълго от бирата.

— Може би си решил, че съм си отишъл завинаги след изчезването ми при Рога на пъкълта? — меко каза той. Гласът му беше далечен и изпълнен с емоции, които другият още не можеше да разпознае. — Може би дори си го желал?

Уокър не каза нищо.

— Бях по света, Уокър. Пътувах из Четирите земи, разходих се между хората, минах през градове и села, почувствах пулса на живота и открих, че угасва. Говорих с един фермер при поляните на Стрелехайм, човек съсипан и пречупен от нещастията, които е видял. Нищо не расте — прошепна той. — Почвата като че ли е болна. Болестта бе хванала и него. Търговец на дървени играчки напусна малкото си село до Варфлийт и тръгна без посока. Отивам си, каза той, защото няма нужда от мен. Хората не се интересуват от работата ми. Те просто са нещастни. Това са парченца от живота по Четирите земи, Уокър. Това е нещо като треска, която тресе плътта. Дърветата и храстите не растат. Животните и хората боледуват и умират. Всичко се

превръща в прах, който се издига в небето и покрива цялата измъчена земя, като се превръща в малък образ на показаното от Аланон. — Пронизителните старчески очи се спряха върху другия. — Започва, Уокър! Започва!

Уокър Бо поклати глава:

— Земята и хората Винаги са имали тежки периоди, Коглайн. Видял си показаното от сянката, защото си искал да го видиш.

— Не, не аз, Уокър — старецът решително поклати глава. — Не искам нищо от виденията на Друида нито да е пред очите ми, нито да се сбъдне. Във всичко, което става, аз съм само пионка, както и ти. Ако искаш ми вярвай, но аз не искам да се замесвам. Избрах начина си на живот така, както и ти. Не го приемаш, нали?

Уокър се усмихна нелюбезно.

— Взел си магията, защото си искал. Бил си Друид и си имал избор. Заровил си се в древни науки и магия, защото си се интересувал от това. Аз — не. Родил съм се с наследството, без което бих бил по-добре. Магията ми е наложена без мое съгласие. Използвах я, защото нямах избор. Тя е като мелничен камък, който ще ме смаже. Не се оплаквам, но това съсипа живота ми — в тъмните му очи имаше горчивина. — Не се опитвай да се сравняваш с нас, Коглайн.

Слабото тяло на другия потрепери.

— Тежки думи, Уокър Бо. С удоволствие прие учението ми за същата тази магия едно време. Достатъчно добре се чувстваше с нея и тайните ѝ.

— Въпрос на оцеляване и нещо повече. Бях дете, уловено в чудовищната сянка на Друидите. Използвах те, за да оживея. Ти беше всичко, което имах. Не търси от мен благодарност, Коглайн. Няма за какво.

Коглайн изведнъж се изправи толкова рязко, колкото никой не би очаквал от старческата му фигура. Надвеси се над облечения в черно от другата страна на масата, а на пребледнялото му лице се изписа страховито изражение.

— Бедният Уокър — прошепна той. — Все още не искаш да признаеш кой си. Отричаш дори съществуването си. Колко време ще се заблуждаваш така?

Помежду им настана безкрайна тишина. Полъх мъркаше пред камината и гледаше В очакване. Една съчка изпука и изпълни въздуха

с искри.

— Защо дойде, старче? — каза накрая Уокър Бо, а в думите му едва се различаваше яростта.

Усети в устата си железен вкус, за който знаеше, че не е от гнева, а от страха.

— За да се опитам да ти помогна — каза Коглайн. В гласа му нямаше ирония. — Да ти дам посока в лутането.

— Добре съм и без твоята намеса!

— Добре? — поклати глава другият. — Не, Уокър. Никога няма да си добре, докато не се научиш да не се противопоставяш на себе си. А така упорстваш. Мислех, че уроците за магията, които ти давах, ще те отдалечат от тези детинщини, но очевидно съм сгрешил. Ще се изправиш пред по-сурови уроци, Уокър. Може би няма да ги преживееш.

Подаде му тежкия пакет през масата.

— Отвори го.

Уокър се поколеба, а очите му не се откъсваха от пакета. След това се протегна, скъса връвта и откри покривалото.

Срещу му се оказа масивна, подвързана с кожа книга, изписана със златни букви. Пресегна се, докосна я, след това я отвори и погледна бързо вътре. После се отдръпна, сякаш пръстите му бяха изгорени.

— Да, Уокър. Това е една от липсващите Истории на Друидите — единствен том. — Изкривеното старческо лице бе напрегнато.

— Откъде я взе? — запита Уокър решително.

Коглайн се приближи. Въздухът като че ли се изпълни със звука от собственото му дишане.

— От изгубения Паранор.

Уокър Бо бавно се изправи на крака.

— Лъжеш!

— Така ли? Погледни в очите ми и кажи какво виждаш.

Уокър се отдръпна. Трепереше.

— Не знам откъде си я взел и какви лъжи си измислил, за да ме убедиш в нещо, за което със сърцето си усещам, че е невъзможно! Върни я откъдето си я взел, или нека потъне в блатата! Не искам нищо от нея!

Коглайн поклати побелялата си глава.

— Не, Уокър. Няма да я върна обратно. Измъкнах я от миналото, покрито със сивота и смърт, за да ти я дам. Не съм твойт мъчител — никога! Аз съм най-близкият ти приятел, който някога ще имаш, въпреки че все още не искаш да го приемеш! — Пребледнялото му лице стана по-меко. — Казах вече, че съм дошъл, за да ти помогна. Така е. Прочети книгата, Уокър. Там има истини, които трябва да научиш.

— Няма! — диво изкрещя другият.

Коглайн дълго гледа по-младия мъж и въздъхна:

— Както искаш, но книгата ще остане. Дали ще я прочетеш или не — изборът е твой. Дори ако желаеш, я унищожи. — Пресуши остатъка от бирата си, внимателно постави чашата на масата и погледна съсухрените си ръце. — Тук свърших.

Заобиколи масата и се изправи.

— Довиждане, Уокър. Бих останал, ако ще ти помогне. Ще ти дам всичко, което мога, ако го приемеш. Но все още не си готов. Може би след един ден.

След това се обърна и се изгуби в нощта. Не се обърна. Не промени посоката. Уокър Бо го наблюдаваше как изчезва — сянка, върнала се в мрака, който я бе създал.

След заминаването му колибата сякаш стана по-тиха и празна.

* * *

— Ще бъде опасно, Пар — прошепна Дамсън Рий. — Ако имаше по-безопасен начин, бих го избрала.

Пар Омсфорд нищо не отговори. Отново бяха дълбоко в Народния парк, залегнали в малка кедрова горичка точно до светлините на Портата и къщата до нея. Беше преди зазоряване, времето на най-дългия сън, когато всичко забавяше ход до пълзене, с изключение на сънищата и спомените. Къщата на портата се издигаше като масив купчина от камъни, нахвърляни от безгрижно дете. Решетките на прозорците и катинарите на вратите сякаш бяха надживели времето си. Пред главния вход имаше пост. Зад него бяха заключените масивни железни врати. Войникът едва се държеше буден

на краката си в обгръщащата го тишина. Никакво движение не нарушаваше спокойствието им.

— Спомняш ли си го достатъчно добре, за да създадеш видението му? — попита Дамсън, а думите ѝ меко прозвучаха в ухото му. Пар кимна. Едва ли някога щеше да забрави лицето на Римър Дол. — Ако ни спрат, задръж вниманието им върху себе си. Аз ще се справя с останалото.

Той кимна още веднъж. Стояха неподвижно в прикритието си, заслушани в тишината и мислейки за свои си неща. Пар бе уплашен и изпълнен с колебания, но Дамсън и той бяха единственият реален шанс за Кол и другите. Щяха да успеят в това рисковано начинание, защото трябваше.

Постовите пред портата се събудиха, когато патрулите от западната стена се появиха от тишината. Войниците се поздравиха, поговориха си малко и след това се появи и патрула от изток. Отново се разделиха. Постовите заеха позицията си.

— Не още — прошепна Дамсън, когато Пар нетърпеливо се размърда.

Минутите се точеха. Спокойствието, което бе обзело стражите, отново се върна. Войниците се прозяха и се раздвижиха. Единият се отпусна на пиката си.

— Сега — каза Дамсън Рий. Тя хвана младежа за рамото и се притисна до него, а устните ѝ докоснаха бузата му. — Дано имаме късмет, Пар Омсфорд.

След това се изправиха и тръгнаха. Излязоха на светлината и тръгнаха към портата, сякаш си бяха у дома. Пар вече пееше в нощната тишина и изпълваше умовете на стражите с избраните от него видения.

Това, което видяха, бяха Търсачи, облечени в черни плащове. Повисокият бе Първият Търсач Римър Дол.

Веднага се изправиха, погледнаха напред, но едва виждаха двамата, които се приближаваха. Пар поддържаше гласа си монотонен и поддържаше образите в умовете на постовите.

— Отворете! — твърдо каза Дамсън Рий при приближаването на входа.

Стражите не успяха да реагират достатъчно бързо. Те отключиха катинарите и започнаха да блъскат вратите, за да разбудят хората вътре. Отвори се малка вратичка и Пар насочи вниманието си.

Внимателни и широко отворени очи го погледнаха оттам, след което отвориха вратите. Пар и Дамсън влязоха.

Намериха се в пълна с оръжие стая. Покрай стените бяха налягали федерални войници. Те пиеха и играеха карти, очевидно решили, че нощното напрежение вече е преминало. Стреснаха се от вида на Търсачите и веднага им пролича. Пар изпълни стаята с тананикането на молитвената песен и ги обвини с магията си. Даде всичко от себе си.

Дамсън осъзна колко несигурно ги държи и извика решително:

— Всички навън! — в гласа ѝ се усещаше гняв.

Стаята веднага се изпразни. Цялата група се изгуби пред страничните врати като дим. Един от тях остана — явно най-старшият. Беше несигурен, искаше му се да е където и да е другаде, но все пак не можеше да помръдне.

— Заведи ме при затворниците! — тихо каза Дамсън и застана до лявото му рамо.

Войникът прочисти гърлото си, след което колебливо каза:

— Не мога без заповед от командира.

Дамсън го съзерцаваше, принуждавайки го да гледа на другаде.

— Къде е командирът ти? — попита тя.

— Спи долу — отговори мъжът. — Ще го събудя.

— Не! — Дамсън спря опита му да тръгне. — Заедно ще го събудим.

Прекошиха стаята и през масивна врата заслизаха по слабо осветените стълби. Пар продължаваше да тананика молитвената песен, която плашеше войника. Всичко вървеше по плана, така както се надяваха с Дамсън. Заслизаха надолу, заслушани в шума на собствените си стъпки. В дъното на стълбището имаше две врати — тази вляво бе отворена и водеше към осветен коридор. Войникът ги поведе по него до друга врата, на която почука. Когато никой не отговори, той почука отново, по-остро.

— Какво има, проклет да си? — изсумтя глас отвътре.

— Отворете веднага, командир! — отговори Дамсън с глас, който накара и Пар да потрепери от хлада в него.

Някой се засуети и вратата се отвори. Там застана федералният командир с късо подстриганата коса и неприятните очи. Туниката му

бе наполовина завързана. Видя Търсачите. Още по-зле — видя Римър Дол.

Заряза опитите си да оправи туниката си и излезе в коридора.

— Не очаквах някой да дойде толкова скоро. Съжалявам. Случило ли се е нещо?

— По-късно ще го обсъдим, командир — Жестоко каза Дамсън. — Засега ни заведете при затворниците.

Само за миг се прокрадна съмнение в очите на другия, сянка на притеснение, че не всичко е съвсем наред. Пар засили магията си като му показва какво може да се случи, ако поставя под въпрос заповедта. Това бе достатъчно. Командирът ги поведе обратно по коридора, свали ключ от кръста си и отключи другата врата.

Влязоха в проход, осветен от една-единствена лампа. Командирът я взе и ги поведе. Дамсън ги следваше. Пар пропусна втория войник и тръгна последен. Гласът му бе започнал да се стяга. По-трудно бе да се съсредоточава върху няколко обекта. Трябваше да отпрати втория.

Проходът бе направен от камък и хоросан, а миришеше и на глина. Пар разбра, че са под земята, вероятно и под долината.

Не бяха минали много, когато стигнаха до килиите които бяха като клетки от камък с железни врати. Човек не можеше да се изправи в тях. Цялата групичка беше в първата от тях. Седяха или се бяха излегнали на пода. Очите им се разшириха недоверчиво, защото истината и магията се смесваха пред тях. Кол разбра какво става. Вече беше на крака, тръгна към вратата и повика и другите след себе си. Дори Падишар се подчини на жеста, осъзнавайки какво ще се случи.

— Отворете вратата! — заповяда Дамсън.

Отново в очите на федералния командир се отрази недоверие.

— Отворете вратата, командир — нетърпеливо повтори Дамсън. — Веднага!

Командирът взе втори ключ от връзката на кръста, мушна го в ключалката и го завъртя. Вратата се отвори. Изведнъж Падишар Крийл го сграбчи за врата преди всички да се усетят. Стегна хватката си така, че другият едва дишаше. Патрулният войник се опита да отстъпи към Пар, но бе заловен отзад от Морган.

Затворниците се събраха в проходчето и поздравиха с усмивка Дамсън и Пар. Падишар не им обърна внимание. Беше зает с

безпомощния федерален командир.

— Кой ни предаде? — изсъска нетърпеливо той. Командирът се опитваше да се освободи, а лицето му стана червено от натиска върху гърлото.

— Бил е един от нас, каза! Кой?

Командирът каза на пресекулки.

— Не... знам. Никога не съм го виждал...

Падишар го разтърси.

— Не ме лъжи!

— Никога... Само... Съобщение.

— Кой беше? — настоя Падишар, а кокалчетата на ръцете му бяха побелели от стискане.

Ужасеният мъж започна да рита. Падишар рязко блъсна главата му в каменната стена. Командирът заприлича на парцалена кукла.

Дамсън го дръпна:

— Достатъчно — каза тя спокойно, без да обръща внимание на яростта в очите на другия. — Губим време. Той явно не знае. Да се махаме отук. Достатъчно рискувахме за един ден.

Вождът на бунтовниците я изгледа мълчаливо за миг, след това остави човека да падне.

— Въпреки всичко, ще го открия. Обещавам ти! — закле се той.

Пар не бе виждал по-разгневен човек. Дамсън не му обърна внимание, обърна се и махна към Пар да се движи. Той ги поведе нагоре по стълбите. Не бяха правили план как ще излязат, след като стигнат до приятелите си. Бяха решили, че най-добре ще е да действат според обстановката. Помещението горе бе празно и те тихо го прекосиха. Само Морган се забави, за да разгледа оръжията и да открие Меча на Лий. С усмивка го върза на гърба си и последва останалите.

Късметът им продължи да работи. Постовите отвън бяха изловени, преди да разберат какво става. Всичко наоколо беше тихо, паркът — празен, патрулите бяха по обиколките си, а градът — заспал. Членовете на малката банда се стопиха в сенките и изчезнаха.

Докато бързаха, Дамсън прегърна Пар, усмихна му се и го целуна по устните. Целувката ѝ бе изпълнена с обещания.

По-късно, когато имаха време за почивка, Пар си я припомни. Все пак не целувката на Дамсън си спомняше най-добре факт беше, че

молитвената песен доказва своята сила.

ГЛАВА 21

Миналото на Друидите се превърна за Уокър Бо в предизвикателство, с което трябваше да се справи. Три дни след отпътуването на Коглайн, Уокър продължаваше да не обръща внимание на книгата. Остави я върху масата заедно със скъсаната връв, отгърнатата покривка и праха, който я покриваше и се очертаваше ясно на слънчевата светлина. Пренебрегваше я, вършеше своята работа, държеше се, сякаш тя бе част от обкръжението му, изпитваше се колко може да издържи на изкушението. Първо помисли веднага да се отърве от нея, след това изостави решението си. Би било твърде лесно и бързо. Ако можеше да живее в нейно присъствие, ако успееше да се отърси от изкушението да разкрие тайните ѝ, можеше да я изостави с чиста съвест. Щеше да се справи. Старецът нямаше да може да се радва, че отново е успял да управлява Уокър Бо.

Единственият, който обръщаше внимание на пакета, беше Полъх — от време на време го душеше, но иначе не му обръщаше внимание. Три дни минаха, а книгата си остана затворена.

След това се случи нещо странна. На четвъртия ден от тази игра на нерви Уокър започна да преоценява доводите си. Има ли смисъл да чака седмици или месеци за да се отърве от книгата? Ще има ли някакво значение? Какво доказваше това, освен някакво изродено негово твърдоглавие? Каква игра играеше и за чия сметка?

Уокър отхвърли въпроса, докато денят отминаваше и мракът наближи, след това седна загледан в книгата, докато огънят в камината догаряше и среднощните часове наближаваха.

— Не съм силен — прошепна той. — Изплашен съм.

Прецени възможностите в тишината на мислите си. Накрая се изправи, прекоси стаята до масата и се спря. За миг се поколеба. След това посегна и взе Историята на Друидите. Погледна я внимателно.

По-добре да видиш Демона, който те преследва, вместо да си го представяш.

Върна се до стола си за четене и отново седна, а книгата постави в скута си. Полъх повдигна главата си от мястото до огъня, където спеше, а искрящите му очи погледнаха Уокър. Уокър отговори на погледа му. Котката премигна и отново заспа.

Уокър Бо отвори книгата.

Зачете бавно, оставяйки очите си да се възхищават на прекрасните рисунки. Бе решен, че след като веднъж я е отворил, не бива да пропуска нищо. Тишината стана още по-дълбока и се нарушаваше само от гърлените звуци на котката, която спеше, и пукането на съчките в огъня. Само веднъж се замисли как всъщност Коглайн се е сдобил с книгата — със сигурност не от Паранор. — но мисълта изчезна и Историята го погълна, както океанът поглъща отроненото изсъхнало листо.

Описаното време бе на Бремен, когато е бил един от Друидите, а Господарят на Магиите почти е бил разрушил целия Съвет. Имаше приказки за черната магия, която бе превърнала разбунтувалите се Друиди в ужасяващи същества. Описваха се различните варианти на магията, която Бремен бе открил, но е бил и достатъчно умен, за да се страхува от тях. Бяха засегнати всички страховити тайни на магията, които повечето практикуващи я подценяваха. Било е време на ужасни промени в Четирите земи и Бремен е бил единственият, който е осъзнал какво ще се случи.

Уокър прелистваше страниците с все по-голямо любопитство. Коглайн имаше предвид, нещо определено в тази История. Каквото и да е било, все още не бе стигнал до него.

Хроникьорът обясняваше, че Носителите на Черепи бяха завзели за себе си Паранор. Бяха решили, че той ще е техният дом. Но Господарят на Магиите се е чувствал застрашен там най-вече заради пещите, горящи под самия замък, в който се е съхранявала древна магия. Така че, той повикал при себе си Носителите на Черепи и отпътувал на север...

Уокър се намръщи. Бе забравил тази част.

За известно време Паранор е бил напълно изоставен и тогава е можело да принадлежи на бунтовниците. Все пак втората война на Расите бе продължила четири години.

Прехвърли още страници. Преглеждаше всичко, без да знае какво точно търси. Бе забравил предишното си решение да не се оставя да

бъде воден от Коглайн. Любопитството и интелектът му бяха твърде сериозни, за да превъзмогне всичко. Тук имаше тайни, които никое човешко око не бе виждало от стотици години, знания, с които са разполагали единствено Друидите и са ги давали на хората само когато е било необходимо и колкото трябва. Такава сила! Колко време е била крита от Аланон, а преди него от Бремен, преди него от Галафил и първите Друиди, а преди тях...?

Изведнъж спря, усещайки, че се е променил начинът на разказване. Шрифтът бе станал по-дребен и прецизен. Странни знаци имаше около думите, които сякаш показваха жестовете на пишещия.

Уокър Бо усети, че замръзва до мозъка на костите си. Тишината, която покриваше стаята, беше огромна, безкрайна като океан.

— Проклятие! — прошепна глас в най-тъмните кътчета на ума му. — Това е призивът за магията, която е отнесла Паранор!

Дишането му стана като съскане в собствените му уши, а очите му се опитаха да се отделят от книгата. Бледото му лице бе като каменно. Ето! Коглайн бе искал да открие това! Защо? Не знаеше, но това беше! Сега, след като го беше открил, се чудеше дали няма да е по-добре да затвори веднага книгата.

Но знаеше, че това е страхът, който шепне в ушите му. Отново сведе поглед и зачете. Там бе изписано заклинанието, което Аланон беше използвал преди триста години, за да извади Паранор от света на хората. Откри с изненада, че го разбира. Заниманията му с Коглайн са били по-сериозни, отколкото си представяше. Завърши с четенето и обърна страницата.

Там имаше един-единствен параграф. Той гласеше:

„Веднъж попаднал извън света на хората, Паранор ще остане невидим завинаги. Само магията може да го върне — онзи единствен Камък на Елфите, оцветен в черно, който е оформен от древните хора като останалите Камъни на Елфите, но въпреки това събира в себе си всички необходими качества — сърце, ум и тяло. Който и да има правото и възможността да го използва, ще доведе нещата до добър край.“

Това беше всичко. Уокър продължи да чете, но откри, че темата се сменя и се върна обратно. Отново прочете параграфа бавно, търсейки нещо, което може да е пропуснал. Нямахте съмнение, че Коглайн е искал това да открие. Черен камък на Елфите. Магията,

която можеше да върне загубения Паранор. Това бе нещото, което щеше да го отведе до решението на задачата, дадена му от Аланон.

Да върне Паранор и Друидите! Отново чуваше думите в ушите си.

Разбира се, вече нямаше никакви Друиди. Но може би Аланон искаше Коглайн да се заеме с всичко, след като се върне Паранор? Изглеждаше логично, въпреки протестите на стареца, че времето му е отминало. Уокър знаеше, че стане ли дума за Друиди и магия, място за логика няма.

Беше прочел две трети от Историята. Още един час му трябваше за да я свърши. Не откри нищо, предназначено за него, и се върна към параграфа с Черния камък на Елфите. Утрото се задаваше от изток, а лека златиста светлина озаряваше мрачния хоризонт. Уокър потърка очи и се опита да помисли. Защо така повърхностно беше описана целта и използването на тази магия? Как изглеждаше и какво можеше да направи? Това бе един-единствен камък, вместо три. Защо? Как така никой не е чувал по-рано за него?

Въпросите се блъскаха като уловени мухи в ума му и едновременно го дразнеха и интригуваха. Прочете още няколко пъти параграфа — всъщност го чете, докато го научи наизуст — и затвори книгата. Полъх се протегна и се прозя пред него на пода, вдигна глава и премигна.

Кажи ми нещо, котко, помисли си Уокър. Винаги има тайни, които знаят само котките. Може би това е една от тях.

Но Полъх само стана и излезе навън изчезвайки в сенките.

След това Уокър заспа и се събуди чак по пладне. Стана, изкъпа се, облече се, хапна бавно, гледайки затворената книга пред себе си и излезе за дълга разходка. Тръгна на юг в долината покрай едно от любимите поточета, което се виеше около една скала и преминаваше във вир с малки червени рибки. Постоя малко там, замислен, след това се върна в колибата. Седна на верандата и загледа слънцето, което оцветяваше хоризонта в алено и лилаво.

— Не биваше да отварям книгата — упрекна се той, защото тайните ѝ се оказаха неустойими. — Трябваше да затворя очи и да я хвърля в най-дълбоката дупка, която знам.

Но бе твърде късно за това. Беше я прочел и не можеше да изтрие знанията, получени от нея. Чувството на безсилие се примеси с

гняв. Смяташе, че Паранор не може да бъде върнат. Сега знаеше, че има магия, която би могла да го направи! Още веднъж усети онази предопределеност подготвена от Друидите.

Все още животът му си бе негов, нали? Не биваше да приема задачата на Аланон, независимо от всичко.

Но любопитството му бе неудържимо. Откри, че мисли за Черния камък на Елфите дори когато се опитваше да го избие от ума си. Той бе някъде там, една забравена магия. Къде? Къде беше?

Този и още други въпроси го измъчваха цяла вечер. Вечеря, поразходи се, почете малко от ценните книги в библиотеката си, написа нещо в дневника си, но преди всичко мислеше за онзи единствен параграф, за магията, която можеше да върне Паранор.

Мислеше за това, докато се приготвяше за сън. Мислеше и когато наближи полунощ. Постоянно и настойчиво тази мисъл се прокрадаваше в ума му, предлагаше една или друга възможност, отваряше със скърцане отдавна затворени врати, даваше му усещането, че притежава знания, с които не може просто така да се раздели. Ако искаше, разбира се, да запази мира в себе си. Сънят му беше неспокоен. Тайната на Черния камък на Елфите бе предизвикателство, което не можеше да избегне. До сутринта бе решил, че трябва да направи нещо по въпроса.

* * *

Онази сутрин Пар Омсфорд се събуди и трябваше да вземе решение. Бяха минали пет дни, откакто той и Дамсън спасиха Кол, Морган, Падишар Крийл и двамата други бунтовници от килиите на Федерацията и оттогава всички се криеха. Не бяха се опитвали да напуснат града, защото портите сигурно бяха охранявани добре, а рискът бе прекалено голям. Не се върнаха и в избата на майстора на оръжие, усещайки, че тя сигурно е известна на тайнствения предател. Вместо това постоянно сменяха укритията, като не оставаха повече от една нощ на едно и също място, охраняваха се и подскачаха при всеки чут звук или видяна сянка.

Е, стига толкова! Пар реши, че спира с бягството.

Надигна се от леглото на таванчето в изоставената къща и погледна към лежащия до него Кол, който още спеше. Другите сигурно бяха вече будни и събрани долу. На пръсти отиде до прозореца, през който се прокрадваше оскъдна светлина, и погледна навън. Улицата беше празна с изключение на бездомното куче, което гонеше някакъв кокал и просякът, който лежеше пред входа на работилницата отсреща.

Когато се върна, за да си обуе ботушите, откри, че Кол се е събудил и го гледа. Косата на брат му бе разрошена, а очите още замъглени и от току-що отишлия си сън.

— Здравей, нов ден — измърмори той и широко се прозя. — Какъв нов склад ще посетим днес, знаеш ли?

— Никакъв, що се отнася до мен — Пар се отпусна до него. Кол повдигна вежди:

— Така ли? Каза ли на Падишар?

— Аз тръгвам.

— Предполагам, че имаш готова друга възможност, по-различна от тази да се крием? — Кол се надигна на лакът. — Защото не мисля, че Падишар ще те остави да мислиш цял ден. Не е в много добро настроение, след като откри, че може и да не го харесва някой от собствените му хора.

Пар се поколеба дали въобще някога Падишар Крийл се е заблуждавал, че хората му го обичат, но Кол бе напълно прав за сегашното му настроение. Предателството горчиво го бе разочаровало. Въпреки че все още ги водеше решително между патрулите на Федерацията, които бяха осеяли града и твърдеше, че ще ги измъкне, някъде дълбоко в себе си бе пречупен и странеше от всички. Дамсън Рий беше тръгнала с тях. Пар все още не знаеше дали по собствен избор, но дори тя не можа да проникне зад бариерата, поставена от вожд на бунтовниците. Падишар сякаш въобще не съществуваше.

Пар поклати глава:

— Е, ще трябва да направим нещо повече от това да прескачаме от място на място до края на живота си. — Самият той бе почти объркан от всичко. — Ако трябваше да съставим план, Падишар досега трябва да има такъв. Още нищо не сме постигнали.

Кол седна и започна да се облича.

— Може би няма да искаш да чуеш това, Пар, но сигурно е време да преосмислим връзките си с Движението. Може би трябва отново да

тръгнем сами.

Пар не каза нищо. Облякоха се и слязоха при другите. Пар не можеше да си представи как може да е толкова изтощен, след като нищо не е направил. Слушаше Стасас и Друт, които разказваха за лова в родните си гори, някъде около Варфлийт. Морган пазеше до вратата и Кол се присъедини към него. Дамсън Рий седеше на една празна щайга. Рядко я бе виждал през последните няколко дни. Често бе отивала навън с Падишар да разузнават, докато другите се криеха.

Падишар не се виждаше никъде.

След закуска Пар се качи отново горе и опакова нещата си, защото какъвто и да е резултатът от разговора с Падишар, той смяташе да тръгне.

Дамсън го последва.

— Ставаш неспокоен — забеляза тя, когато останаха само двамата. Седна на ръба на леглото и отметна назад червеникавата си коса. — Животът на бунтовник не е това, което си си представял, нали?

Той леко се усмихна.

— Да седя в мазета и складове — това е, което не съм си представял. Какво чака още Падишар?

Тя повдигна рамене.

— Това, което всички ние чакаме понякога — онзи вътрешен глас, който ни казва какво да правим по-нататък. Може да бъде интуиция, или здрав разум, или в края на краищата въпрос на случайност, обстоятелства, които са извън контрола ни — тя му се усмихна накриво. — На теб говори ли ти?

Той седна до нея.

— Защо си все още тук, Дамсън? Падишар ли те държи?

Тя се засмя.

— Едва ли. Идвам и си отивам, когато поискам. Знае, че не съм тази, която го е предала.

— Тогава защо остана?

Тя се замисли за миг.

— Може би съм тук, защото ти ме интересуваш — каза накрая. Направи пауза, като че ли иска да каже още нещо, но го обмисля. Усмихна се. — Никога не съм срещала някой, който използва истинска магия. Само такава като моята.

Протегна се и безшумно извади монета иззад ухото му. Подаде му я. От едната страна бе издълбан неговият образ, а от другата — нейният. Той я погледна с изненада.

— Много добре.

— Благодаря — стори му се, че леко се изчерви. — Може да я задържиш за късмет.

Той пусна монетата в джоба си. Поседяха безмълвни, разменяйки си несигурни погледи.

— Знаеш ли? Няма голяма разлика между твоята и моята магия — каза накрая той. — И двете се основават на илюзията.

Тя поклати глава.

— Не, Пар. Грещиш. Едното е вродено, а другото е придобито с учение. Моята е в резултат на наученото, а след като е научено, то не се променя. Твоята постоянно расте и уроците са безгранични. Не разбираш ли? Моята магия е занаят, начин за преживяване. Твоята е много повече — тя е дар, около който трябва да изградиш живота си.

Усмихна се, но в усмивката ѝ имаше тъга. Изправи се.

— Имам работа. Привършвай с багажа! — Мина покрай него и изчезна надолу по стълбите.

Утринните часове се изнизаха, а Падишар все още не се беше завърнал. Пар не правеше нищо и имаше все по-голямо желание нещо да се случи — каквото и да е. Кол и Морган минаваха от време на време и той им говореше за желанието си да се противопостави на вожда на бунтовниците. Никой не бе особен оптимист за шансовете му.

Вятърът започна да свисти покрай капациите и вратите на старата къща, в която бяха затворени. Небето стана още по-застрашително, но все още не валеше. Играеха на карти, за да убият времето, след като бяха изчерпали темите за разговор.

Наближаваше средата на следобед, когато се върна Падишар. Провря се през предната врата, безмълвно прекоси стаята и направи знак на Пар да го последва. Отведе го в малка стаичка в задната част на сградата и затвори вратата след него.

Когато останаха сами, сякаш не успя веднага да намери думите.

— Доста внимателно обмислях какво трябва да направим — каза накрая. — Или ако предпочиташ, какво не бива да правим. Всяка грешка сега може да е последната ни.

Дръпна Пар към една пейка до стената и двамата седнаха.

— Въпросът е за този предател — тихо каза той. Очите му светеха и бяха сурови, но Пар не успя да разчете всичко. — Първо бях сигурен, че трябва да е един от нас. Но не съм аз или Дамсън. Тя е извън подозрение. Не си ти. Може да е брат ти, но не е и той, нали?

По-скоро го съобщи като факт, отколкото да зададе въпрос. Пар поклати глава, съгласявайки се.

— Или планинецът?

Пар повторно поклати глава.

— Значи остават Киба Блу, Стасас и Друт. Блу най-вероятно е мъртъв — това означава, че ако е бил той, значи е бил достатъчно глупав да се остави да умре при задържането ни. Не е в негов стил. А другите двама са с мен почти от самото начало. Изглежда немислимо който и да е от тях да ме предаде, независимо от цената или причината. Провиненията им пред Федерацията са почти колкото и моите.

Мускулите на челюстта му се стегнаха.

— Значи все пак като че ли не е никой от нас. Но кой друг би могъл да разкрие плана ми? Разбираш ли какво имам предвид? Тази сутрин приятелят ти, планинецът, спомена нещо, което почти бе забравил. Когато пристигнахме в града и отидохме на пазара, сторило му се, че е видял Хайърхоун. Тогава помислил, че е сгрешил, а сега се колебае. Ако забравим, че Хайърхоун доста пъти е държал живота ми в ръцете си и не ме е предал, как би могъл да го направи сега? Никой освен Дамсън и хората, които доведох, не знаеше къде, кога, какво и как ще преследваме. Въпреки това войниците от Федерацията ни очакваха. Те знаеха.

Пар веднага забрави плана си да каже на Падишар, че му е дотегнало.

— Тогава кой е бил? — попита той. — Кой би могъл да бъде?

Усмивката на Падишар беше насилена.

— Въпросът ме измъчва както мухите — потен кон. Все още не знам. Но може да си сигурен, че рано или късно ще науча. Засега няма значение. По-голяма риба гоним. — Наклони се напред. — Прекарах сутринта с един човек, мой познат, който следи какво става в най-високите кръгове на Федералните власти в Тирзис. В него съм сигурен — може да му се вярва. Дори Дамсън не го познава. Той ми разказа някои интересни неща. Изглежда, че вие с Дамсън сте ни спасили точно навреме. Рано на другата сутрин е пристигнал Римър Дол, за да

проведе лично разпита ми — думите на бунтовника се прекъснаха от въздишка на удовлетворение. — Бил е много разочарован да открие, че съм си тръгнал по-рано.

Падишар прехвърли тежестта си и наклони глава към Пар.

— Знам, че си нетърпелив нещо да се случи, Пар. Разчитам мислите ти, сякаш са надпис над леглото ми. Но в такава работа винаги е необходимо много внимание — отново се усмихна. — Но ти и аз, момче, сме сила, с която федерацията трябва да се съобразява в игрите си. Съдбата те доведе при мен и сигурно е имала нещо предвид, нещо, което ще разтърси федерацията, Коалиционния Съвет и Търсачите им — чак до началото на съществуването им. — Щракна пръсти пред лицето на Пар, който без да иска, се отдръпна. — Толкова труд са положили, за да прикрият стария Народен парк — Мостът на Сендик е разрушен и построен отново, изместена е стената, патрули постоянно се движат край нея като мравки! Защо? Защото там долу има нещо, за което не искат никой да знае! Чувствам го, момче! Толкова съм убеден, колкото и преди пет дни, когато бяхме тръгнали натам!

— Мечът на Шанара? — прошепна Пар.

Този път усмивката на Падишар бе доста щедра.

— Бих заложил десет години от живота си за това! Но все още има само един начин да разберем, нали?

Протегна ръце и хвана раменете на Пар. Обветреното му и скулесто лице бе решително. Човекът, който ги бе водил последните пет дни, бе изчезнал. Това беше старият Падишар Крийл.

— Според човека, с когото говорих, този, който е нашето ухо всред Федералните управници, Римър Дол смята, че сме се върнали на Хълмовете Парма. Решил е, че за каквото и да сме дошли — сме се отказали. Шляе се из града, защото още не е решил какво ще прави. Предлагам да му дадем някои напътствия, млади Пар.

Очите на Пар се разшири.

— Какво...?

— Това, което най-малко, очаква, разбира се! — Падишар предугади въпроса му и каза. — Последното, което би търсил той и неговите черни вълци! — Очите му се свиха. — Ще се върнем в Дупката!

Пар спря да диша.

— Ще се върнем долу, преди да са имали възможност да открият къде сме и какво преследваме. Обратно в най-здро̀во охраняваната дупка и ако Мечът на Шанара е там, ще им го измъкнем под носовете! — Изправи удивения Пар на крака с последните си думи: — И ще го направим довечера!

ГЛАВА 22

Уокър Бо стигна до мястото, за което бе тръгнал по здрач. Бе тръгнал по средата на сутринта на север от Каменното сърце с подходящ ход, без да бърза, оставяйки си време да помисли върху това, което щеше да прави. Когато потегли, небето беше чисто и осветено от слънцето, но към края на деня се появиха облаци, а въздухът стана сивкав и напрегнат. Страната, през която пътуваше, бе осеяна с разхвърляни горички и хребети, а единични вековни дървета седяха като колове, побити в земята. Често паднали дънери или скали пресичаха пътя.

Уокър спря вгледа се в долчинката между два хребета, където имаше малко езерце. То едва се виждаше, скрито от борове и мъглата. Водите му не помръдваха от безветрието.

Тук живееше Гримпонд.

Уокър не се забави, а почти веднага тръгна към долината надолу. Мъглата бързо го обгърна, изпълни устата му с металния си вкус и замрежи погледа му. Не обърна внимание на неприятното усещане от притискащата близост на смъртта и се концентрира върху това, което правеше — да слага единия крак пред другия и да се движи напред. Въздухът бързо стана хладен, а мирисът, който го обгърна — отвратителен. Борове около него ставаха все повече, докато накрая не се виждаше нищо друго. Тишината бе покрила долината и се чуваше само слабият шум от ботушите му по камъните.

Усещаше, че очите на Гримпонд го следят. Бе минало много време.

Още по-рано Коглайн го бе предупредил за Гримпонд. Гримпонд беше сянката, която живееше в езерото отдолу. Тя бе по-стара от Четирите земи. Говореше се, че е съществувала дори преди Великите войни. Сигурно е била жива във времето на Вълшебниците. Като всички сенки, тя също знаеше тайни, скрити от хората. Тя владееше магия. Но това бе неприятно същество, хванато като в капан в този свят поради причини, които никой не знаеше. Не можеше да умре и

мразеше нематериалната същност, с която трябваше да живее. Изкарваше си го на хората, които идваха да говорят с него, задаваше им гатанки по въпросите, които искаха да му зададат, разкриваше им повече неща, отколкото можеха да проумеят.

Брин Омсфорд бе дошла преди триста години при Гримпонд, за да го попита за пътя през Мелморд, когато е искала да се противопостави на Илдач. Сянката си бе играла с нея, докато тя бе решила да използва молитвената песен, за да може с измама да разбере това, което ѝ трябва. Сянката не го бе забравила — това бе единственият път, когато човек я бе излъгал. Уокър като малък често беше слушал тази история. Чак когато дойде да живее на север в Каменното сърце и бе сменил името си, тогава осъзна, че Гримпонд го очаква. Брин Омсфорд бе мъртва, но Гримпонд бе жив и бе решил, че някой трябва да плати заради нанесеното му унижение. Ако не самият виновник, то достатъчно би било и някой от същата кръв.

Коглайн го бе посъветвал да стои настрана. Гримпонд би искал да го унищожи, ако можеше. Родителите му бяха получили същия съвет и се бяха съобразили. Но Уокър Бо бе стигнал до такъв момент в живота си, когато бе престанал да се извинява кой е и какъв е. Беше дошъл, за да избяга от наследството си, но не искаше цял живот да мисли дали там има нещо, което би могло да го унищожи. По-добре веднага да се срещне със сянката. Бе отишъл да търси Гримпонд. Тъй като сянката никога не се появяваше на повече от един човек, Коглайн трябваше да остане настрана. Когато се срещнаха, всичко бе запомнящо се. Продължи шест часа. През цялото време сянката се бе опитвала да го подлуди, като създаваше на Уокър Бо видения за мъчения на него и близките му, изкарваше неща от миналото и бъдещето му, като ги правеше ужасяващи. Уокър Бо бе издържал всичко. Когато се бе уморила, сянката беше проклела Уокър и бе изчезнала в мъглата.

Тогава Уокър се бе върнал в Каменното сърце с чувството, че всичко от миналото е уредено. Беше оставил Гримпонд и му бе отговорено със същото. Сянката нямаше и друга възможност — завинаги бе пленена във водите на езерото. До този ден Уокър Бо не се бе връщал тук. Въздъхна. Сега щеше да е по-трудно, защото сега искаше нещо от сянката. Би могъл да се преструва. Би могъл да крие истината за идването си — да научи от Гримпонд къде се намира

Тайнственият Черен камък на Елфите. Би могъл да говори за това, онова или да приеме някаква роля, което би объркало сянката. Тя и без това обичаше игрите. Но едва ли имаше смисъл. Гримпонд винаги знаеше защо си там. Уокър Бо усети мъглата да го докосва като нежни, галещи пръсти. Но нямаше да бъде приятно.

Продължи наред, докато дневната светлина чезнеше, а тъмнината се задаваше. Тук сенките можеха да си намерят укритие сред мъглата. Уокър Бо придърпа плаща си, мислейки за думите, които трябва да каже на Гримпонд, аргументите, които ще представи и игрите, които трябва да играе, ако е принуден. Те бяха предимно от младостта му, когато беше разкъсван от двете си различни лица и от чувството за несигурност.

„Чернокосия Чичо“ го наричаха още на времето приятелите на Кол и Пар, родителите им, дори жителите на Шейди Вейл които не го познаваха. Иронията беше не заради косата, а заради тъмнината в живота на този млад мъж, който понякога четеше мислите на другите, предсказваше събития и знаеше толкова много неща, скрити от останалите. Дори като че ли името Омсфорд не му подходеше. Винаги беше „Чернокосият Чичо“ — някак си по-стар от другите, не на години, а на знания. Това не бяха собствени познания — с тях се бе родил. Баща му се опитваше да обясни. Наследството на молитвените песни бе причината. Така се проявяваше. Но нямаше да продължи вечно. Беше само етап, през които трябваше премине. Но Пар и Кол не трябваше да преминат през това спореше Уокър. Не, само ти и аз, само децата на Брин Омсфорд носят това, прошепваше баща му. Ние сме избраници на Аланон.

Изгони спомените от ума си, но гневът и горчивината отново се появиха. „Избраниците на Аланон“ ли бе казал баща му? Повече приличаха на „Прокълнатите от Аланон“. Дърветата неочаквано се отдръпнаха пред него, изненадвайки го с изчезването си. Стоеше накрая на езерото, чийто скалисти брегове се губеха в мъглата, а водите му леко се плискаха в тишината. Уокър Бо се стегна. Концентрира се, мислите му се избистриха и се съсредоточиха върху положението.

Зачака неподвижен като статуя.

В мъглата нещо се раздвижи, но като че ли звукът идваше от повече места наведнъж Уокър се опита да го определи, но той бе

изчезнал също толкова бързо, колкото се бе появил. Някъде отгатък езерото, отвъд каменните хребети, заграждащи малката долина, глас прошепна нещо в тишината.

Чернокосият Чичо.

Уокър чу думите, без да може да определи откъде точно идват. Това можеше да е някъде вътре в главата му или където и да било другаде. Не отговори. Продължи да чака.

След това разхвърляните движения се събраха в едни безцветни очертания, които застанаха над водата и започнаха да се издигат. Станаха огромни, значително по-големи от човешката фигура, която очертаваха — сякаш биха разбили всичко, което застане на пътя им. Уокър не помръдна. Очертанията се превърнаха в сянка, а тя — в човек.

Уокър Бо безизразно наблюдаваше Гримпонд, изправящ се пред него, за да види лицето, което си бе избрала сянката.

— Дошъл си да приемеш предизвикателството ли, Уокър Бо? — попита тя.

Въпреки всичко Уокър бе удивен. Тъмната фигура на Аланон го съзерцаваше.

* * *

Складът бе обгърнат от тишината, а шест чифта очи нетърпеливо се бяха вперили в Падишар Крийл.

Току-що бе съобщил, че се връщат обратно в Дупката.

— Този път ще го направим по друг начин — каза им той, а скулестото му лице бе жестоко и решително, като че ли единствено то можеше да ги убеди в правотата на избора. — Няма да лазим из парка и да се спускаме по въжени стълби. От избата на Къщата до Портата има вход към долината. Ще минем точно оттам и пак през него ще се върнем.

Пар рискува бързо да погледне към Кол, Морган, Дамсън, бунтовниците Стасас и Друг — по лицата на всички бе изписана смесица от недоверие и недоумение. Това, което предлагаше вождът, бе невероятно, а още по-невероятно беше да успеят. Никой не се опита да го прекъсне. Искаха да чуят как ще го направи.

— Постовите се сменят два пъти на ден — при изгрев и при залез слънце. Две смени от по шест души. За всяка шесторка има по един почивен ден на седмицата, но по различно време.

Днес е такъв ден. Веднага след залез слънце започва почивката на едната смяна. Знам, потрудох се да го науча.

Чертите му се изкривиха в познатата вълча усмивка.

— Специална група ще трябва да почисти помещенията, Командирът иска всичко да е безупречно. Смяната няма да иска да се занимава точно преди почивката — направи пауза. — Тази група, разбира се, ще сме ние. — Протегна се напред, а погледът му стана напрегнат. — Влезем ли веднъж, ще обезвредим нощната смяна. Ако го направим достатъчно тихо, дневната смяна няма дори да разбере какво точно се е случило. Ще продължат с обходите си, вършейки част и от нашата работа — ще ни пазят отвън. Заключваме за всеки случай вратата отвътре. След това слизаме долу по коридорчето и право в Дупката. Все още не е достатъчно светло, за да намерим бързо това, което търсим. След като го открием, ще се върнем по обратния път.

За момент никой не каза нищо. След това Друг се обади с гробовен глас:

— Ще ни познаят, Падишар. Може да са същите войници, които ни арестуваха.

Падишар поклати глава.

— Преди три дни се смениха. Смяната, която ни хвана, я няма.

— Ами командира?

— Заминал си е до следващата седмица. Оставил е само дежурен офицер.

— Ще ни трябват федерални униформи.

— Имаме, вчера ги донесох.

Друг и Стасас се спогледаха:

— Доста си го обмислял напоследък, нали? — каза последният.

Вождът на бунтовниците меко се засмя:

— Откакто се измъкнахме от онези килии.

Морган, който бе седнал на пейката до Пар, се надигна.

— Ако нещо се провали и ни открият, ще нахлуят в сградата и ще ни хванат в капан, Падишар.

Големият мъж поклати глава.

— Не, няма. Ще внесем куки и въжета заедно с пособията за почистване. Ако не можем да се върнем откъдето сме дошли, ще се изкачим по тях. Федерацията ще съсредоточи силите си до входа. Дори няма да се сетят, че ще минем по друг път.

Въпросите замряха. Настана продължителна тишина, докато шестимата се разкъсваха от съмнения и страхове, като очакваха нещо да ги увери в добрия завършек на начинанието. Пар откри, че има ужасно много неща, които могат да се объркат.

— Е, какво има? — търпението на Падишар се изчерпа. — Нямаме време за губене. Всички знаем, че има рискове, но такава е работата. Искам да решим. Ще опитаме ли или не? Кой казва да? Кой е с мен?

Пар се заслуша в тишината. Кол и Морган бяха като статуи на пейката от двете му страни. Стасас и Друт, които като че ли първи щяха да вземат думата, сега седяха, загледани в пода. Дамсън и Падишар се гледаха. Пар осъзна, че никой няма да каже нищо, защото чакат него.

Изненада се. Дори не се замисли. Просто каза:

— Аз отивам.

— Да не си загубил ума си? — бързо прошепна в ухото му Кол.

Стасас и Друт привлякоха вниманието на Падишар, като казаха, че и те ще тръгнат.

— Пар, това бе шансът ни да се измъкнем!

Пар се доближи до него.

— Той го прави заради мен. Не разбираш ли? Аз искам да открия Меча! Не мога да оставя Падишар да поема всички рискове! Трябва да отида!

Кол безпомощно поклати глава, а Морган смигна зад рамото му, докато даваше и своя глас „за“. Кол просто вдигна ръка и безмълвно кимна.

Остана Дамсън. Падишар я бе фиксира с острия си поглед. Изведнъж Пар откри, че вождът можеше и да не пита кой ще дойде с него — би могъл просто да заповяда. Може би така също ги изпитваше. Все още не бяха открили предателя. Падишар му бе казал, че не вярва да е някой от тях, но може би бе решил да се подsigури.

— Ще ви чакам в парка — каза Дамсън Рий и всички впериха погледи в нея. Тя като че ли не забеляза. — Ще трябва да се маскирам

като мъж, за да дойда с вас, Това ще е още един риск — и защо? С нищо не мога да помогна там. Ако стане нещо, ще съм полезна навън.

Усмивката на Падишар бе обезоръжаваща:

— Както обикновено, мислиш правилно, Дамсън.

Според Пар той сякаш прекалено бързо се съгласи.

* * *

От равната сива повърхност на езерото се издигнаха гейзери, а капките като парченца лед докоснаха кожата на Уокър Бо.

— Кажи ми защо си дошъл тук, Чернокоси Чичо? — прошепна сянката на Аланон.

Уокър усети как хладината си отива, когато огънят на решителността му отново се подпали.

— Няма нужда да ти казвам нищо — отговори той. — Ти не си Аланон, а само Гримпонд.

Образът на Аланон потрепера и изчезна в здрача и се смени от този на самия Уокър. Гримпонд избухна в смях.

— Аз съм ти, Уокър Бо. Нито повече, нито по-малко. Разпозна ли се?

Лицето му премина през няколко промени — като дете, момче, младеж и мъж. Виденията толкова бързо се сменяха, че Уокър едва ги забелязваше. Беше ужасяващо да види лицата на живота си така да преминават пред него, така бързо. Наложил си да остане спокоен.

— Ще говориш ли с мен, Гримпонд? — попита той.

— Ще говориш ли със себе си? — дойде отговорът.

Уокър си взе дълбоко въздух.

— Да. Но защо трябва да го правя? Няма за какво да разговарям със себе си. Знам вече всичко, което бих казал.

— Аз също, Уокър. Аз също.

Гримпонд се смали, докато получи размерите на Уокър. Запази неговото лице, но добави и бръчките, които щяха да се появят след години.

— Знам защо дойде — изведнъж каза Гримпонд. — Зная мислите ти и малките тайни, които криеш дори от себе си. Няма смисъл да си играем, Уокър Бо. Ти си ми равностоен съперник и не искам отново да

се сражаваме. Дойде, за да попиташ къде да намериш Черния камък на Елфите. Добре. Ще ти кажа.

Уокър веднага изпита недоверие. Гримпонд никога не бе правил нещо веднага и по собствено желание. Кимна, но не каза нищо.

— Колко тъжен изглеждаш, Уокър — меко каза сянката. — Никаква радост от това, че се предадох и че ще научиш каквото искаш. Толкова ли е трудно да признаеш, че въпреки всичко те спечелиха за каузата на Друидите?

Уокър изсумтя, без да иска:

— Грешиш, Гримпонд! Нищо още не е решено.

— О, Чернокоси Чичо! Всичко е решено! Не правя грешки. Животът ти е пред очите ми, чувам мислите ти — всичко е решено. Уловиха те думите на Друида. Наследството на Брин Омсфорд стана твое, независимо дали го искаш или не. Те са те подготвили.

— Разкажи ми тогава за Черния камък на Елфите — попита Уокър.

— Всичко с времето си. Търпение.

Думите му замряха в тишината, а Гримпонд потрепера в прикритието от водни пари. Дневната светлина бе преминала в тъмнина, сивото се превърна в черно, а луната и звездите бяха скрити от гъстата мъгла. Въпреки това там, където стоеше Уокър, имаше светлина — фосфоресцираща от водата под образа на Гримпонд.

— Толкова усилия положи, за да избягаш от Друидите — тихо каза Гримпонд. — Каква глупост!

Образът на Уокър бе заменен от този на баща му. Той заговори.

— Помни, Уокър, че ние носим дар от Аланон. Той го даде на Брин Омсфорд, когато умираше, за да го предава от поколение на поколение, докато стане необходим, далеч в бъдещето...

Образът на баща му се усмихна:

— Може би сега?

Видения затанцуваха във въздуха едно през друго. Бяха колоритни и сякаш пълни с живот.

Уокър учудено направи крачка назад. Видя се застанал на облаците с гневно лице насочено към Пар, Рен и останалите от групичката, които бяха при Рога на пъкъл за срещата със сянката на Аланон. В мрачното небе над главата му проблесна светкавица и светлината ѝ заля всичко наоколо. Гласът на Уокър бе като съскане, а

сякаш го чуваше в собствените си мисли. По-скоро бих си отрязал ръката, отколкото да видя Друидите да се завръщат! След това се опита да вдигне ръката си и видя, че тя наистина бе изчезнала.

Видението избледня, след това отново се засили. Видя се застанал на един хребет, а под него се простираше целият свят, всички хора и живи същества от водата и земята. Вятърът вееше черните му дрехи и жестоко свистеше в ушите. С него имаше момиче. Тя бе едновременно дете и жена, магическо същество с невъзможна красота. Беше го фиксирала с черните си бездънни очи и той не можеше да откъсне поглед от нея. Дългата ѝ сребриста коса се спускаше на вълни от главата ѝ.

Тя посегна, за да се хване за него, но той я блъсна от скалата. Момичето падна мълчаливо в бездната под тях, а сребрилата коса бавно изчезна, превръщайки се в далечен блясък и после в нищо.

Виденията отново изчезнаха и пак се появиха. Сега се видя изоставен в замък. Смъртта се подаваше иззад каменните стени, студени пръсти се опитваха да го докоснат. Усещаше нужда да избяга, знаеше, че трябва да го направи, за да оцелее и все пак не можеше. Стоеше неподвижен, позволявайки на Смъртта да го достигне, да се притисне до него. Когато животът му завърши, почувства, че го изпълва хлад, а зад гърба му бе застанала тъмна сянка, която го държеше да не избяга. Тя имаше лицето на Аланон.

Виденията изчезнаха, цветовете се размиха, а сивотата отново се върна на мястото на фосфоресциращите води на езерото. Гримпонд спусна ръце надолу и водата изсъска с неодобрение. Уокър Бо се отдръпна от светлината, която го заливаше.

— Какво ще кажеш, Чернокоси Чичо? — прошепна Гримпонд, отново в образа на Уокър.

— Че все още си играеш — тихо каза Уокър. — Че показваш лъжи и полуистини, за да ме стреснеш. Че нищо не ми показва за Черния камък на Елфите.

— Така ли? — мрачно потрепера Гримпонд. — Смяташ, че всичко това е игра ли? Само лъжи и полуистини? — усмихна се тъжно. — Можеш да мислиш каквото си искаш, Уокър Бо. Но аз виждам бъдещето, което е скрито за теб и би било глупаво да се повярва, че няма да ти покажа нищо от него. Помни, Уокър. Аз съм ти — точно както се превръщам във всеки, който дойде да говори с мен.

Уокър поклати глава:

— Не, Гримпонд. Никога не можеш да бъдеш това, което съм аз. Не можеш да бъдеш никой друг, освен себе си — сянка без самоличност, несъществуваща, затворена в тази локва за цяла вечност. Нищо от това, което правиш, нито дори и игрите ти, не могат да го променят.

Гримпонд изсъска към небето, а в гласа му имаше гняв.

— Тогава се махни от мен! Вземи това, за което си дошъл и се махай! — образът на Уокър изчезна и се замени с мъртвешка глава. — Мислиш, че съдбата ми няма нищо общо с теб? Лъжеш се. В теб има повече от мен, отколкото би искал.

Дрехите му бясно се раздвижиха, хвърляйки ярка светлина в мрака.

— Чуй ме, Уокър! Чуй ме! Искаш да научиш за Черния камък на Елфите? Тогава слушай: крие го черен мрак, в който не може да проникне светлина. Там човек се превръща в камък, а звуците го подлудяват! Отвъд, в онази падина живее само смъртта и всичко е покрито с руини — знаците на миналото. Там се намира Камъкът!

Мъртвешката глава изчезна в нищото и само дрехите увиснаха празни в мъглата.

— Дадох ти каквото пожела, Чернокоси! — прошепна сянката, а гласът ѝ бе изпълнен със злоба. — Направих го, защото този дар ще те погуби. Умри и ще прекъснеш линията си! Как жадувам да видя това! Сега се махай! Остави ме! Приятно пътуване в отвъдното!

Гримпонд се разсея в мъглата и изчезна. Светлината, която се бе появила с него, също се изгуби. Мрак покри езерото и бреговете му и Уокър остана без дъх. Остана на място, чакайки умът му да се избистри. Усещаше хладното докосване на мъглата до кожата си. Смехът на Гримпонд бе като ехо в тишината на мислите му.

„Чернокосият Чичо“, отново се чу шепот.

Той се затвори в себе си.

Когато погледът му се проясни и отново започна да вижда дърветата зад себе си, бавно се обърна и се отдалечи от езерото.

ГЛАВА 23

Следобедът премина във вечер. Лек дъждец падаше над град Тирзис, миеше пращите му улици и ги освежаваше в чезнещата светлина. Буреносни облаци се спускаха над дърветата на Народния парк. Паркът беше безлюден, тих и спокоен под дъжда.

Стъпки нарушиха тишината, тропот на ботуши и федерален патрул от шест души се появи от сивотата. Чифт врани кацнаха на високо дърво и загледаха с любопитство. Едно куче грабна някаква отризка и бързо изчезна с нея. Улиците бяха пуси и неприятни.

Падишар Крийл поведе малката си група по пътеката в парка. Загърнати в плащовете си те се различаваха помежду си от който и да е друг. Бяха преминали целия път от склада дотук без трудности. Почти не бяха видели друго живо същество. Всичко вървеше по плана.

Пар Омсфорд забеляза тъмните очертания на Портата и къщата до нея и се замисли. Раздвижи раменете си, които се мокреха от студения дъжд и топлата пот. Бе затворен в себе си, а същевременно можеше да се наблюдава и отстрани, сякаш себе отделил от тялото си. Пътят отпред беше доста по-тъмен, отколкото изглеждаше на дневна светлина. Бе като в тунел с толкова гладки стени, че нямаше за какво да се хване.

Беше скован от ужаса, който ги очакваше.

Имаше опасност да загуби контрол над себе си — знаеше го. И преди се беше страхувал — когато с Кол бягаха от Варфлийт, когато попаднаха на жената от гората, когато Коглайн им каза какво трябва да направят, когато прекосяваха Езерото на дъгата посред нощ и в мъглата заедно с Морган, когато се биха с гиганта в Анар, когато срещнаха Гризача в Улфсктааг, когато го хванаха Паяците Гноми и момиченцето — Призрак. Уплаши се и когато Аланон се появи. Но тогавашният страх не можеше да се сравни със сегашния. Беше ужасен.

Опита се да преглътне, казвайки си, че всичко е наред, но гърлото му беше пресъхнало. Чувството го сполетя внезапно, сякаш само беше чакало дъждът да залее улиците. Сега бе уловен в мъртва

хватка и не можеше да се освободи. Нямаше смисъл да обяснява на другите какво преживява. Какво можеше да каже в крайна сметка — че е уплашен, или ужасен? А как ли бяха те?

Лек вятър раздруса покритите с дъждовни капки листа и го намокри. Облиза водата от устните си с удоволствие. Кол вървеше отпред, а Морган отзад. Сенките си играеха около него и предизвикваха чезнещата му смелост. Това е грешка, чу се да шепне някъде дълбоко в себе си. Кожата му настръхна при тази възможност.

Имаше усещането за собствената си смъртност, което преди липсваше. Може би е било скрито в някое забравено кътче от мозъка му. Сигурно го е съхранявал там, защото беше твърде страшно да го почувства. Помисли си, че допреди всичко е приемал като игра. Беше смешно, но все пак имаше частица истина. Разхождаше се из страната, сам провъзгласил се за герой, противопоставяше се на собствените си сънища и се опитваше да открие кой е и какъв е. Мислеше, че може да ръководи съдбата си. Сега откри, че е невъзможно.

Образите на всичко, което се бе случило, се гонеха един друг в мислите му. Всъщност какво бе постигнал? Беше извън закона и бягаше, за да спаси живота си. Родителите му бяха затворници в собствения си дом. Уокър го смяташе за глупак. Рен го бе изоставил. Кол и Морган бяха останали само защото чувстваха, че трябва да се грижат за него. Падишар Крийл го смяташе за някой, който той никога не би могъл да бъде. И най-лошото бе, че в резултат на глупавата му идея да послуша сянката на човек, умрял преди триста години, петима мъже щяха да рискуват живота си.

Опитваше да се покаже смел. Не можеше да заблуди никого.

Аланон! Произнесе името на Друида като молитва в тишината на мислите си. Защо ти не ми помогнеш?

Но сянката, която познаваше, не можеше да помогне на никого. Помощта можеше да дойде само от жив човек.

Вече нямаше време да мисли върху решения, които е взел или отхвърлил. Дърветата се разтвориха и Портата беше пред тях. Двойката патрулиращи се изправиха при приближаването им. Падишар не се поколеба. Отиде право към тях, информира ги за какво бяха изпратени, пошегува се за времето и след миг вратите бяха отворени. С приведени глави и загърнати в плащовете си, членовете на малката групичка се промъкна вътре.

Мъжете от нощната смяна се бяха събрали около дървена маса и играеха карти. Едва надигнаха глави, за да видят новодошлите. Командирът на патрула не се виждаше никъде.

Падишар погледна през рамо и даде знак на Морган, Стасас и Друг да наобиколят масата. Когато го направиха, един от играчите надигна глава с подозрение.

— Кои сте вие? — попита той.

— Групата за почистването — отговори Падишар. — Мина зад него и се наведе да погледне картите му. — Това е губеща ръка, приятелю.

— Махни се, нервираш ме — кресна другият.

Падишар го удари с юмрук по слепоочието и мъжът падна като камък. Следващият почти веднага го последва. Войниците скочиха на крака с викове, но Морган и бунтовниците веднага ги повалиха. Пар и Кол започнаха да измъкват парцали и въжета от торбите си.

— Отнесете ги в спалното помещение, завържете ги и им запушете устите — прошепна Падишар. — Уверете се, че не могат да избягат.

Някой бързо почука на вратата. Падишар изчака да изнесат охраната и отвори малкото прозорче. Успокои стражите отвън, че всичко е наред и нищо не са чули. Играта на карти бе приключила и беше време да се подреди всичко.

Затвори прозорчето с усмивка.

След като хората от нощната смяна бяха набутани в спалното помещение, Падишар затвори вратата и я заключи. Поколеба се, след това заключи още веднъж и вратите към входа. Няма смисъл да поемат рискове. Не можеха да оставят човек да ги подсигурява.

С лампи в ръце се спуснаха по тъмното коридорче на по-долно ниво. Шумът от дъждовните капки бе заглушен. Стана толкова влажно, че Пар потрепера. Последва другите, решен на всичко, като се съсредоточи в движението. Продължи да си говори, че няма причина да се страхува. Всичко бързо щеше да свърши.

Долу откриха, че командирът на смяната спи. Беше нов, а не онзи, който ги бе уловил до стената в парка. Още по-добре. Безшумно го завързаха, запушиха устата му и го затвориха в стаята.

— Оставете лампите! — заповяда Падишар. Подминаха вратата на командира и продължиха до края на коридора. Пред тях се появи

единична желязна врата, два пъти по-висока от най-високия между тях — грозничкия Друт. Имаше дръжка, на която бе отбелязана вълча глава — знакът на Търсачите. Падишар я хвана с две ръце и я завъртя. Вратата бавно се откряна. Изправиха се пред непрогледен мрак, от който идваше мирис на хоросан и глина.

— Стойте един до друг — прошепна през рамо Падишар и стъпи в тъмнината. Погледът му беше страшен.

Кол се обърна, за да стисне рамото на Пар и последва вожда.

Намираха се в гора от преплетени дървета, храсти, бръшлян, трънаци и непрогледна мъгла. Гъстите клони на дърветата криеха и последната светлина. Навсякъде имаше кал. Около тях лазеха и подскачаха различни твари, но не можеха да кажат какви. Задушаваше ги миризмата на хоросан и глина, но имаше и нещо друго, нещо още по-непоносимо. От тъмата се носеха звуци — далечни, непознати, плашещи. Дупката бе един безкраен мрак.

Всеки нерв в тялото на Пар Омсфорд крещеше да се махат от там.

Падишар ги поведе напред. Друт го последва, след това Кол, Пар, Морган и Стасас — колона от просмукани от дъжда фигури. Бавно си проправяха път напред, към стария Мост на Сендик, като се придържаха към края на долината. Пар и Кол носеха куките и въжетата, а останалите бяха извадили оръжие. Пар погледна за миг през рамо и видя как светлината от отворената врата изчезва в мъглата. Мечът на Лий бе в ръката на Морган, а дъждовните капки звънтяха по лъщящата му повърхност.

Земята, върху която стъпваха, беше мека, но ги издържаше. Дупката изглеждаше като гигантска паст, отворена и очакваща. От нея като че ли се носеше миризмата на всичко, вече изядено. Различни твари се провираха между краката им и плуваха в локвите сред калта и трънаците. Тишината беше оглушаваща. Дори предишните звуци изчезнаха с приближаването им. Само дъждът постоянно се провираше между клоните на дърветата.

На Пар му се стори, че вървят доста дълго. Минутите бавно се нижеха, докато накрая изгубиха чувство за начало и край. Чудеше се колко ли имаше още до срутения мост? Сигурно вече трябваше да са там. Почувства се като хванат в капан — отляво стената, отдясно

дърветата, а дъждът и мракът бяха навсякъде. Черните плащове на спътниците му изглеждаха като дрехите на гробари.

След това Падишар Крийл спря и се заслуша. Пар също го бе чул — нещо като съскане някъде дълбоко в гората, като поточе, излизащо от пукнатина. Другите се оглеждаха наоколо. Съскането спря и тишината отново се изпълни със звуците на собственото им дишане и дъжда.

Мечът на Падишар проблесна, когато им направи знак да продължат напред. Сега ги поведе по-бързо, сякаш усещаше, че не всичко е наред и трябва бързината да се предпочете пред предпазливостта. Светлината изчезваше бързо, преминавайки от сиво в кобалтово черно.

Изведнъж Пар усети, че нещо ги наблюдава. Косата на брата му настръхна и той бързо се огледа. Нищо не се раздвижи в мъглата, не се показва.

— Какво има? — прошепна Морган в ухото му, но той само поклати глава.

След това се появиха камъните от срутения мост на Сендик, които се показваха от гората като масивни натрошени зъби. Падишар забърза напред, а другите го последваха. Отделиха се от стената и навлязоха между дърветата. Дупката сякаш ги погълна в мъглата и тъмнината си. Останките от моста бяха разхвърляни наоколо.

Пар си пое дълбоко дъх. Мечът на Шанара бе забит в червен мрамор и заключен в гробница под свода на Моста на Сендик, казваха старите легенди.

Трябваше да е тук някъде наблизо.

Поколеба се. Мечът се намираще в червен мрамор, но можеше ли да го освободи? Можеше въобще да влезе в гробницата?

Очите му претърсваха мъглата. Ами ако беше заровен под колоните? Как щяха да го стигнат?

Толкова много въпроси без отговори, помисли той и внезапно се почувства отчаян. Защо не си ги бе задал по-рано? Защо не бе обмислил възможностите?

Скалите се очертаваха в мъглата. Виждаше се западният ъгъл на Палатата на кралете на Калахорн — тъмна сянка сред дърветата. Усети, че гърлото му се стяга. Почти бяха стигнали далечната стена на долината. Почти бяха извън местата, където биха ги забелязали.

Няма да си тръгна без Меча, безмълвно се закле той. Независимо какво ще ми струва! Огънят на решителността сякаш го изгаряше отвътре.

След това отново се появи съскането — вече много по-близо. Като че ли идваше от няколко посоки. Падишар забави ход и спря, после се обърна. С Друт и Стасас от двете страни, излезе напред, за да предпази братята и планинеца. Внимателно започна да се промушва между каменните отломки.

Съскането стана по-силно и отчетливо. Вече се чуваше и дишане.

Очите на Пар лудо претърсваха тъмнината. Нещо идваше към тях, същото нещо, което бе уловило Киба Блу и всички останали, които бяха влизали в Дупката и не се бяха върнали. Убедеността му беше ужасяваща. И все пак не търсеше противника, а гробницата с Меча на Шанара. Отчаяно се оглеждаше. Виждаше я ясно в мислите си. Внимателно я огледа, но в мъглата и мрака тя отново се изгуби.

Нещо странно започна да става с него.

Усети в себе си как магията на молитвената песен се надига. Почувства напрежение като никога досега.

Кол погледна лицето му и пребледня:

— Пар! — прошепна той и го разтръска.

Червени точици светлина се появиха навсякъде около тях, горейки като малки огънове в мрака. Трептяха, свиваха се и се приближаваха. Явиха се лица — не съвсем човешки, проядени и изкривени. Телата се измъкнаха от нощта — някои по-големи, други по-малки, но всички невъобразимо безформени. Сякаш бяха накъсани и газени, за да се види какво ще се получи. Някои вървяха, други пълзяха.

За миг обградиха малката групичка. Бяха като част от кошмар, от ужасен сън, който бе продължил и след събуждането. Тъмни пипала се подаваха през кожата, през очите и устните им.

Призраци!

Напрежението в Пар Омсфорд стана непоносимо. Усети, че стомахът му се сви. Усети, че сънят му се сбъдва — мрачният свят на човекоподобни същества, контролирани от Призраците, ставаше действителност. Очевидно трябваше да преживеят обещаното от Аланон.

Напрежението избухна. Той изкрещя, а спътниците му замръзнаха от острия му вик. Звукът прие форма и се превърна в думи. Запя, а магията на молитвената песен озари тъмнината. Призраците се отдръпнаха, лицата им се изкривиха в ужас, а белезите по телата им станаха виолетови. Пар бе озарен от сила, която никога не беше предполагал, че се крие в молитвената песен. Разпозна видението в ума си — видението на Меча на Шанара.

Светлината на магията, която отначало бе само илюзия, стана истинска. Проблесна в здрача по начин, който се стори познат на Пар. Раздвижи се и замята, сякаш беше затворена досега, премина през отломките от моста, между дърветата, промуши се през храстите и тревите, докато стигна до самотен камък Всред бръшляна, на не повече от стотина крачки.

Усети как нещо се надига в него.

Там!

Думата се появи в бялата тишина на мислите му, измъкнала се от хаоса. Видя обявн от ветровете черен камък. Магията изчисти от повърхността му праха на годините и разкри издълбаните думи.

Тук лежат сърцето и душата на народите.

Правото им да бъдат свободни.

Желанието им да живеят в мир.

Смелостта им...

Изведнъж силите го напуснаха преди да е успял да прочете всичко, а магията замря в мрака така, както се бе и появила. Той залитна назад с вик и Кол го хвана. Пар не успя да го чуе. Не чуваше нищо друго, освен отиващата си магия на молитвената песен, която все още не можеше да разбере напълно. В ума му обаче видението остана като улови мислите — всичко, което магията бе разкрила миг по-рано всред мъглата и мрака.

Каменната гробница!

Познатите издълбани думи!

Мечът на Шанара!

След това звукът спря, виденията изчезнаха и той отново бе в Дупката, изпълнен със слабост. Призраците приближаваха от всички страни и се опитваха да ги притиснат към камъните на моста. Падишар

пристъпи напред, висок и страшен и се изправи пред най-близкия. Съществото се протегна към него и вождът го съсече с меча си — веднъж, два пъти, три пъти — толкова бързо, че Пар не успя да ги преброи. Призракът се отдръпна, крайниците му бяха отсечени, но не падна. Като че ли не усещаше какво се е случило с него. Очите му бяха жестоки, а чертите на лицето му изкривени от някакво вътрешно напрежение.

Пар наблюдаваше Призрака през замъгления си поглед.

Крайниците на съществото се свързаха отново към тялото му точно както при гиганта, който срещнаха в Анар.

— Падишар, Мечът... — започна той, но вождът на бунтовниците вече крещеше да отстъпват покрай каменната стена. Не! — извика отчаяно Пар. Не можеше с думи да обясни това, което чувстваше. Трябваше да стигнат до Меча. Опита да се освободи от Кол, но брат му го бе хванал здраво и го влачеше заедно с останалите.

Призраците ги нападаха през глава. Стасас падна далеч от приятелите си. Гърлото му бе прегризано и нещо тъмно влезе в тялото му, докато беше още жив и хриптеше. Изправи го и го обърна срещу тях — той вече бе от атакуващите. Групичката отстъпваше, а мечовете сечаха. Появи се Киба Блу — или това, което бе останало от него. С невероятна сила той спря меча на Друт, хвана ръката му и я откъсна. Бунтовникът изкрещя от болка. След това и втората му ръка бе откъсната, а накрая и главата. Оставиха го. Киба Блу започна да го яде.

Падишар остана сам, обграден отвсякъде. Щеше да е мъртъв, ако не беше толкова бърз и силен. Извиваше се, сечеше с меча и като по чудо избягваше протягащите се към него пръсти. Започна бързо да отстъпва, защото Призраците бяха безнадеждно много.

Спаси го Морган Лий. Изоставяйки за миг Кол и Пар, се втурна на помощ на бунтовника. С развяваща се червена коса, той се вряза сред Призраците. Мечът на Лий сееше искри при всяко докосване. Магията на острие му изгаряше тъмните същества. Паднаха две, после три, след това още. Падишар неуморно се биеше зад него и заедно започнаха да проправят пътека, а Пар и Кол ги последваха, избягвайки промъкващите се Призраци. Пар изостави надеждата си да стигне до Меча. Двама бяха вече мъртви, а и другите щяха да загинат, ако не се измъкнеха веднага.

Отново се събраха до стената, отблъсквайки Призраците, а магическият Меч на Лий ги държеше на разстояние. Бяха навсякъде, като че ли Дупката им бе гнездо. Както жената от гората и гиганта, никакво нормално оръжие не ги спираше. Само мечът на Морган ги унищожаваше. Не можеха да устоят на магията му.

Отстъплението беше агонизиращо бавно. Морган се умори, а щом силите му започнаха да го напускат, същото стана и с Меча на Лий. Когато можеха, тичаха, но все по-често Призраците препречваха пътя им. Пар напразно се опита да призове магията на молитвената песен — тя не дойде. Опита се да не мисли какво значи това, а да разгадае как я бе освободил преди малко. Дори сега добре владееше мислите си. Как успя така да му се изплъзне? Как така магията доведе онази светлина, която беше нещо истинско, а не илюзия? Може би просто много беше искал? Какво се бе случило с него?

Като по чудо стигнаха до стената и опряха гърбовете си на нея. Отгоре в парка се чуваха викове и светеха фенери. Битката им с Призраците бе вдигнала под тревога федералния патрул. След малко всичко щеше да е блокирано.

— Куките! — извика Падишар.

Пар бе загубил своята, но тази на Кол все още висеше на рамото му. Той се отдръпна, освободи въжето и хвърли нагоре желязото. То излетя извън погледа им и се закачи. Кол го изпробва.

Падишар притисна Пар до стената и очите им се срещнаха. Зад него Дупката за миг се изпразни.

— Качвай се! — грубо заповяда той. Дишаше бързо и тежко. Придърпа и Кол. — И двамата. Качвайте се, докато сте във от опасност, след това бягайте в парка. Дамсън ще ви намери и ще ви върне при Издатината.

— Дамсън — глухо повтори Пар.

— Забрави подозренията! Моите също! — нетърпеливо прошепна бунтовникът. В суровите му очи проблесна тъга. — Повярвай й, момче, тя е по-добрата ми половина!

Призраците отново се появиха от тъмнината, а дишането им бе като съскане в нощния въздух. Морган се беше вече отблъснал от стената, за да ги пресрещне.

— Махай се оттук, Пар, извика той през рамо.

— Но вие... — започна Пар.

— Проклятие! — избухна другият. — Оставам с планинеца, за да видя, че сте избягали! Не правете излишни жестове! — Хвана грубо рамото на Пар. — Каквото и да се случи с нас, ти трябва да живееш! Магията на Шанара ще спечели тази битка един ден, а ти си този, който трябва да я използва! Сега тръгвай!

След това Кол се зае да бута и дърпа Пар по въжето. То беше с възли, така че бързо започнаха да се изкачват. Сълзи на безсилие се появиха в очите му. Кол се движеше след него, караше го да бърза, а скулестото му лице бе плувнало в пот.

Пар се спря само веднъж, за да погледне надолу. Призраците нападаха Падишар Крийл и Морган Лий, които бяха опрели гърбовете си в стената.

Прекалено много Призраци! Отново погледна нагоре, яростно стисна зъби и продължи да се катери в мрака.

Морган Лий не се обърна, когато звукът от стържещите по стените ботуши заглъхна. Очите му гледаха обграждащите ги Призраци. Усещаше, че Падишар стои до лявото му рамо. Призраците вече не ги атакуваха. Стояха на ръба на гората. Разбираха какво може оръжието на Морган и станаха внимателни.

Безмозъчни същества, горчиво си помисли планинецът. Можех да си избира и по-добър край.

Замахна към най-близкия от Призраците и всички отстъпиха.

Слабостта сковаваше Морган. Знаеше, че това е от магията. Силата ѝ бе проникнала през него, нещо като вътрешен огън, предаден му от меча — в началото мощ, а после само изтощение. А имаше и нещо друго. Нещо, което не можеше да обясни, но дори сега да се откажеше, имаше чувството, че то няма да го напусне. Нещо в него се бе променило.

Изведнъж се уплаши, че няма да може да се отърве от него, докато не се изтощи напълно.

Или докато не падне мъртъв?

Вече не чуваше Пар и Кол да се катерят. Дупката отново бе покрита с тишина с изключение дишането на Призраците.

Падишар се приближи до него.

— Движи се, планинецо! — тихо каза той.

Започнаха да отстъпват покрай стената, първо бавно, след като Призраците не се приближиха и по-бързо. Скоро започнаха да бягат,

без да могат да се спрат. Нямаха сили за друго. Около тях в мъглата прелитаха дърветата. Морган се чувстваше като в сън, сякаш бе в свят извън времето и пространството.

На два пъти Призраците отново ги атакуваха, но бяха отблъснати от магията на Меча на Лий. Гротескните, изкривени фигури се превиваха и се превръщаха в пепел. Огньовете горяха в нощта и Морган усети, че с всяка искра губи частица от себе си.

Започна да се чуди дали някак си не убива и себе си.

Горе, зад стената в парка, продължаваха да се чуват викове, а в техните уши звучаха като надежда за живот Морган знаеше, че там няма да открият приятели. Залитна и му трябваше доста голямо усилие, за да се задържи прав.

Най-накрая се появи сградата — сенчеста, масивна кула, издигаща се сред дърветата и мъглата.

Морган усещаше, че нещо не е в ред.

— Влизай през вратата! — изкрещя Падишар Крийл и го бутна така силно, че почти го събори.

Двамата се затичаха към вратата — или поне там, където трябваше да бъде, защото тя необяснимо липсваше. Никаква светлина не се прокрадваше през отвора, който бяха оставили. Каменната стена беше черна и безмълвна. Морган усети болката от разколебаването в стомаха си.

Някой или нещо бе отрязало пътя им за бягство!

С Падишар, малко зад себе си, той стигна до стената на сградата, до вратата, която ги бе довела в Дупката, а сега бе затворена и заключена за връщането им. Блъскаха я, но тя бе непоклатима. Пръстите на Морган се опитваха да открият края ѝ, но напипваха знаци, които преди това не бяха видели — следи от магия, която се губеше в сивотата на мъглата и спираше бягството им по-добре от който и да е друг.

Чуваше зад себе си Призраците. Обърна се и замахна към тях, за да ги уплаши. Падишар все още блъскаше по вратата, все още не разбрал, че не желязото, а магията ги държеше отвън.

Морган се обърна, а лицето му бе жестоко:

— Отдръпни се, Падишар! — извика той.

Тръгна към вратата, все едно че бе Призрак и замахна с Меча на Лий, а острието проблесна като сребро в мрака. Удари — веднъж,

дваж, след това отново и тоново. Желязната врата се оцвети в отровно зелено. При всеки удар изскачаха искри. Морган крещеше като луд, а магията на Меча изцеждаше и последните му сили.

След това всичко избухна в бял огън и Морган бе погълнат, от тъмнината.

* * *

Пар се измъкна от мрака към края на стената и се издърпа върху нея. Рани и ожулвания покриваха ръцете и краката му. Потта се стичаше в очите, а дишането му беше тежко. За миг всичко около него се покри с тъмнина, а след това се проряза от светлина.

— Фенери! — осъзна той и погледна към Портата. Там се чуваха викове и удари. Стражата и другите, които се бяха събрали, се опитваха да отворят вратата.

Кол се появи след него с последни усилия и се строполи на хладната земя. Дъждът се стичаше по черната му коса. В очите му светеше нещо, което Пар не можа да прочете.

— Можеш ли да вървиш? — нетърпеливо попита брат му.

Пар кимна, без да знае дали може или не. Бавно се изправиха, мускулите ги боляха, а дишането им бе затруднено. Спуснаха се от стената към сенките на дърветата и спряха в тъмнината, изчаквайки да разберат дали са ги видели. Заслушаха се в шумоленето около Портата.

Кол приближи главата си.

— Трябва да се махнем оттук — Пар — брат му го погледна обвинително.

— Знам! Но вече не можем да им помогнем. Поне не сега. Трябва да спасяваме себе си — поклати глава безпомощно. — Моля те!

Пар веднага го тупна по рамото и двамата се затътриха напред. Бавно се придвижваха, придържайки се към сенките, като се пазеха от пътеките, които водеха към Портата. Дъждът бе спрял, без да го усетят, а вятърът ги пръскаше с вода, насъбрала се по листата. Умът на Пар му припомни какво се бе случило, както и предупрежденията, които му бяха отправили. Защо не се вслуша във вътрешния глас? Как можа да е такъв инат?

Светлините на Главната улица проблеснаха в тъмнината и миг по-късно вече бяха на края ѝ. Там се бяха събрали хора, които като неми свидетели наблюдаваха хаоса. Повечето бяха до самия парк и не обърнаха внимание на двете фигури. Тези, които ги видяха пък, бързо отместиха погледите си, след като разпознаха федералните униформи.

— Къде отиваме сега? — прошепна Пар, като се облягаше на Кол. Едва стоеше прав.

Кол безмълвно поклати глава и поведе брат си по улицата, далеч от светлината. Едва бяха стъпили на нея, когато на около петдесет стъпки от тях се появи една фигура и тръгна да ги пресрещне. Дамсън! — помисли си Пар. Той прошепна името ѝ на Кол и двамата забавиха ход, за да може да ги настигне.

— Продължавайте да вървите — тихо каза тя и сложи ръката на Пар през рамото си, за да помогне на Кол. — Къде са другите?

Очите на Пар се вдигнаха и срещнаха нейните. Бавно поклати глава и видя отчаяния израз на лицето ѝ.

Зад тях някъде в парка ярка експлозия издигна пламъците си в нощта, викове на уплаха се чува от насъбраните на улицата.

— Не се обръщайте — прошепна Дамсън с присвити устни.

Нямаше и нужда.

* * *

Морган Лий се бе проснал на мократа земя В Дупката, а от дрехите му се издигаше дим, които изпълваше устата и ноздрите му. Все още беше жив — усещаше го едва. Нещо ужасно се бе случило. Усещаше се смачкан, все едно всичко в него бе разбито, а от него бе останала само черупка. Усещаше болка, но не физическа. Беше като някаква емоционална агония, която засягаше и тялото, и ума му.

— Планинецо!

Грубият глас на Падишар разряза тишината и го накара да отвори очи. Близко до него огнените езици галеха земята.

— Ставай бързо! — Падишар го дърпаше и се опитваше да го изправи на крака. Той изкрещя, в мрака се появиха размазани очертания на камъни и дървета, които бавно приемаха форма.

Тогава видя. Все още стискаше дръжката на Меча на Лий, но острието го нямаше. Беше останало около педя почернял метал.

Морган се разтрепери. Не можеше да се спре.

— Какво направих? — прошепна той.

— Спаси живота ни, приятелю! — изсумтя Падишар и продължи да го влечи. — Това направи!

Светлината се прокрадваше през голяма дупка в стената на сградата. Вратата беше изчезнала. Гласът на Падишар бе уморен.

— Оръжието ти го направи! Магията! Превърна вратата в дим! Даде ни шанса, който ни трябваше — ако сме достатъчно бързи. Хайде. Облегни се на мен. Още минута, две...

Падишар го промъкна през отвора. Едва усещаше, че минават през коридора и изкачват стълбите. Болката продължаваше да пронизва тялото му. Не можеше да говори. Не можеше да отмести поглед от разбития меч. Неговият меч — неговата магия — самият той. Не можеше да направи разлика между тях.

Викове и силният тропот навлязоха в мислите му и го накараха да потрепери.

— По-леко! — гласът на Падишар сякаш идваше от много далече.

Стигнаха до стаята с оръжието. Отчаяно се блъскаше по външната врата и пантите ѝ вече не издържаха.

— Легни тук! — нареди Падишар и го облегна на една страна до стената. — Не казвай нищо, когато влязат. Просто стой мирно. Ако имаме късмет, ще ни вземат за жертви на случилото се тук и нищо повече. Ей, дай ми това! — Протегна се и взе счупения Меч на Лий от изтръпналите ръце на Морган. — Засега ще го приберем, момче. По-късно ще го поправяме.

Прибра меча в ножницата, привърза я на рамото на Морган и отиде да отвори вратата.

Облечени в черно федерални войници нахълтаха вътре и изпълниха помещението с викове и хаос. Падишар Крийл също крещеше и ги пращаше надолу към спалното помещение. Получи се страхотно объркване. Морган наблюдаваше всичко, без всъщност да го разбира и да се интересува от него. Всичките му мисли бяха заети от чувството за загуба. Като че ли животът му вече беше без цел, след като така неочаквано изчезна острието на Меча на Лий.

Свърши се с магията, мислеше си той отново и отново. Загубих я. Загубих всичко.

След това отново се появи Падишар, изправи го на крака и сред хаоса на помещението и през вратите го поведе към парка. Навсякъде се движеха тела, но никой не им се изпречи по пътя.

— Страхотна лудница направихме с тая нощна работа! — мрачно измърмори Падишар. — Надявам се само да не ни се върне.

Внимателно изведе Морган от светлината около Портата към сенките наоколо.

Миг по-късно се изгубиха.

ГЛАВА 24

Точно по изгрев слънце, Пар Омсфорд се събуди за пръв път. Лежеше неподвижно върху сламеник, събирайки разхвърляните си мисли в тишината. Отне му известно време докато си спомни къде е.

Беше в склада зад градински магазин, някъде в центъра на Тирзис. Дамсън ги бе завела снощи там, за да се скрият след...

Споменът се завърна невероятно бързо, а виденията прорязваха мозъка му с ужасяваща честота.

Насили се да отвори очи и виденията изчезнаха. Сивкавата светлина се прецеждаше през капациите на прозорците и осветяваше подредените като войници земеделски сечива. Мирисът на пръст и прах изпълваше въздуха. Зад стените на укритието им беше тихо. Дамсън не се виждаше никъде.

Отпусна се за малко назад, заслушан в тишината, като опитваше да се събуди напълно. След това бавно се освободи от одеялата и се надигна. Беше схванат, а ставите го боляха и пукаха. Но силите му се бяха върнали — можеше вече да се движи без чужда помощ.

Кол изхърка и се обърни на другата страна. Пар погледна за момент брат си, разгледа неговите изострени черти, след това отиде до най-близкия прозорец. Все още беше с дрехите, бяха му събули само ботушите. Сутрешният хлад гъделичкаше краката му, но той не му обръщаше внимание. Погледна навън през процепа в капациите. Беше спряло да вали, не? небето бе облачно, а светът изглеждаше подгизнал и пуст. Нищо не помръдваше, докъдето стигаше погледът му. Смесица от стени, покриви, улици и ниши гледаха към него от мъглата.

Вратата зад него се отвори и Дамсън влезе безшумно. Дрехите й бяха измачкани, а косата — рошава.

— Хей, какво правиш? — прошепна тя, а челото й гневно се намръщи. Бързо прекоси стаята и го подхвана все едно, че той всеки миг можеше да падне. — Не бива да ставаш от леглото! Прекален си слаб! Веднага се връщай!

Заведе го до сламеника и го накара да легне. Той направи лек опит да се съпротивлява, но откри, че силите му са по малко отколкото би очаквал.

— Дамсън, чуй ме... — започна, но тя бързо сложи ръка на устата му.

— Не, ти слушай, Елф! — Тя спря и се загледа в него, сякаш бе открила нещо любопитно. — Какво ти става, Пар Омсфорд? Нямах ли капчица здрав разум? Едва спаси живота си снощи и вече си готов пак да го рискуваш. Нямах ли мъничко уважение към себе си?

Пое си дълбоко въздух, а той откри, че мисли за това, колко топла е ръката ѝ, когато докосва лицето му. Тя като че ли прочете неговите мисли и я дръпна... Пръстите ѝ погалиха бузата му. Той хвана ръката ѝ и я задържи.

— Съжалявам. Не ми се спеше повече. Постоянно ми се явяваха кошмари от снощи. — Ръката ѝ изглеждаше малка и слаба в неговата. — Не мога да спра да мисля за Морган и Падишар.

Отдръпна се без да иска да говори повече за това. Дори и сега му беше прекалено страшно. Очите на Кол премигнаха, отвори се и го загледаха.

— Какво става? — сънено попита той. Пръстите на Дамсън стиснаха ръката на Пар.

— Брат ти не може да спи, защото се притеснява за всички други, но не и за себе си.

Пар я погледна за миг мълчаливо, след това попита:

— Има ли някакви новини, Дамсън?

— Ще се спазарим — тя се усмихна. — Ако обещаеш отново да заспиш, или поне да не напускаш леглото, аз обещавам, че ще се помъча да открия отговора на въпроса ти. Съгласен ли си?

Пар кимна. Припомни си последните думи на Падишар: „Повярвай, момче! Тя е по-добрата ми половина!“

Дамсън погледна към Кол:

— Разчитам на теб той да удържи на думата си — ръката ѝ се изплъзна от ръката на Пар. — Ще донеса и нещо за ядене. Пазете тишина. Никой няма да ви безпокои тук. Спря се за момент, сякаш и сега не бе уверена, че трябва да тръгва, след това изчезна зад вратата.

Тишина изпълни, сенчестата стая. Братята се изгледаха безмълвно, след това Кол тихо каза:

— Тя те обича.

Пар се изчерви и бързо поклати глава.

— Не, просто се грижи за мен. Нищо повече.

Кол се отпусна назад, въздъхна и затвори очи.

— О, така ли? — дишането му се забави.

Пар помисли, че отново е заспал, когато той изведнъж каза.

— Какво ти стана снощи, Пар?!

Пар се поколеба.

— Имаш предвид молитвената песен ли?

— Разбира се, че имам предвид молитвената песен. — Очите на Пар се ококориха. Погледна го остро. — Знам как действа магията по добре от който и да е, с изключение на теб, но не съм виждал такова нещо. Онова, което създаде, не беше илюзия, а нещо истинско! Не мислех, че можеш.

— Аз също.

— Е?

Пар поклати глава. Какво се беше случило наистина? Бързо затвори очи и после ги отвори.

— Имам теория — призна накрая той. — Може би ще кажеш, че се е появила от кошмарите ми. Спомняш ли си как за първи път се е появила молитвената песен? Уил Омсфорд използвал Камъните на Елфите в битката си със Косача. Трябвало да го направи, за да спаси Амбър, момичето Елф. Проклятие, достатъчно често сме разказвали приказката, нали? За него било опасно, тъй като в жилите му не течала само кръв на Елф. Това го променило по начин, който той отначало не можел да определи. Чак когато се родили децата му — Брин и Джеър — той открил какво всъщност се е случило. Част от магията на Камъните на Елфите била преминала в него. Тя била предадена на Брин и Джеър под формата на молитвените песни.

Той се надигна на лакът, Кол направи същото. Светлината вече бе достатъчна, за да виждат лицата си.

— Коглайн ни каза онази първа нощ, че не разбираме магията. Каза, че тя се явява по различни начини, но докато я разберем, ще можем да я използваме начини, но докато я по-късно при Рога на пъкала ни обясни как магията се променя. Специално обърна внимание на наследството, оставено от Уил Омсфорд, магията, превърнала се в молитвена песен.

Направи пауза. В стаята беше много тихо. Когато заговори отново, гласът му прозвуча странно.

— Е, представи си за миг, че е бил прав и магията постоянно се мени, като приема различни форми. Все пак точно това се е случило, когато магията на Елфите е преминала от Уил Омсфорд към неговите деца. Ами ако отново се е променила, този път в мен?

Кол се вторачи в него.

— Какво имаш предвид? — попита накрая той. — Как мислиш, че може да се е променила?

— Предположи, че магията се е върнала към първоначалното си състояние. Сините Камъни на Елфите, дадени на Ший Омсфорд от Аланон, когато тръгнала да търси Меча на Шанара, са имали силата да откриват неща, скрити за притежателя им.

— Пар! — Кол тихо произнесе името му, а удивлението бе променило гласа му.

— Не, почакай! Нека завърша. Снощи магията се отпусна по начин, по който не го е правила досега. Едва я контролирах. Прав си, Кол — онова не бе илюзия. Но онова беше в разбираем вид. Тя ми показва скритото от мен, може би защото подсъзнателно съм го пожелал. — Гласът му беше суров — Кол, предположи, че силата, скрита едно време в Камъните на Елфите, сега е скрита в магията у мен!

Настана продължителна тишина. Лицата им бяха близо — на не повече от две педи, а очите им се взираха, Мислите бяха изострили грубите черти на Кол още повече. Това, което бе предположил Пар, се стовари като каменен блок върху му. В очите му се появи колебание, след това съгласие и накрая страх.

Лицето му се стегна. Грубият му глас стана мек.

— Камъните на Елфите са имали и други възможности. Те са защитавали притежателя си от опасности. Били са оръжие с огромна сила.

Пар изчака без да казва нищо, но вече знаеше какво ще последва.

— Мислиш ли, че магията на молитвената песен може да направи сега и за теб същото?

Отговорът на Пор едва се чу:

— Да, Кол. Мисля, че да.

До обяд сутрешната мъгла се бе вдигнала и облаците се бяха разнесли. Слънчева светлина огря Тирзис и го обгърна е горещината си. Локвите и поточетата изчезнаха с покачване на температурата, камъните и пръстта изсъхнаха, а въздухът стана задушен и гъст.

Движението през външната порта беше натоварено и бавно. Федералните постове, два пъти повече в резултат от неприятностите от изминалата нощ, вече се потяха и ядосваха, когато гробарят се появи откъм вътрешната стена. Пътници и търговци се отдръпнаха при пристигането му. Беше окъсан, потен и миришеше сякаш живееше в канализацията, буташе пред себе си тежка количка от дъски. Върху нея имаше тяло, увито в чаршаф и привързано с кожен ремък. Стражите се спогледаха, когато гробарят се запъти към тях. Количката му трополеше и скърцаше.

— Горещо е за работа, нали господи?! — изхили се гробарят, а стражите без да искат потрепераха.

— Документите! — каза един педантично.

— Разбира се, разбира се — мръсната му ръка измъкна документ, с който сякаш бяха чистили кал. Гробарят показва с ръка тялото.

— Трябва бързичко да го вкарам в земята, нали разбирате. Няма да издържи дълго в ден като този.

Един от стражите се приближи достатъчно, за да потупа трупа с върха на меч си.

— По-спокойно — посъветва го гробарят, — Дори мъртвецът заслужава малко уважение.

Войникът го погледна подозрително, след това прободя трупа с меч си и после отново го издърпа. Гробарят се изхили.

— Май ще трябва старателно да го почистите, господине, ако знаехте как пукна тоя от петнист тиф.

Войникът бързо отстъпи преbledнял. Другите също се дръпнаха. Този, който държеше документите, ги подаде нетърпеливо и посочи пътя.

Гробарят вдигна рамене, хвана дръжките на количката и я забута към полето надолу, като лекичко си подсвиркуваше.

Каква сбирщина от глупаци, помисли си Падишар Крийл.

Когато достигна до първите дървета на север от Тирзис, Падишар пусна дръжките на количката, отмести тялото настрана, освободи резетата на фалшивото дъно и помогна на Морган да излезе.

Лицето на Морган беше бледо и намръщено, както от горещината в убежището му, така и от изтощението от битката през миналата нощ.

— Вземи това — вождът на бунтовниците му предложи мях с бира. Морган безмълвно го пое. Знаеше какво си мисли другият — че не е съвсем добре след бягството от Дупката. Изоставиха количката и тялото и продължиха около мисля към реката, за да се измият. Изкъпаха се, облякоха чисти дрехи, които Падишар бе скрил във фалшивото дъно и седнаха да хапнат нещо.

Пазеха тишина, докато накрая Падишар не издържа и измърмори:

— Може да видим как да оправим меча, планинецо. Може би все още не е изгубил магията си.

Морган просто поклати глава.

— Не всеки би могъл да го направи — беззвучно каза той.

— Не ли? Защо? Кажи ми тогава как действа мечът? Обясни ми го! — Падишар не искаше да остави нещата така.

Морган направи каквото поиска другият, не защото искаше а защото така най-лесно можеше да се освободи от него. Разказа как е бил създаден Мечът на Лий, как Аланон е потопил острието му във водите на Рога на пъкала, за да може Рон Лий да защитава Брин Омсфорд.

— Магията беше в острието, Падишар — завърши той. Вече не бе толкова търпелив. — След като веднъж се счупи, не може да се поправи. Магията изчезна.

Падишар замислено се намръщи, след това повдигна рамене.

— Е, поне я загуби за добра кауза, планинецо все пак тя спаси живота ни. Това е добра сделка.

Морган повдигна поглед и към него, а очите му се присвиха.

— Не разбираш. Имаше някаква връзка, между меча и мен. Когато той се счупи, все едно, че се счупи нещо в мен! Знам, че не е особено разумно, но все пак е така. Когато се изгуби магията, част от мен също изчезна!

— Само ти така си мислиш, момче! Кой ще каже дали няма да се променят нещата? — Падишар му се усмихна окуражително. — Дай си малко време. Нека раната да заздравее, както казват.

Морган остави храната, изгубил интереса си към нея и притисна колене към гърдите си. Остана безмълвен, въпреки че бунтовникът

очакваше от него отговор и се замисли за това, че нещо не бе станало както трябва след като взеха решение да с слязат в Дупката, за да търсят Меча на Шанара.

Веждите на Падишар нервно потрепераха. Когато Морган се помръдна, додаде:

— Слушай ме, планинецо. Ние сме живи, със или без меча, и няма да те оставя да се държиш като полумъртва кукла...

Морган скочи на крака.

— Достатъчно, Падишар! Не ми трябва да се притеснява за мен! — Гласът му прозвуча по-рязко, отколкото би искал, но не можа да скрие гнева си. Намери му и място. — Защо не се притесниш за братята? Имаш ли въобще представа какво им се е случило? Защо ги изоставихме там?

— А! — зяпна другият. — Значи това е, което те човърка, така ли? Е, планинецо, братята сигурно отдавна са се измъкнали. Видяха ни на излизане от караулното. Федерацията не е чак толкова глупава, та да не свърже рапорта за случилото се с двамата изчезнали войници. Сигурно вече имат описанието ни. Ако не бяхме изчезнали от града веднага, може би никога нямаше да успеем!

Посочи планинеца с пръст.

— А братята, от друга страна, никой не ги видя. Никой няма да разпознае лицата им. Освен това досега Дамсън ги е открила. Тя ще ги доведе при Издатината. Ще ги изведе и от Тирзис щом се появи възможност.

Морган упорито поклати глава.

— Може би да, може би не. Беше толкова убеден и за възможностите ни да вземем Меча на Шанара, а виж какво стана!

Падишар почервения от яд:

— Едва ли бе тайна за който и да е от нас, че има рискове!

— Кажи това на Стасас, Друт и Киба Блу!

Големият мъж сграбчи туниката на Морган и яростно го разтърси. Очите му бяха сурови.

— Тези, които загинаха, бяха мои приятели, планинецо, не твои. Не хвърляй това в лицето ми! Каквото съм правил, правил съм го за всички ни. Нужен ни е Мечът на Шанара! Рано или късно ще трябва да се върнем за него, независимо от Призраците! Знаеш го толкова добре,

колкото и аз! Колкото до братята — и на мен не ми харесва, че ги оставихме! Но изборът ни беше прекалено малък!

Морган безуспешно се опита да се освободи.

— Поне можеше да отидеш и да ги потърсиш.

— Къде? Къде да ги търся? Мислиш ли, че се крият някъде, където да можем да ги открием? Дамсън не е глупачка. Тя ги е бутнала в най-затънтената дупка на Тирзис! Не разбираш ли какво се случи там? Снощи открихме тайна, която Федерацията се е опитала да скрие с много труд! Не съм сигурен, че който и да е от нас разбира напълно случилото се, но е достатъчно, че Федерацията мисли така. Те ни искат мъртви! — Гласът му беше дрезгав. — Зърнах какво става около Външната порта. Федералните власти вече не се интересуват от нищо. — направо са удвоили постове и патрулите и са мобилизирали целия гарнизон! Ако не греша, решили са да ни унищожат завинаги, млади Морган Лий: теб, мен или който и да е друг член на Движението, до когото се докопаш. За тях сме заплахата, защото за пръв път откриваме какво преследват. Няма да подминат това току така.

Захватът му се стегна. Пръстите, бяха като от камък.

— Ще ни преследват и най-добре ще е да не сме някъде, където могат да ни открият! — Пусна планинеца, все — си дълбоко дъх и продължи. — Във всеки случай не мисля да споря с теб. Тук аз съм водача! Добре се би в Дупката и може би това ти е коствало нещо. Но това не ти дава право да поставяш под, въпрос заповедите ми! По-добре от теб знам как да останем живи и най-добре ще е да го запомниш.

Морган пребледня от ярост, но се въздържа. Знаеше, че няма смисъл да продължат спора — големият мъж нямаше да промени мнението си. Знаеше освен това, някъде дълбоко в себе си, където можеше да си го признае, че казаното от Падишар бе истина.

Отстъпи и пооправи смачканите си дрехи.

— Просто искам да съм сигурен, че братята не са забравени.

Усмивката на Падишар Крийл беше бърза и сурова.

— Нито за момент. Поне не от мен. Свободен си да избереш свое мнение по въпроса.

Отдалечи се сред дърветата. Малко по-късно Морган преглътна гнева и гордостта си го последва.

За втори път Пар се събуди към средата на следобеда. Кол го разтърсваше, а миризмата на гореща супа изпълваше помещението. Премигна и бавно седна. Дамсън бе седнала на пейката и разсипваше бульон, а парата я закриваше. Тя погледна към него и се усмихна... Червената ѝ коса искреше под проникващата през процепите на капациите слънчева светлина. Пар почувства непреодолимо желание да я докосне.

Дамсън му поднесе супата заедно с плодове и мляко, а Пар помисли, че това е най-вкусната храна, която някога е опитвал. Изяде всичко. Изненада се, че успя да заспи, но сега тялото му бе отпочинало и болките почти бяха изчезнали. По време на яденето говориха малко, така че му остана време да числи. Умът му започваше да работи, бягайки от кошмарите на миналата Нощ, към мислите за това, което им предстоеше. Трябваше да осмисли и провери подозренията си и да направи планове за действие.

Това го караше вътрешно да трепти от очакване и нетърпение. Вече бе открил, че може да постигне немислими неща.

Когато двамата Омсфорд свършиха с яденето, се изкъпаха във ваничката г прясна вода. След това Дамсън ги помоли да седнат и им разказа какво се бе случило с Падишар и Морган.

— Избягали са — започна тя без предисловие. В зелените ѝ очи се отразяваше удивление и задоволство. — Не знам как са успели, но са го направили. Отне ми малко време да се уверя, че са свободни, но исках да съм сигурна в това, което ми казаха.

Пар се усмихна на брат си успокоен. Кол прикри собствената си усмивка и повдигна рамене.

Доколкото ги познавам, сигурно са уговорили да ги пуснат измърмори той.

— Къде са сега? — попита Пар. Изглеждаше сякаш му бяха върнали години от живота. Падишар и Морган бяха избягали — това беше най-добрата новина, която можеха да му донесат.

— Това не знам — отговори Дамсън. — Сякаш са изчезнали. Или са се покрили в града или, което е по-вероятно, са излезли веднага и са на път към Издатината. По-добре е да са избрали последното, защото

целият Федерален гарнизон е мобилизиран и причината може да бъде само една. Искат да последват Падишар и хората му в Хълмовете. Очевидно каквото и да сте направили снощи, то ги е разгневilo. Носят се всякакви слухове. Някои разправят, че десетки федерални войници са били убити до Портата от чудовище. Други казват, че чудовищата са изпуснати в града. Каквото и да е. Досега Падишар се е изплъзнал и е тръгнал на север.

— Сигурна ли си, че Федерацията не го е открила? — настояваше Пар.

Дамсън поклати глава.

— Щях да чуя.

Беше седнала на пейката до сламениците. Тя отпусна глава назад и светлината огрее нежното ѝ лице.

— Сега е ваш ред. Кажи ми какво се случи, Пар. Какво открихте в Дупката?

С помощта на Кол Пар разказа какво ги бе сполетяло. Спомена не само за срещата с Призраците, но и за странното нещо, което се беше случило с молитвената песен, за неочакваната сила на магията и дори за подозренията, че Камъните на Елфите имат нещо общо с това.

След като свърши, тримата се спогледаха, замислени за случилото се в Дупката и какво всъщност означава то. Пръв заговори Кол. Според мен сега имаме повече въпроси отколкото преди да влезем.

— Но също и знаем нещо, Кол — противопостави се Пар.

Приведе се напред в желанието си да говори.

— Знаем, че има някаква връзка между Федерацията и Призраците, Федерацията сигурно знае какво има долу. Не може да не обръща внимание на истината. Може би дори е помогнала за създаването на онези чудовища. Възможно е федерални затворници да са били хвърляни в Дупката и да са се превърнали в това, което стана Киба Блу. И защо са още там долу, ако Федерацията не ги държи? Не биха ли избягали отдавна, ако можеха?

— Както казах, има повече въпроси, отколкото отговори — поясни Кол и потърси по-удобно положение за едрото си тяло.

Дамсън поклати глава:

— Нещо не изглежда както трябва. Защо Федерацията ще се занимава с Призраците? Те въплъщават всичко, срещу което тя се бори

— магията на старите дни, неподчинението на народите от Южните земи. Как би могла да уреди такова нещо? Федерацията не може да се защити от магията им. Как ще се предпази?

— Може би няма защо — изведнъж каза Кол. Погледнаха го — Може би Федерацията е дала на Призраците някой друг, за да се хранят. Някой, от който и тя няма полза. Може би това се е случило с Елфите? — направи пауза. — Може би това става сега и с Джуджетата?

Замлъкнаха и прецениха тази възможност. Пар не бе мислил за Джуджетата известно време. Ужасите на Кълхейвън и неговите жители бяха избягали от ума му през последните седмици. Спомни си какво бе видял там — бедността, нещастieto, подтисничеството. Джуджетата бяха газени заради причини, които не му бяха ясни. Може ли Кол да е прав? Възможно ли бе Федерацията да дава Джуджетата за храна на Призраците по някакво споразумение помежду им?

Лицето му стана сурово.

— Но какво би получила Федерацията в замяна?

— Власт! — бързо каза Дамсън Рий.

Беше бледа и неподвижна.

— Власт над Расите и Четирите земи! — съгласи се Кол и кимна. — Има логика, Пар.

Пар бавно поклати глава.

— Но какво ще стане, когато не остане никой, освен Федерацията? Сигурно някой е помислил и за това. Какво бе спряло Призраците да изядат и тях?

Никой не отговори.

— Все още пропускаме нещо! — тихо каза Пар. — Нещо важно.

Изправи се, отиде до другия край на стаята, загледа се в празното пространство, накрая поклати глава и се върна. Когато отново седна, издълженото му лице беше решително.

— Да се върнем към въпроса за Призраците в Дупката — тихо каза той, — въпреки че едва ли ще намерим отговора. — Кръстоса краката си отпред и се протегна. Погледна ги един след друг и каза: — Мисля, че са там, за да попречат на който и да е да стигне до Меча на Шанара!

— Пар! — Кол се опита да спори, но брат му го прекъсна с бързо тръскане на главата.

— Помисли малко. Кол. Падишар беше прав. Защо Федерацията би си създала всички трудности да построи отново Парка и Моста на Сендик? Защо са скрили останките на стария мост и парк в долината? Защо, ако че за да скрият Меча? А ние видяхме Гробницата, Кол! Видяхме я!

— Гробницата да, но не и Меча — припомни им Дамсън, а зелените ѝ очи се напрегнаха при срещата им с очите на Пар.

— Но ако Мечът не е в Дупката, защо Призраците са там? — веднага попита Пар. — Със сигурност не за да пазят празна гробница! Не. Мечът е все още там, както е бил в продължение на триста години. Ето защо Аланон ме изпрати по следите му — знаел е, че е там и чака да бъде открит.

— Можеше да ни спести доста време и усилия, ако ни беше казал всичко това — отбеляза Кол.

Пар поклати глава.

— Не, Кол. Не би го направил. Помисли за историята на Меча. Бремен го е дал на Джърл Шарана, за да унищожи Господаря на Магиите преди няколко хиляди години, а Кралят на Елфите не е могъл да го контролира, защото не е бил готов да приеме това, което се е очаквало то него. Когато Аланон избрал Ший Омсфорд да довърши работата преди петстотин години, поискал първо да провери възможностите му. Ако не е бил достатъчно силен, ако не го е искал, ако не е бил готов изцяло да се отдаде на каузата, значи не би могъл да понесе и мощта на Меча. И е знаел, че ако това се случи Господарят на Магиите отново ще се измъкне.

— И вярва, че сега същото ще стане и с теб? — завърши Дамсън. Гледаше Пар, сякаш го виждаше за пръв път. — Ако не си достатъчно силен и не го искаш... Мечът на Шанара ще е безполезен за теб! Призраците ще те победят!

Кимването на Пар едва се забеляза.

— Но защо Призраците или Федерацията са оставили Меча през всичките тия години в Дупката? — попита Кол и се подразни, че обсъждат въпроса след всичко, което се бе случило предната нощ. — Защо просто не са го преместили или още по-добре — унищожили?

Лицето на Пар беше напрегнато.

— Не мисля, че Призраците или Федерацията биха могли да унищожат талисман с такава сила. Съмнявам се дали въобще могат да

го докоснат. Господарят на Магиите не е могъл. Това, което не ми е ясно, е защо Федерацията не го е скрила. Във всеки случай няма значение. Факт е, че Мечът е все още там в гробницата. — Направи пауза и поглед надолу. — Чака ни.

Кол го погледна, за пръв път осъзнал какво предлага. За миг въобще не успя да проговори.

— Не може да говориш сериозно, Пар — каза той, без да скрива недоверието в гласа си. — След всичко, което се случи снощи? След като видя... — насили се да спре това изсумтя. — Няма да преживееш и две минути.

— Ще преживея — отговори Пар. Очите му искряха от решителност. — Знам, че ще успея. Аланон ми каза.

Кол бе изумен.

— Аланон? За какво говориш?

— Каза, че имаме способностите да постигнем исканото от нас — Уокър, Рен и аз. Помниш ли? Мисля, че що се отнася до мен, имаше предвид молитвената песен. Сигурно е искал да каже, че магията на молитвената песен ще ме предпазва.

— Е, досега доста слабо се е проявила! — изсумтя Кол и гневно го изгледа.

— Не разбрах някакво е способна. Мисля, че сега знам.

— Мислиш? Мислиш? — проклятие, Пар!

Пар остана спокоен.

— Какво друго можем да направим? Да бягаме обратно към Издатината? Да бягаме у дома? Да прекараме остатъка от дните си, криейки се тук? — ръцете на Пар трепереха — Кол, нямам друг избор. Трябва да опитам.

Силното лице на Кол се смръщи, а устата му се стисна. Погледна Дамсън, но тя бе загледана в Пар и не откъсваше очи от него.

Обърна се и се озъби.

— Значи ще се върнеш долу в Дупката със силата на недоказаната си и непроверена вяра? Ще рискуваш живота си, разчитайки, че магията на молитвената песен, която три пъти досега не успя да те защити, ще го направи сега? Всичко това заради мисията, която откри в думите на един мъртвец! — Бавно затаи дъх. — Не вярвах, че можеш да направиш нещо толкова... глупаво! Ако можех да се сетя нещо по-грубо за да го определя — бих го направил!

— Кол...

— Не, нищо повече не ми казвай. Бях навсякъде с теб, следвах те, поддържах те, правех всичко, което мога, за да те предпазя — а сега ти си решил да се самоубиеш! Разбираш ли какво вършиш, Пар? Ти се пренасяш в жертва! Все още мислиш, че имащ някаква особена способност да правиш правилни преценки! Ти си луд! Не се отказваш от нещо, което здравия разум те кара да изоставиш!

Кол стисна юмруците си. Лицето му бе напрегнато и почервенияло и едвам сдържаше гласа си. Пар никога не го бе виждал толкова ядосан.

— Всеки друг би се върнал, за да обмисли всичко и да потърси помощ, но това не ти е минало през ума, нали? Виждам го в очите ти. Нямаш време и търпение. Решил си. Намислил си да вземеш Меча! Готов си да дадеш и живота си за това, нали?

— Не съм толкова сляп...

— Дамсън, поговори с него! — отчаяно го прекъсна Кол. — Знам, че те е грижа за него. Кажи му какъв глупак е.

Но Дамсън Рий поклати глава.

— Не, няма да го направя — Кол удивено я изглежда. — Нямам право — завърши тя.

Кол замлъкна, а грубите му черти показваха примирение. Никой не се обади и тишината изпълни стаята. Дневната светлина си бе заминала заедно със слънцето на запад, а сенките започнаха да се издължават. Някъде на улицата се чуха гласове и отново затихнаха. Пар почувства болка дълбоко в се е си, гледайки лицето на брат си и усещаше, че Кол се чувства предаден. Но нямаше друг начин. Само едно нещо би могъл да каже Пар, което да променя нещата, но той не мислеше да го каже.

— Имам план — опита той. Изчака докато очите на Кол се повдигнаха. — Знам какво мислиш, но не смятам, да поемам повече рискове от необходимото — Кол го погледна насмешливо, но не каза нищо. — Гробницата е до скалите точно под стените на стария замък. Ако успея да вляза от другата страна, ще трябва да измина съвсем малко разстояние. Взема ли веднага Меча в ръце, ще бъда предпазен от Призраците.

Имаше няколко въпроса около последните му думи, но нито Кол, нито Дамсън ги зададоха. Пар усети потта по челото си. Трудността ни

това, което щеше да предложи, бе ужасяваща.

Преглътна.

— Онази пътека от портата към палата ще ме отведе там.

Кол вдигна ръце.

— Мислиш отново да влезеш в сградата на Портата? За трети път? — Възкликна той от изненада.

— Трябва ми само малко хитрост...

— Напълно ли си загубил ума си? — Същият номер няма да мине още веднъж! Ще те търсят. За две секунди ще те открият, докато...

— Кол! — не издържа Пар.

— Прав е — тихо каза Дамсън Рий.

Пар я погледна, след това се успокои. Обърна се отново към брат си. Кол го чакаше да проговори — с почервеният лице, но мълчалив. Пар поклати глава.

— Тогава ще трябва да мина по друг път...

Кол изведнъж погледна изтощено.

— Истината е, че няма друг път.

— Може и да има — проговори Дамсън с тих глас. — Когато армията на Господарят на Магиите нападала Тирзис по Времето на Балинор Букхана, градът два пъти е бил предаван отвътре — единият път през вратите, втория път през тайни проходи, които минават под града и свършват в избите на палата. Възможно е тези проходи още да съществуват и да ни отворят път към Долината от страната на палата.

Кол извърна погледа си, а отчаянието се бе изписало по изсечените му черти. Очевидно бе очаквал нещо по-добро от Дамсън.

Пар се поколеба, след това внимателно каза:

— Това се е случило преди повече от четиристотин години. Бях забравил за тези проходи, въпреки че толкова пъти съм разказвал приказките. — Отново се поколеба. — Знаеш ли нещо за тях? Къде са, как да влезем в тях, дали все още са проходими?

Дамсън бавно поклати глава, без да обръща внимание на пренебрежително повдигнатите вежди на Кол.

— Но познавам човек, който може би знае. Ако говори с нас — след това погледна Кол и издържа на погледа му. Изведнъж на лицето ѝ се появи мекота, която изненада Пар. — Всички имаме право на собствен избор — тихо каза тя.

Очите на Кол сякаш не виждаха. Пар го погледна за момент, чудейки се дали да му каже нещо, след това бързо се обърна към Дамсън:

— Ще ме заведеш ли при този човек довечера?

Тогава тя се изправи и двамата братя също станаха. Помежду им изглеждаше малка, почти крехка, но Пар знаеше, че впечатлението беше погрешно. Дамсън сякаш се замисли, преди да отговори.

— Зависи. Първо трябва да ма обещаеш нещо, когато отново отидеш в Дупката, независимо как, ще вземеш Кол и мен със себе си!

Настана тишина. Трудно можеше да се каже кой от двамата братя, беше по-изненадан. Дамсън им даде миг, за да се съвземат и каза на Пар:

— Страхувам се, че не ти давам възможност за избор. Не мога! Ще искаш да ни оставиш горе, за да ни предпазиш и това ще е грешка. Нужни сме ти.

След това се обърна към Кол.

— И ние трябва да сме там, Кол. Не разбираш ли? Нищо няма да се свърши — нито подтисничеството на Федерацията, нито Злото на Призраците, нито болестите и немотията по четирите земи, докато някой не го награби.

Може би Пар има възможност да успее, но не можем да го оставим сам да опитва. Трябва да направим всичко възможно, защото това е и наша битка. Не можем просто да седим и да чакаме някой друг да ни помогне. Никой няма да дойде. Ако съм научила нещо в живота — точно това е.

Тя изчака, гледайки ту единия, ту другия. Кол бе объркан.

Усещаше, че сигурно има аргументи за взимане и на друго решение, но за нищо на света не можеше да се сети за нито един. Бързо погледна Пар. Той бе пребледнял, погледът му бе закован в пода, а лицето безизразно.

— Достатъчно страшно е, че аз трябва да отида — каза накрая той.

Повече от страшно — измърмори Кол. Дамсън се приближи, взе ръката му в своите и я стисна.

— Няма да се случи. Знаеш го — повдигна се и го целуна нежно. — Разбрахме ли се?

Пар си пое дълбоко дъх и усети някъде скрито в себе си чувството на безизходица. Кол и Дамсън Рий — рискуваше живота и на двамата, тръгвайки по следите на Меча Беше се показал упорит. Оставил се бе да го управляват амбициите. Много вероятно бе неговата настойчивост да ги убие. Тогава го остави прошепна си сам. Просто се махна. Но дори докато го мислеше, знаеше, че няма да го направи. Разбрахме се — каза той.

Настъпи кратка тишина Кол погледна нагоре и повдигна рамене.

— Разбрахме се — повтори като ехо той. Дамсън посегна към лицето на Пар, след това прегърна Кол. Пар бе повече от изненадан, когато и брат му я прегърна.

ГЛАВА 25

Следващият ден, когато Падишар Крийл и Морган стигнаха до Издатината, беше мрачен. Доста здраво пътуваха, откакто напуснаха Тирзис, като спираха само за храна. Миналата нощ бяха спали по-малко от шест часа. Въпреки всичко можеха да стигнат и по-рано, ако не беше настояването на Падишар много грижливо да заличат следите си. След като веднъж навлязоха сред Хълмовете на Парма, започнаха да вървят на зигзаг през долини и хребети, а бунтовникът гледаше като ястреб зад себе си.

Морган реши, че вождът е прекалено предпазлив, накрая стана нетърпелив и му го каза:

— Проклятие, Падишар — губим време! Какво си мислиш, че има там отзад?

— Нищо, което можем да видим, момче — бе тайнственият отговор на другия.

Вечерта беше задушна, въздухът тежък и неподвижен, а небето бе оцветено от губещото се червено кълбо на слънцето зад хоризонта. Когато се качиха в кошницата на лифта, долу в гората вече се събираха сенките в кладенци от мастило. Около тях жужаха насекоми, привлечени от потта им. Краят на деня покриваше земята с тъмнина. Погледът на Падишар бе все още обърнат към Тирзис, сякаш искаше да види дали нещо не ги е проследило. Морган също погледна, но отново не видя нищо. Големият мъж поклати глава:

— Не мога да го видя — прошепна той. — Но усещам, че идва.

Не обясни какво има предвид, а планинецът и не попита.

Морган беше уморен и гладен и знаеше, че нито той, нито Падишар биха могли да променят нещо в планове на това, което би могло да бъде там. Завършиха пътуването си, бяха направили всичко възможно, за да прикрият следите си, а и нищо не биха спечелили, ако сега почнеха да се притесняват. Морган усети, че стомахът му стърже и чака приближаващата вечеря. Обядът им бе оскъден — малко корени, корав хляб, твърдо сирене и малко вода.

— Разбирам, че от бунтовник се очаква да прави всичко във възможностите на човешкото същество, но ти би могъл да се справиш и по-добре — оплака се той. — Но все пак бе трогателно.

— Разбира се, момче! — отговори бунтовникът. — Следващият път ти ще си гробаря, а аз трупа.

Различията в мненията им вече бяха оставени настрана, може би не забравени, но прехвърлени за разискване в бъдещето. Падишар бе забравил спречкването им след пет минути, а Морган реши към края на деня, че всичко е отново нормално. Той уважаваше вожда заради решителния му нрав и уменията му да привлича хората около себе си. Падишар Крийл носеше у себе си учението за водач, сякаш бе роден с него. От него лъхаше невероятна сила, която те караше да го последваш. Но той също така знаеше, че дължи нещо на хората си. Няколко пъти след разговора им, Падишар беше убеждавал Морган, че братята не са изоставени и ще се приберат на север. Планинецът го харесваше въпреки подозренията си, че вождът никога не би могъл да изпълни докрай обещанията си.

Бунтовниците се ръкуваха с Падишар и ги поздравяваха за завръщането им. Щом те му вярват толкова, мислеше си Морган, защо да не му вярвам и аз?

Но той знаеше, че вярата е също толкова волна, колкото и магията. В миг се сети за счупения меч, който носеше. Вярата и магията бяха събрани, излети в желязо, а след това разбити. Пое си дълбоко дъх. Болката от загубата бе все още там, дълбоко в него, въпреки опитите си да я потуши и да си остави, както бе казал Падишар, време да я излекува. Казваше си, че с нищо не може да промени нещата и трябва да продължи живота си. Бе живял с години без магията на меча, без дори да знае, че съществува. Сега не беше по-зле оттогава. Той бе същият човек.

И все пак болката не стихваше. Тази празнота стържеше костите му отвътре и го накъсваше на парчета, които някой трябваше да събере. Може би не беше променен, но това, което бе преживял при допира си с магията, беше оставило върху него отпечатък като от нагорещено желязо. Спомените за битките, за мощта, която бе изпитал, оставаха. Сега всичко беше загубено. Както загубата на родител, близък приятел или дете, никога нямаше да го забрави.

Погледна към хълмовете Парма, без да се спира на нещо определено.

Когато стигнаха издатината, Чандос ги очакваше. Едноокият заместник на Падишар изглеждаше по-голям и черен от това, което си спомняше Морган. Брада опасваше скулестото му лице, а широките дрехи едва покриваха огромното му тяло. Той сграбчи ръката на Падишар и здраво я стисна.

— Добре ли мина?

— Дупката е Опасна — късо отговори големият мъж Чандос погледна към Морган.

— А другите?

— Биха се до последно, за да спасят братята — пак отговори Падишар. — Къде е Хайърхоун? Наоколо ли е или се е върнал във Варфлийт?

Морган бързо го погледна. Значи Падишар още търсеше предателя, помисли си той. Никой не бе споменавал майстора от ковачницата Килтън откакто Морган бе казал, че го е видял в Тирзис.

— Хайърхоун? — Чандос бе озадачен. — Тръгна веднага след като заминахте. Същия ден. Предполагам, че се е върнал във Варфлийт, както му каза. Не е тук. — Направи пауза. — Въпреки това имаше посетители.

Падишар се прозя.

— Посетители?

— Троли, Падишар.

Вождът на бунтовниците веднага се събуди.

— Не го казвай! Троли? Ха така. И как са попаднали тук? Тръгнаха към огньовете — Падишар и Чандос рамо до рамо, Морган след тях.

— Не казаха — отвърна Чандос. — Излязоха преди няколко дни от гората, сякаш са ни открили без никакви проблеми. Дойдоха без водач, като че ли сме направили лагера си насред полето — изръмжа. — Двадесетина едри приятелчета. Дойдоха някъде от север. Наричат се Келти. Разхождаха се долу докато сляза, за да ги попитам какво искат. Казаха, че искат да говорят с теб. Когато им съобщих, че те няма, казаха, че ще те чакат.

— Наистина ли? Решени са значи.

— Като камък, устремен към земята. Доведох ги горе, след като решиха да оставят оръжието. Не ми се стори правилно да ги държа долу, след като са изминали всичкия този път, за да те видят, а и така добре са се справили — изръмжа в брадата си. — Освен това реших, че триста от нас ще успеят да се справят с шепа Троли.

Падишар леко се усмихна.

— Повече предпазливост не е вредна, стари приятелю. Не е лесно човек да се справи с Трол. Къде са?

— Ей там, до огъня вляво.

Морган и Падишар се промъкнаха в мрака. Няколко сенки без лица вече се изправиха при приближаването им. Изглеждаха огромни. По навик Морган посегна назад за да хване дръжката на меча си, а едва по-късно си спомни, че му е останала само тя.

— Името на водача им е Аксхинд — завърши Чандос вече тихо. — Той е Старейшина.

Падишар се отправи към Тролите и умората му веднага изчезна. Един от тях пристъпи, за да го посрещне.

Морган Лий никога не беше виждал Трол. Разбира се, бе слушал приказки за тях — всички ги разказваха. Някога, далеч преди да се роди Морган, Троли бяха идвали от север, за да търгуват с другите Раси. Известно време някои от тях дори бяха живели сред хората на Калахорн. Всичко беше свършило с навлизането на Федерацията в Южните земи. Тролите вече не бяха добре дошли на юг и малкото, които се опитваха да пътуват, трябваше бързо да се върнат на север. По природа бяха затворени и добре си живееха сами с планинските си укрития. Морган не бе чувал някой да е виждал Трол напоследък. Да откриеш цяла група толкова на юг беше много необичайно.

Морган се опитваше да не ги зяпа, но му беше доста трудно. Тролите бяха невероятно мускулести, високи, едри и с груба орехово кафява кожа. Лицата им бяха плоски и почти безизразни. Морган не успя въобще да открие уши. Носеха кожени дрехи и ризници, а огромните им плащове бяха разхвърляни наоколо.

— Аз съм барон Крийл, водач на Движението — избоботи гласът на Падишар.

Тролът срещу него каза, нещо неразбираемо. Морган разпозна само името Аксхинд. Дватамата се ръкуваха, след това Аксхинд покани Падишар да седне до техния огън. Когато бунтовникът и спътниците

му излязоха в светлината на пламъка, Тролите се отдръпнаха. Морган се огледа напрегнато щом масивните фигури отново се събраха около тях. Никога не се беше чувствал толкова незащитен. Чандос не изглеждаше притеснен докато седеше малко встрани и зад Падишар. Морган седна до него.

Разговорът започна, но планинецът не разбра нищо от него. Говореше се на странния език на Тролите, който Морган не знаеше. Падишар сякаш нямаше проблеми, само от време на време се замисляше преди да каже нещо. Имаше доста ръмжене сумтене и всичко това беше на фона на енергични жестикулации...

— Как така Падишар говори езика им? — прошепна Морган на Чандос.

Другият дори не го погледна.

— Виждаме малко повече от живота в Калахорн, отколкото вие в планините — каза той.

Гладът заплашваше да умори Морган, но той си опита да избие от ума си тези мисли и въпреки умората остана изправен и спокоен. Разговорът продължи. Падишар като че ли бе доволен от развоя му.

— Искат да се присъединят към нас — прошепна Чандос явно решил да възнагради търпението на Морган Заслуша се пак. — Не само този, а всичките двадесет и едно племена! развълнува се той. — Пет хиляди души! Искат да се съюзим.

Морган също се развълнува.

— С нас ли? Защо?

Чандос не отговори веднага, а направи знак на планинеца да мълчи. След това каза:

— Движението и преди се беше свързало с тях и ги помоли за помощ. Но те винаги са се смятали за независими. Явно са променили мнението си. — Бързо го погледна. — Казват, че Падишар е обединил отделните фракции. Сега и те търсят начин да забавят настъплението на Федерацията към домовете си. — Грубият му глас бе изпълнен със задоволство. — Проклятие, каква добра съдба може би ни очаква!

Аксхинд раздаваше чаши и ги пълнеше с нещо от голям буркан. Морган взе предложената му чаша и погледна надолу.

Течността вътре беше черна като катран. Изчака докато водачът на Тролите и Падишар вдигнат тост и отпи. Едва се сдържа да не повърне. Каквото и да беше това, имаше гаден вкус.

Пиха до дъно, дори Морган, който откри, че течността прогонва апетита му. След това се изправиха, Падишар и Аксхинд още веднъж си стиснаха ръцете и южняците си тръгнаха.

— Чу ли? — тихо попита Падишар, докато изчезнаха сред сенките. Звездите бяха започнали да премигват над главите им, а дневната светлина бе избледняла съвсем. — чу ли всичко това?

— Всяка дума — отговори Чандос и Падишар мълчаливо кимна.

— Пеш хиляди души! Проклятие! Ако имаме такава сила, можем да се противопоставим на Федерацията и на най-добрите ѝ хора! — Падишар беше развълнуван. — Може би Движението ще събере над две хиляди и още повече от Джуджетата! Проклятие! — Удари с юмрук в дланта си, след това сърдечно потупа Чандос и Морган по гърбовете. — Вече е време и на нас да ни потръгне, не мислите ли, момчета?

След това Морган вечеря сам до огъня. Падишар и Чандос отидоха да си поговорят за това, което се беше случило в отсъствието на вожда. Планинецът реши да не се меси. Огледа се за Стеф и Тийл, но не ги откри никъде. Чак когато привършваше с яденето, Стеф се появи от тъмнината зад него.

— Как мина? — веднага попита Джуджето, като пропусна всякакви поздрави. Ръцете му стискаха кана с бира, а той изглеждаше изненадващо съсипан.

Морган му разказа накратко за случилото се. Когато свърши, Стеф потърка наболата си брада и каза:

— Късмет имате, че сте оживели всичките — на лицето му имаше суров изглед, а смесицата от светлина и сянка правеше белезите му още по-отчетливи. — Странни неща станаха откакто заминахте.

Морган бутна чинията си и го погледна в очакване. Джуджето прочисти гърло и се огледа преди да заговори:

— Тийл се разболя в деня на заминаването ви. Около пладне я откриха припаднала. Дишаше, но не успях да я събудя. Внесох я вътре, увих я в одеяла и така изкара почти цялата седмица. Не можех да направя нищо за нея. Просто лежеше там полужива. — Пое дълбоко дъх. — Мисля, че е била отровена. Изглежда ми възможно. Мнозина от Движението не обичат Джуджетата. Но след това тя се събуди. Беше толкова слаба, че едва се движеше. Хранех я с бульон, докато отново се съвземе. Не знае какво ѝ се е случило. Последното, което си спомня, е,

че е била някъде около Хайърхоун. Рязкото вдишване на Морган го спря. — Това говори ли ти нещо, Морган?

Морган леко кимна.

— Може би. Стори ми се, че видях Хайърхорн в Тирзис след като пристигнахме. Не трябваше да е там и си помислих, че съм сгрешил. Сега не съм толкова сигурен. Някой ни предаде на Федерацията. Може да е бил той.

Стеф поклати глава.

— Не звучи логично. Защо точно Хайърхоун? Можеше да ни предаде още във Варфлийт. Защо да чака досега? — Изострените форми на лицето му се смръщиха. — Освен това Падишар му вярва изцяло.

— Може би — измърмори Морган и отпи от бирата — Но Падишар достатъчно бързо разпита за него, когато се върнахме.

Стеф се замисли за момент, след това смени темата.

— Има още нещо. Откриха постове от нощната смяна до лифтовете мъртви, с прерязани гърла. Няма и следа кой го е направил. — За миг погледна настрани и отново се обърна към Морган. Сенки затъмниха очите му. — Всичките кошове бяха горе, Морган.

Спогледаха се и Морган се намръщи:

— Значи този някой е бил вече тук?

— Не знам. Така изглежда. Но каква е била причината? А ако е бил някой отвън, как се е качил и е слязъл, без да пипа кошовете?

Морган погледна към сенките и се замисли, но не му дойде никакъв отговор. Стеф се надигна.

— Мислех, че трябва да знаеш. Падишар ще научи от друг, предполагам — изпи питието си. — Трябва да се връщам при Тийл. Не искам да я оставям сама след всичко, което се случи. Все още е ужасно слаба. — Потърка челото си и направи гримаса. — Самият аз не се чувствам много добре.

— Заминавай тогава — каза Морган и също стана. — Ще дойда да ви видя сутринта. Точно сега ужасно ми е необходим поне двудневен сън. — Направи пауза. — Знаеш ли за Тролите?

— Да знам ли? — иронично се усмихна Стеф. — Вече говорих с тях. С Аксхинд се познаваме от по-рано.

— Добре, добре — още една мистерия. Ще ми разкажеш за това утре, става ли?

Стеф се раздвижи:

— Добре, утре — почти се беше изгубил от поглед, когато каза:
— По-добре пази гърба си, планинецо.

Морган Лий вече го бе решил.

Онази нощ спа добре и се събуди отпочинал. Утринното слънце вече се бе показало над нивото на дърветата. В лагера се бяха раздвижили повече от обичайното и Морган полюбопитства какво се е случило. Веднага си помисли, че са се върнали братята, но след това отхвърли тази възможност — щяха да го събудят. Облече дрехите, обу ботушите, изми се, хапна, прибра одеялата и отиде към края на терасата. Видя Падишар, който беше облечен в искрящата си туника и раздаваше заповеди наляво и надясно.

Бунтовникът го погледна и измърмори:

— Надявам се, че шумът не те е събудил. — Обърна се, за да изкрещи нова заповед на мъжете до лифтовете, после продължи с нормален тон. — Не бих искал да мисля, че са те притеснили. — Морган каза нещо на себе си, но веднага спря, щом забеляза, че другият се хили. — Е, просто те разведрявам, планинецо — меко каза вождът. — Не е хубаво да започваме деня с лошо. И без това има толкова много работа. Изпратих съгледвачи да проверят хълмовете, за да се уверя дали настръхналите косми на врата ми ме лъжат. Отидоха на юг, за да доведат и Хайърхоун. Ще видим какво ще стане. През това време Тролите ще изчакат. Казаха ми, че са доста задружна група. Вчера беше само началото на разговора ни. Днес ще обсъдим как и какво ще правим. Искаш ли да дойдеш?

Морган искаше. Подръпна ремъка, на който висеше едно време Мечът на Лий, повече по навик, след което тръгна с Падишар към мястото, където Тролите вече бяха започнали да се събират. Докато вървяха, попита дали има новини от Пар и Кол. Нямаше. Огледа се за Стеф и Тийл, но никъде не ги видя. Обеща си да ги потърси по-късно.

Когато стигнаха до Тролите, Аксхинд прегърна вожда на бунтовниците, след това леко кимна на планинеца, а ръкуването му бе като желязно. Миг по-късно се появи Чандос с още няколко мъже, които Морган не бе виждал и срещата започна. Тя продължи в остатъка на сутринта и по-голямата част от следобеда. Морган пак не можеше да следи какво говорят — Чандос бе прекалено зает в разговора, за да се притеснява за него. Въпреки това планинецът следеше жестовете на

Тролите и се опитваше да разбере какви мисли се крият зад безизразните им лица. В повечето случаи не успяваше. Те изглеждаха като огромни дънери, които са получили някаква прилика с човешки същества само за да могат да се движат. Няколко от тях просто наблюдаваха. Тези, които говореха, бяха доста кратки, дори Аксхинд. Във всичко личеше пестенето на усилия. Морган се чудеше какво ли представляваха в бой.

Следобедът вече чезнеше, когато се появи бягащият.

Изглеждаше уплашен. Падишар го видя, смръщи се ядосан, че го прекъсваха и се извини. Изслуша внимателно съобщението, поколеба се, след което погледна планинеца и го повика. Морган бързо скочи на крака. Падишар освободи човека си, когато планинецът стигна до тях.

— Намерили са Хайърхоун — каза тихо той. — До западния край на Хълмовете Парма, близо до пътеката, по която минахме. Мъртъв е. — Очите му се раздвижиха, издавайки неудобство. — Патрулът, който го е намерил, каза, че сякаш вътрешностите му са били изкарани.

Морган усети, че гърлото му се стяга.

— Какво става, Падишар? — тихо попита той.

— Кажи ми веднага, щом узнаеш, планинецо. Междувременно има и по-лоши новини. Косъмчетата на врата ми никога не ме лъжат. На не повече от две мили оттук има Федерална войска — или е гарнизонът на Тирзис, или аз не съм любимият син на майка ми! — По суровото му лице са изписа ирония. — Идват право към нас, момче. Въобще няма съмнение в курса им. Открили са къде сме и предполагам, че и двамата знаем как може да се е случило, нали?

Морган бе удивен:

— Кой? — едва произнесе думата.

Падишар повдигна рамене.

— Има ли вече значение? — Погледна назад. — Време е да привършваме тук. Не ми се иска да казвам на Аксхинд и клана му какво се е случило, но няма смисъл да си играем игрички. Ако бях на тяхно място, бих се измъкнал по-бързо от къртица в земята.

Но Тролите мислеха по друг начин. Когато срещата свърши, Аксхинд и хората му не показаха намерение да си тръгват. Вместо това поискаха оръжията си — впечатляваща колекция от брадви, копия и мечове — а когато ги получиха, започнаха мързеливо да точат да точат остриетата им. Като че ли очакваха боя.

Морган отиде да намери Джуджетата. Бяха си направили лагер в малка горичка от ели в края на терасата, където скалата имаше чупка като естествено укритие. Стеф го построи без особен ентусиазъм. Тийл беше седнала, маскираното ѝ лице не подсказваше нищо за мислите ѝ, въпреки че очите гледаха внимателно. Изглеждаше по-добре, косата ѝ беше сресана и ръката ѝ здраво стисна десницата на Морган. Той я заговори, но тя не каза почти нищо. Морган им съобщи новините за Хайърхоун и приближаващата Федерална армия. Стеф кимна. Тийл не направи дори това. Усети, че Джуджетата са разочаровани от посещението тук.

Федералната армия пристигне привечер, разпротря се в горичката точно под Издатината и започна да разчиства терена с работливостта на мравки. Появиха се между дърветата, а оръжията им блестяха. Пред всеки взвод имаше знамена — черни с по една червена и бяла лента пред редовната армия и с бяла вълча глава пред Търсачите. Издигнаха се палатки, оръжието беше събрано на пирамиди в далечната част на лагера, а огньовете започнаха да пламват един след друг. Почти веднага започнаха да строят дървени съоръжения и въздухът се изпълни с екот на брадви и трясък на падащи дървета.

Бунтовниците гледаха отгоре, след като вече бяха подготвили укрепленията си. Морган гледаше с тях. Изглеждаха отпуснати и в добро настроение. Бяха само триста, но Издатината бе естествено укрепление, което можеше да задържи два пъти по-голяма армия. Лифтовете бяха качени горе и нямаше друг път към върха, освен чрез катерене по скалите. Няколко души можеха да спрат подобна атака.

Беше съвсем тъмно, когато Морган успя отново да говори с Падишар. Седяха до лифтовете, поставени вече под строга охрана и наблюдаваха разхвърляните долу огньове. Хората на федерацията продължаваха да работят и звуците изпълваха спокойния нощен въздух.

— Не се притеснявам да си призная, че всичките тези приготовления ме безпокоят — измърмори вождът на бунтовниците и повдигна вежди.

Морган също се намръщи.

— Дори с всичката тази подготовка как биха могли да ни стигнат?

Падишар поклати глава.

— Не могат. Точно това ме тревожи.

Погледаха още малко, след което Падишар издърпа Морган по-навътре и му пошепна:

— Няма защо да ти напомням, че досега два пъти ни предават. Който и да е той, все още е на свобода, може би дори сред нас. Ако трябва да бъде превзета Издатината, имам предложение как да стане — обърна се към Морган, а силното му обветрено лице още повече се приближи. — Ще направя каквото мога Издатината да е в безопасност. Но и ти си отваряй очите, планинецо. Може да видиш по-различно нещата, защото си нов тук. Възможно е да видиш нещо, които аз бих пропуснал. Наблюдавай всички ни и много ще съм ти задължен, ако откриеш нещо.

Морган безмълвно кимна. Беше благодарен на Падишар за доверието.

Когато приключиха разговора, той отиде до оръжейника и го помоли за меч. Избра подходящ, извади счупения и го замени с нов. След това потърси някаква ножница за Меча на Лий, отрязва я до неговата дължина и го завърза за колана си.

Почувства се по-добре от много дни насам.

Спаха по-добре, макар че федералната армия продължаваше да се подготвя. Работата замря чак при изгрев слънце. Морган се събуди в необичайната тишина, облече се, завърза оръжието на гърба си и забърза към края на терасата. Там бяха Падишар, Стеф, Тийл и групата Троли. Всички наблюдаваха безмълвно какво става долу.

Войниците на Федералната армия се построяваха. Бяха добре подготвени и въобще не се объркваха в строя. Обкръжиха основата на Издатината в една линия. До тях бяха натрупани стълби и въжета с куки. Бяха построили и дървени кули, които обаче достигаха едва на една трета от височината на терасата. Командирите крещяха заповеди и пространствата между отделните части бавно започнаха да се изпълват.

Морган леко докосна Стеф по рамото. Джуджето се огледа несигурно кимна, без да казва нищо, и отново се обърна. Морган се намръщи — Стеф не носеше никакво оръжие.

Прозвучаха тръби и редиците на федералните войски се стегнаха. Отново стана тихо. Слънчевата светлина се отразяваше в

броните и оръжията, а небето на изток вече бе ярко. Росата искреше по листата и тревата, птичите песни весело се извиваха, далеч се чуваше шумът от падаща вода.

След това отзад между дърветата, зад стройните редици от войници нещо се раздвижи. Чу се трошене на клони и падане на дървета. Федералната войска се раздели по команда, оставяйки пролука от около стотина крачки. Бунтовниците и техните съюзници с любопитство гледаха надолу, а лицата им се смръщиха пред вида на това, което продължаваше да разтърсва гората.

Проклятие, прошепна на себе си Морган.

Нещото се измъкна от изчезващите сенки. Беше огромно същество, сглобено сякаш от най-отвратителните отпадъци. Беше направено от кости и козина, но същевременно имаше и метални плочки по тялото си. Приличаше на чудовище или гигантски червей, но не беше нито едно от двете. То се движеше напред, а искрящите му очи опипваха края на терасата.

Щипките му се затваряха като ножици, а с ноктите безмилостно ровеше грубата скала.

За миг Морган, помисли, че това е машина, макар че със сърцето си разбираше, че нещото е живо.

— Демонска кръв! — извика Стеф, разпознал съществото, а гласът му бе приглушен, гневен и уплашен. — Довели са Влечуго!

Провирайки се бавно през Федералната армия, Влечугото идваше за тях.

ГЛАВА 26

Тогава Морган Лий се спомни приказките. Като че ли винаги е имало приказки за Влечугите, които са се предавали от дядо на баща, от баща на син, от поколение на поколение. Бяха разказвани в планините, както и в по-голямата част от Южните земи, където бе ходил. Мъжете шепнеха за Влечугите над чаша бира късно вечер и караха кръвта на малките момчета като Морган, да се смразява от ужас. Никой не вярваше много в тия истории, въпреки че за влечугите се говореше като за чудовищата от времето на Призраците Морди, което въобще не бе забравено. Каквото и да говореха южняците, в Източните земи имаше Джуджета, които се кълнях, че са ги виждали.

Стеф бе едно от тях. Беше разказвал на Морган приказките, дълго след като той вече ги беше чувал — не като легенда, а като истина. Настояваше, че това се е случило. Стеф бе му казал, че Федерацията е създала Влечугите. Преди около сто години, когато войната срещу Джуджетата се бе преместила в дивия Анар сред непроходимите гори и скали, федерацията бе създала Влечугите. По това време Джуджетата вече бяха изгонени от домовете си и се бяха укрепили сред планините. Оттам те атакуваха тежката Федерална армия и изчезваха като нощни сенки. В продължение на месеци Федерацията не можа да намери решение и тогава се появиха Влечугите.

Никой не знаеше със сигурност откъде са се появили. Някои смятаха, че това са само машини, създадени да разрушат укрепленията на Джуджетата и да унищожат самите Джуджета. Други твърдяха, че никоя машина не би могла да направи това, което правеха Влечугите — те имаха инстинкт и настървение. Някои хора шептяха, че са направени с магия. Независимо от произхода им те се появиха в централен Анар и започнаха лова си. Бяха неудържими. Преследваха неуморно Джуджетата и когато ги откриеха, ги разбиваха напълно, войната завърши само след около месец. Редиците на Джуджетата силно оредяха.

След това Влечугите изчезнаха така тайнствено, както се бяха и появили — сякаш земята ги бе погълнала. Останаха само приказките, които с всяко следващо разказване ставаха все по-невероятните и по-неточни, докато накрая само Джуджета — се бяха и появили — сякаш земята ги бе погълнала. Останаха само приказките, които с всяко следващо разказване ставаха все по-невероятните и по-неточни, докато накрая само Джуджетата им вярваха. Морган Лий се загледа за миг надолу, докато приказките от детството му наизлизаха в мислите му, след това отмести погледа си от кошмарното същество и потърси Стеф. Джуджето също гледаше към него, а лицето му бе изплашено.

— Влечуго, Морган! Влечуго! След всичките тези години. Знаеш ли какво означава това?

Морган нямаше Време да се замисля. Падишар Крийл беше зад тях. Беше чул думите на Джуджето. Сграбчи Стеф за раменете и го обърна към себе си.

— Кажи ми бързо! Какво знаеш за това?

— Това е Влечуго! — повтори Стеф, а гласът му бе неестествено глух, сякаш самото име говореше всичко.

— Да, да, добре! — изсумтя Падишар. — Не ме интересува какво е! Искам да знам как да го спра!

Стеф поклати глава бавно, сякаш искаше да прогони страха, който не му даваше мисли.

— Не можеш да го спреш! Няма начин! Никой, никога не е открил начин.

Чу се мърморене от мъжете наоколо, които се заслушаха в думите на Джуджето и като че ли отчаянието започна да обзема защитниците. Морган бе поразен: никога не бе виждал Стеф да се предава. Бързо погледна към Тийл. Тя беше отместила Стеф от Падишар, а очите ѝ бяха сурови и студени като камъни. Падишар не ѝ обърна внимание.

— Стойте по местата си! — изръмжа той на тези, които бяха започнали да мърморят и да отстъпват. Шумът и движението секнаха веднага. — Ще одера първия заек, който не ме послуша! — Погледна Стеф: — Значи няма начин? Може би според теб, въпреки че те мислех за смел човек, Стеф — гласът му бе тих и равен. — Няма начин? Винаги има!

Отдолу се чу странен шум и всички отидоха до укреплението. Влечугото бе стигнало до основната на Издатината и щеше да потегли нагоре, където човешките ръце и крака нямаха шанс да се удържат. Слънчевата светлина огря металната броня по него и мускулите му се раздвижиха. Барабаните на Федерацията бяха започнали да отмерват такта на приближаващото се чудовище.

Падишар се протегна и извика над защитниците:

— Чандос! Десетина стрелци веднага при мен! Стрелците веднага се появиха и изстреляха дъжд от стрели върху Влечугото. То не забави ход. Стрелите отскачаха от бронята или се забиваха в тялото без ефект. Дори мързеливо гледащите му очи сякаш не можеха де се понижат.

Падишар отпрати стрелците. Откъм линиите на Федералната армия се нададе радостен възглас и барабаните ускориха ритъма. Вождът на бунтовниците повика копиехвъргачите, но дори тежките дървени копия с железни върхове не успяха да забавят чудовището. Те отскачаха от бронята и влечугото продължаваше.

Огромни камънаци бяха дотъркаляни и хвърлени надолу. Няколко от тях се блъснаха във Влечугото. Резултатът беше същият. То продължи да се движи. Защитниците бяха уплашени и объркани. Падишар гневно крещеше да се успокоят, но задачата му ставаше все по-трудна. Донесоха храсталаци, които подпалиха и пуснаха върху Влечугото — никакъв ефект. Изляха надолу горящ газ, който покри изкачващото се чудовище. От лагера на Федерацията се понесоха виковете и барабаните замлъкнаха. Отдолу лъхна страхотна горещина, която принуди защитниците да се отдръпнат. Морган се отпусна — Стеф и Тийл бяха до него. Лицата им бяха бледи. Морган им помогна да се отдръпнат, учуден какво става с приятелите му.

— Зле ли си? — прошепна той на Стеф и му помогна да седне. — Какво има?

Но Джуджето като че нямаше отговор. То просто поклати глава. След това с усилие каза:

— Огънят няма да го спре. Беше опитано, Морган. Не се получава.

Беше прав. Когато пушекът и огънят намаляха достатъчно, за да могат защитниците да се приближат отново до ръба на терасата, Влечугото пак бе там, почти по средата на пътя си. Барабанните ритми

и виковете от лагера на Федералната войска се подновиха и разклатиха Издатината.

Бунтовниците бяха разколебани. Започнаха да спорят и стана ясно, че никой не вярва, че Влечугото може да бъде спряно. Какво щяха да правят когато ги достигнеше? След като очевидно не можеха да го наранят със стрели и копия, щяха ли да успеят да го спрат с мечове? Можеха да предположат какво ще се случи.

Само Аксхинд и Тролите изглеждаха необезпокоени от случилото се. Стояха на единия край на отбранителната линия спокойни, с подготвено за битка оръжие. Не говореха. Не изглеждаха нервни. Наблюдаваха Падишар Крийл, очевидно в очакване на следващия му ход.

Падишар бързо го направи. Той забеляза нещо, което другите бяха пропуснали, и това даде искрица надежда за бунтовниците.

— Чандос! — извика той и разбута хората си, минавайки покрай защитната линия. Чернобрадият му суров лейтенант се появи: — Донеси всичката мазнина, която имаме — за готвене, за почистване — всичко! Не губи време за въпроси, просто го направи!

Чандос си затвори устата и изчезна. Падишар се сниши и се върна при Морган и Джуджетата.

— Подгответе единия от лифтовете! — извика той на хората оттатък. След това изведнъж се спря. — Стеф, как се движат тия Влечуги по хлъзгава повърхност? С какво се залавят?

Стеф го погледна неразбиращо:

— Не знам...

— Но все някак трябва да се захващат, нали? — настоя Падишар.

Обърна се, без да дочака отговор. Сутринта бе станала гореща и той вече се потеше. Свали туниката си и ядосано я захвърли настрана. Грабна два колана от стоящия наблизо бунтовник, стегна ги около кръста си, закачи на единия малка брадвичка и тръгна към лифта. Морган го последва, разбрал вече какво е намислил бунтовникът. Чандос дотича, следван от мъже, които носеха съдове с различна форма и големина.

— Натоварете ги! — нареди Падишар и сложи ръце на широките рамена на лейтенанта си.

— Ще слеза долу до звяра и ще го залея с мазнината.

— Падишар! — Чандос беше ужасен.

— Не, чуй ме! Влечугото няма да стигне дотук, ако не успее да се изкатери, а няма да може да се изкатери, ако не успее да се хваща. Мазнината така ще омаже всичко, че тая гадина няма да може да помръдне. Дори е възможно да падне! — Той се усмихна страховито. — Това няма ли да сложи добър край на всичко?

Чандос поклати рошавата си глава, а в очите му имаше объркване. Тролите се бяха приближили и слушаха.

— Мислиш, че Федерацията ще те остави да слезеш дотам? Стрелците им ще те надупчат!

— Не и ако ме прикривате — усмивката му се изпари. — Освен това, стари приятелю, какъв друг избор имаме? — Той скочи в коша и приклепна, за да бъде възможно най-малка мишена. — Само не ме изпускайте! — изкрещя той и здраво хвана брадвичката.

Кошът се понесе бързо надолу, държан от Чандос, точно над мястото, където Влечугото се изкачваше по скалата. От лагера на Федералната армия се разнесе вик и напред излязоха стрелците. Навсякъде около лифта започнаха да се сипят стрели. Бунтовниците отговориха също със стрелба. Нападателят бяха отблъснати.

Но Федерацията беше докарала катапулти и огромни камъни започнаха да се разбиват в скалния масив. Един улучи коша и наоколо се разхвърчаха трески. Точно отдолу беше Влечугото.

Морган Лий стоеше на края на терасата и гледаше ужасен. Зад него бяха Стеф и Тийл. Лифтът с Падишар Крийл се заклати, сякаш уловен в страхотна буря.

— Дръжте! — изкрещя Чандос на мъжете при въжетата. — Успокойте го!

Но го изпуснаха. Въжето се изхлузи и повлече бунтовниците към края на терасата, където няколко от тях трескаво се бореха да се задържат. Стрелите на федералните войници ги достигаха и двама паднаха. Никой не зае мястото им, тъй като наоколо цареше хаос. Чандос погледна през рамо с широко отворени очи. Въжето се изплъзваше!

Те не могат да го удържат — с ужас осъзна Морган.

Той изскочи напред като крещеше диво, но Аксхинд беше побърз. С изненадваща за размерите си повратливост, Старейшината на Келтите разблъска наблюдателите и хвана въжето с мощните си ръце. Другите объркано отстъпиха. Гигантският Трол сам държеше лифта с

Падишар Крийл. След това се появи още един Трол, след него още двама. Те задържаха въжето, докато Чандос изпращаше заповедите си.

Морган отново се показва зад ръба. Издатината бе остров посред хаоса. В основата му Федералните войници измираха. Редиците им бяха разбъркани. Атакуващите бяха разпръснати из долината. Катапултите стреляха, но камъните не достигаха целта. Лифтът все още висеше на няколко стъпки над черното чудовище.

Падишар изсипа първия съд с мазнина върху скалата и Влечугото. Съществото се подхлъзна и спря да се движи.

Вторият съд последва първия, а след него дойде и трети. Влечугото и скалата бяха обляни. Навсякъде около Падишар се сипеха стрели. Улучиха го веднъж, два пъти, три пъти и той падна.

— Издърпайте го! — изкрещя Чандос.

В отговор Тролите подръпнаха въжето, а бунтовниците диво започнаха да стрелят надолу към Федералната армия.

После Падишар отново се надигна и последните два съда изпразниха съдържанието си върху скалата. Звярът не помръдваше, а мазнината течеше върху него, под него, около него и блестеше на утринното слънце.

Един катапулт улучи коша и го разби на парчета. Бунтовниците горе извикаха, но Падишар не падна, а се хвана здраво за въжетата. Сега обаче бе идеална мишена и камъни и стрели се насочиха към него. По гърдите и ръцете му имаше кръв, а мускулите се бяха опънали от напрежение.

Въжето бе издърпано внимателно и хората му го измъкнаха на терасата. За миг битката беше забравена. Чандос крещеше всички да стоят на местата си, но бунтовниците се събраха около ранения си водач. Падишар се изправи. От раните му течеше кръв. Стрели стърчаха от дясното му рамо, а лицето му бе изкривено от болка. Той счупи две от стрелите и ги измъкна.

— Връщайте се до стената! — изръмжа той. — Веднага! Бунтовниците се разпръснаха.

Падишар избута Чандос и отиде до укритието, за да погледне Влечугото.

То все още беше там и не помръдваше, сякаш бе залепнало за скалата. Стрелците с лъкове и войниците при катапултите още

атакуваха, но с половин сила — те също наблюдаваха какво ще се случи.

— Падай, проклето същество! — яростно изкрещя Падишар. Влечугото се раздвижи, опита се да тръгне надясно и да се измъкне от хлъзгавия участък. Щипките му стържеха. Но мазнината си бе свършила работата. Хватката на звяра започна да се отпуска и един по един краката му увисваха. Вик на отчаяние разтърси редиците на Федерацията, а бунтовниците им отвърнаха с радостен възглас. Влечугото започна бързо да се свлича надолу, а масивното му тяло разнасяше мазнината. След това се изпусна и се търколи сред звуци от счупени кости и метал. Когато достигна земята, Издатината се разтrese и се надигна облак прах.

Влечугото лежеше неподвижно в основата на Издатината, а огромното му тяло лъщеше от мазнината.

— Това беше! — въздъхна Падишар и се отдръпна. След това седна, а очите му уморено се затвориха.

— Наистина го довърши! — възкликна Чандос и се строполи по него. Усмивката му беше дива. Морган, който бе наблизил, откри че също се смее.

Но Падишар поклати глава.

— Нищо не е свършено. Това беше ужасът за днес. Утре със сигурност ще доведат друго. И с какво ще заменим мазнината, след като изразходвахме всичката днес? — тъмните му очи се затвориха. — Отчупи и тая стрела и я измъкни, та да мога да поспя малко.

Този ден Федерацията не ги атакува повече. Оттегли армията си до края на гората, за да се погрижи за мъртвите и ранените. Само катапултите останаха по местата си и изпращаха своите камъни, но изстрелите бяха неточни и по-скоро бяха за да дразнят защитниците.

За жалост Влечугото не беше мъртво. След известно време като че ли се възстанови и бавно пропълзя в прикритието на гората. Беше невъзможно да се определи доколко бе ранено, но никой не се наемаше да твърди, че са го видели за последен път.

Раните на Падишар Крийл бяха почистени, превързани, а самият той — оставен в леглото. Беше отслабнал от загубата на кръв и болката, но дори когато Чандос идваше да го посети, Падишар даваше инструкции за отбраната на Издатината. Трябваше да построят специално оръжие. Морган чу за това от Чандос, който събра група от

хората и ги изпрати в най-обширната пещера, за да го сглобят. Работата започна почти веднага, но когато Морган попита каква е целта, Чандос отказа да говори.

— Ще видиш, когато го завършим, планинецо — отговори глухо той. — Засега не питай повече!

Докато се чудеше какво да прави, отиде при Стеф и Тийл и откри приятеля си увит в одеяла с треска. Тийл го погледна с подозрение, когато планинецът пипна челото на Стеф. Тя бе като куче пазач, което не вярваше на никой. Морган не можеше да я вини. Поговори тихо и кратко със Стеф, но Джуджето почти не бе в съзнание. Изглеждаше по-добре да го остави да поспи. Планинецът стана, погледна безмълвната Тийл и се отдалечи.

През остатъка от деня се разхождаше между укрепленията и пещерите, като разглеждаше ту Федералната войска, ту, новото оръжие, Падишар и Стеф. Денят бързо мина. Още веднъж се зачуди какво всъщност прави тук, хванат като в капан на Издатината, заедно с тези бунтовници, далеч от Пар и Кол. Как въобще щеше да открие братята? Със сигурност не биха се опитали да дойдат в Хълмовете Парма, поне докато федералната армия бе тук. Дамсън Рий никога не би го допуснала.

Или пък не? Изведнъж си помисли, че би го направила, ако знае по-сигурен път. Това го накара да се замисли. Ами ако имаше повече от един път в Издатината? Не можеше да няма. Дори при тази защита, Падишар Крийл не би допуснал при евентуална обсада да бъдат приковани към тази тераса. Сигурно имаше друг път навън. Или навътре. Реши да го открие.

Падишар бе буден и Морган го намери седнал накрая на леглото си, бинтован, а кървави отпечатъци се виждаха ясно по загорялата му кожа. Той разглеждаше няколко рисунки, направени от Чандос. Друг на негово място би лежал още, за да възвърне силите си, но Падишар изглеждаше готов за бой. Двамата го погледнаха, когато наближи, и Падишар скри скиците. Морган се поколеба.

— Планинецо — поздрави го той, — ела и седни при мен.

Морган се приближи и седна на една метална кутия.

Чандос кипна, изправи се безмълвно и излезе.

— И как е приятелят ни Джуджето? — попита доста внимателно Падишар. — По-добре ли е вече?

Морган го изгледа.

— Не. Нещо не е наред, но не знам как направи пауза. — Не вярваш никому, нали? Дори и на мен.

— Най-вече на теб! — Падишар изчака за момент, след това се захили, а усмивката му бе ледена. — Вече не мога да си позволя да вярвам на когото и да е. Доста неща се случиха, които ми показват, че не мога. — Помести се и лицето му се изкриви от болката. — Е, кажи ми какво те води насам? Видя ли нещо, за което мислиш, че трябва да знам?

Истината беше, че всред вълненията от сутрешните събития, Морган бе забравил за задачата, поставена му от Падишар — да се опита да открие предателя. Но не го каза, само поклати глава.

— Имам въпрос — каза той. — Мислиш ли, че Дамсън Рий все пак ще се опитам да доведе Пар и Кол Омсфорд тук? Има ли друг път към Издатината, който тя би могла да използва?

Погледът на Падишар Крийл бе многозначителен. Настъпи продължителна тишина и Морган се вцепени, усещайки как е прозвучал въпросът му.

Взе си дълбоко дъх.

— Не питам, къде е, само...

— Разбирам какво питаш и защо — прекъсна го другият. Суровото му лице още повече се намръщи. За миг Падишар не каза нищо, като настойчиво изучаваше планинеца. — Всъщност има друг път — каза той накрая. — Сигурно и сам си го установил, разбираш достатъчно от тактика, за да знаеш, че винаги за беглеца трябва да има повече от един път навътре или навън.

Морган безмълвно кимна.

— Е, тогава, планинецо, само ще добавя, че Дамсън Рий няма да рискува да доведе братята тук, докато Издатината е в обсада. Ще ги държи на безопасно място в Тирзис или където изисква положението.

Направи пауза, а очите му бяха студени от скритите мисли. След това каза:

— Никой друг освен Дамсън, Чандос и аз не знае другия път, след като Хайърхоун вече е мъртъв. По-добре да си остане така, докато не открием предателя, не мислиш ли! Не бих искал Федерацията да влезе през задната врата, докато ние сме заети да охраняваме предната.

Досега Морган не бе помислил за това. Мисълта бе смразяваща.

— Безопасен ли е вторият път? — колебливо попита той. Падишар стисна устни.

— Много. А сега иди да вечеряш, планинецо. И си отваряй очите.

Обърна се отново към рисунките. Морган се поколеба, мислейки да каже още нещо, след това рязко се обърна и излезе.

Изчезващата дневна светлина се смени от вечерния мрак и първите звезди се появиха. Морган седеше в единия край на терасата, загледан в луната и зает със собствените си мисли. Отдолу се простираха Хълмовете Парма. Лагерът беше тих, като се изключи шумът от работата по тайното оръжие на Падишар. Катапултите бяха неподвижни, а хората на федерацията и бунтовниците или спяха, или бяха останали сами със себе си. Падишар и Чандос се срещнаха с Тролите, но Морган не бе поканен на срещата. Стеф си почиваше, но треската му още не бе отминала и силите му бяха изчезнали. Нямахме с какво друго да запълни времето си освен със спане или мислене. Морган Лий избра второто.

Откакто се помнеше, беше умен. Това беше дар, който дължеше на дедите си — хора като Мениън и Рон Лий, които на времето си са били истински принцове — но и дар, които той бе усъвършенствал. Федерацията му бе дала и причината, и възможността затова. Беше прекарал по-голямата част от младостта си в опити да измами Федерацията, която управляваше родната му страна, да я дразни, за да не се чувстват служителите ѝ никога в безопасност, да ги кара да се чувстват унижени и объркани, воден от единственото желание някога завинаги да ги прогони от Лий. Беше много добър, може би най-добрият. Знаеше всички номера, повечето бе измислил сам. Можеше да измами почти всеки, ако му дадяха време и възможност затова.

Усмихна се горчиво. Поне винаги бе мислил така. Сега беше време да го докаже. Време беше да разбере защо Федерацията знаеше всяка тяхна стъпка, как бяха предадени бунтовниците, братята, малката група от Кълхейвън и всички останали, и най-важното — кой беше отговорен за това.

Отпусна се върху покрития от високата трева дънер на едно дърво, прибра колене до гърдите си и премисли още веднъж всичко, което му бе известно.

Списъкът на предателствата беше дълъг. Някой бе информирал Федерацията, когато Падишар ги бе завел в Тирзис, за да вземат Меча на Шанара. Някой бе узнал какво преследват и бе информирал федералния командир за пристигането им. Един от вашите, бе казал командирът на Падишар. След това някой бе разкрил местоположението на Издатината, която сега беше обградена от федералната войска — отново някой който знаеше къде и как да стигне до нея.

Намръщи се. Очевидно предателствата бяха започнали от по-рано. Ако приемеше, а сега вече бе готов за това че някой е изпратил Гризача по следите им в Улфсктааг и че е подсказал на Призрака при Хребета Тофър, къде Паяците Гноми могат да открият Пар, значи предателствата са започнали още от Кълхейвън!

Значи ли, че някой ги е проследил още от Кълхейвън?

Веднага отхвърли тази възможност. Никой не би могъл да го направи.

Но имаше още нещо към загатката: бе видял Хайърхоун в Тирзис, а убиецът му очевидно беше в хълмовете Парма. А убийството на часовите до лифта, когато кошовите са били горе. Как можеше да свърже всички тези събития?

Остави за няколко минути всичко да премине отново през главата му, за да не е пропуснал нещо. Опита се да подреди парченцата мозайка. Минутите тихо се изнизваха. Парченцата не се подреждаха.

Нещо пропускаше.

Бързо потри ръце. Реши да опита по друг начин. Щеше да отстрани това, което не му върши работа, за да види какво ще остане. Пое си дъх и се отпусна.

Никой не би могъл да ги проследи през цялото време. Значи е един от тях. Но, ако един човек бе причина за появата на Гризача, Призрака и всичко, което се беше случило в лагера след появата им, значи бе от основната група: Пар, Кол, Стеф, Тийл или той самият. Веднага се спря на Тийл, тъй като за нея знаеше по-малко, отколкото за другите. Не можеше да повярва, че е някой от братята или Стеф. Но защо Тийл. Не беше ли изтърпяла и тя толкова, колкото и Стеф?

Освен това какво общо имаше Хайърхоун? Защо са били убити хората от патрула до лифта?

Спря се. Били са убити, за да може някой или да влезе, или да излезе, без да бъде забелязан! Имаше логика. Но лифтовете са били горе: Значи са били убити след като са качили някого горе — може би, за да се скрие самоличността на този някой.

Пребори се с възможностите — всичко водеше към Хайърхоун. Той беше ключът. Ами ако наистина него е видял в Тирзис? Ами ако Хайърхоун наистина ги бе предал на Федерацията? Но той не се бе връщал повече при Издатината. Как тогава би могъл да убие постовите? И защо след това и той е бил убит? И от кого? Възможно ли бе предателите да са двама — Хайърхоун и някой друг.

Нещо си дойде на мястото.

Морган Лий се поизправи. Кой беше враг, истински враг тук? Истинският враг бяха Призраците. Не беше ли това, което им каза сянката на Аланон? Не ги ли предупреди за това? А Призраците можеха да вземат тялото, формата и говора на всеки един. Поне някои от тях — най-опасните. Така бе казал Коглайн.

Морган усети, че пулсът му се ускори, а лицето му почервения от напрежение. Нямаха работа с човешко същество, а с Призрак! Изведнъж парченцата от мозайката започнаха да се подреждат. Призракът би могъл да се скрие между тях, без да го усетят. Призракът би могъл да привика Гризача, да се обади на един от своите при Хребета Тофър, да изпревари групичката на Падишар в Тирзис, да разузнае целта им и да се върне преди тях. Призракът би могъл да стои достатъчно близо. И можеше да се маскира като Хайърхоун. Не, не да се маскира, а да бъде Хайърхоун! И би могъл да убие Хайърхоун след като е изпълнил задачата си, а след това и постовите, защото са го видели, независимо чие лице е носил. Разкрил е на федералната армия пътя до Издатината — дори им е направил карта.

Кой? Това оставаше да определи...

Морган бавно се отпусна назад, когато мозайката най-накрая се подреди. Знаеше кой: Стеф или Тийл! Трябваше да е или единият или другият. Естествено те бяха през цялото време от Кълхейвън дотук с групата. Тийл е била в безсъзнание през цялото време, докато с Падишар бяха в Тирзис. Това би дало възможност на което и да е от Джуджетата, или по-скоро на Призрака вътре да измине целия път дотам и обратно. Във всеки случай повечето време са били сами — само двамата.

Изсумтя под тежестта на подозренията си. За миг помисли, че е луд, че трябва да изостави това и да започне отново. Но не можа да го направи. Знаеше, че е прав.

Вятърът го докосна и той придърпа плаща си, въпреки горещината. Остана в прикритието си от сенки и отново обмисли всичките си доводи и изводи. Вече беше тихо в лагера на бунтовниците и той си представи, че е единственият човек в Хълмовете Парма.

Проклятие!

Стеф или Тийл?

Инстинктът му подсказваше, че е Тийл.

ГЛАВА 27

Вече бяха изминали три дни, откакто бяха решили да се върнат в Дупката за Меча на Шанара, когато Дамсън за пръв път изведе братята по улиците на Тирзис. Пар беше изгубил търпение и искаше да идат веднага — според него времето бе всичко, но Дамсън решително отказа. Прекалено опасно беше, настояваше тя. Прекалено много федерални патрули прочистваха целия град. Трябваше да изчакат. Пар нямаше друг избор.

Дори и сега, когато реши, че рискът да излязат е достатъчно малък, нощта бе такава, че никой разумен човек не би се появил на улицата — беше студено, а и мъглата бе гъста.

Дамсън им бе подсигурила плащове с качулки, които те бяха придърпали ниско докато вървяха по тихите и безлюдни улици. Отново избягваха главните улици, по които имаше федерални патрули. Движеха се по тесните улички между къщичките на бедняците.

Отиваха да открият Къртицата.

— Така е известен — каза им Дамсън точно преди да тръгнат. — Всички хора от улиците го наричат така, защото на него му харесва. Ако някога е имал истинско име, едва ли го помни. Миналото му е строго охранявана тайна. Той живее в каналите и катакомбите под Тирзис. Почти никога не излиза на светлина. Неговият свят е този под града и никой друг не го познава по-добре от него.

— И ако все още има проходи под палата, Къртицата ще знае ли за тях? — настоя Пар.

— Ще знае.

— Можем ли да му вярваме?

— Въпросът е не дали ние ще му повярваме, а дали той ще ни се довери. Както ви казах, доста е затворен. Може дори да не иска да говори с нас.

Пар просто каза.

— Трябва!

Кол не каза нищо. Почти не бе говорил, откакто решиха отново да се върнат в Дупката. Прие новината като лекарство, което или ще го излекува, или ще го убие и чакаше да види кое от двете ще стане. Беше решил, че е безсмислено да дискутира въпроса и бе приел фаталистичната позиция на човек, който покорно посреща ударите на съдбата. В резултат на това се беше затворил в себе си.

Сега вървеше като сянка след Пар по улиците на Тирзис.

Дамсън ги отведе до върха на едно каменно хълмче, след което продължиха надолу по тесните стълбички между две изоставени сгради. Внимателно се спуснаха по хлъзгавите камъни, докато стигнаха място, където можеха да си починат. След края на стъпалата тръгнаха по тясна пътечка, успоредна на канала.

Дамсън поведе братята в тунела.

Вътре беше тъмно и пълно с неприятни миризми. Дъждът остана зад тях. Дамсън се засуети за момент, след което извади фенер и го запали. Светлината разкъса достатъчно мрака, за да им даде възможност да виждат няколко крачки напред. Невидими твари се криеха в тъмнината пред тях, но се чуваха стъпките им. Вода капеше от тавана, стичаше се по стените и течеше по дъното на канала.

Стигнаха до втора стълба, която водеше още по-дълбоко в земята и тръгнаха по нея. Този път минаха през няколко нива и шумът от водата заглъхна, но миризмите все пак останаха. Продължи да ги пронизва хлад. Братята придърпаха плащовете си. Стълбите свършиха и започна нов тунел, по-тесен от останалите. Трябваше да пълзят, за да го следват. Вече бяха дълбоко под града. Братята бяха изгубили всякаква ориентация.

Когато стигнаха дъното на пресушен кладенец, от който нагоре водеше желязна стълба, Дамсън спря:

— Вече не е далеч — тихо каза тя. — Още няколко стотин крачки след като се изкачи по стълбата. Тогава ще го открием или той нас. Веднъж отдавна ме е водил тук, когато му оказах малко уважение. — Обърна се. — Той е много любезен, но и доста особен. Внимавайте как се държите с него.

Изведе ги по стълбата към помещението, от което тръгваха няколко коридора. Там беше по-топло, по-малко прашни и не миришеше толкова зле.

— Едно време тези канали са били укрития за защитниците на града. Всички те по определен начин водят извън града.

Червената ѝ коса проблесна, когато я отметна от лицето си.

— Стойте близо до мен.

Навлязоха в един от коридорите и тръгнаха по него. Светлината от фенера сочеше пътя. Тунелът се извиваше, пресичаше други тунели и стаи, оставайки братята по-объркани от когато и да е по отношение на ориентацията. Но Дамсън нито за миг не се поколеба. Тя или четеше знаци, невидими за тях, или следеше мислено карта, скрита в главата ѝ.

Накрая стигнаха до помещение, което се свързваше с няколко други, всичките с каменни подове и дървени греди отвътре. Вътре имаше всякакви дрехи, стари оръжия, евтини украшения и детски играчки с различна големина, животните-играчки бяха прилежно подредени — някои на групички върху лавиците или над вратите. Оръжията бяха разхвърляни.

Имаше и светлина, която идваше от газови лампи, провесени от гредите по таван, чийто дим се губеше някъде по ъглите на стаята.

Братята се огледаха с очакване. Там нямаше никой.

Дамсън не изглеждаше учудена. Тя ги въведе в стая с маса и осем стола с облегалки от дъб и им махна да седнат. Имаше играчки-животинки на всеки стол и братята я погледнаха въпросително.

— Изберете си място, вземете в ръце играчката и я задръжте в ръка — посъветва ги тя и им показва какво има предвид. Избра си с едно износено плюшено зайче, вдигна го, седна и спокойно го постави в скута си.

Кол направи същото, загледан в едно петно на отсрещната стена, опитвайки се да покаже, че всичко това не е по-странно от очакванията му. Пар се поколеба, след това седна, като си избра едно животинче, което можеше да бъде както куче, така и котка, но бе невъзможно точно да се определи. Почувства се глупаво.

Започнаха да чакат, без да говорят и почти без да се поглеждат. Дамсън започна да подръпва износения плат на гърба на зайчето си. Кол седеше като статуя. Пар започна да губи търпение, тъй като минутите се изнизваха без нищо да се случи.

След това една след друга светлините започнаха да гаснат. Пар скочи на крака, но Дамсън каза бързо:

— Стой спокойно!

Всички светлини изчезнаха с изключение на една. Тя бе при входа на първото помещение, през което влязоха. Беше далеч и едва стигаше до мястото, където седяха. Пар притвори очи за да свикне с полумрака, а когато отново ги отбори, видя кръгловато, брадясало лице. Притежателят му седеше на два стола разстояние от Дамсън. Празните му разширени очи го Фиксираха, след това се обърна към Кол и отново към него.

— Добър вечер, Къртицо — каза Дамсън Рий. Къртицата повдигна глава. Вратът и раменете му се показаха и постави ръцете си на масата. Беше целият космат и покрит със стара и износена дреха. Тя покриваше всяка част от тялото му с изключение на носа и бузите. Леко извърна глава, детските му пръстчета се размърдаха.

— Добър вечер, прекрасна Дамсън — каза той. Говореше по детски, но гласът му беше глух. Очите му се спираха ту на Кол, ту на Пар.

— Чух че идвате и запалих светлините заради вас — каза той. — Но не обичам много светлината, така че след като вече сте тук, отново ги изгасих. Добре ли е така?

Дамсън кимна.

— Напълно.

— Кой си довела със себе си?

— Братя от Вейл.

— От Вейл?

— Това е село на юг оттук, доста далече. Пар Омсфорд и Кол Омсфорд — тя показва всеки един, а очите му се преместиха:

— Добре дошли у дома ми. Ще прием ли чай?

Изчезна, без да дочака отговора им и се движеше толкова безшумно, че въпреки опитите си, Пар не успя да чуе нищо. Помириса чая, когато го донесоха, но чашите видя едва пред себе си. Бяха две — едната нормална, другата по-тънка. Бяха стари и цветовете им вече се губеха.

Пар погледна учуден, когато Дамсън предложи на плюшеното зайче да си пийне от по-малката чашка.

— Добре ли са всички деца? — поведе разговор тя.

— Доста добре — отговори Къртицата, седнал отново там, където се появи за първи път. Той държеше голям мечок, на които

предлагаше от собствената си чаша. Кол и Пар последваха ритуала, без да говорят. — Чалт, както знаеш, често е лош. Пие чая си, когато той реши. Излязох навън, за да чуя новините, а той решил да преобрази всичко тук. Доста дразнещо. — Погледна накриво мечока. — Лида имаше треска, но се справи, а Уестра си поряза лапата.

Пар погледна Кол и този път той му отвърна със същото.

— Евърлинд — каза къртицата, след това посочи заека, който държеше. — Дойде да живее с нас преди две нощи. Тук ѝ харесва много повече, отколкото на улиците.

Пар не знаеше какво да мисли. Очевидно Къртицата събираше изхвърлени от хората неща и ги носеше тук долу като плъх. За него животните бяха живи или поне играта беше такава. Пар се чудеше дали схваща разликата. Къртицата го гледаше.

— В града се говори за нещо, което е ядосало Федерацията — взривове, бунтовници, заплаха за властта. Уличните патрули са увеличени, а постове при портите проверяват всеки. Стягат веригите — направи пауза и се обърна към Дамсън. Каза с нескрита радост. — По-добре е тук, прекрасна Дамсън, тук под земята, нали?

Дамсън остави чашата си.

— Това е една от причините, поради които сме тук, Къртица.

Къртицата като че ли не я чу.

— Да, тук под земята, в безопасност, под улиците и кулите, тук, където Федерацията никога не идва.

Дамсън решително поклати глава.

— Не сме тук, за да се скрием.

Къртицата премигна, а в очите му се прочете разочарование. Постави чашата си настрана заедно с животното, което държеше и наведе глава.

— Намерих Евърлинд зад къщата на човек, който пресмята данъците за федералните бирници. Много по-бързо се справя с цифри и сметки, отколкото другите от неговия бранш. Едно време беше съветник на жителите на този град, но те не можеха да му плащат колкото Федерацията, така че промени работата си. По цял ден работи в сградата, където се събират данъците, а след това се прибира в къщата на семейството си, при жена си и дъщеря си, на която е принадлежала едно време Евърлинд. Миналата седмица той купи на детето си нова играчка — бяло котенце със зелени очи. Плати го с

парите, които му дава Федерацията от събраните данъци. Така че дъщеря му изхвърли Евърлинд. Реши, че това котенце е далеч по-красиво — погледна ги. — Нито бащата, нито дъщерята разбират какво са изоставили. Всеки гледа повърхността и нищо от онова, което лежи под нея.

— Така е — меко се съгласи Дамсън, — но има нещо, което трябва да променим. Поне тези от нас, които искаме да живеем там.

Къртицата отново вдигна поглед, а очите му се спряха на Дамсън.

— Красива Дамсън, какво искаш?

Дамсън се поизправи и отметна назад косите си.

— Едно време е имало тунели под Кралския палат на Тирзис. Ако все още съществуват, трябва да проникнем в тях.

Къртицата изсумтя:

— Под палата?

— Под палата и в Дупката.

Настъпи продължителна тишина. Къртицата се вгледа в нея без да премигва. Почти неосъзнато ръцете му оставиха животното, което държеше. Леко го погали.

— В Дупката има неща, идващи от мрака на най-тъмната нощ — каза тихо той.

— Призраци — каза Дамсън.

— Призраци? Да, това име им подхожда.

— Виждал ли си ги, Къртицо?

— Виждал съм всичко, което живее в града. Аз съм очите на земята.

— Има ли тунели, които водят в дупката? Може ли да ни преведеш през тях?

Лицето на Къртицата стана безизразно, след това се отдели от масата и изчезна в мрака. За миг Пар помисли, че си е отишъл, но той просто се криеше в тъмнината, за да може на спокойствие да обмисли какво искат от него. Чакаха търпеливо, без да говорят.

— Разкажи им как се срещнахме — изведнъж проговори Къртицата от укритието си. — Кажи им как беше.

Дамсън се подчини и се обърна към братята:

— Вървах по една пътека в полумрака, точно когато звездите започваха да се появяват на небето. Беше лято, а въздухът се

изпълваше с аромат на цветя и свежа трева. Седнах да си почина на една пейка и Къртицата се появи зад мен. Бе ме видял да правя фокусите си на улицата и ме помоли да направя някой номер специално за него. Направих няколко. Помоли ме да дойда следващата вечер и аз го направих. Ходих така всяка вечер в продължение на една седмица и накрая той ме доведе тук и ми показа семейството си. Станахме приятели.

— Добри приятели, прекрасна Дамсън. Най-добрите — лицето на Къртицата отново се появи от сянката. — Нищо не мога да ти откажа, но бих искал да не ме молиш за това.

— Важно е, Къртицо!

— Ти си по-важна — срамежливо отговори Къртицата. — Страхувам се за теб.

Тя се протегна и докосна ръката му.

— Всичко ще е наред.

Къртицата я изчака да отдръпне ръката си, след това бързо скри своята под масата. Проговори монотонно.

— Под целия палат на Кралете на Тирзис, през скалата има тунели, които вече са забравени. Един или два, може би, завършват в Дупката.

Дамсън кимна.

— Трябва да ни заведеш там!

Къртицата потрепера.

— Мрачните неща, Призраците са там! Ами ако ни открият? Какво ще правим?

Очите на Дамсън се спряха върху Пар.

— Този човек също използва магия, Къртицо. Но тя не е като моята, която прави номера и забавлява, а е истинска. Той не се страхува от Призраците. Ще ни защити.

Пар усети, че стомахът му се свива при тези думи, даващи обещания, които дълбоко в себе си той не бе сигурен, че може да изпълни.

Къртицата отново го проучваше. Тъмните му очи премигнаха.

— Много добре. Утре ще отида в тунелите, за да се уверя, че все още са проходими. Елате отново през нощта и ако е възможно, ще ви заведа там.

— Благодаря ти, Къртицо каза Дамсън.

— Допийте си чая — тихо каза Къртицата, без да я погледне.

Поседяха мълчаливо в компанията на животните-играчки, докато изпиха чая си.

Все още валеше, когато напуснаха плетеницата от тунели и подземни канали и се върнаха на пустите улици на града. Дамсън ги водеше уверено сред мъглата. Тя върна братята в склада зад градинарския магазин, за да поспят. Каза, че ще се върне при тях следобед. Трябваше първо да приготви някои неща.

Пар и Кол не заспаха. Те стояха и гледаха през прозореца, през пердето от мъгла към отразената от дъждовните капки светлина. Почти бе утро и небето на изток просветляваше.

Бе студено и братята убити в одеяла се опитваха да не мислят за неудобството и трудностите, които ги очакваха.

Дълго време никой не проговори. Накрая Пар, който беше по-нетърпелив, попита брат си:

— За какво си мислиш?

Кол поклати глава.

— За Къртицата ли мислиш?

Кол въздъхна:

— Донякъде — уви се в одеялото. — Би трябвало да се страхувам да оставя живота си в ръцете на човек, който живее под земята с реликви от живота на другите и с играчки за компания, но не ме е страх. Не знам защо е така. Може би защото не изглежда по-странен от който и да е, свързан с това, което ни се случи откакто напуснахме Варфлийт. Поне не изглежда по-луд.

Пар не отговори нищо. Разбираше брат си. Придърпа одеялото си и притвори очи. Щеше му се най-сетне да свърши чакането и да тръгнат. Мразеше да чака.

— Защо не поспиш? — чу да казва Кол.

— Не мога — отговори той. Очите му отново се отвориха. — А ти защо не спиш? Кол, защо не ме оставиш сам да свърша това? — изведнъж каза Пар. Брат му го погледна. — Знам, че вече сме говорили за това, не си прави труда да ми го припомняш. Но защо не го направиш? За теб няма причина да отидеш. Знам какво мислиш за това, което правя. Може би си прав. Така че остани тук и ме изчакай.

— Не.

— Но защо? Аз мога да се погрижа за себе си. Кол се вгледа в него:

— Всъщност не можеш — тихо каза той. Чертите му се изкривиха в недоверие. — Може би това е най-голямата глупост, която съм те чувал да казваш.

Пар гневно се изчерви.

— Само защото...

— Не е имало нито един миг от цялата ни експедиция, или поход, или както искаш го наречи, когато да не си се нуждаел от нечия помощ. — Тъмните му очи се присвиха. — Не ме разбирай погрешно. Не казвам, че ти си бил единственият. Всички имахме нужда от помощ, нужда един от друг, дори Падишар Крийл. Такъв е животът. — Силната му ръка се протегна и грубите пръсти стиснаха рамото на Пар. — Истината е, че всички други го разбират и го приемат. Ти се държиш, сякаш можеш да се справиш с всичко сам, винаги знаеш най-много, имаш някакъв вътрешен усет, който липсва на нас и който ти дава право да вземаш всички решения. Заблуждаваш се! Знаеш ли, Пар, Къртицата с неговото семейство от играчки и укритие под земята е точно като теб. Ти си същият. Създаваш си своя свят, независимо от реалността и от това, което мислят останалите. Ето защо идвам — защото ти трябва. Трябва някой да ти каже разликата между животните-играчки и истинските.

Пар се обърна към прозореца. Лицето на брат му беше спокойно.

— Знам разликата, Кол! — изръмжа той.

Кол поклати глава:

— Не, не знаеш. За теб е все едно. Решаваш каквото искаш и това е края! Така беше и с духа на Аланон, така беше и със задачата да откриеш Меча на Шанара. И сега е така. Играчки или не — за теб е без значение. Въпросът е как ще подходиш към тях.

— Това не е истина! — Пар беше бесен.

— Не е ли? Тогава ми кажи какво ще стане утре, ако сгрешиш? Ами ако Мечът на Шанара не е там? Ами ако Призраците ни очакват? Ами ако молитвената песен не направи това, което очакваш от нея? Кажи ми, Пар. Ами ако грешиш?

Пар сграбчи края на одеялото и кокалчетата на ръцете му побеляха.

— Ако се окаже, че съм сгрешил, какво значение има, ако дойдеш? — яростно изкрещя той.

Кол не отговори веднага. След това бавно го погледна. Усмихна се леко иронично.

— Не знаеш ли?

Отново се обърна. Пар гневно прехапа устни. Дъждът тропаше по дървения покрив на склада решително. Изведнъж се почувства малък и уплашен. Знаеше, че брат му е прав, че е бил невъздържан, че настояването му да се върнат в Дупката бе необмислено и рискуваше живота на всички, но знаеше — трябва да отиде. Кол беше прав и за това — решението беше взето и той нямаше да го промени. Остана да лежи до брат си, без да дава воля на страховете си, но те се натрапваха с различните си лица.

Тогава Кол тихо каза:

— Обичам те, Пар. И се надявам един ден да разбереш, че най-вече за това идвам.

Пар остави думите да увиснат в тишината, без да иска да ги прекъсва. Усети се отново силен и топла вълна се разля по тялото му. Когато се опита да говори, не успя. Отпусна пъха си в бавна, продължителна въздишка.

— Имам нужда от теб, Кол — успя да каже най-накрая той.

— Наистина.

Кол кимна. Никой повече не каза нищо.

ГЛАВА 28

Уокър Бо се върна в Каменното сърце. Преосмисляше разговора си с Гримпонд и повече от седмица обмисляше какво точно му бяха казали. Времето беше приятно и слънчево, а въздухът бе изпълнен с аромата на гора, дървета, цветя и потоци. Почувства се в безопасност в долината. Би трябвало да остане тук. Полъх му стигаше за компания. Котката се движеше навсякъде с него през тези дни — едно безмълвно присъствие. Вечер сядаха на верандата пред къщата, котката мъркаше, а човекът гледаше звездите и луната.

Постоянно мислеше. Не можеше да спре. Думите на Гримпонд го преследваха дори тук, в дома му, където мислеше, че е защитен. Думите го предизвикваха да пресмята в колко от шепота има истина и колко — лъжа. Още преди да отиде при Гримпонд, знаеше, че ще е така — ще чуе тайнствени полуистини, които ще го объркат и ще го заплетат в мисли, които трудно ще успее да разнищи. Знаеше го и се оказа, че пак не е готов за това.

Почти веднага можеше да определи къде е Черният камък на Елфите. Имаше само едно място, където погледи можеха да превърнат човека в камък, а гласовете да го подлудят, място, където живееше смъртта — Салона на кралете, дълбоко в Драконовите зъби. Говореше се, че този Салон е съществувал още преди Друидите. Там, сред безкраен лабиринт от коридори, бяха погребвани Кралете от Четирите земи. В салона не се допускаха живи хора, а пред входовете стояха Сфинксове — полухора, полуживотни, които с поглед вкаменяваха човек. Там имаше и безформени същества, наречени Банши, които живеяха в Коридора на ветровете и с воя си можеха да подлудят всички.

А самият Гроб, където лежеше Черният камък на Елфите, бе охраняван от Змея Валг.

Поне, ако Змеят все още беше жив. По времето на Ший Омсфорд е имало страшна битка между Змея и групичката, водена от Аланон, която се е опитвала да открие Меча на Шанара. Те попаднали

неочаквано на него и трябвало с бой да си проправят път. Но никой не знаеше, дали Змеят е преживял битката. Доколкото знаеше Уокър, никой не беше ходил да провери.

Аланон, може би е бил там веднъж, едно време, разбира се. Но не беше казал нищо.

Трудността в случая беше не да открие местонахождението на Камъка на Елфите, а да реши дали да го търси. Салонът на кралете беше опасно място дори и за човек като Уокър Бо, който би трябвало да се страхува по-малко от останалите. Дори и магията на Друида би могла да не е чак такава защита, а магията на Уокър бе далеч по-слаба от тази на Аланон.

Уокър мислеше и за това, което не му бе казал Гримпонд. То със сигурност беше повече от казаното, защото сянката никога не разкриваше всичко, което знаеше. Криеше нещо и вероятно това нещо можеше да убие Уокър.

Оставаше и въпросът с виденията. Бяха три, всяко от тях потблъскващо от предишното. В първото той стоеше на облаците над всички, които бяха при Аланон в Рога на пъкала, а едната му ръка липсваше, сякаш за да се надсмее над думите му, че би изгубил едната си ръка, вместо да позволи Друидите да се завърнат. Във второто бе убил момичето със сребристата коса — магическо същество с изключителна красота. В третото Аланон го бе сграбил преди смъртта да го прибере. Имаше частица истина във всяко от тях. Уокър знаеше това — достатъчно истина имаше, за да им обърне внимание, а не просто да ги забрави, както заяждането на Гримпонд. Виденията означаваха нещо и Гримпонд го бе оставил да открие значението им.

Уокър Бо се замисли, но дните отминаваха, а отговорите, които му трябваха, все още не идваха. Беше сигурно само местоположението на Черния камък на Елфите, а той го привличаше, както огънят привлича нощната пеперуда, която знаеше, че там я чака смърт и въпреки това се стремеше към него.

Същото направи и Уокър Бо. Въпреки че беше решил първо да разгадае гатанката на Гримпонд, най-накрая желанието му да открие Черния камък на Елфите взе връх. Увери се, че вече е научил всичко, което можеше да се научи. Нямаше друг начин освен да тръгне по дирите на Черния камък на Елфите и да открие това, което иначе не би

могъл. Щеше да е опасно, но и друг път бе преживявал опасности. Реши да не се страхува, а само да бъде внимателен.

Напусна долината към края на седмицата. Тръгна при изгрев слънце пеша само с дългия горски плащ и торба с провизии. Повечето от необходимите неща щеше да открие по пътя си. Тръгна на запад и не се обърна, докато Каменното сърце не се изгуби от погледа му. Полъх остана там. Трудно беше да остави голямата котка — с нея би се чувствал по-добре. Малко живи неща биха могли да се противопоставят на Полъх. Но за него също нямаше да е безопасно извън Източните земи, където щеше да е далеч от естествената защита на гората. Освен това задачата беше единствено за Уокър.

Иронията на поетото задължение не му отбягна. Той самият беше решил никога да няма нищо общо с Друидите и техните машинации. Бе спорил с Пар по пътя им към Рога на пъкала. Отиде на срещата със сянката на Аланон убеден, че Друидите си играят със семейство Омсфорд, като го принуждават да служи на скритите им цели. Буквално бе изгонил Коглайн от дома си, обвинявайки го, че опитите на стареца да го научи на тайните в магията по-скоро са му създали неприятности, отколкото да му помогнат. Заплашваше, че ще хвърли донесената му История на Друидите в най-дълбоката дупка. Но след това прочете за Черния камък на Елфите и сякаш всичко се промени. Все още не беше сигурен защо. Отчасти заради любопитството му, заради огромното му желание да знае. Имаше ли наистина такъв Черен камък? Можеше ли да върне изгубения Паранор както обещаваше написаното? Въпроси без отговори — никога не би могъл да издържи, без да научи тайните им. Тези тайни трябваше да бъдат разгадани. Знанието очакваше да бъде открито. На това бе отдал живота си.

Искаше му се да повярва, че и чувството му за чест и достойнство също го е накарало да тръгне. Независимо какво мислеше за Друидите, може би имаше нещо интересно в Паранор — ако въобще можеше да се върне — което би помогнало на Четирите земи срещу Призраците. Бе подтиснат от възможността да обрече расите на бъдеще, показано от сянката.

Обеща си да не прави повече от необходимото и със сигурност не повече от това, което сметне за възможно. Щеше да остане господар сам на себе си, а не кукла, в каквата искаше да го превърне Аланон.

Прекося реката, след това отново се изкачи в Улфсктаг.

Отне му три дни спокоен ход, за да стигне до Сторлок. Там събра провизии с помощта на хората от града и на четвъртата сутрин тръгна да прекосява равнината. Бурите го застигнаха и дъждът започна да вали постоянно предавайки сивкав цвят на целия ден. Патрули на Федерацията и каруци с търговци минаваха и заминаваха, сякаш без да го виждат. В далечината блестяха светкавици като ехо от неодобрение.

Преди нощта Уокър направи лагера си в равнината под укритието на малка горичка. Нямаше сухи дърва за огън, а той вече бе подгизнал, така че спа, треперейки от студа и влагата, увит в големия си плащ.

Сутринта дъждът намаля, облаците изтъняха и дадоха възможност плахите слънчеви лъчи да преминат през сивотата. Уокър се надигна, хапна малко плодове и сирене и пак потегли. Драконовите зъби се издигаха над него, мрачни и безмълвни. Стигна до пътеката, която водеше нагоре към Рога на пъкала и надолу към Салона на кралете.

Дотам стигна на другия ден. Направи си лагер под една скална издатина, където земята все още беше суха. Намери дърва, запали огън, изсуши дрехите си и се стопли. Вече бе готов и сутринта щеше да навлезе в лабиринта. Хапна топла храна и се загледа в булото от мрак, облаци и мъгла, което покри всичко наоколо. Замисли се за детството си и затова какво е могъл да направи, за да промени нещо. Отново заваля и светът около неговия малък огън изчезна.

Спа добре. Нямаше сънища и нервни пробуждания. Когато се събуди, се почувства отпочинал и се приготви за съдбата, която го очакваше. Беше уверен, макар и не непредпазлив. Дъждът отново бе спрял. Заслуша се за момент в звуците на пробуждащата се утрин, търсейки някакви предупреждения. Нямаше.

Уви се в горския си плащ, сложи торбата на рамо и потегли.

Сутринта се изплъзна. Вече беше по-внимателен — очите му се взираха в долчинките и скалите, които можеха да му подскажат за опасност, а слухът му се опитваше да различи и най-малкия шум. Движеше се тихо, решително, като внимателно избираше и проучваше пътя си, преди да продължи. Планините наоколо му бяха огромни, пусти и спокойни — като заспали гиганти, които дори и да се събудеха, щяха да открият, че вече не могат да се движат.

Премина в Долината на глината. Черните скали проблясваха, а водите на Рога на пъкала се поклащаха като гъста зелена супа. Внимателно ги заобиколи и продължи.

Оттатък склонът стана по-стръмен и изкачването се затрудни. Вятърът започна да се засилва и прогони мъглата. Температурата спадна — първо бавно, а после мина под точката на замръзване. По скалата започна да се появява лед, а край лицето му запрехвърчаха снежинки. Придърпа още повече плаща си и продължи.

Ходът му се забави и за миг Уокър помисли, че въобще не се движи. Пътекката беше покрита с малки камъчета и се провираше между скалите. Вятърът хапеше ръцете и лицето му, духайки с такава сила, че заплашваше да го събори. Планината беше все една и съща и му бе невъзможно да каже докъде е стигнал. Отказа се да гледа всичко наоколо и се съсредоточи в пътя, опитвайки се да се затвори в себе си, за да не чувства студа.

По обяд навлезе в каньон между два върха, който достигаше до долина. Уокър прекоси каньона и продължи нататък. Вятърът се снижи до шепот, сякаш някой дишаше в тишината. Уокър усети, че хладът изчезва. Той отново стана внимателен, оглеждайки всички тъмни ъгълчета на коридора пред него. Стените изведнъж се изгубиха и пътуването му достигна своя край.

Входът към Салона на кралете беше пред него, издълбан в планината — огромна тъмна паст. От двете му страни от векове стояха каменни войни, чийто мечове бяха забити в земята. Очите му бяха в Уокър, сякаш наистина го виждаха.

Уокър позабави ход и спря. Пътят напред бе покрит от тъмнина и тишина. Вятърът, чието ехо все още звучеше в ушите му, съвсем бе изчезна, Мъглата също. Дори студът се бе превърнал в лек хлад.

Това, което почувства Уокър, не можеше да се сгреши. То сякаш обви като втора кожа тялото му и пропи чак до костите. Смъртта.

Заслуша се в тишината. Вгледа се в мрака. Зачака. Остави мислите си сами да се ориентират. Не откри нищо. Минутите течаха. Накрая Уокър Бо се стегна, повдигна торбичката и решително продължи пътя си.

* * *

Беше средата на следобеда в Западните земи и слънцето все още грееше силно. Лятото бе сухо и тревите бяха изсъхнали, дори тези, които отчасти се криеха под дърветата. Там, където нямаше сянка, земята беше изгорена.

Рен Омсфорд бе опряла гръб в клонест дъб близо до конете, които бяха натопили муцуни в кална локва. Блясъкът на залязващото слънце ѝ пречеше да види каквото и да е в тази посока и тя сложи ръка над очите си. Едно беше да си играят с Гарт, съвсем друго да изпусне някой, който би могъл да ги проследи.

Рен стисна замислено устни. Вече два дни минаха, откакто забеляза, че ги следят — по-скоро го почувстваха. Гарт се бе върнал назад тази сутрин, за да разбере, но сякаш всичко се бе изпарило.

Който и да ги следеше, искаше да ги изненада неприятно. Беше изминал почти целият ден, а гигантът Скитник не се бе върнал. Може би това, което ги следваше, беше по-хитро, отколкото предполагаша.

— Какво ли иска? — измърмори Рен.

Бе задала същия въпрос на Гарт сутринта и той беше прокарал бавно пръсти през гърлото си. Опита се да спори с него, но не беше достатъчно убедителна. Този, който ги следеше, можеше да е убиец, както и всичко друго.

Погледът ѝ се прехвърли към полята на изток. Доста неприятно бе да те следят така. Още по-неприятно бе да се мисли, че това има нещо общо с проучванията ѝ за Елфите. Тя въздъхна, очевидно подразнен от хода на мислите си. От срещата със сянката на Аланон се бе завърнала неудовлетворена от чутото и несигурна какво трябва да прави. Разумът ѝ подсказваше, че това, което бе поискала сянката, е невъзможно. Но шестото ѝ чувство говореше, че може и да не е, че Друидите винаги са знаели повече от хората, че техните предупреждения винаги са имали основания. Пар повярва. Той вероятно вече търсеше изчезналия Меч на Шанара. А когато Уокър се отдели от тях, кълнейки се, че никога няма да има нищо общо с Друидите, гневът му явно беше моментен. Той беше прекалено рационален и уравновесен, за да изостави просто така нещата. Също като нея, сигурно бе размислил.

Тя поклати глава. Бе повярвала, че решението ѝ е правилно. Насилваше се да следва гласа на разума, така че заедно с Гарт се върнаха при своите, изоставяйки Аланон и изчезналите Елфи зад себе

си. Но колебанията продължиха, заедно с чувството, че не всичко около решението ѝ е правилно. Така че почти веднага, бе започнала да разпитва за Елфите. Беше лесно — Скитниците за една година обхождаха Западните земи, продаваха каквото имаха и купуваха това, от което се нуждаеха. Винаги имаше нови хора, с които да разговарят. Какво можеше да им попречи да разпитват за Елфите.

Понякога задаваше въпросите си директно, а понякога като на шега. Но отговорите, които получаваше, бяха еднакви. Елфите бяха изчезнали отдавна — по времето на техните баби и дядовци. Никой не бе виждал Елф. Повечето не вярваха, че те някога наистина са съществували.

Рен започна да се усеща глупаво и помисли дори да спре с въпросите. Отдели се, за да ловува с Гарт и се радваше, че ще има възможност да подреди мислите си и да ги преоцени.

Тогава се появи тяхната сянка. Сега вече се чудеше дали наистина няма да открие нещо.

С крайчеца на очите си забеляза движение в полето и внимателно се изправи на крака. Остана неподвижна в сянката на дъба, докато съществото прие формата на Гарт. Гигантският Скитник се приближи към нея, а здравите мускули на едрото му тяло бяха покрити с пот. Не изглеждаше уморен. Бе като машина, на която не можеше да подейства и лятната горещина. Въздъхна кратко и поклати глава. Който и да беше зад тях, бе го измамил.

Рен го изгледа за момент, след това му подаде водата. Докато пиеше, тя се отпусна върху грубия ствол на дъба и отново се загледа в полето. Едната ѝ ръка несъзнателно се вдигна и докосна кожената торбичка на врата ѝ. Раздвижи замислено съдържанието между пръстите си. Нейният талисман с Камъните на Елфите, Какъв ли късмет ѝ носеха сега? На загорялото ѝ от слънцето лице се появи решително изражение. Нямаше значение. Достатъчно. Не обичаше да я преследват и щеше да сложи край на всичко това. Щяха да сменят посоката, за да замаскират следите си, веднъж или два пъти да се върнат назад, да яздят цяла нощ, ако е необходимо и да избягат веднъж завинаги от тази си сянка.

Отдръпна ръка от торбичката, а очите ѝ бяха гневни. Понякога сам трябва да потърсиш късмета си.

Уокър Бо влезе като котка в Салона на Кралете, премина безшумно между масивните каменни стражи и влезе надолу в тъмнината. Там спря, за да остави очите си да привикнат. От скалата излизаше зелена, фосфоресцираща светлина. Не му беше необходим фенер, за да открие пътя.

В миг през ума му премина картината на това, което бе очаквал да види. Коглайн му го бе рисувал веднъж преди години. Старецът никога не бе идвал тук, но други Друиди бяха, включително и Аланон, а Коглайн бе разглеждал картите им и бе разкрил тайните на ученика си. Уокър беше уверен, че може да открие пътя.

Тръгна напред.

Тунелът беше широк, а стените и подът му гладки. Всичко бе покрито с мрак и тишина и се чуваше само ехото от стъпките на ботушите му. Студът, който бе се събирал тук сякаш с векове, достигаше сякаш до костите му. Той проникна в Уокър и го накара да потрепера. Обзеха го неприятни чувства — самота, незначимост, обърканост. Пещерата го потискаше, превръщаше го в нищо, в дребно смъртно същество, чието присъствие сред тези древни места беше немислимо. Опита се да се пребори с тези чувства, защото знаеше докъде ще го доведат и след кратка битка, те изчезнаха обратно в тишината и студа.

Малко след това достигна пещерата на Сфинксовете. Отново спря, този път да се вгълби в себе си така, че да не го достигне духът на каменните фигури. Обви се с внимание, загърна се в могъщи думи и продължи напред. Беше фиксирал поглед в прашния под, наблюдаваше как статуите отминават, загледан единствено в следващите си няколко стъпки.

В мислите си видя Сфинксовете като огромни каменни статуи, издялани от същата ръка, която бе направила и каменните стражи на входа. Описваха ги с човешки глави и тела на зверове — същества, извън времето си, които никой жив човек не бе виждал. Бяха толкова стари, че животът им би могъл да се измери със стотици поколения хора. Толкова монарси бяха преминали под погледите им на път към вечността в планинските си гробове. Толкова много, които никога не са

се върнали. Погледни ни, шептяха те! Виж колко чудесни сме! Усещаше погледите им върху себе си, чуваше шепота от гласовете им, които се опитваха да разбият изградената от него защита. Умоляваха го да погледне нагоре. Забърза ход, опитвайки се да се бори със заповедите им. Каменните чудовища сякаш го зовяха и настояваха.

Уокър Бо, погледни ни! Трябва!

Продължи напред, а мислите му се блъскаха и започна да се колебае. Въпреки студа по лицето му се стичаше пот, а мускулите му бяха напрегнати до болка. Стисна устни и се замисли с горчивина за Аланон, който беше минал по същия път със седем души под негова защита и не беше се предал.

Накрая той също издържа. Просто са мислеше, че трябва да успее. Така стигна до другия край на пещерата и до коридора в дъното. Шепотът заглъхна и изчезна. Сфинксовете останаха назад. Отново вдигна поглед, едва се удържа да не се обърне и продължи напред.

Коридорът се стесни и започна да се вие надолу. Уокър забави ход и мислеше какво още може да очаква иззад тъмните ъгли. Тук зелената светлина бе по-малко и коридорът беше изпълнен със сенки. Отдръпна се в една ниша, защото усети, че нещо ще го нападне. Почувства близостта и приближаването му. Реши чрез магията си веднага да освети тунела, за да види какво се крие пред него, но бързо изостави идеята си. Ако използваше магията, щеше да предизвести нещото пред него, че разполага със специална сила. По-добре да я запази в тайна, помисли си той. Това бе оръжие, което най-добре би му послужило, ако е неочаквано.

Все още нищо не се появяваше. Отхвърли напрежението си и продължи, докато коридорът отново започна да се разширява.

Тогава се появи звукът.

Знаеше, че идва, че ще го атакува за един миг и все пак не беше готов. То го хвана като в железни клещи и го повлече напред. Това бе като звука от вятър в каньон, като рева на бурята всред полето, като ударите на бурното море в скалите. И всред всичко това се чуваха писъците на души, които виеха от болка и кости стържеха по стената на пещерата.

Бързо Уокър Бо изгради защитата си. Намираше се в Коридора на Ветровете и Баншите бяха около него. Той бързо се затвори като в скална черупка, а в мислите си остави само едно видение —

собствения си образ. Обрисува видението с цветове и форма, даваше му сила и решителност. Продължи напред. Не слушаше гласовете на Баншите, докато те не се превърнаха в жужене, което се опитваше да проникне през защитата му. Преминаваше през Коридори на Ветровете, загледан в мрака наоколо.

Нищо, което направи, не можа да изтрие звуците. Воят и крясъците го блъскаха, сякаш бяха живи същества. Усети, че силите му го напускат, както стана и при Сфинксовете. Защитата му отслабваше. Яростта на атакуващите беше страховита. Бореше се с нея, но лъч на отчаяние го проряза, когато забеляза, че видението започва да трепти и изчезва. Изгубваше контрол. След минута или две защитата му щеше да бъде сломена.

И точно тогава се измъкна, когато вече мислеше, че е изгубил. Премина от Коридора на Ветровете в малка пещера под него. Крясъците на Баншите изчезнаха. Уокър се отпусна до най-близката стена, плъзна се по гладкия камък и седна, а цялото му тяло трепереше. Започна да диша бавно и да се съвзема, сякаш се събираше парче по парче. За миг позволи на очите си да се затворят.

Когато отново ги отвори, пред него имаше две огромни каменни врати, хванати с железни панти за скалата. В тях бяха издълбани древни знаци, оцветени в огненочервено.

Беше стигнал до Гробницата, където бяха полагани Кралете на Четирите земи.

Изправи се на крака, придърпа торбата и тръгна към вратите. Разгледа за миг знаците, след това ги потърси с ръка. Прангите се отвориха и Уокър Бо влезе вътре.

Намираше се в гигантска кръгла пещера, осветена в зелено. Мъртвите бяха подредени покрай стените и покрити с камъни. Статуи, вечни и спокойни, охраняваха управниците си. Пред всеки бе натрупано богатството на господарите — скъпоценности, оръжия, всякакви съкровища. Саркофазите бяха покрити с прах и едва се разпознаваха. Стените на помещението се издигаха нагоре и се губеха някъде към черния таван. Помещението бе лишено от живот. В другия му край имаше още две врати. Там бе живял Змеят Валг. По тесни стълбички се слизаше в басейн, където се бе крил Пазачът. Предполагаше се, че Змеят наблюдава мъртвите. Уокър не би се изненадал, ако просто се хранеше с тях.

Дълго слушаше за шум от движение или дишане. Не чу нищо. Разгледа Гроба. Черният камък на Елфите бе скрит тук, а не в пещерата отдолу. Ако беше бърз и внимателен, можеше да не му се налага да открива дали Змеят е все още жив.

Започна бавно и безшумно да се движи покрай криптите на мъртвите, статуите и богатствата. Не обърна внимание на съкровищата — знаеше от Коглайн, че те са отровни за всеки. Продължи напред внимателно оглеждайки всяка цепнатина в този бастион на смъртта. Обиколи помещението и спря там, откъдето бе тръгнал.

Нищо.

Веждите му замислено се смръщиха. Къде точно се намираше Черният камък на Елфите?

Отново разгледа пещерата опитвайки се с поглед да проникне зад зелената светлина. Бе пропуснал нещо. Какво ли?

Затвори за миг очи и остави мисълта му да потършува в тъмнината. Усети нещо малко, което прошепна името му. Очите му отново се отвориха. Скулестото му издължено лице замръзна. Нещото не беше в стените, а в пода!

Тръгна отново към средата на помещението, воден от усета си. Това което го зовеше, сигурно бе Черният камък на Елфите, реши той. Камъните на Елфите имаха свой собствен живот и можеха да призовават определени хора. Отдръпна погледа си от стените и гробовете, а очите му се спряха в точка, почти в средата на пещерата.

Когато я достигна, откри правоъгълен камък, поставен на пода. Нещо бе издълбано на него, но беше толкова изгладено от времето, че не успя да го прочете. Поколеба се, но ако бе написан от Елфите, значи той не би могъл да го прочете.

Застана на колене — една самотна по средата на пещерата, изолирана дори от мъртвите. Избърса праха от надписа и още веднъж се опита да го разчете. След това търпението му изчезна и се отказа. С две ръце избута камъка. Той се премести леко, без звук.

Усети прилив на вълнение.

Дупката отдолу беше тъмна, забулена в сянка и не се виждаше нищо. Все пак там имаше нещо...

Отхвърляйки предпазливостта си, която така добре му бе послужила досега, Уокър Бо посегна вътре.

Изведнџж нещо се уви около ръката му и го хвана. За миг го облада силна болка, след това се вцепени. Опита се да се освободи, но не успя да помръдне. Обзе го паника. Все още не виждаше какво е това долу.

Отчаяно сега използваше магията, а свободната му ръка събираше светлина и я изпращаше в дупката.

Това, което видя, го смрази. Нямаше Камък на Елфите. Вместо това една змия се бе увила здраво около ръката му. Но не беше обикновена змия. Това бе нещо по-мъртвешко и той веднага го разпозна. Беше Асфинкс — същество от легендите, създадено по едно и също време с масивните Сфинксове отвън. Но Асфинксът бе същество от плът и кръв, докато нещо го докосне. Тогава се превръщаше в камък. Докосналото го нещо също.

Зъбите на Уокър се стегнаха. Ръката му вече почваше да посивява. Асфинксът бе мъртъв и вкаменен, а хватката му не можеше да се разкъса.

Уокър Бо диво се дърпаше, но нямаше път за отстъпление. Беше хванат от камъка и окован към пода като с вериги. Страхът го прониза като нож. Беше отровен. Както ръката му се превръщаше в камък, така бавно и неумолимо щеше да се вкамени и той.

Докато се превърне в статуя.

ГЛАВА 29

Когато стигнаха при издатината, времето се промени, защото бурята откъм Тирзис се премести към Хълмовете Парма. Беше все още тъмно, когато първите облаци започнаха да покриват небето, скривайки звездите и луната, като превърнаха нощта в непрогледен мрак. След това вятърът изчезна бързо, а въздухът стана спокоен и душен. Няколко капки паднаха върху обърнатите нагоре лица и върху сухата нагорещена скала. Всичко започна да плющи с увеличаването на дъжда. Откъм гората се издигна дим, който премина между дърветата и се отправи към небето, докато накрая всичко стана непрогледно. Утрото най-накрая дойде, но остана почти незабелязано, защото бе само като светла ивица на източния хоризонт. Дотогава дъждът вече валеше силно и караше всички да потърсят укритие, дори и стражите. Ето защо никой не видя Влечугото. Сигурно се бе измъкнало от гората под прикритието на тъмнината и бе започнало да се изкачва точно когато облаците покриха и последната светлина. Шумът от ноктите и щипките му се губеше сред гръмотевиците в далечината.

Постовете на бунтовниците бяха уморени и убедени, че нищо няма да се случи преди сутринта. Влечугото беше вече почти до тях, когато осъзнаха грешката си и започнаха да крещят.

Виковеите накараха Морган Лий да скочи в съня си. Беше заспал, докато мислеше какво да прави с подозренията си за предателя. Бе се свил на кълбо под едно голямо дърво, а ловният му плащ го топлеше. Мускулите му бяха така схванати, че първо не успя да се задържи прав. Но виковеите бяха изпълнени с ужас. Пренебрегвайки собствените си неудобства той се изправи, извади меча, закрепен на гърба му, и тръгна в дъжда. На терасата бе настанал хаос. Мъже тичаха напред-назад с извадени оръжия като тъмни сенки в свят от сивота, но очертанията им почти веднага се измиваха от пороя. Морган побърза напред, за да открие причината за виковеите.

И тогава го видя. Влечугото беше на терасата, ръмжеше над укрепленията и мъжете, които го заплашваха, а щипките му се бяха вкопчили в скалата. В една от тях висеше мъртъв човек, прерязан наполовина.

Бунтовниците хвърляха срещу чудовището копия, хвърляха стрели, опитваха се отчаяно да го избутат отвън ръба. Но Влечугото беше огромно. То се издигаше като кула над тях. Морган забави ход. Нищо толкова голямо не би могло да се победи само с човешка сила.

Влечугото се придвижи напред и се хвърли срещу нападателите си.

Копията и стрелите отскачаха от него и падаха. Мъжете около него загинаха и още няколко бяха хванати от щипките. Част от укрепленията на Издатината се срути под тежестта на чудовището. Бунтовниците отстъпваха пред атаката му. То рушеше укрытия, лагери, оръжия и хващаше всичко, което се движи. Удари от мечове и ножове попадаха в тялото му, но сякаш не го нараняваха. Влечугото постоянно напредваше, като рушеше всичко по пътя си.

— Роден съм свободен! — прокътя изведнъж вик. — При мен!

Падишар Крийл се появи сякаш от нищото посред дъжда и мъглата и застана пред хората си. В отговор и те изкрещяха и застанаха до него. Той веднага организира хората си — част от тях примамваха звяра отпред, а други го атакуваха отстрани и отзад, като се опитваха да наранят щипките му.

— Роден съм свободен! Роден съм свободен! — проехтя от всички страни и сякаш събуди утрото, изпълвайки със светлина сивотата.

След това се появи Аксхинд и неговите Троли, чиито масивни тела бяха бронирани от главата до петите, а в ръцете си държаха огромни бойни брадви. Те атакуваха Влечугото челно, като търсеха щипките му. Трима загинаха веднага, разкъсани толкова бързо, че се видяха само крайници и кръв. Но останалите сечаха с такава решителност, че счупиха лявата щипка, като я оставиха неизползваема. Миг по-късно напълно я откъснаха.

Влечугото спря. Следа от мъртви тела стоеше зад него. Морган все още стоеше между чудовището и пещерите, без да е решил какво ще прави и защо. Сякаш беше замръзнал. Видя как звярът се надигна от земята. Щипката му се изпъна и той се приготви да смаже

нападателите си. Тролите и бунтовниците бързо отстъпиха, като се предупреждаваха едни други. Морган потърси Падишар, но бунтовникът беше изчезнал. Планинецът не успя да го намери никъде. За миг помисли, че Падишар е паднал.

Дъждът се стичаше по лицето и в очите му и го караше да премигва. Ръката му стисна дръжката на меча, но все още стоеше настрана.

Влечугото се придвижваше напред и постоянно се въртеше, пазейки се от нападателите си. С един удар на опашката си изхвърли няколко души във въздуха. Стрели и копия политнаха към него и отново отскочиха. То продължаваше напред, притискайки бунтовниците към пещерите. Скоро нямаше да има друг път за тях.

Морган Лий трепереше. *Направи нещо!* — крещеше мозъкът му.

В същия миг Падишар отново се появи до входа на най-голямата пещера и повика хората при себе си. Нещо голямо се движеше зад него със скърцане и бучене. Морган се взря през мъглата и мрака. Появиха се мъже, които дърпаха въжета и нещото започна да придобива очертания. Сега вече Морган виждаше, защото то излезе на светлината пред входа. Това беше голям дървен арбалет.

Падишар го завъртя в позиция срещу Влечугото. Отзад Чандос използваше голям лост, за да задържи опъната тетивата. Огромна стрела бе поставена на място.

Влечугото се поколеба като че ли преценяваше потенциалната опасност от това ново оръжие. След това се приведе и започна да настъпва, а останалата му щипка щракаше пред него. Падишар даде заповед за изстрелване на първата стрела, когато чудовището бе все още на петдесет крачки. Не улучиха, Влечугото се забърза докато Чандос опъваше тетивата. Арбалетът изстреля още една стрела, но тя отнесе част от бронята му и се разби. Влечугото падна настрани от силата на удара, но след това отново се надигна и продължи.

Изведнъж Морган видя, че няма да има време за трети изстрел. Влечугото беше само на няколко стъпки. Бунтовниците и Тролите го нападаха с мечове и брадви от всички страни, но то не им обръщаше внимание. Осъзнаваше, че арбалетът е единственото, от което може да се страхува и отиваше да го унищожи.

Чандос постави трета стрела и посегна към спусъка. Беше твърде късно. Влечугото подскочи върху арбалета. Дървото се разби. Чандос

излетя в нощта. Влечугото бързо се обърна, усетило победата си, знаейки, че му трябва още един удар.

Но Падишар Крийл беше по-бърз. Докато другите бунтовници бягаха, Чандос лежеше в безсъзнание, на пода, а Морган трепереше объркан, Падишар атакува. Сграбчи една от подготвените стрели, прехвърли се през арбалета и я подпря на земята. Влечугото дори не успя да го види — толкова бе заето с разрушаването на главната заплаха. То се тръшна върху дървената конструкция с такава сила, че поставената от бунтовника стрела с метален връх влезе от едната страна на тялото му и излезе от другата.

Падишар една успя да се претърколи преди Влечугото да се строполи на земята.

Чудовището започна да се мятат от болка и изненада, нанизано на стрелата. Диво се търкаляше, опитвайки да се освободи от убийственото желязо. Блъскаше се в земята и отново отскачаше свито на кълбо.

— Роден съм свободен! — изкрещя Падишар и бунтовниците и Тролите скочиха върху звяра. Парчета плът и броня се разхвърчаха под ударите на бойните брадви и мечовете. Втората щипка също беше отсечена. Падишар окуражаваше хората си, нападнаше заедно с тях, размахвайки меч си със всички сили.

Битката беше яростна. Въпреки че беше лошо ранено, Влечугото все още бе опасно. То затискаше хора, разпорваше и с ноктите си или ги запокитваше във въздуха. Всички усилия да бъде сложен край на чудовището бяха напразни, докато не донесоха още една от огромните стрели, за да я забият през окото му право в мозъка. Влечугото потръпна за последен път и се умири.

Морган Лий наблюдаваше всичко това като страничен човек, твърде далеч, за да бъде от полза. Все още трепереше, когато всичко свърши. Беше плувнал в пот. Не беше помръднал и пръст, за да помогне.

След всичко това в лагера на бунтовниците настъпи промяна в мнението, че Издатината е непревземаема. Почти веднага тази идея бе изоставена. Падишар беше в ужасно настроение. Сърдеше се на всички — на Федерацията, че използвала Влечугото, на чудовището, че е причинило толкова щети, на постовете, че не са били внимателни и на себе си, че не е бил по-добре подготвен. Хората му продължиха да

изпълняват задълженията си, но всеки си мърмореше по нещо. Ако Федерацията бе изпратила едно Влечуго, какво би й пречило да изпрати друго? — казваха всички. Ако изпратеха друго, какво щяха ба направят, за да го спрат? Ами ако Федерацията изпрати нещо по-лошо?

Осемнадесет души бяха загинали при атаката, а два пъти повече бяха ранени, някои от които щяха да умрат още преди залез слънце. Падишар нареди да погребат мъртвите в края на терасата, а ранените да бъдат преместени в голямата пещера, която се превърна в нещо като временна болница. Имаха малко лекарства и няколко мъже, които имаха опит при лечение на бойни рани, но нямаха Лечител. Виковете на ранените и стоновите на умиращите се носеха В утринната тишина.

Влечугото бе избутано до края на терасата и след това тласнато В бездната. Задачата беше тежка, но Падишар не искаше да търпи присъствието му на терасата миг повече от необходимото. Използваха въжета и греди и въпреки това им отне цяла сутрин. Морган работи с тях без да проговори, опитвайки се да разбере какво му се бе случило.

Накрая го осъзна. Работата го измори, но мисълта му стана по-ясна. Виновен бе Мечът на Лий, или по-точно магията, която някога съдържаше. Нейната загуба го бе накарала да бъде такъв нерешителен и изплашен. Когато откри силата на меча реши, че е непобедим. Усетът за тази мощ бе нещо, което никога не бе изпитвал нито мислеше, че е възможно. С тази сила под негов контрол можеше да направи всичко. Все още си спомняше какво беше да стои на практика сам срещу Призраците в Дупката: невероятно чудо. Но и изтощително. Всеки път, когато призоваваше мощта му, силата сякаш вземаше по нещо от него.

Когато изгуби Меча на Лий, осъзна колко много всъщност му бе отнето. Почти веднага усети промяна в себе си. Падишар настояваше, че греша, че ще се излекува и с времето ще стане това, което е бил. Сега знаеше, че не е така. Никога нямаше да се изцери — поне не напълно. След като веднъж бе използвал магията, промяната беше необратима. Без нея вече не бе същия човек. Въпреки че я бе притежавал за кратко, струваше му се, че винаги е живял с нея, жадуваше да си я Върне. Без нея беше загубен, объркан и уплашен. Ето защо не бе посмял да се включи в битката с Влечугото. Не защото не знаеше какво и как да направи, а защото вече не можеше да призове магията на помощ.

Признавайки, че всичко това си има цена, не мислеше да се предава. Продължи да работи като машина без чувства и не предполагаше, че мисълта за загубената магия така ще го парализира. Скри се в мислите си с надеждата, че никой, особено Падишар Крийл, няма да забележи провала му. Плашеше се от мисълта, че това може отново да се случи.

След малко откри, че мисли за Пар. Преди никога не се бе замислял какво му коства да се бори със собствената си магия. Осъзна го едва след като разбра какво е била за него магията на Меча на Лий. Как приятелят му бе свикнал да живее несигурността за силата на молитвената песен? Как се бе чувствал, когато тя му изневеряваше толкова често по пътя им към Аланон? Как бе успял да приеме слабостта си? Това, че Пар бе намерил някакъв начин, даде на Морган нови сили.

До обяд Влечугото бе изхвърлено и възстановени почти всички щети по лагера. Дъждът накрая спря, а бурята отмина на изток към Драконовите зъби. Облаците се разтвориха и слънчевата светлина се прокрадна на ивици помежду им като огря зеленината на Хълмовете Парма. Мъглата се вдигна и остана само подгизналата сребриста покривка върху всичко наоколо.

Федерацията веднага придвижи напред катапулти и обсадни кули и поднови атаката на Издатината. Катапултите изхвърляха камъни, а стрелците поддържаха постоянен огън към бунтовническия лагер. Не беше правен опит да се изкачи скалата, а само се обстрелваше предният край на терасата. Това продължи и през нощта — постоянно и монотонно. Бунтовниците не можеха да го спрат — нападателите бяха твърде далече и добре защитени. Извън пещерите не беше безопасно. Очевидно загубата на Влечугото не беше разколебала Федерацията. Всичко това щеше да продължи, докато силите на защитниците бъдат отслабени дотолкова, че позициите им да бъдат превзети с директна атака. Дори това да отнемеше дни, седмици или месеци, краят щеше да е един и същ. Федералната армия бе готова да чака.

Горе защитниците се криеха, крещяха срещу атакуващите и вършеха ежедневните си работи, колкото може по-добре. Но през почивките мърмореха и подозренията им отново се появиха.

Независимо в какво вярваха преди, Издатината не можеше да бъде удържана.

Морган Лий бе изправен пред свои притеснения. Той отново бе избягал в горичката в края на терасата, далеч от голямата пещера, където бяха насочени повечето от атаките на федералната армия. След като успя да отхвърли въпроса за възможността да се оправя без магията на Меча на Лий, сега трябваше да разреши другата дилема — да разгадае подозренията си около личността на предателя.

Трудно бе да определи какво да прави. Със сигурност трябваше да каже на някого! Длъжен беше, но на кого?

Падишар Крийл? Ако му кажеше, вождът на бунтовниците можеше да му повярва, а можеше и да не го направи, но при всички положения не би поел рискове. Падишар не го бе грижа за Стеф или за Тийл. Би се справил набързо и с двамата. В крайна сметка нямаше да се разбере кой от двамата е и дали въобще е някой от тях. А Падишар не бе в състояние да изчака отговора.

Морган поклати глава — не можеше да каже на Падишар.

А на Стеф? Ако направеше това, значи да реши, че предателят е Тийл. Това му изглеждаше най-вероятно, но беше ли истина? Дори да беше, знаеше каква ще е реакцията на приятеля му. Той обичаше Тийл. Тя бе спасила живота му. Едва ли би повярвал на Морган, освен срещу някакво доказателство. А Морган нямаше доказателство. Разполагаше само с подозрения верни или не.

Отказа се от Стеф.

Някой друг? Нямаше друг. Щеше да каже на Пар или Кол, ако бяха там, или, или на Рен, или дори на Уокър Бо, но членовете на семейство Омсфорд бяха разпръснати от Вятъра на четирите посоки и той бе сам тук. Нямаше доверие никому.

Седна сред дърветата и се заслуша в далечния шум от катапулти, от викове и летенето на стрели, от скърцането на желязо и дърво. Беше изолиран като на остров, по средата на битката сред море от нерешителност и колебания. Трябваше да направи нещо, по кой път да тръгне? Толкова искаше да участва в битката с Федерацията, да дойде на север и да се включи при бунтовниците, да търси Меча на Шанара, да види Призраците разбити. Трябваше да избяга от черупката си в планината, от безсмисленото натриване на носовите на Федералните

бюрократи. Трябваше да направи нещо велико, нещо чудесно... Нещо, което да промени нещата.

Е, сега имаше възможност. Можеше така да промени всичко, както никой друг. А стоеше парализиран...

Вечерната атака остана незавършена, а проблемът на Морган — неразрешен. Напусна горичката за да види Стеф и Тийл, или по-точно, за да ги шпионира, да разбере дали ще се издадат с нещо. Но Джуджетата не изглеждаха по-различно от преди.

Стеф беше все още слаб и можеше да разговаря само няколко минути, преди отново да заспи. Тийл бе разтревожена и го пазеше. Оглеждаше ги незабелязано, за да открие дали подозренията му въобще имаха някакво основание, носи тръгна празни ръце, така, както беше и дошъл.

Беше почти тъмно, когато го намери Падишар Крийл. Беше замислен какво да предприеме, така че не чу приближаването му. Разбра, че е там, чак когато Падишар проговори:

— Откраднал си малко спокойствие, а?

Морган подскочи:

— Какво? О, Падишар! Съжалявам.

Големият мъж седна срещу него. Лицето му беше уморено и покрито с прах и пот. Бе забелязал напрежението на Морган, но не го показваше. Протегна краката си и се отпусна на лакти назад, като изръмжа тихо от болка.

— Лош ден бе днес, планинецо. — Последва дълга и тъжна въздишка. — Двадесет и двама убити, още двама ще свършат до сутринта, а всички ние сме натикани в лисича дупка.

Морган кимна без да отговори. Отчаяно се опитваше да реши какво да каже.

— Истината е, че много не ме интересува как се обръщат нещата. — Трудно бе да се проникне зад суровото изражение на бунтовник. — Федерацията ще продължи обсадата докато всички забравим защо всъщност сме дошли тука, а това не се връзва е планове ми и с девиза „Роден съм свободен“. Както сме пакетирани, не сме от полза за никой. Има други места и времена, когато ще уредим сметките си с тези страхливци, които предпочитат да изпращат родени от черна магия твари, вместо сами да застанат срещу нас. — Спря се. — Така че реших — време е за измъкване.

Морган се наведе напред.

— Да бягаме?

— През задната врата, за която говорихме. Мислех, че трябва да знаеш. Нужна ми е помощта ти.

Морган се втренчи в него.

— Помощта ми ли?

Падишар бавно седна.

— Искam някой да занесе известие в Тирзис за Дамсън и братята. Трябва да знаят какво е станало. Бих отишъл сам, но трябва да се погрижа за хората си. Помислих, че може би ти ще се интересуваши.

Морган веднага се съгласи.

— Таке е. Интересувам се.

Ръката на Падишар предупредително се вдигна.

— Не бързай толкова. Няма да напускаме Издатината веднага. Може би не в следващите три дни. Ранените все още не бива да се движат. Но ти ще тръгнеш по-рано. Всъщност утре. Дамсън е умно момиче, има глава на раменете си, но е своенравна. Премислих нещата от онзи ден, когато ме попита дали тя ще се опита да доведе тук братята. Може да съм сгрешил — може да се опита да направи точно това. Трябва да се увериш, че няма да го направи.

— Ще се постарая.

— Тогава ще излезеш през задната врата и тръгваш сам.

Морган се намръщи.

— Сам, момче. Приятелите ти ще останат с мен. Първо не можеше да се мотаеш из Калахорн с двойка Джуджета, колкото и големи да са. Федерацията ще ви окове след две минути. И второ, не можем да поемаме никакви рискове след всичките предателства. Никой не бива да знае за плановете ти.

Планинецът се замисли за момент. Падишар беше прав.

Нямаше смисъл от ненужни рискове. Най-добре ще е да отиде сам, без да казва на никой, особено на Стеф и Тийл. Почти щеше, да изрече гласно мислите си, но спря. Вместо това просто кимна.

— Добре. Разбрахме се. Освен за едно — Падишар отново се изправи на крака. — Ела с мен.

Той поведе Морган през лагера към най-голямата пещера, подмина ранените и тръгна към долните помещения. Оттам започваха тунелите — може би дванайсет или повече, които започваха един от

друг и се губеха в тъмнината. Падишар бе взел фенер. Запали го от друг, висящ на стената, огледа се, да се увери, че не са привлекли ничие внимание и поведе Морган напред. Подминавайки тунелите, поведе планинеца към дъното на пещерата, където бяха нахвърляни дървени касетки на двадесетина стъпки височина. Там бе тихо, шумът остана назад. Отново се огледа назад в тъмнината.

След това подаде фенера на Морган, хвана с две ръце касетките и ги дръпна. Цяла секция се отдели и отбори входа към тунел.

— Видя ли как го направих, момче? — тихо попита той.

Морган кимна. Стените на тайния проход се спуснаха надолу докато се изгубиха от поглед.

— Минава под планината — каза Падишар. — Проследи го до края му. Той е извън Хълмовете Парма, точно на юг от Драконовите зъби и на изток от Прохода. — Погледна го. — Ако беше направил опит да минеш по другите тунели, пред които държа постове, можеше никога повече да не те видя. Разбра ли?

Гои притвори тайната врата и отстъпи.

— Показвам ти всичко това сега, защото когато се приготвиш за път, няма да съм с теб. Там ще бъдеш сам и внимавай кой е зад гърба ти — усмихна се кратко и сурово. — Увери се, че си се освободил от който и да било.

Върнаха се обратно през пещерата към терасата. Вече беше тъмно — последните дневни светлини бяха изчезнали. Вождът на бунтовниците спря, протегна се и дълбоко вдиша нощния въздух.

— Чуй ме, момче — тихо каза той. — Има още нещо. Трябва да спреш да мътиш мозъка с мисли за онзи меч, дето носеше. Не можеш да очакваш, че с тях умът ти ще е бистър. Тежестта е прекалено голяма дори за такъв решителен приятел като теб. Остави меча назад. Достатъчно си сърцат, за да се справиш и без него.

— Той знае за сутринта! — веднага разбра Морган. — Знае и ми казва, че всичко е наред.

Падишар въздъхна:

— Всяка костичка ме боли, но не така, както сърцето. Мразя това, което се случи тук, което направиха с нас. — Погледна Морган в очите. — Това наричам безполезен багаж. Помисли!

Обърна се и изчезна в мрака. Морган почти го извика, Дори направи крачка, мислейки си, че сега ще му каже за подозренията си.

Лесно щеше да го направи. Това щеше да го освободи от тежестта да пази всичко в себе си. Щеше да го отърси от отговорността да е единственият, който знае.

Бори се с нерешителността си, както бе правил цял ден. Но още веднъж загуби.

След това спа завит в ахаща си и свит на кълбо под дърветата в малката горичка. Земята бе изсъхнала след сутрешния дъжд, времето беше топло и въздухът — пълен с аромата на гората. Мислите за изгубената магия и за предателя бяха изгонени от умората, която го защити и му даде мир.

И тогава се събуди.

Една ръка го хвана за рамото и го стисна. Стана така неочаквано, та за миг помисли, че го нападат. Освободи се от плаща си и скочи на крака, готов за бой.

Откри, че стои лице в лице със Стеф. Джуджето бе клекнало до него увито в одеялото си, косата му бе рошава и сплъстена, лицето с белези беше бледо и покрито с пот, независимо от приятната нощ. Очите му горяха от треската и в тях имаше нещо уплашено и отчаяно.

— Тийл е изчезнала — прошепна той. Морган си пое дълбоко дъх.

— Изчезнала, къде? — успя да каже, а ръката му все още бе на дръжката на камата.

Стеф поклати глава, а дишането му свистеше в нощната тишина...

— Не знам. Тръгна преди около час. Видях я. Мислеше, че спя, но... — Той се отпусна. — Нещо не е наред, Морган едва говореше. — Къде е тя? Къде е Тийл?

А Всъщност Морган Лий знаеше.

ГЛАВА 30

В онази нощ Пар Омсфорд за последен път слезе в Дупката за Меча на Шанара. Непрогледен мрак като пелена бе покрил Тирзис. Дъждът и мъглата бяха толкова гъсти, че покривите и сградите, каруците и магазинчетата, дори камъните по улицата бяха изчезнали, сякаш стопени в нищото. Луната и звездите не се виждаха, а светлините на града премигваха като свещи.

Дамсън Рий отново поведе братята през градината, загърнати в плащове с качулки. Въздухът като че ли беше подгизнал и проникваше през дрехите и плътта чак до костите. Денят си бе отишъл рано, подгонен от мъглата, която се беше надигнала от поляните. Хладът от предишната нощ бе заменен от също толкова неприятна горещина, която носеше мирис на мърша. През целия ден хората мърмореха и се оплакваха от променливото време, а когато надвиснаха сивите облаци, всички се затвориха в домовете си, сякаш бяха под обсада.

Дамсън Рий и братята откриха, че всъщност са сами по мокрите улици. Когато на няколко пъти срещнаха случайни минувачи, те изчезнаха с бързината на духовете от подземния свят. Чуваха се звуци, чиято посока не можеше да се определи. Шум от стъпки се появяваше отникъде и изчезваше пак там. Край тях се движеха същества без форма и очертания, които се изгубваха за едно премигване с очи.

Беше нощ, в която да си представяш несъществуващи неща.

Пар си припомни обещанието да пази Кол и Дамсън при слизането им в Дупката. Дълбоко в себе си вярваше, че може да изпълни това, като използва магията на молитвените песни, в които се криеше мощта на Камъните на Елфите. Те бяха не видение, а истинска сила. Увереността му беше все още малка за даденото обещание. Някъде наоколо мина и образът на осъзнатата му вина — вина, че не се съобразява с никой друг освен със себе си, вина, която заплашваше да го погълне.

А над всичко като гигантска птица — над обещанията, вярата вината — висеше решимостта му да изпълни поставената от Аланон

задача, да измъкне от Дупката и нейните Призраци, Меча на Шанара.

Той беше там, в Гробищата, уверяваше се мислено Пар. Мечът на Шанара го чакаше.

Но не можеше да прогони шепота на духовете и техните колебания, които прорязваха слабата му увереност и създаваха видения за това, което щеше да се случи, ако беше сгрешил. Скри се от духовете, както се бе затворил и в себе си. Но забелязваше тяхното присъствие. Не можеше да се преструва, че не съществуват. Скри се в себе си, сляп за градските улици мъглата. Рискуваше всичко и трябваше да е прав. Ами ако не беше? Кой би пострадал от грешката му освен Кол и Дамсън?

За миг се замисли, че тази негова одисея го раздели от — хората. Родителите му бяха федерални затворници под домашен арест в родното му село Шейди Вейл — селяни, любезни и мили, които никога не бяха обидили никого и дори не знаеха с какво се занимава. Чудеше се какво ще се случи с тях, ако се провали. Ами Морган Лий, сериозното Джудже Стеф и тайнствената Тийл? Предполагаше, че и сега правеха планове срещу Федерацията, скрити на Издатината, някъде дълбоко сред Хълмовете Парма. Провалът му ще вземе ли от тях някаква цена? Ами другите, които бяха при Рога на Пъкъла? Уокър Бо е бе завърнал в Каменното сърце. Рен беше заминала обратно в Западните земи. Коглайн бе изчезнал.

Ами сянката на Аланон, който може и никога да не е съществувал?

Но той не бъркаше, не грешеше. Знаеше го. Беше сигурен. Дамсън забави ход. Бяха стигнали до тесните каменни стълбички, които водеха до канала долу. За миг погледна към Кол и Пар, а очите ѝ бяха сурови. След това им махна да я последват и тръгна надолу. Братята също заслизаха. Пар потегли заедно със своите духове, които плътно се бяха прилепили до него. Дамсън водеше, Кол вървеше последен. Никой не говореше. Пар не беше сигурен, че ще успее, ако се опита, устата и гърлото му сякаш бяха напълнени с памук. Страхуваше се.

Още веднъж Дамсън изкара фенера, за да освети пътя в тъмнината, и продължиха безшумно напред. Пар погледна Дамсън, а след това и Кол зад гърба си. Лицата им бяха бледи и решителни. Отне им по-малко от час докато стигнат до Къртищата. Когато излязоха от

сухия кладенец, той ги чакаше прикрит в сенките. Изпод косата проблясваха живите му очи.

— Къртицо? — тихо го повика Дамсън.

За миг не последва отговор. Къртицата беше залегнал в скалната ниша и бе почти невидим в мрака. Ако не беше фенера на Дамсън, нямаше да го забележат. Той ги гледаше без да говори, сякаш преценяваше дали наистина са те. Накрая направи крачка-две напред и спря.

— Добър вечер, прекрасна Дамсън — прошепна той. Бързо погледна към братята, но не им каза нищо.

— Добър вечер, Къртицо — отговори Дамсън. — Защо се криеш?

Къртицата премига.

— Мислех.

Дамсън се поколеба и повдигна вежди. Тя остави фенера в думка на скалата, откъдето светлината не би пречила на странния ѝ приятел. След това клекна пред него. Братята останаха прави.

— Какво откри, Къртицо? — тихо попита Дамсън.

Къртицата потрепера. Бе облечен в кожени панталони и туника. Не носеше ботуши върху косматите си крака.

— Има път към Палата на Кралете на Тирзис, а оттам към Дупката — каза Къртицата. Наведе се още по-ниско. — Има и Призраци.

Дамсън кимна.

— Не можем ли да ги заобиколим?

Къртицата потърка носа си с ръка. След това я загледа очаквателно, сякаш едва сега откриваше нещо, което преди му беше убягвало.

— Може би — каза накрая той. — Да опитаме ли?

Дамсън се усмихна и отново кимна. Къртицата се изправи. Беше слаб и целият в косми. Какъв беше той, чудеше се Пар? Джудже? Гном? Какво?

— Насам — каза Къртицата и ги поведе по тъмен коридор.

— Ако искаш, вземи фенера. Може да го използваме. — Погледна към братята. — Но не бива да говорим.

И се започна. Поведо ги в дълбините на града по коридори и тунели, които никой не бе използвал от столетия. Прах покриваше

скалите и пръстените подове, като че ли по тях никога не беше стъпвал човешки крак. Тук бе по-топло. Мъглата и влагата не прониквала до тях. Коридорите пресичаха камъка, изкачваха се и се спускаха през помещения, които навремето са били използвани от защитниците на града за съхранение на храна и оръжие, а понякога и за прикритие на мъжете, жените и децата на Тирзис. Тук-там имаше врати, разбити и увиснали на износените си панти. От време на време плъхове притичваха, но изчезваха, уплашени от светлината и хората.

Времето течеше. Пар загуби всякаква ориентация колко време се губеха сред каналите, следвайки фигурата на Къртицата. Оставяше ги от време на време да почиват, макар че самият той като че ли нямаше нужда. Братята и момичето носеха малко вода и храна, за да се подкрепят, но Къртицата не носеше нищо. Той сякаш дори нямаше оръжие. Когато спираха, сядаха в кръг — четири същества, заровени под стотици стъпки пръст и скали. Тримата пиеха вода и хапваха, а четвъртият гледеше като котка — като че ли четиримата бяха участници в някакъв странен ритуал.

Вървяха, докато Пар го заболяха краката. Десетки коридори се простирала пред тях и той не знаеше къде се намират, и в каква посока се движат, фенерът, с който тръгнаха, на два пъти беше сменян. Дрехите и ботушите им се покриха с прах. Гърлото на Пар беше толкова сухо, че едва преглъщаше.

След това Къртицата спря. Намираха се в сух кладенец, от който тръгваха десетина тунела. На далечната страна имаше забита в скалата метална стълба, която се губеше нагоре.

Къртицата посочи натам и сложи пръст пред устните си. Нямаше нужда да им казва какво има предвид.

Изкачиха мълчаливо стълбата, заслушани в шума на собствените си стъпки. Светлината на фенера хвърляше върху стената сенките им, които едва се различаваха. Коридорите надолу изчезнаха в мрака.

При върха на стълбата имаше шахта. Къртицата се хвана здраво за стълбата и повдигна капака. Той се надигна един, два пръста и Къртицата погледна. Със задоволство отмести капака и се измъкна навън. Дамсън и братята го следваха по петите.

Намираха се в голяма и празна килия, в която бяха разхвърляни вериги, а през желязната ѝ врата се виждаше коридор с много извивки. Тишината беше напрегната и така се бе свързала с камъка, сякаш

имаше собствен глас. Мракът покриваше всичко и бе разкъсан единствено от фенера, който носеха. Къртицата се приближи до Дамсън и прошепна нещо.

Дамсън кимна. Обърна се към братята, посочи с пръст стълбите, които се издигаха в мрака и едва прошепна:

— Призраци!

Къртицата ги преведе бързо през помещението към тясна вратичка отдясно, отвори я безшумно, промуши ги оттам, след което отново здраво заключи. Попаднаха в малък коридор, който завършваше с друга врата. Къртицата ги поведе през нея и през помещението оттатък.

Помещението беше празно, като изключим парчетата.

— Препминахме под града, през каналите в западната част на Народния парк и сега сме в двореца. В най-ниските му части, там, където са били затворниците. Тук са опитали да пробият армиите на Господаря на Магиите по времето на Балинор Букхана — последния крал на Тирзис.

Къртицата каза нещо друго и Дамсън се намръщи:

— Той казва, че в помещенията над нас може да има Призраци, не от Дупката, а други. Казва, че ги усеща, дори без да вижда.

— Какво означава това? — веднага попита Пар.

— Означава, че щом ги усеща, не би трябвало да се приближаваме повече — лицето на Дамсън се удължи от светлината на фенера, — Означава, че ако се приближим, те ще ни забележат.

Пар притеснено проследи погледа й. Шептяха си, но беше ли сигурно това?

— Могат ли да ни чуят? — сниши още повече глас той и допря устни до ухото й.

Тя поклати глава.

— Очевидно тук не, но после няма да можем да говорим много. — Погледна към Кол. Той стоеше неподвижен в мрака. — Добре ли си? — Кол кимна, въпреки че беше блед, и тя отново се обърна към Пар. — Все още сме на известно разстояние от Дупката. Ще трябва да използваме катакомбите под палата, за да стигнем до мястото. Къртицата знае пътя, но трябва да сме много внимателни. Вчера, когато е проверявал, в тунелите не е имало Призраци, но сега всичко се е променило.

Пар се вгледа в Къртицата. Той се бе облегнал на една от стените, едва видим в края на светлината, очите му искряха докато ги гледаше. Едната ръка изтупваше праха от другата.

Пар почувства беспокойствие. Премести се, докато Дамсън остана между него и Къртицата. След това каза, така че само тя да го чуе:

— Сигурна ли си, че можем да му се доверим?

Бледото лице на Дамсън не се промени, но очите ѝ сякаш загледаха някъде далеч.

— Мислиш ли, че имаме избор?

Пар бавно поклати глава. Усмивката на Дамсън беше иронична:

— Тогава предполагам, че няма смисъл да се притесняваме, нали?

Разбира се, беше права. Нямахме спасение от подозренията, освен ако не ги загърбиш, а Пар Омсфорд си бе казал че никога няма да го направи. Реши да изпробва магията на молитвената песен, нещо, което мислеше да направи и по-рано, за да знае с какво разполага. Това щеше да му даде увереност. Знаеше, че не може да изпита магията, поне по начина, по който искаше. Тя не би се разкрила. Можеше да създава видения — да, но не можеше да призовава истинската мощ на молитвената песен — поне докато няма срещу какво да я използва. А може би и тогава нямахме да може?

Силата беше там, отново си каза той, но това беше по-скоро предназначено за шепота на духовете в него. Трябваше да бъде.

— Това повече няма да ни трябва — каза Дамсън и посочи фенера.

Подаде го на Пар, след това измъкна от джобовете си чифт бели камъни, обковани със сребро. Взе единия, а другия даде на Пар.

— Изгаси фенера — нареди тя. — След това допри ръцете си до камъка, за да го затоплиш. Когато усетиш топлината му, го отвори.

Пар изгаси пламъка и остави фенера. В стаята стана тъмно като в рог. Постави странния камък между дланите си и го задържа. Когато отдръпна едната си ръка, камъкът засвети със сребриста светлина. Щом очите му привикнаха, установи, че тя е достатъчно силна да различи лицата на другите и дори да вижда на няколко стъпки.

— Ако светлината започне да намалява, стопли отново камъка.

Тя затвори с ръката си камъка в неговата, задържа я и отново я вдигна. Сребристата светлина засвети още по-ярко.

Пар се засмя без да иска, с нескрито учудване в погледа си:

— Това е хубав номер, Дамсън — прошепна той.

— Част от моята магия, човече — каза тихо тя и очите ѝ спряха върху неговите. — Магия от улицата в изпълнение на едно момиче от улицата. Не толкова чудесна като истинската, но можеш да разчиташ на нея. Няма миризма, няма дим, можеш лесно да я пренасяш. По-добре е от фенера, ако искаме да останем скрити.

— По-добре е — съгласи се той.

След това Къртицата ги поведе В тъмнината явно без да има нужда от фенер. Дамсън го последва, носейки единия камък, след нея бе Пар с другия, а Кол отново беше последен. Минаха в друг коридор, който се извиваше и пресичаше нови помещения. Вървяха мълчаливо, ботушите им тихо скърцаха по каменния под, а дишането им беше като леко свистене.

Пар откри, че отново мисли за Къртицата. Можеше ли да му се вярва? Малкият човек наистина ли бе този, за който се представяше? Призраците можеха да се представят за всеки. Ами ако Къртицата беше Призрак? Отново толкова много въпроси без отговори. Не можеше да вярва на никого, освен на Кол, помисли си той. И на Дамсън, вярваше ѝ. Нали?

Отхвърли внезапното колебание, което го атакува. Не можеше да си позволи сега такива въпроси. Прекалено късно беше за промяна, ако отговорите бяха неподходящи. Рискуваше всичко с преценката си за Дамсън и трябваше да вярва, че е правилна.

Мислейки за Призраците, за това откъде и как са се появи и защо могат да приемат всякакъв вид, се зачуди дали нямаше и в лагера на бунтовниците. Възможно бе врагът, който търсеха, да е вече след тях. Предателят, който търсеше Падишар Крийл, би могъл да е Призрак в човешки образ, откъде можеха да разберат? Магията ли бе единствената възможност, за да ги разкрият? Това ли бе целта на опазването на Меча на Шанара — да не могат да ги разпознават? Мислеше по тези въпроси откакто Аланон го изпрати по следите на талисмана. Но толкова невъзможно изглеждаше той да е предназначен за такава неспирна и уморителна работа. Щеше да отнеме цяла вечност, за да проверят всеки, в когото се съмняваха, че е Призрак.

Чу в ума си шепота от думите на Аланон.

„Само чрез Меча може да се открие истината, а само чрез истината ще бъдат победени Призраците.“

Истината! Мечът на Шанара разкриваше истината и отхвърляше маската на това, което се представяше за нещо друго. С такава цел го бе използвал Ший Омсфорд в борбата си с Господаря на Вълшебниците. Може би и този път задачата на талисмана беше същата?

Заизкачваха се по дълги извити стълби. Вратата пред тях бе заключена. Стените и таванът се губеха в мрака, всичко тук изглеждаше безкрайно. Събраха се на площадката, докато Къртицата отключваше вратата. Той бавно натисна дръжката. Пар чуваше сърцето си — дишане и пулс работеха в отговор на прокрадващия се в него страх. Усещаше Призраците да го гледат, скрити в мрака. Чувстваше присъствието им. Бяха въображаеми, нереални, но все пак там.

След това Къртицата отвори вратата и бързо се шмугнаха през нея.

Намериха се в стая без прозорци. В средата ѝ започваше извита надолу стълба, която изчезваше в тъмнината. Вляво имаше друга врата, от която започваше празен коридор. В отсрещния му край, може би на стотина крачки, имаше още една заключена врата.

Къртицата им махна да вървят по коридора и заключи вратата зад себе си. Пар се приближи до стената и погледна през една от бойниците. Пред него се издигаха канари, по чиито склонове растяха самотни борове.

Пар се отдръпна. Мракът бе започнал да се сменя от дневна светлина. Беше почти сутрин. Бяха вървели цяла нощ.

— Прекрасна Дамсън — каза Къртицата, когато Пар се присъедини към тях. — Над нас има козя пътечка, която прекосява двора на палата. Тя би ни спестила значително време. Ако с приятелите ти постоите тук, аз ще проверя дали няма наоколо от призрачните неща.

Дамсън кимна:

— Къде искаш да стоим?

Поиска да стоят до двата края на коридора и да слушат дали нещо приближава. Кол да остане там, а Пар и Дамсън отидоха с

Къртицата до далечния край на коридора. Там, след като кимна, Къртицата се промуши през вратата и изчезна.

Пар и момичето седнаха един срещу друг близо до вратата. Той погледна надолу по коридора, за да се увери, че Кол се вижда. Грубото лице на брат му се вдигна и той леко му махна. Кол му отговори със същото.

След това се заседяха в тишината, очаквайки. Минутите се изнизваха, а Къртицата не се появяваше.

Пар стана напрегнат. Приблужи се до Дамсън.

— Мислиш ли, че всичко е наред? — попита шепнешком.

Тя безмълвно кимна. Пар отново седна, пое си дълбоко дъх и каза:

— Мразя да чакам.

Тя не отговори. Главата и се отпусна на стената, а очите се притвориха. Остана дълго време така Пар помисли, че сигурно спи. Погледна към Кол, откри, че не е променил позата и от ново се обърна към Дамсън. Очите ѝ бяха отворени и го гледаха.

— Искаш ли да ти кажа нещо за себе си, което никой не знае? — тихо попита тя.

Разгледа безмълвно лицето ѝ — правилните и черти бяха напрегнати, а очите и бледата кожа се криеха под червената коса. Откри, че е красива и тайнствена и пожела да знае всичко за нея.

— Да — отговори той.

Тя се приближи докато раменете им се докоснаха. Погледна го бързо и отново отмести очи. Той зачака.

— Когато качваш на някой своя тайна, все едно, че му даваш част от себе си — каза тя. — Това е дар, но е по-ценен от всичко купено. Не разказвам на много хора за себе си. Може би защото никога не съм имала нещо друго. Не ми се иска да се лишавам от малкото, което имам. — Погледна надолу, косата ѝ падна върху лицето и съвсем го закри. — Но на теб искам да дам нещо, усещам те близък. Така е от самото начало, от онзи първи ден в парка, Може би защото магията ни сближава. Може би това ме кара да мисля, че си приличаме. Твоята магия е различна от моята, но това няма значение. Същността е в това, че живеем от използването им. Това сме ние. Магията ни отличава.

Спря, сякаш очакваше отговор, така че той кимна. Не можеше да каже дали тя видя кимването или не. Момичето въздъхна:

— Е, харесваш ми, Елф. Инат си и си решителен, а понякога не забелязваш никой около себе си. Но и аз съм като теб. Може би така се пазим да не станем като всички други — Така оцеляваме. — Направи пауза и се обърна с лице към него. — Мислех си, че ако трябва да умра, бих искала да ти оставя нещо от себе си, нещо, което само ти да имаш нещо специално.

Пар се опита да протестира, но тя бързо сложи пръст пред устата му.

— Нека да свърша. Не казвам, че ще умра, но със сигурност е възможно. Така че издавайки тази тайна, може би тя ще ме пази като талисман. Разбираш ли? — Устата му се сви и тя отдръпна пръстта си. — Спомняш ли си, когато ти говорех за себе си онази нощ, след като избяга от федералния патрул, а другите бяха заловени? Опитвах се да те убедя, че не съм ви предала. Казахме си някои неща един за друг. Ти ми каза за магията и как действа. Спомняш ли си?

Гои кимна:

— Каза ми, че си сирак от осемгодишна възраст и че Федерацията е виновна за това.

Тя прибра коленете си като дете.

— Казах ти, че семейството ми е загинало в пожар, подпален от федералните Търсачи, когато откриха, че баща ми прави оръжия за Движението. Казах ти, че уличен фокусник ми е прибрал и от него съм научила всичко — взе си дълбоко дъх и поклати бавно глава. — Това, което ти казах, не е истина! Баща ми не загина в пожара. Избяга с мен. Той ме отгледа, не леля ми или уличният фокусник. Израснах сред фокусници и оттам научих занаята си, но баща ми се грижеше за мен и все още се грижи — гласът ѝ потрепера. — Баща ми е Падишар Крийл.

Пар разтвори очи от учудване:

— Падишар Крийл е твой баща?

— Никой не знае освен теб. Така е по-безопасно. Ако Федерацията беше открила коя съм, щеше да ме използва, за да се добере от него. Пар, това, което трябваше да знаеш за детството ми, бе, че никога не бих предала някой, след като семейството ми е предадено на Федерацията. Това бе истината. Ето защо баща ми, Падишар Крийл, е така разгневен, че между хората му може да има предател. Никога няма да забрави какво се случи с майка ми, брат ми и сестра ми.

Възможността да загуби някой близък заради нечие предателство го ужасява.

Тя спря и напрегнато го загледа.

— Обещах никога да не казвам коя съм, но наруших обещанието си заради теб. Искам да знаеш. Това е нещото, което мога да ти дам и да бъде само твое.

Усмихна се и част от напрежението му изчезна.

— Дамсън — каза той, — нищо по-добро не може е да направиш. Ако стане нещо с теб, моя ще е вината, че те уговорих да ни доведеш тук. Как ще погледна тогава Падишар? — Гласът му бе шептящ смях. — Не бих могъл да се приближа на стотина мили от него.

Тя също се засмя при тази мисъл и го бутна, все едно че бяха деца. След това се протегна и го прегърна. За миг той не помръдна, а очите му се загледаха в Кол — едва видима сянка в другия край на коридора. Но брат му не гледаше. В това начинание имаше замесени приятели и предатели от самото начало и не можеше да каже кой кой е. С изключение на Кол, а сега и на Дамсън.

Отпусна ръцете си и също я прегърна. Миг по-късно се завърна Къртицата. Приблужи се толкова тихо, че не го усетиха, докато не ги бутна с вратата. Пар пусна Дамсън и скочи на крака, освобождавайки острието на дългия си нож. Къртицата се показва в процепа и отново изчезна. Дамсън хвана ръката на Пар:

— Къртицата! — прошепна тя. — Всичко е наред.

Кръгловатото лице на Къртицата отново се появи.

След като видя, че оръжието е изчезнало, влезе вътре. Кол вече идваше. Когато стигна до тях, Къртицата каза спокойно:

— Козята пътечка е чиста и ще остане така, ако побързаме. Но бъдете наистина бързи.

Измъкнаха се от коридора и се озоваха на обширен и пуст балкон. Минаха бързо по него, оставяйки зад себе си тънещи в полумрак врати и прозорци. След това Къртицата ги въведе в голям салон, от който врата водеше към двора на палата. Козята пътечка се виеше оттам към масивната стена. Едно време дворът е бил лабиринт от градини и алеи, а се бе превърнал в купчина камъни и гола земя. Отдолу се чернееше Дупката.

Къртицата нетърпеливо им махна. Стъпиха на козята пътечка. Вятърът духаше и шумът от преминаването му покрай стената и през

празния двор бе като тъжно ридание. В сянката нямаше признаци на живот. Не се виждаха и Призраци.

Бързо прекосиха пътеката, без да обръщат внимание на шума от ботушите си. Краката им се движеха, ръцете бяха готови да грабнат оръжието, а очите наблюдаваха приближаващата се дворцова ограда. Когато стигнаха, веднага се качиха на стената, като си помагаха взаимно.

Къртицата ги поведе надолу в тъмнината на нови стълби. Заслизаха тихо, използвайки светлината от камъните на Дамсън. Вече бяха близо. Само каменната стена ги отделяше от Дупката. Вълнението накара кръвта на Пар да забучи в ушите му и всяко нервно окончание да се подготви.

Още само няколко минути...

В края на стълбата имаше коридор, който бодеше до обкована дървена врата. Къртицата стигна до нея и споя когато се обърна към тях, Пар веднага разбра какво лежи отвъд.

— Благодаря ти, Къртицо — меко каза той.

— Да, благодаря — повтори като ехо Дамсън. Къртицата срамежливо премигна. След това каза:

— Можете да погледнете оттук.

Посегна и отмести малко капаче, което откриваше процеп в дървото. Пар пристъпи и погледна.

Дъното на Дупката лежеше пред него — обширно, покрито с мъгла диво място, с разхвърляни дървета и камънаци, с непроходими храсти и мрак, сред който се носеха сенки. Останките от Моста на Сендик бяха отдясно и се губеха в сивата мъгла.

Пар погледа още малко. Не се виждаше Гробницата, в която беше Мечът на Шанара.

Но той я беше видял — точно там, под стената на двореца. Магията на молитвената песен я бе открила. Усещаше присъствието ѝ като нещо живо.

Остави Дамсън да погледне, след това Кол. Когато и той се отдръпна, тримата се спогледаха.

Пар хвърли плаща си.

— Изчакайте ме тук. Наблюдавайте за Призраци.

— Сам ги наблюдавай! — остро каза Кол и също отметна плаща си. — Идвам с теб.

— Аз също! — каза Дамсън, но Кол спря настойчиво пътя и.

— Не. Не и ти. Само един може да отиде освен Пар. Огледай се, Дамсън. Виж къде сме. В капан, в кутия. Няма друг път за отстъпление, освен през тази врата. А и от палата можем да се измъкнем само по тази стълба. Къртицата може да наблюдава пътеката, но не може едновременно да гледа и вратата. Ти трябва да го направиш.

Дамсън се опита да се противопостави, но Кол я прекъсна.

— Недей да спориш, Дамсън. Знам, че съм прав. Когато трябваше, те послушах. Сега ти чуй мен.

— Няма значение кой кого слуша! Не искам никой от вас да идва! — остро настоя Пар.

Кол не му обърна внимание, а премести късия си меч на колана така, че да дойде отпред.

— Нямах избор.

— Защо да не отида аз? — гневно попита Дамсън.

— Защото той ми е брат! — гласът на Кол изплющя като бич, а грубите му черти станаха още по-сурови. Когато отново заговори, гласът му бе станал странно мек. — Трябва да съм аз. За това най-вече дойдох. За това въобще съм тук.

Дамсън замлъкна. Погледът ѝ помръкна.

— Добре! — съгласи се тя, но устните ѝ бяха стиснати. Обърна се. — Къртицо, наблюдавай пътеката.

Дребното същество гледаше ту единия, ту другия със смесица от недоверие и уважение.

— Да, прекрасна Дамсън — измърмори то и изчезна нагоре по стълбите.

Пар се опита да каже още нещо, но Кол го хвана за раменете и го облегна на дървената врата. Очите им се срещнаха.

— Нека не губим повече време в спорове, а? — каза Кол. — Нека просто се захванем — ти и аз.

Пар се опита да се освободи, но големите ръце на брат му бяха като стоманени клещи. Облегна се назад. Кол го пусна.

— Пар — каза той, а думите му бяха почти молба. — Казах истината. Трябва да дойда.

Пар се замисли за всичко, което трябваше да изтърпят, за да стигнат до тук, за трудностите, които преживяха. Искаше да каже на

Кол, че това има значение, че го обича, че сега се страхува за него. Искаше да му каже, че краката му са като на паток и твърде големи, за да се провре в гъсталака. Помисли, че ще изкрещи.

Но вместо това просто каза:

— Знам.

Приближи се до обкованата врата, освободи ключалката, след това дръпна дръжката. Вратата се отвори и полуосветената мъгла, гадната миризма, съскането и далечният вик на птица влязоха вътре.

Пар погледна Дамсън Рий. Тя кимна. Че ще чака? Че го разбира? Не знаеше.

С Кол до себе си той влезе в Дупката.

ГЛАВА 31

Къде беше Тийл? Морган Лий коленичи до Стеф, докосна лицето му и усети хладина по кожата си. Изведнъж сграбчи приятеля си за раменете, но Стеф сякаш не го почувства. Морган дръпна ръцете си и отново се изправи. Очите му се възряха в тъмнината наоколо и потрепера от нещо повече от студа. Въпросът — един мрачен шепот — препускаше в мислите му, опитвайки се да се скрие в най-отдалечените кътчета.

Къде беше Тийл?

Възможностите минаваха през ума му. Отишла е да донесе на Стеф вода, нещо топло за ядене, още едно одеяло може би? Отишла е да разгледа наоколо, събудена от шестото чувство, което те спасява, когато си преследван. Наблизо е и ще се върне?

Възможностите се разбиваха и изчезваха. Не! Той знаеше отговора. Беше отишла да поведе войниците на Федерацията към Издатината през задната врата. Скоро щеше да ги предаде за последен път.

„Никой освен Дамсън, Чандос и аз не знае другия път сега, след като Хайърхоун е мъртъв.“ Това му бе казал Падишар, говорейки за тайния проход. Потрепера при яснотата на спомена. Ако предположението му беше вярно и предателят бе Призрак, взел образа на Хайърхоун, за да ги проследи до Тирзис, това означаваше, че той притежава и спомените на Хайърхоун — значи знаеше и за тунела!

И ако сега Призракът беше Тийл...

Морган усети как космите на врата му настръхват. На Федерацията и трябваша месеци, за да превземе с обсада Издатината. Ами ако обсадата не беше нещо повече от маскарад? Ами ако намеренията са били още отначало Издатината да се превземе чрез предателство отвътре с използване на тайния тунел?

„Трябва да направя нещо!“ Морган Лий усети, че се сковава. Трябваше да остави Стеф и веднага да отиде при Падишар Крийл. Ако

подозренията относно Тийл бяха верни, тя трябваше да бъде намерена и спряна.

Ако...

Ужасът на това, за което си мислеше, заседна в гърлото му Тийл беше най-големият враг, който са срещнали от Кълхейвън насаме. Тя ги бе предала, особено Стеф, който мислеше, че ѝ дължи живота си и я обичаше. Знаеше, че ужасът не идва от възможността за предателство, а от увереността за това.

Стеф видя ужаса, отразен в очите му и го хвана за раменете.

— Къде е тя, Морган? Ти знаеш. Виждам!

Морган не се опита да се освободи. Вместо това се обърна към приятеля си и каза:

— Мисля, че знам, но ти ще трябва да почакаш тук, Стеф. Ще трябва да ме оставиш да ида след нея.

— Не! — Стеф поклати решително глава. — Идвам с теб.

— Не можеш. Прекалено болен си...

— Идвам, Морган! Е, къде е?

Джуджето трепереше от треската, но планинецът знаеше, че няма да се освободи от него без да приложи сила.

— Добре! — съгласи се и бавно пое дъх. — Насам. Постави ръката под кръста на приятеля си, за да го поддържа и потегли в тъмнината. Не можеше да остави Стеф, въпреки че знаеше колко се усложняват така нещата. Просто щеше да направи каквото трябваше. Изведнъж се спъна и падна, повличайки и Стеф със себе си. После отново се изправи, без да вижда въжето на пътеката. Забави ход, защото се сети, че все още не бе обмислил добре това, което прави. Тийл беше предателят. Трябваше да го приеме Стеф може би не, но той трябваше. Тийл беше тази, която...

Спря се: Не! Не Тийл. Не наричай това нещо Тийл. Тя е мъртва или близо до смъртта — разлика, която не можеше да се улови. Така че не Тийл. Призракът, който се криеше в нея.

Дишането му се учести от бързането с увисналия на рамото му Стеф. Призракът сигурно бе напуснал тялото на Тийл и беше влязъл в това на Хайърхоун, за да проследи до Тирзис групичката на Падишар и да я предаде. След това се е върнал, напуснал е тялото на Хайърхоун, убил е стражата, защото не е могъл да се изкачи незабелязано и отново е влязъл в Тийл. Стеф не бе разбрал какво става. Беше решил, че Тийл

е отровена. Призракът му го бе подсказал. Освен това е успял да прехвърли всички подозрения върху Хайърхоун с припадането си до ръба на терасата. Чудеше се колко ли време Тийл е била Призрак? Сигурно дълго. Опита се да си я спомни, но в ума му се появи само външната част, черупката. Припомни си описанието на Пар за това как Призракът при Хребета Тофър който се бе крил в образа на момиченце, се опитвал да влезе в него. Припомни си ужаса на своя приятел. Сигурно така е било и с Тийл.

Повече нямаше време да обмисля нещата. Наближаваха главната пещера. Вождът бе буден, точно както се надяваше Морган. Изглеждаше прекрасно в ярките си дрехи, говореше с мъжът, които се грижеха за ранените, а мечът и камите си бяха по местата.

— Какво правиш? — ядосано изкрещя Стеф. — Това е нещо само между мен и теб, Морган. Не и той...

Но Морган не обърна внимание на протестите му и го издърпа на светлината. Падишар Крийл се обърна с приближаването им и ги хвана за раменете.

— Хей, момчета, успокойте се! Защо се лутате така в тъмнината? — Хватът му се стегна, когато Стеф се опита да се освободи, а гласът му се сниши. — По-внимателно! Очите ви говорят, че нещо ви е изплашило. Нека го запазим за вас. Какво се е случило?

Стеф беше бесен, а очите му бяха бучки лед. Останалите ги гледаха любопитно и бяха достатъчно близо да чуят каквото има да каже. Морган се поколеба. Засмя се обезоръжаващо:

— Мисля, че намерих човека, когото търсеше — каза той на големия мъж.

За миг лицето на Падишар се стегна, след това отново се отпусна.

— А, това ли е всичко? — говореше колкото на тях, толкова и на хората си, а гласът му беше шегаджийски. — Е, хайде да излезем и да ми разкажете! — Сложи ръце на рамената им, сякаш всичко бе наред, махна на другите и избута планинеца и Джуджето навън.

След това ги отведе в сенките.

— Какво си открил? — попита той.

Морган погледна Стеф, след това поклати глава. Вече се потеше под дрехите, а лицето му беше зачервено.

— Падишар — каза той, — Тийл липсва. Стеф не знае какво ѝ се е случило. Мисля, че може да е тръгнала по тунела.

Зачака, а погледът му се спря върху този на големия мъж с мълчаливата молба да не разпитва повече и да не го кара да обяснява. Все още не беше напълно убеден, а Стеф не би му повярвал в никакъв случай. Падишар разбра:

— Да се огледаме. Ти и аз, планинецо.

Стеф го хвана за ръката.

— И аз идвам! — лицето му плуваше в пот, очите му бяха премрежени, но решителността му бе твърда.

— Нямах достатъчно сили, момче.

— Това е мой проблем!

Лицето на Падишар изглеждаше още по-скулесто на светлината. Цялото бе покрито с драскотини от снощната битка. Те бяха като отражение на дълбоките белези по лицето на Джуджето. Влязоха в отделението на болните, където Падишар дръпна един от бунтовниците и му каза нещо. Морган можеше да се досети какво става.

— Събуди Чандос — нареди Падишар. — Кажи му, че искам да вдигне лагера под тревога. Проверете постове и се уверете, че са будни и живи. Подгответе се да се махаме. След това да дойде след мен в тайния тунел с помощ. Кажи му, че вече не пазим тайна и няма значение кой знае за намеренията му. Действай!

Мъжът изчезна и Падишар махна на Морган и Стеф. Поведе ги в главната пещера. Запали три фенера, задържа един за себе си и даде по един на двамата. След това ги отведе в дъното на пещерата, подаде фенера си на Морган, хвана касите с две ръце и дръпна. Вратата се отвори и разкри тунела зад нея. Плъзнаха се през отбора и Падишар придърпа отново вратата.

— Стойте близо! — предупреди той.

Забързаха в тъмнината, а фенерите пред тях хвърляха слабата си жълта светлина върху сенките наоколо. Тунелът беше широк, но се виеше постоянно. Скалите бяха назъбени в причудливи форми, а навсякъде имаше сталактити и сталагмити. Вода се стичаше от тавана. Това бе единственият шум в тишината, освен собствените им стъпки. Беше хладно и Морган бързо го усети. Трепереше, вървейки след

Падишар. Стеф бе най-накрая, а дишането му беше учестено и неравно.

Изведнъж Морган се замисли какво щяха да правят, след като открият Тийл. Мислено провери оръжията си. Новият меч бе привързан на гърба му, в колана си имаше кама и още една в ботуша. На кръста си носеше и остатъка от Меча на Лий.

Не е кои знае колко срещу Призрак, притеснено помисли той. И колко щеше да им е от полза Стеф, дори да разкрие истината? Какво щеше да направи? „Само да имах все още магията...“ Изгони тази мисъл, знаейки докъде ще го доведе. Беше решен да не се оставя отново на колебанията да го обземат.

Секундите се изнизваха и ехото от стъпките им продължаваше да бъде самотно. Стените на тунела ту се събираха, ту отново се раздалечаваха — изгледът постоянно се сменяше! Преминаха през поредица от ниски помещения, където слабата светлина на фенерите дори не можеше да разсее тъмнината. Малко по-надолу се появиха поредица от дупки, някои широки повече от двайсет стъпки. Над тях бяха пуснати мостчета — дъски, завързани с тежки въжета, които бяха приковани с метални халки към стените, мостчетата се заклатиха, но ги удържаха.

През цялото време се оглеждаха за Тийл, но от нея нямаше и следа. Стеф започна трудно да стои изправен. Когато беше здрав, бе невъобразимо силен, но щом го настигна болестта — ако въобще беше болест, защото Морган подозираше, че е отровен — направо бе разбит. Често започна да пада и да се влачи. Падишар не намали темпото. Той държеше на казаното — Стеф беше сам. Джуджето бе дошло дотук единствено със силата на волята си и не знаеше докога ще издържи на темпото, наложено от вожда. Планинецът погледна приятеля си назад, но той като че ли не го видя — очите му претърсваха сенките.

Бяха почти на миля в планината, когато пред тях се появи светлина. Навсякъде по стените имаше фенери, а въздухът миришеше на изгорени дърва. По средата на помещението имаше пропаст като изровена паст, която ту се събираше, ту се раздалечаваше от единия до другия край. Тук също имаше мост над най-тясното място, но този беше масивен и от желязо. От близката страна имаше механизъм, който го пускаше и вдигаше. Сега мостът бе спуснат: Оттатък тунелът отново се губеше в мрак.

Тийл стоеше до механизма и го удряше с чук.

Падишар Крийл спря, а Морган и Стеф веднага застанаха до него. Тийл все още не ги бе видяла, защото светлината на фенерите им се губеше сред тази на цялото помещение.

Падишар остави фенера си.

— Повредила е механизма. Мостът повече няма да може да се вдигне! — Очите му потърсиха тези на Стеф. — Ако я оставим, ще доведе Федерацията право тук.

Стеф диво го погледна:

— Не!

Падишар не му обърна внимание. Извади меча си и тръгна напред.

Стеф тръгна след него, спъна се, падна и изкрещя:

— Тийл!

Тийл се обърна. Държеше чука в ръцете си. Сега вече и Морган видя пораженията върху механизма — болтчетата бяха развити, нитовете — изпочупени. Косата на Тийл се развя в тъмнината, оставяйки златисти следи. Обърна се към тях, а маската ѝ не изразяваше нищо — парче кожа, привързано към главата ѝ. Дупките за очите бяха тъмни.

Падишар хвана меча си с две ръце и го издигна на светлината.

— Край на пътя ти, момиче — изсумтя той.

Ехото изпълни пещерата, а Стеф се надигна и изкрещя:

— Почакай, Падишар!

Морган скочи върху му, хвана го за ръката и го спря.

— Не, Стеф! Това не е Тийл! Вече не! — Очите на Стеф искриха от страх и гняв. Морган сниши глас и заговори бързо и спокойно: — Чуй ме! Това е Призрак, Стеф. Откога не си виждал лицето под тая маска? Виждал ли си го въобще? Там вече не е Тийл. Тийл отдавна я няма.

Страхът и гневът се превърнаха в ужас:

— Морган, не! Щях да знам! Щях да знам, че не е тя!

— Стеф, чуй ме...

— Морган, той ще я убие! Пусни ме! — Стеф се освободи, но Морган отново го сграбчи.

— Стеф, виж какво направи тя! Предаде ни!

— Не! — изкрещя Джуджето и го удари.

Морган се присви, изненадан от силата на удара. Първата му реакция бе удивление. Не очакваше, че е възможно Стеф да е все още толкова силен. Изправи се на колене, загледан в Джуджето, което тичаше след Падишар и крещеше нещо неразбираемо.

Стеф стигна големия мъж, когато беше само на няколко стъпки от Тийл. Хвърли се върху Падишар отзад, хвана ръката с меча и започна да я извива. Падишар изкрещя яростно и се опита да се освободи, но Стеф висеше върху му.

В бъркотията Тийл скочи. Качи се като котка върху тях и започна да ги удря с чука. След няколко мига Падишар и Стеф лежаха окървавени на земята.

Морган се изправи на крака и тръгна към нея.

Тя се отправи към него, без да бърза и в един момент през ума му преминаха всички спомени за нея. Видя я като малко момиче, което срещна в Кълхейвън, в тъмната кухня на Баба Елайза и Леля Джил, косите, които се подаваха от качулката и лицето, скрито зад странната кожена маска. Видя я до огъня, заслушана в разговора на групичката, преминала през Улфсктаг. Видя я притисната до Стеф в подножието на Драконовите зъби, когато отиваха на среща с Аланон — притеснена и прекалено внимателна. Бързо прогони спомените, за да я види такава, каквото беше сега — съборила Падишар и Стеф на земята, прекалено силна, за да е това, за което се представя. Въпреки това му беше трудно да повярва, че тя е Призрак и че е успяла така напълно да заблуди всички.

Той извади меча си и зачака. Трябваше да е бърз. Може би трябваше да е повече от бърз. Спомни си съществата от Дупката. Само желязо не бе достатъчно да ги убие. Щом се приближи, Тийл приклезна, а очите в дупките на маската бяха тъмни и в тях се отразяваше увереност. Морган замахна със сила към крака на момичето. Тя с лекота избягна удара. Пак замахна — веднъж, след това отново. Мечът се срещна с железния чух. Двамата се дебнеха, за да открият пролука в отбраната си.

Още няколко удара не попаднаха в целта. Морган замахна с всичка сила, чукът се изпречи пред острието на меча и двете оръжия полетяха в мрака.

Изведнъж Тийл скочи срещу Морган и ръцете ѝ го сграбчиха за врата. Беше невероятно силна. Имаше само миг за действие преди да

падне назад. Ръката му напипа камата на кръста и я заби в корема ѝ. Тя се отдръпна изненадана. Той я ритна назад, измъкна камата от ботуша си и разпори страната ѝ.

Тя го бе сграбчила толкова силно, че краката му се подкосиха. Падна и започна диво да търси въздух. Пред очите му се появиха кръгове, но накрая дробовете му се изпълниха и кръговете изчезнаха.

Тийл стоеше където я бе оставил, с ножове забити в тялото. Тя се протегна, спокойно ги измъкна и ги захвърли.

„Тя знае, че не мога да я нараня, — помисли отчаяно той. — Знае, че нямам с какво да я спра!“

Когато тръгна към него, сякаш не бе ранена. По дрехите ѝ имаше кръв, но не много. Зад маската нямаше изражение. В очите ѝ се беше настанила ледена хладина. Морган се отдръпна, търсейки по пода каквото и да е оръдие. Хвана железния чук и отчаяно го хвърли към нея.

Тийл не изглеждаше притеснена. В тялото и нещо се размърда и пак замря. Сякаш съществото, живеещо в нея, се готвеше за атака.

Морган отстъпи към пропастта. Можеше ли някак си да примами това нещо и да го хвърли вътре? Това щеше ли да го убие? Не знаеше. Знаеше само, че той бе единственият останал, който трябваше да го спре, за да предотврати предателството срещу всичките онези мъже на Издатината. Ако се провалеше, те щяха да умрат.

„Не съм достатъчно силен без магията!“ Беше само на няколко стъпки от ръба на пропастта. Тийл бързо скъсяваше дялящото ги разстояние. Той замахна с железния чук, но тя го улови, изтръгна го от ръката му и го захвърли.

Бе при него, а ръцете около врата му спираха въздуха и го задушаваша. Не можеше да диша. Опитваше да се освободи, но тя бе твърде силна. Очите му се присвиха от болка, а в устата си усещаше меден вкус. Нещо голямо падна до него.

— Тийл, недей! — чу нечий вик — глас, пълен с болка и ярост.

Стеф!

Ръцете се отпуснаха и очите му започнаха да виждат ясно как Стеф е извил ръцете на Тийл и седи върху нея. Кръв се тичаше по лицето му. На главата си Джуджето имаше отворена рана.

Дясната ръка на Морган потърси на колана Меча на Лий.

Тийл се освободи от Стеф и го прекатури. В очите ѝ имаше ярост, а жилите по врата ѝ разкриваха гняв, който дори маската не можеше да скрие. С вик тя заби камата в гърдите на Стеф. Той се строполи и изхърка.

Тийл се обърна, за да довърши Морган, надвеси се над него и той заби счупеното острие на меча си в нея. Тя се дръпна с такъв вик, че Морган, без да иска, също отстъпи. Но ръцете му здраво държаха дръжката на меча. След това започна да отива нещо странно. Мечът на Лий се затопли и започна да свети. Морган усещаше как той се съживява.

Магията! Това беше магията!

Силата ѝ премина през острието в Тийл. Огън избухна в нея. Ръцете ѝ дърпаха лицето и тялото, маската падна. Морган никога нямаше да забрави какво видя отдолу — чудовище, родено от най-тъмните части на подземния свят. Не бе си и представял, че такова нещо може да съществува. Тийл като че ли изчезна и остана само Призракът — мрачно, безформено същество, което поглъщаше светлината.

Невидими ръце се опитваха да го отблъснат и да го отделят от меча му.

— Лий! Лий! — крещеше той бойния вик на дедите си кралете и принцовете на родната му земя отпреди стотици години. И тази единствена дума се превърна в негов талисман.

Викове на Призрака преминаха в крясъци. След това падна, а мракът, който го поддържаше, избледня. Тийл отново се появи, но падна мъртва като покосен сноп.

Трябваша му няколко мила, за да намери сили и да отблъсне Тийл от себе си. Лежеше там, подгизнал от собствената си пот и кръв, заслушан в звуците наоколо. Единствената му мисъл бе, че е оцелял.

След това бавно пулсът му се учести. Магията го бе спасила. Магията на Меча на Лий. Проклятие, значи все пак не се беше изгубила! Поне част от нея все още живееше, а това означаваше, че острието може да се поправи, магията да се върне изцяло, мощта ѝ...

Мислите му разхвърляни се появяваха и изчезваха. Изпълни с въздух дробовете си, събра сили и отмести тялото на Тийл. Беше изненадващо лека. Погледна я докато стоеше на ръце и колене. Цялата

беше разбита, сякаш нещо натрошило костите ѝ. Лицето и все още бе изкривено, но демоните, които бе видял там, бяха изчезнали.

След това чу хъркането на Стеф. Не можеше да се вдигне, така че допълзя до приятеля си. Стеф лежеше по гръб, а камата все още се подаваше от гърдите му. Морган започна да я вади, след това бавно я остави. От пръв поглед разбра, че е късно да промени каквото и да било. Леко докосна рамото на приятеля си.

Очите на Стеф се отвориха и го погледнаха:

— Тийл? — тихо попита той.

— Мъртва е — прошепна Морган.

Лицето на Джуджето се сви от болка и пак се отпусна. Изкашля кръв.

— Съжалявам, Морган. Съжалявам... Бях сляп и това трябваше да се случи.

— Не беше само ти.

— Трябваше да видя... истината. Трябваше да я разпозная. Просто... не исках, предполагам.

— Стеф, ти спаси живота ни. Ако не ме беше събудил...

— Чуй ме. Чуй ме, планинецо. Ти си най-близкият ми приятел. Искam... да направиш нещо — отново се закашля, но се опита да контролира гласа си. — Искam да се върнеш в Кълхейвън... и да се увериш, че Баба Елайза и Леля Джил са добре. — Очите му се притвориха и отново се отвориха. — Разбра ли ме, Морган? Те ще са в опасност, защото Тийл...

— Разбрах — Морган го прекъсна.

— Те са всичко, което имам — прошепна Стеф и се протегна, за да хване ръката на Морган. — Обещай ми.

Морган кимна мълчаливо, а после каза:

— Обещавам.

Стеф въздъхна, а думите му бяха почти като шепот.

— Обичах я, Морган.

След това ръката му се плъзна и той умря.

Всичко, което се случи след това, беше като в мъгла за Морган. Постоя до Стеф и толкова бе замаян, че не можеше да направи нищо друго. След това си спомни за Падишар Крийл. Изправи се на крака и отиде да погледне големия мъж. Падишар беше жив, но в безсъзнание. Лявата му ръка беше счупена, а на главата си имаше голяма, кръвяща

рана. Морган превърза раните на главата, за да спре кръвта, но ръката остави. Нямаше време за нея.

Механизмът за повдигане на моста беше разбит и нямаше как да го поправи. Ако Федерацията планираше атака за тази нощ, а Морган подозираше, че е така, то мостът щеше да им помогне да минат към терасата. Оставаха само няколко часа до изгрев слънце. Това означаваше, че федералните войници сигурно вече бяха на път. Дори без Тийл като водач, нямаше да имаш проблеми с минаването през тунела до терасата.

Чудеше се какво ли е станало с Чандос и хората, които щеше да доведе. Досега трябваше да са тук.

Реши, че не може да рискува, чакайки ги. Трябваше да се махне оттам. Трябваше да пренесе и Падишар, тъй като опитите му да го събуди се провалиха. Щеше да остави Стеф тук.

Няколко минути му бяха необходими да реши какво му е сам нужно. Първо внимателно прибра Меча на пренесе телата на Тийл, а после и на Стеф до ръба и ги хвърли долу. Почувства празнота от вътре.

Вече бе толкова изнемощял, че не беше сигурен ще успее да се върне по тунела, а освен това да носи Но някак успя да го качи на раменете си и с фенер в ръка тръгна.

Вървя сякаш часове, без да чуе нищо друго освен собствените си ботуши, които се влачеха по камъните Къде е Чандос? — питаше се отново и отново той. Защо не дойде? Толкова пъти се препъна и падна, че изгуби броя им. Коленете и ръцете му бяха ранени и кървяха, а тялото му започна да се схваща. Мислеше за странни неща — за детството и семейството си, за игрите с Пар и Кол, за сериозния Стеф и Джуджетата от Кълхейвън. Малко си поплака при мисълта какво бе станало с тях и колко много от миналото бе изгубено. Когато усети, че е накрая на силите си, заговори на Падишар, но той спеше.

Вървеше сякаш цяла вечност.

Когато накрая са появи Чандос с група бунтовници и Аксхинд с неговите Троли, Морган беше припаднал от изтощение в тунела.

През остатъка от пътя го носеха заедно с Падишар и той се опита да обясни какво се е случило. Не бе сигурен какво точно е казал. Знаеше, че от време на време мърмори несвързано. Спомни си, че Чандос говореше нещо за нова атака на Федерацията, която му

попречила да дойде веднага. Спомни си силните ръце, които го придържаха.

Все, още беше тъмно, когато стигнаха терасата, а Издатината все още беше атакувана. Може би това беше опит да се отвлече вниманието от войниците, които се промъкваха в тунела. Отдолу летяха стрели и копия, а обсадните кули бяха все по-близо. Бяха отбити няколко опита да се изкачи скалата. Всички подготовки за бягство бяха завършени. Ранените бяха приготвени за пренасяне. Морган тръгна с последната група към тунела в пещерата. Появи се Чандос. Страховитото му лице с черната брада се приближи до Морган:

— Всичко е наред, планинецо — каза той. — Вече има федерални войски в тайния тунел, но въжените мостове бяха отрязани. Това ще ги забави малко, но достатъчно да се измъкнем. Ние ще минем през другите тунели. През тях също има път, Падишар го знае. Коридорът е доста неприятен — на няколко пъти можеше да го объркаш. Но Падишар знае какво да прави. Никога не оставя нищо само на риска. Отново се събуди и събра всички.

— Доста е корав, старият Падишар. Но не по-корав от теб. Спасил си живота му. Измъкнал си го оттам точно навреме. Почини си сега, няма да е задълго.

Морган затвори очи и заспа. Спа лошо, като няколко пъти се събуждаше от неудобното легло и от виковете на ранените около него. Мрак бе покрил тунелите, толкова гъст, че дори светлината от фенерите не можеше да го прогони напълно. Лица и тела се движеха пред него, но споменът му бе от една безкрайна нощ.

Веднъж или два пъти му се стори, че чува бой — трясък на оръжия и виковете на мъже. Но тези около него не бяха притеснени, което му подсказа, че сигурно сънува.

Насили се да се събуди. Не искаше да спи, страхуваше се да спи, когато не знае какво става наоколо. Като че ли нищо не се бе променило. Сякаш не беше спал повече от няколко мига. Опита се да надигне глава и болка преряза врата му. Отново легна назад, замислен за Стеф и Тийл и тъничката ивица, която разделя живота от смъртта.

Падишар Крийл се приближи до него. Цялата му глава беше превързана, а ръката му бе здраво пристегната към тялото.

— Е, момче? — тихо го поздрави той.

Морган кимна, затвори очи и отново ги отвори.

— Махаме се оттук — каза другият. — Всички, благодарение на теб. И на Стеф. Чандос ми разказа историята. Имал е голям кураж приятелят ти. — Грубото му лице се извърна.

— Е, изгубихме Издатината, но това е малка цена за живота ни.

Морган откри, че не му се говори за цената на живота.

— Помогни ми да се надигна, Падишар — тихо каза той. — Искам да изляза оттук.

Бунтовникът се засмя.

— Всички го искаме, момче.

Протегна здравата си ръка и изправи Морган на крака.

ГЛАВА 32

Светът, в който се движеха Пар и Кол Омсфорд, бе кошмарен. Тишината беше напрегната и безкрайна, плащ от пустота, който се простираше дори над времето. Нямаше звуци, нито песни на птички или жужене на насекоми, нямаше малки животинки и дори вятърът не шумеше в клоните, за да даде някакъв признак на живот. Дърветата се издигаха към небето като статуи от предишни цивилизации, които бяха свидетели на човешките творения. Стволовете и клоните им бяха сивкави и дори листата, които трябваше да им дадат цвят, висяха по тях като дрипи. Наоколо храстите се сплитаха, сякаш за да съхранят помежду си последните капчици живот.

Там, разбира се, беше и мъглата. Тя бе винаги там — непрогледна сивота, която обгръщаше всичко. Не помръдваше, сякаш бе запечатала в това положение дървета и храсти, камъни и земя, живота във всичките му форми. На места бе по-рехава, а на други — гъста и непрогледна като мастило.

Докосваше с хлад и влага кожата и нашепваше за смърт.

Пар и Кол се движеха бавно, внимателно през този кошмар, борейки се с усещането, че са станали безтегловни. Очите им се местеха от сянка на сянка, търсейки движение, но намираха само мъртвило. Светът, в който бяха навлезли, беше безжизнен, сякаш Призраците, за които знаеха, че се крият там, бяха плод единствено на техните измислици.

Бързо отидоха до останките на Моста на Сендик, за да могат оттам да открият Гробницата. Стъпките им бяха безшумни във високата трева и подгизналата почва. Понякога ботушите им напълно изчезваха в килима от мъгла. Пар погледна към вратата, през която бяха дошли. Тя не се виждаше никъде.

За миг скалата и всичко останало от двореца на Кралете на Тирзис изчезна. Сякаш никога не е съществувал — мрачно помисли Пар.

Почувства студ и празнота в себе си, както и горещина там, където потта се стичаше под дрехите му. Емоциите не можеха да се подредят — всички те крещяха и искаха да бъдат чути. Усещаше сърцето в гърдите си, пулсът му се учести и почувства с всяка стъпка приближаването до смъртта. Щеше му се да повика магията, дори и най-обикновена, колкото да се увери, че има някаква защита. Но тя би събудила това, което живееше в Дупката, а той не искаше да рискува.

Кол го дръпна за ръката и му показа мястото, където миналия път се бе разтворила земята, а после всичко бе изчезнало в тъмнина. Трябваше да заобиколят. Пар кимна и поведе. Кол му вдъхваше сили, сякаш самото му присъствие можеше да изплаши злото. Мощното му тяло стоеше зад Пар, а скулестото лице с решително изражение подсказваше, че може само с воля да промуши неприятеля си. Пар беше неописуемо благодарен на брат си за това, че дойде. Реакцията му бе егоистична, знаеше го, но също и честна. Смелостта на Кол до голяма степен определяше и неговата.

Заобиколиха и тръгнаха към развалините на моста. Всичко около тях бе непроменено, тихо, неподвижно, изпразнено от живот. Но след това нещо потрепера в мъглата отпред — изкривена сянка, която се надигаше в храстите.

Пар пое дълбоко въздух. Това беше Гробницата.

Забързаха към нея — Пар отпред, Кол на стъпка след него. Каменните стени се отърсваха от покрилия ги плащ на мъглата. Наоколо се издигаха храсти, бръшлян се спускаше от наклонения покрив, а тинята оцветяваше земята в тъмнозелено. Гробницата беше по-голяма, отколкото си я представяше Пар — повече от петдесет стъпки на дължина и около двадесет стъпки в най-високата си част. Изглеждаше като крипта.

Братята стигнаха до най-близката стена и покрай нея се отправиха към входа. Там откриха надпис, чийто букви почти бяха заличени от времето и годините. Спряха, без да дишат, и прочетоха:

Тук лежат сърцето и душата на народите.

Правото им да бъдат свободни.

Желанието им да живеят в мир.

Смелостта им да търсят истината.

Тук лежи Мечът на Шанара,

Точно под масивния камък вратата стоеше откритата. Братята мълчаливо се спогледаха и тръгнаха напред. Когато стигнаха до нея, се промъкнаха вътре. Едната от стените оформяше коридор, който водеше наляво и се губеше в мрака.

Пар се намръщи. Не бе очаквал, че Гробницата е цяла сграда. Беше мислил, че представлява едно обширно помещение, в чийто център се намира Мечът на Шанара. А това предполагаше нещо друго.

Погледна Кол. Брат му бе очевидно разочарован, като ту проучваше входа, ту поглеждаше към тъмната гора зад себе си. Кол се протегна и дръпна вратата. Тя се помръдна с лекота при докосването. Приблечи се.

— Прилича на капан — така тихо прошепна, че Пар едва го чу.

Пар мислеше същото. Врата на гробница, която не е била отваряна триста години и е престояла в климат като този, не би трябвало веднага да се отвори. Лесно беше някои да я затвори, след като влязат вътре.

И все пак знаеше, че ще влезе. Вече го бе решил. Прекалено много беше преживял, за да се откаже точно сега. Повдигна вежди и въпросително изгледа Кол. Какво предлагаше той?

Устата на Кол се сви, знаейки, че Пар е решен да продължи независимо от риска. Нужно му беше голямо усилие, за да каже:

— Добре. Ти влизаш за меч, а аз ще пазя тук. — Голямата му ръка потупа Пар по рамото. — Но побързай!

Пар кимна, усмихна се победоносно и също потупа брат. След това мина през вратата и внимателно се плъзна по коридора в мрака. Влезе колкото може по-навътре единствено на светлината отвън, но тя бързо изчезна. Пипаше стените, за да открие къде свършва коридорът, но не намери нищо... След това си спомни, че все още носи камъка, даден му от Дамсън. Извади го от джоба си, стисна го в дланите си, за да го стопли, и го насочи напред. Сребристата светлина озари мрака. Усмихна се безстрашно. Отново продължи, заслушан в тишината и загледан в сенките.

Мина по няколко стъпала надолу и попадна във втори коридор. Вървя доста повече, отколкото мислеше, че е възможно и за пръв път се почувства неспокоен. Вече не беше в Гробницата, а някъде далеч под земята. Как така?

След това коридорът свърши. Влезе в стая с изрисувана стена и спря дъха си така рязко, че почувства болка. Там, по средата на стаята, със забито в червения мрамор острие беше Мечът на Шанара.

Премигна, за да се увери, че не греши, след това пристъпи напред.

Острието беше чисто и гладко. На дръжката бе издълбан образ на ръка, хвърляща фенер в небето. Талисманът светеше в слабата светлина със син цвят.

Нар усети, че гърлото му се сковаваше. Това наистина беше.

Мечът!

През него премина вълна на възбуда. Едва се удържаше да не извика Кол. Отпусна се. Беше рискувал всичко само заради нюха си и бе успял. Проклятие, бил е прав през цялото време! Мечът на Шанара наистина беше в Дупката, скрит от дървета, мъгла, храсти, Призраци!...

Бързо прогони възбудата. Мисълта за Призраците му напомни колко несигурна е позицията му. Имаше време за поздравления, когато излязат с Кол от тази миша дупка.

Имаше няколко стъпала, върху които се намираше мраморът с Меча, така че тръгна към тях. Но когато изкачи първото, нещо се отдели от сянката до стената. Да миг замръзна, а ужасът го стисна за гърлото.

Една-единствена дума прокълт в главата му: Призрак!

По веднага разбра, че е сгрешил. Не беше Призрак. Бе мъж, облечен в черно с наметало с качулка, а на гърдите му бе извезана бяла вълча глава. Страхове на Пар не намаляха, когато разбра кой е другият.

Мъжът, който приближаваше, бе Римър Дол.

* * *

При входа на Гробницата, Кол чакаше с нетърпение, беше облегнал гръб на камъка и се взираше в мъглата. Нищо не се движеше. Никакъв звук не достигаше до него. Изглежда беше сам, въпреки че не се чувстваше така. Светлината на утрото се спускаше между дърветата и го къпеше в сивотата на мъглата си.

Пар вече отдавна го нямаше. Не би трябвало да му е отнело толкова време.

Бързо погледна към тъмния вход на Гробницата. Реши да чака още пет минути и след това да влезе.

* * *

Римър Дол се спря на десетина стъпки от Пар, посегна небрежно и отметна качулката си. Лицето му беше без маска, но на тази светлина едва се различаваше. Но това нямаше значение. Пар би го познал навсякъде. Единствената им среща преди много седмици в „Сините бакембарди“ не бе нещо, което можеше да се забрави. Беше се надявал никога да не се повтори, но ето, че пак бяха лице в лице. Римър Дол, Първият Търсач на Федерацията, човекът, който го бе последвал из целия Калахорн и на няколко пъти почти го беше стигнал, най-накрая успя.

Вратата, през която беше влязъл Пар, все още бе отворена и той се приготви да бяга.

— Почакай, Пар Омсфорд — каза другият, сякаш четеше мислите му. — Толкова ли бързаш да избягаш? Така бързо ли се плашиш?

Пар се поколеба. Римър Дол беше голям, мускулист мъж, а лицето му беше толкова сурово с червената си брада, като че бе изсечено от камък. Но гласът му — и Пар не бе забравил това — беше тих и увещаващ.

— Не трябва ли да чуеш първо какво имам да ти казвам? — продължи големият мъж. — Доста време чакам тук за да говоря с теб. С какво мога да те нараня?

Пар отвори широко очи:

— Чакал си ме?

— Разбира се! Тук трябваше да дойдеш рано или късно, след като си решил да търсиш Меча на Шанара. За него си дошъл, нали? Разбира се, че е така. Е, прав бях, като те чаках, нали? Имаме много неща за обсъждане.

— Не бих го помислил — умът на Пар работеше. — Опитва се да арестуваш Кол и мен във Варфлийт. Затвори родителите ми в Шейди

Вейл и окупира селото. Преследваш мен и хората около мен със седмици.

Римър Дол скръсти ръце. Пар отново забеляза, че лявата е с ръкавица до лакътя.

— Да предположим, че ти стоиш там, а аз тук. Ще можеш да си тръгнеш, когато поискаш, а аз с нищо няма да ти попреча.

Пар си взе дълбоко дъх и отстъпи.

— Не ти вярвам.

Големият мъж повдигна рамене.

— И защо да ми вярваш? Искаш ли Меча на Шанара или не? Ако го искаш, ще трябва първо да ме изслушаш. След това можеш да го вземеш със себе си, ако пожелаеш. Съгласен ли си?

Пар усети как косъмчетата на врата му предупредително настръхват.

— Защо ще предлагаш подобно споразумение след всичко, което направи, за да ме спреш да стигна дотук?

— Да те спра ли? — другият се засмя с лек и приятен смях. — Пар Омсфорд, попитал ли си ме някога за Меча? Помислил ли си, че мога просто да ти го дам? Нямаше ли да е по-лесно, вместо да се прокрадваш през града като обикновен разбойник? — Римър Дол бавно поклати глава. — Има толкова неща, които не знаеш. Защо не ме оставиш да ти ги кажа?

Пар се озърна несигурно, не искайки да повярва, че това е някакъв номер, за да отслаби вниманието му. Гробницата беше като паяжина от сенки, които чакаха и нашепваха други неща. Пар потърка камъка, даден му от Дамсън, за да засили светлината.

— О, мислиш, че хората ми се крият в тъмнината наоколо, така ли? — прошепна Римър Дол, а думите му идваха някъде от дълбината на гърдите му и прозвучаха като мъркане в тишината. — Добре, ето!

Той вдигна ръката с ръкавицата, направи рязко движение и помещението се изпълни със светлина. Пар зяпна от учудване и отново отстъпи назад.

— Мислиш, че само ти можеше да използваш магията ли, Пар Омсфорд? — тихо попита Римър Дол. — Е, не си само ти. Всъщност аз командвам магия, която е много по-силна от твоята, може би дори и от тази на Друидите от едно време. Има и други като мен. Има много хора

в Четирите земи, които притежават магия. Тя е съществувала още преди Великите воители, Четирите земи и народите им.

Пар го погледна безмълвно.

— Сега ще ме изслушаш ли, момче? Можеш ли?

Пар поклати глава не като отговор, а от недоверие.

— Ти си Търсач — каза накрая той. — Преследваш тези, които използват магия. Всяка употреба — дори от теб е забранена.

Римър Дол се усмихна:

— Така определи Федерацията. Но това спря ли те да използваш своята магия, Пар? Или чичо ти Уокър Бо? Или който и да е, който я притежава? Това е глупав декрет, който не може да бъде наложен никому, Федерацията мечтае да обедини Четирите земи и расите под своя власт. Коалиционният съвет прави планове за свят, който веднъж вече се е самоунищожил. Било е във Войната на Силите. Смятат се за избрани да управляват, защото ги няма вече Съветът на расите и Друидите. Виждат благословия в изчезването на Елфите. Потискат Южните земи, заплашват Калахорн и притискат Джуджетата просто защото могат. Търсят във всичко това знаците на управлението. Вярват, че ще са вечни! Като последна стъпка на наглостта си поставиха магията извън закона! Дори не си направиха труда да разберат какво място заема тя в живота — просто я отрекоха! — Черната фигура се приближи, ръцете ѝ се отпуснаха. — Истината е че Федерацията е сбирщина от глупаци, които не разбират какво представлява магията. Тя доведе този свят, в който Федерацията се смята за по-висша. Магията създава всичко и го прави възможно. И Федерацията отблъсна тази сила като непотребна!

Римър Дол се изправи в светлината, която сам бе създал — тъмна фигура, почти неприличаща на човешка.

— Погледни ме, Пар Омсфорд — прошепна той. Тялото му започна да трепери, след това се отдели и Пар удивен загледа сянката, която се издигна с искрящи очи над пода.

— Виждаш ли, момче? — гласът на Римър Дол изсъска с удоволствие. — Аз съм това, което иска да разбие федерацията, но тя дори не подозира за това.

Иронията, че е попаднал във възможно най-голямата опасност, го поразя. Отдръпна се от съществото, което се наричаше Римър Дол, а всъщност дори не бе човек, а Призрак. Пристъпи още назад, готов да

побегне. След това си спомни за Меча на Шанара и промени веднага намеренията си. Мислеше си, че ако успее да стигне до Меча ще има оръжие, с което да разбие Римър Дол.

Но Призракът сякаш не му обръщаше внимание. Тъмната сянка бавно се върна в тялото на Римър Дол и той проговори със собствения си глас.

— Лъгаха те, Омсфорд! Постоянно. Казвах ти, че Призраците са зло, че са паразити, които влизат в телата на хората, за да ги използват. Не, не се опитвай да отричаш или да питаш откъде знам — каза бързо той, прекъсвайки изненадания възглас на Пар. — Знам всичко за теб, за пътуването ти до Кълхейвън, до Каменното сърце и до Рога на пъкъл. Знам за срещата ти със сянката на Аланон. Знам за лъжите, които ти е наприказвал. Лъжи, Пар Омсфорд — и всичко започва от Друидите. Казали са ви какво трябва да направите, за да разбиете Призраците и света отново да стане безопасен! Ти трябва да намериш Меча, Рен — Елфите, а Уокър Бо — изчезналия Паранор. Знам! — Скулестото му лице се изкриви от гняв. — Но чуй какво не са ти казали! Призраците не са нещо, дошло на празно място, оставено от Друидите! Ние сме техни предци. Възвърнахме си магията, когато те изчезнаха.

Пар поклати глава, за да отрече това, което чуваше, но Римър Дол го посочи с ръката в ръкавицата.

— Сега има магия и в хората, която преди беше само във вълшебните същества. Така беше с Елфите, преди да се махнат, а след това и с Друидите. — Гласът му бе станал мек и настоятелен. — Аз съм човек като всеки друг, но притежавам магия като тебе, Пар. Някак съм я наследил от предците си, които са живели в свят, където магията е била нещо обикновено. Тя не е в земята, а в телата на хората от расите. Сега тя е в нас и ние имаме силата, която преди е принадлежала само на Друидите. — Бавно кимна, а очите му гледаха Пар. — Имаш такава сила. Не го отричай. Сега трябва да разбереш истината за нейното предназначение.

Спря се и изчака Пар да отговори, но Пар се беше вцепенил, предусещайки какво ще стане.

— Виждам по очите ти, че ме разбираш — каза Римър Дол, а гласът му отново стана мек. — Това означава, че и ти, Пар Омсфорд, си Призрак!

* * *

Кол броеше наум секундите, опитвайки се да подреди всичко, което трябваше да направи Пар. Време беше брат му да се появи, но от него нямаше и следа. Поклати глава отчаяно. Минаваше ту на страната на вратата, ту поглеждаше зад ъгъла. Петте минути изтекоха. Не можеше да чака повече. Трябваше да влезе. Плашеше се, че така ще остави незащитени гърбовете им, но нямаше друг избор. Трябваше да открие какво се е случило с Пар. Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и влезе.

Тогава ръцете го хванаха отзад за врата и го повлякоха.

* * *

— Лъжеш! — извика Пар към Римър Дол, забравил страха си и направи крачка напред.

— Няма нищо лошо в това да си Призрак — остро отговори другият. — Това е просто дума, която хората са прикачили на нещо, което всъщност не разбират. Ако забравиш лъжите и помислиш за възможностите по-добре, ще ме разбереш. Представи си само за миг, че съм прав. Ако Призраците са просто хора, предци на Друидите, значи магията е не само тяхно право, но и отговорност. Магията е дар — не каза ли така Аланон, когато умря и беляза Брин Омсфорд с кръвта си? Магията е оръжието, което трябва да се използва за доброто на Четирите земи и расите. Какво толкова трудно виждаш в приемането на това? Въпросът е не за мен, за теб или за който и да е друг, който използва магията, а за глупаците, които управляват Федерацията и мислят, че всичко, което не могат да контролират, трябва да се потисне! Те виждат свой враг във всеки по-различен!

Силното лице стана още по-сурово.

— Но кой търси господарство над Четирите земи и народите им? Кой прогони Елфите от Западните, подтика Джуджетата в Източните, притиска Тролите на север и е провъзгласил Четирите земи за своя собственост? Защо, мислиш Четирите земи започнаха да пустеят и умират? Коя е причината? Видял си бедните същества, които живеят в

Дупката. Мислиш ги за Призраци, нали? Е, така е, но тези, които ги държат, са ги превърнали в това. Те са хора като теб и мен. Федерацията ги изолира, защото носят магия и представляват опасност. И са се превърнали в това, за което ги мислят, жадуват за живота, който магията може да им даде и полудяват. Детето на Хребета Тофър — какво се е случило с нея, за да се превърна в това, което видя? Държаха я настрана от магията и тя полудя. Беше обречена. Човече, Федерацията води към разруха! Четирите земи умират под глупавото й управление. Призраците имат шанс да оправят нещата! — Колкото до Аланон, той винаги е бил пръв сред Друидите и мисленето и методите му са все едни и същи. Това, което преследва, е известно само нему и вероятно така ще си остане. Но те предупредиха да не приемаш всичко, което казва.

Говореше така убедено, че за пръв път Пар Омсфорд започна да се съмнява. Ами ако сянката на Аланон наистина ги бе излъгала? Не беше ли вярно, че Друидите винаги са играели игрички с тези, от които са искали нещо? Уокър му бе говорил за това и го беше предупредил да не приема всичко казано от Аланон. Нещо от думите на Римър Дол съвпаднаше с това. Възможно е, отчаяно помисли той, да е бил напълно подведен. Високата и покрита с плащ фигура пред него се изправи.

— Ти си един от нас, Пар Омсфорд — тихо каза тя.

Пар бързо поклати глава.

— Не!

— Един от нас си, човече. Можеш да го отричаш колкото силно и продължително искаш, но фактът си остава. Ние сме еднакви — ти и аз — притежатели на магията, предци на Друидите, пазители на този дар. Спря и се замисли. — Все още се плашиш от мен, нали? Призрак! Дори името те плаши — неизбежният резултат от това, че веднага си приел лъжите, които са ти наговорили. Мислиш за мен като за враг, а не като за съмишленик.

Пар не каза нищо.

— Нека видим кой лъже и кой казва истината. Ето! — изведнъж посочи меч. — Измъкни го от камъка. Той ти принадлежи като наследник на Елфите на Шанара. Вземи го! Докосни ме с него. Ако съм черно същество, за което са ме представили, тогава Мечът ще ме унищожи. Ако съм зло, което се крие зад лъжата, Мечът ще ме разкрие. Вземи го в ръце! Използвай го!

Пар дълго остана неподвижен, след това се изкачи по стъпалата, хвана Меча на Шанара с две ръце и го дръпна. Измъкна се леко. Бързо се обърна към Римър Дол.

— Ела по-близо, Пар — прошепна другият. — Докосни ме!

Спомените нахлуха в главата на Пар, парченца от приказките, които бяха разказвали. Това, което държеше, беше Мечът на Шанара, талисманът на Елфите, пред които не издържаше никоя лъжа. Слезе бавно по стълбите, а острието на Меча държеше внимателно пред себе си. Римър Дол стоеше и чакаше. Когато се приближи достатъчно, Пар протегна Меча и допря острието до другия.

Нищо не се случи.

Без да сваля очите си от Римър Дол, той пожела Мечът да разкрие истината. Отново нищо не се случи. Пар изчака колкото можа повече, след това отчаян свали Меча и отстъпи.

— Сега знаеш. Около мен няма лъжа — каза Римър Дол. — Тя се крие в това, което са ти говорили.

Пар откри, че трепери.

— Но защо би ме излъгал Аланон? На какво цел служи?

— Помисли за момент какво иска от вас — големият мъж се беше отпуснал, а гласът му бе спокоен и уверен. — Поиска да върнете Друидите, техните талисмани и да ни унищожите. Друидите искат да си възвърнат това, което им бе отнето — силата на живота и магията. Не е ли това, което се бе опитал да направи Господарят на Магиите преди десет века?

— Но ти ни преследваше.

— За да говоря с теб и да ти обясня.

— Затвори родителите ми.

— Пазех ги от всички, Федерацията знаеше за теб и искаше да ги използва, за да те хване, ако не бях отишъл преди тях.

Дъхът на Пар секна. Аргументите му веднага бяха оборени. Вярно ли бе казиното? Проклятие, лъжа ли беше всичко, казано от Римър Дол? Не го вярваше, но не можеше да го отрече изцяло. Объркването му го накара да се почувства малък и беззащитен.

— Трябва да помисля — уморено каза той.

— Тогава ела с мен и го направи — веднага отговори Римър Дол. — Ела и ще поговорим още за това. Имам много, което трябва да аз ще ти дам отговорите. Имам много, което трябва да знаеш за

използването на магията. Ела, човече, остави настрана страха и недоверието. Нищо няма да се случи на човек, чиято магия е така обещаваща.

Говореше убедително и за миг Пар почти бе решил. Толкова лесно би се съгласил. Беше уморен и искаше тази одисея да свърши. Приятен щеше да е разговорът с някой за неудобствата от притежаването на магията. Римър Дол сигурно сам ги бе изпитал и знаеше. Не му се искаше да признае, но вече не се страхуваше от този мъж. Не виждаше причина да откаже.

Но все пак го направи. Направи го, без да разбира защо.

— Не — тихо каза той.

— Помисли за това, което можем да научим, ако дойдеш — настояваше другият. — Имаме толкова общи неща. Сигурно си искал да поговориш за магията, която си бил принуден да приемеш. Не си имал по-рано такава възможност. Усещам нуждата ти! Ела с мен! Имаш...

— Не!

Пар отстъпи. Нещо грозно прошепна в мислите му, спомен, който още нямаше лице, но гласът му бе познат.

Римър Дол го наблюдаваше, а чертите на лицето му отново бяха станали сурови.

— Това е глупаво!

— Отивам си — каза тихо, но вече настойчиво Пар. Отново бе станал внимателен. Какво го бе притеснило? — И вземам Меча.

Наметнатата с черен плащ фигура отново се превърна в сянка в полумрака:

— Остани. Има тайни, скрити за теб, които най-добре можеш да научиш от мен. Остани и ги чуй.

Пар отстъпи към коридора, по който бе дошъл.

— Вратата е зад теб — изведнъж остро каза Римър Дол. — Няма коридори, стълби. Всичко беше илюзия, създадена от моята магия, за да можем да поговорим. Но ако сега си тръгнеш, нещо скъпо ще бъде унищожено. Истината те чака и на лицето ѝ е изписан ужас. Няма да можеш да го понесеш. Остани и ме чуй. Нужен съм ти!

Пар поклати глава:

— За миг прозвуча като другите Призраци, Римър Дол. Ти също искаш да ме притежаваш.

Римър Дол стоеше безмълвно пред него и просто наблюдаваше как отстъпва. Светлината, която бе създал Първият Търсач, изчезна и всичко се покри отново с мрак.

Пар Омсфорд сграбчи с две ръце Меча на Шанара, за да се бие за свободата си.

Римър Дол беше прав за коридорите и стълбите. Нямаше ги — бе илюзия, магия, която Пар би трябвало веднага да разпознае. Излезе от мрака на Гробницата направо в сивотата на Дупката. Влагата и мъглата веднага го обгърнала. Примигна и се огледа.

Кол?

Къде беше Кол?

Свали плаща от гърба си и бързо уви Меча на Шанара.

Аланон каза, че ще му потрябва — ако все още можеше да вярва на Аланон. В момента не таеше. Но трябваше да се грижи за Меча — той сигурно имаше предназначение. Освен ако не е загубил магията си. Би ли могъл да я загуби?

— Пар!

Пар подскочи, изненадат от гласа. Той идваше точно зад него. Можеше да е като шепот, ако не беше толкова съскащ. Обърна се.

Беше Кол.

Или това, което някога е било Кол.

Лицето на брат му бе разкривено от някакво вътрешно напрежение, което не виждаше за пръв път. Тялото му беше загубило форма, сякаш костите бяха заели нови места. По него имаше рани и разкъсвания, а в очите светеше онзи огън, които Пар веднага разпозна.

— Хванаха ме — прошепна отчаяно Кол. — Моля те, Пар, имам нужда от теб! Прегърни ме.

Пар изкрещя и се опита да се дръпне. Искаше му се нещото пред него да изчезне. Обзе го хлад, а празнината отвътре заплашваше да го смаже.

— Кол! — изхлипа той.

Брат му се спусна към него с протегнати ръце. Думите на Римър Дол прозвуча в ушите му — истината, истината и нейният ужас! Кол се бе превърнал в призрак, едно от онези същества, които според Римър Дол Федерацията бе довела до това състояние. Но как? Пар беше отсъствал само няколко минути. Какво бяха направили с брат му?

Стоеше там и трепереше, а нещото го улови с ръце, притисна го, повтаряйки „прегърни ме, прегърни ме“.

Пар пожела да е мъртъв или въобще да не се е раждал, да изчезне от земята и да остави всичко това зад гърба си. Пожела си милион невъзможни неща — всичко, което би го спасило. Мечът на Шанара падна от безчувствените му пръсти и той почувства че всичко, в което е вярвал и е обичал, е било предадено.

Ръцете на Кол започнаха да го притискат.

— Кол, не! — изкрещя той.

След това дълбоко в него нещо се надигна като огън. То сякаш г гореше гърдите му. Това бе магията, не онази от молитвените песни, а другата. Това беше магията, която принадлежала на Камъните на Елфите, магията, която Аланон беше дал на Ший Омсфорд, същата, която бе пуснала семената си в Уил Омсфорд и се предаваше от поколение на поколение. Тя беше жива в него, магия много по-голяма от молитвената песен.

Тя премина през него и избухна. Той крещеше на Кол да се отдръпне и да го остави, но брат му сякаш не чуваше. Кол, който бе като карикатура на човека, който Пар обичаше, беше приел единственото желание на обладалия го Призрак — да се нахрани. Магията го сграбчи, прекатури го и за миг го превърна в пепел.

Пар ужасен гледаше как брат му изчезна. Безмълвно падна на колене, усещайки, че и собственият му живот си отива с този на Кол.

След това други ръце се простряха към него, опитвайки се да го съборят и да го хванат. Вихрушка от обезобразени тела и лица го помете. Призраците от Дупката бяха дошли и за него.

Притискаха го, искаха сякаш да го разкъсат. Той усети, че го смазват под тежестта си.

Тогава отново се появи магията, избухна и ги разпръсна като вейки.

Този път прие форма на син огън в ръцете му, чийто пламъци бяха остри като желязо. Не разбираше откъде се бе взела, но разбра ползата от нея. Силата го прониза. С яростен вик той насочи новото си оръжие срещу нападателите и ги съсече, сякаш бяха от хартия. Веднага падаха и гласовете им се губеха в смъртта. Пар бе като побъркан от яростта, на която даде възможност да излезе извън него и да убива. Бе отчаян от смъртта на брат си.

Смъртта, която той бе причинил!

Призраците се отдръпнаха, а тези, които не бе унищожил, избягаха и се скриха. Все още държейки с една ръка магическия огън, Пар се протегна и с другата вдигна Меча на Шанара. Усети, че го изгори, а болката прониза цялото му тяло.

Изведнъж собствената му магия изчезна. Изненадано се отдръпна и се опита отново да я призове, но не успя. Призраците веднага тръгнаха срещу него. Поколеба се и побягна. Бягаше сред развалините от моста, като прескачаше храсти и се шмугваше под клоните на дърветата. Не можеше да каже колко близо до него бяха обитателите на Дупката. Не се обръщаше, опитваше се отчаяно да избяга както от това, което се бе случило с него, така и от преследващите го Призраци.

Беше почти до стената, когато чу, че Дамсън го повика. Затича се към нея, без да мисли за нищо друго освен за свободата си. До гърдите му беше Мечът на Шанара. Топлината бе изчезнала и сега той беше просто меч, увит в износеното му и кално наметало. Чу отново Дамсън и ѝ отговори с вик.

Тогава тя го издърпа, прегърна го, питайки го:

— Пар! Пар! Какво ти става? Пар, какво се случи?

А той отговори през плач:

— Той е мъртъв, Дамсън! Кол е мъртъв! Аз го убих! Вратата в стената беше отворена, тъмна дупка, в чиято рамка стоеше малка фигура с широко отворени очи. С помощта на Дамсън, Пар се промуши през вратата и чу как тя се затвори зад него.

След това всичко и всички изчезнаха в белия звук от вика му.

ГЛАВА 33

Около Драконовите зъби валеше, а мъглата бе скрила всичко от хоризонт до хоризонт. Морган Лий наблюдаваше изпод качулката на плаща си. На юг хълмовете се появяваха като сенки. Мърмидон въобще не се виждаше. Светът отдолу изглеждаше далечно място и той имаше неприятното чувство, че не може да се върне в него. Планинецът премигна и избърса с ръка дъждовните капки, които влизаха в очите му. Червеникавата коса бе залепнала на челото, а лицето му беше студено. Под широките дрехи тялото бе измършавяло и уморено. Потръпна, заслушан в звуците около себе си. Вятърът се провираше под скалите и между дърветата, а шумът се заглушаваше само от гръмотевиците на север. Зад него сред скалите течаха поточета и водата им се губеше надолу в мъглата.

Това е ден, в който човек да преосмисли живота си — помисли той мрачно. Беше ден, в който да започне наново.

Падишар Крийл се приближи зад него. Дъждът мокреше суровото му лице. Беше подгизнал както и Морган.

— Време ли е да тръгваме? — тихо попита той.

Морган кимна.

— Готов ли си, момче?

— Да.

Падишар се загледа в дъжда и въздъхна.

— Не стана както очаквахме, нали? — каза тихо той.

— Никак дори.

Под водачеството на Падишар рано сутринта бунтовниците се измъкнаха по тунелите на север и на изток в планината. Пътеките, по които вървяха, бяха тесни, хлъзгави и опасни, но Падишар чувстваше, че долу проходът се наблюдава. Лошото време повече им помагаше. Дъждът отмиваше стъпките им и заличаваше всякакви следи къде са били и накъде отиват. Не бяха виждали федералната армия от началото на бягството си. Всяко преследване сигурно бе преустановено. Бяха изгубили Издатината, но се бяха спасили, за да продължат битката.

Беше средата на следобеда, когато дрипавата група достигна разклонението на Мърмидон — на юг към Езерото на дъгата и на изток към равнината. На една поляна, през която се кръстосваха много пътища, спряха да си починат преди да се разделят. Тролите отиваха на север към родните си места, а бунтовниците тръгваха към друго свое скривалище. Падишар щеше да се върне в Тирзис, за да открие Дамсън и братята. Морган щеше да отпътува към Кълхейвън, за да изпълни обещанието, дадено на Стеф. След четири седмици всички щяха да се срещнат при прохода Джанисън. Надяваха се, че дотогава Тролите ще мобилизират войските си, а Движението отново ще събере групите си. Време беше да набележат стратегия за продължителна битка с Федерацията.

Ако някой от тях останеше жив — подтиснато си мислеше Морган. Не беше уверен, че ще просъществуват. Случилото се с Тийл го накара да се ядосва и колебае. Сега разбра колко лесно е за Призраците и техните съюзници Федерацията да победят противниците си. Всеки можеше да бъде враг и никой не би могъл да го предскаже. Предателство можеше да има във всяка група и вероятно щеше да е така? Как щяха да се защитят, ако не могат да вярват на никой?

Това притесняваше и Падишар. Морган го знаеше, въпреки че вождът на бунтовниците щеше да е последният, който да го признае. Планинецът го бе наблюдавал след бягството им — големият мъж виждаше духове при всяко обръщане.

Той също.

Усещаше хлад в себе си, който заплашваше да го замрази. Може би най-добре би било и за двамата да останат известно време сами.

— Безопасно ли ще е толкова скоро да се върнеш в Тирзис? — рязко попита Морган в желанието си да поведе разговор, но не намери по-добра тема.

Падишар вдигна рамене.

— Толкова безопасно, колкото и друг път. Във всеки случай ще съм маскиран. — Погледна настрана и отметна коса та си. — Не се притеснявай, планинецо. Братята ще са добре. Ще се погрижа за това.

— Притеснявам се, че не идвам с теб. — Морган не успя да скрие горчивината в гласа си. — Аз уговорих братята да дойдат тук, или поне имам много общо с решението им. Вече ги изоставих веднъж

в Тирзис, а сега го правя повторно — уморено поклати глава, — но не знам какво друго да направя. Трябва да изпълня молбата на Стеф. Не мога просто...

Това, което щеше да каже, заседна в гърлото му при спомена за загиналия приятел и болката от загубата отново го прободеше. Помисли, че сълзите му са потекли, но грешеше. Може би вече ги бе изплакал.

Падишар протегна ръка и я сложи на рамото му.

— Планинецо, трябва да удържиш на обещанието си. Дължиш му го. Когато свършиш, върни се тук. Братята и аз ще те чакаме и ще започнем всичко отначало.

Морган кимна, но все още не можеше да говори. Вкуси дъжда по устните си и ги облиза.

Силното лице на Падишар се приближи и за миг закри всичко останало.

— Правя каквото трябва в тая битка, Морган Лий. Всички ние го правим. Родени сме свободни — Хора, Джуджета, Троли. Няма отделна война — тя е една и съща. Така че иди в Кълхейвън и помогни на тези, които имат нужда. Аз ще отида в Тирзис и ще направя същото. Но няма да се забравяме, нали?

Морган поклати глава.

— Не, няма, Падишар.

Големият мъж отстъпи.

— Е, тогава вземи това — подаде на Морган пръстена си с ястреба. — Когато искаш да ме намериш, покажи това на Мати Ро във Варфлийт. Ще се погрижа да знае къде съм. Не се притеснявай. Веднъж се получи, ще стане пак. А сега тръгвай и късмет.

Морган сграбчи подадената му ръка:

— Късмет и на теб, Падишар.

Падишар Крийл се засмя.

— Винаги има нужда от него, момче, винаги.

Върна се към елховата горичка, където го чакаха Аксхинд и Троли те. Размениха си думи за довиждане и се разпръснаха в дъжда. Чандос прегърна Падишар, а другите само го потупаха по рамената.

Дори след всичко, което се случи, той е единственият водач, когото признават — с уважение си помисли Морган.

Видя как Троли те тръгнаха между скалите на север и мощните им тела бързо се изгубиха в дъжда.

Падишар гледаше към него. Вдигна ръка и помахаше за сбогом.

Обърна се на изток към хълмовете. Дъждът го блъскаше и той бе навел глава, за да предпази лицето си. Очите му бяха съсредоточени върху пътеката. Когато се обърна да види тези, с които бе воювал рамо до рамо и може би нямаше повече да срещне, те вече бяха изчезнали.

Осъзна, че не е казал нищо на Падишар за появилата се магия в Меча на Лий, която бе спасила Живота и на двама им. Никога не му беше качал как с победил Призрака в Тийл — нямаше време да говорят за това. Предположи, че не е имало и причина. Това бе нещо, което все още не разбираше напълно. Не знаеше защо все още имаше магия в острието. Не беше сигурен как бе успял да я призове. Мислеше, че е изчезнала. А беше ли изчезнала сега? Или имаше достатъчно, за да го спаси поне още веднъж, ако се наложеше?

Чудеше се колко ли време щеше да мине преди да разбере Като се движеше внимателно по планинския склон, той изчезна в дъжда.

* * *

Пар Осмфорд бе в безсъзнание.

Не спеше, защото в съня му го преследваха образи. Не искаше да се събуди, защото щеше да открие реалността, от която не, можеше да избяга.

Така че просто беше в безсъзнание и се губеше в сивотата между измислицата и истината, мислите му бяха разпръснати, а дълбоко в себе си криеше образи от миналото и бъдещето. Знаеше, че полудява. Но го приемаше без борба. Това му позволяваше да не подрежда мислите си. Криеше се в невъзможното и нереалното. Точно от това имаше нужда.

Но лудостта му не беше пълна. Все още чувстваше хората от света около него, свят, от който искаше да избяга. Усещаше мрака наоколо и леглото, на което спеше. Виждаше свещите, които осветяваха странни животни, подредени навсякъде по лавиците. Лицата им бяха от плат с копчета вместо очи и носове. Чуваше думите, които идваха като слънчеви лъчи тишината.

Много с болен, прекрасна Дамсън — чу да казва единият, а другият отговори:

— Той се крие, Къртицо.

Дамсън и Къртицата. Знаеше кои са, въпреки че не можеше съвсем да ги подреди в спомените си. Знаеше също, че говорят за него. Нямаше нищо против. Това, което казваха, не променяше нищо.

Понякога виждаше лицата им. Къртицата беше същество с кръгло лице и големи питащи очи, което стоеше замислено над него. Понякога носеше по някой странен звяр със себе си. Много си приличаха, мислеше си Пар. Говореше им и ги наричаше по име. Но зверчетата никога не отговаряха. Момичето понякога го хранеше. Дамсън. Тя му сипваше супа в устата и го караше да преглъща, а той не се съпротивляваше. Имаше нещо в нея, което го привличаше, така че един два пъти се опита да я заговори, но накрая се отказа.

Каквото и да искаше да каже, не се получаваше. Думите се криеха, а мислите чезнеха. Виждаше как и лицето ѝ се изгубваше с тях. Въпреки това тя продължаваше да идва. Сядаше до него и държеше ръката му. Усещаше я от мястото, където се бе скрил в себе си. Тя му говореше нежно, докосваше с пръсти лицето му и показваше присъствието си, дори когато не правеше нищо. Нейното присъствие като че ли най-вече го задържаше тук. Повече щеше да му хареса, ако го бе пуснали да си иде. Надяваше се да изчезне толкова далече, че всичко да се изгуби. Но тя не го пускаше и въпреки че това го дращеше и объркваше, беше му и интересно. Защо го правеше? Искаше да го задържи при себе си или искаше той да я отведе?

Започна по-внимателно да слуша думите. Те сякаш ставаха все по-ясни.

— Вината не беше твоя — казваше най-често тя. Повтаряше му го постоянно и той не разбираше защо.

— Онова същество не беше вече Кол — казваше му и това. — Трябваше да го унищожиш.

Тя говореше такива неща и един път той си помисли, че почти я разбра. Но страховитите черни сенки се появиха и той побърза да се скрие.

Но един ден тя проговори и той веднага я разбра. Изведнъж стените около него се разчупиха и всичко навлезе като леден зимен въздух. Започна да крещи и сякаш нямаше да спре. Спомените му дойдоха и пометоха всички барикади, които толкова грижливо бе строил, а яростта му не успя да ги прогони. Крещеше, а Къртицата се

отдръпна заедно със зверчетата си. Виждаше през сълзи светлините на свещите.

Момичето го спаси. Тя се пребори с яростта, не обърна внимание на виковете и го прегърна. Държеше го сякаш нещо можеше да го отмъкне. Когато спря да крещи, забеляза, че той я е прегърнал.

След това заспа, без да сънува нищо и си почина добре. Когато се събуди, лудостта си бе отишла и всичко се бе променило. Отново знаеше кой е, познаваше всичко наоколо както и лицата на Дамсън Рий и на Къртицата. Те го изкъпаха преоблякоха го, дадоха му да яде и го оставиха пак да спи. Не му говореха. Може би разбираха, че още не може да им отговори.

Когато пак се събуди, спомените, от които се беше крил, като живи същества се бореха да излязат и да вдишат чист въздух. Не бяха вече така страшни, въпреки че го караха да се чувства тъжен, объркан и празен. Той се изправяше срещу тях един по един и ги оставяше да му говорят. Когато привършиха, той вземаше думите им и ги затваряше зад прозорци, така че добре да се виждат.

Това, което имаха предвид, реши той, е, че светът се е обърнал с главата надолу.

Мечът на Шанара лежеше на леглото до него. Не си спомняше дали през цялото време е бил там или Дамсън го е поставила след като се свести. Това, което знаеше, бе, че е безполезен. От него се очакваше да унищожава Призраците, а не беше направил нищо на Римър Дол. Беше рискувал всичко, за да го вземе, а се оказа, че рискът е бил безсмислен.

Беше видял достатъчно истини и лъжи, но не бе успял да ги отдели. Римър Дол със сигурност лъжеше — усещаше го. Но бе казал и истини. Аланон говореше истината, но също бе лъгал. Нито един от тях не бе това, за което се представяше и нищо не беше точно така, както го рисуваха. Дори той може би не бе този, за който се мислеше, а магията му беше ножът с две остриета, за което го бе предупреждавал Уокър Бо.

Но най-горчивият и неприятен спомен беше този, за мъртвия Кол. Брат му бе превърнат в Призрак докато се опитваше да го предпази, бе станал един от жителите на Дупката и Пар го бе убил. Не го искаше, магията се появи и го унищожи. Вероятно не би могъл да направи нищо, но от това не му олекваше, нито намираще прошка.

Смъртта на Кол бе по негова вина. Брат му бе дошъл на това пътуване заради него. Заради него бе влязъл в Дупката. Всичко бе правил заради Пар.

Защото Кол го обичаше.

Спомни си срещата със сянката на Аланон, когато на всички от семейство Омсфорд бяха поверени големи задачи, с изключение на Кол. Знаеше ли Аланон, че Кол ще умре? За това ли не го бе споменал и не му даде задача?

Възможността разяри Пар.

Виждаше пред себе си лицето на брат си, което сменяше изражението заедно с настроението. Чуваше грубия му глас и настойчив тон. Припомни си всички приключения, които бяха преминали заедно като деца, местата, на които се бяха крили, хората, с които бяха разговаряли. Възстанови си събитията последните няколко седмици, като започна с бягството им от Варфлийт. Всичко това бе пронизано за него от чувството му за вина. Но преди всичко искаше да си спомни брат си.

Кол, който беше мъртъв.

Лежеше с часове, мислейки за това, опитвайки се да го осъзнае и да го превърне в реалност. Все още не беше реалност. Бе твърде ужасно, за да е реално, а болката и отчаянието бяха прекалено големи, за да ги пусне на воля. Част от него отказваше да приеме, че Кол вече го няма. Знаеше, че е така, но все пак не можеше да приеме абсурда. Накрая се отказа от опитите си.

Светът му се смали. Ядеше и почиваше. Говореше с Дамсън. Лежеше в подземното леговище на Къртицата, далеч от живота горе, самият той изоставен от него и малко по-жив от животинките-играчки, които постоянно го гледаха.

Въпреки това през цялото време мозъкът му работеше. Щеше отново да заякне, обеща на себе си. Когато това станеше, някои щеше да отговаря за случилото се с Кол.

ГЛАВА 34

Събуди се от неестествения лекарствен сън, в който го изпратиха веднага след като го уловиха. Лежеше върху сламеник в тъмна стая. Въжетата, с които бяха завързали ръцете и краката му, бяха изчезнали също както и парцалите около устата и очите.

Седна бавно, опитвайки се да се противопостави на световъртежа. Очите му привикнаха с мрака и можеше да разгледа отвътре затвора си. Стаята беше обширна — повече от двайсет квадратни стъпки. Имаше сламеник, малка дървена пейка, масичка и два стола. Имаше прозорец с железен капак и желязна врата. Бяха затворени.

Протегна се и докосна стената. Бе направена от каменни блокове и хоросан. Доста копаене щеше да падне, докато се измъкне.

Най-накрая световъртежът мина и той се изправи на крака. На масата имаше поднос с хляб и вода. Той седна, изяде хляба и изпи водата. Нямахше причина да не го направи — ако искаха да го убият, досега да са го направили. Опита се да си спомни нещо от пътуването — шума на каруцата, тропота на конете, гласовете на мъжете, които се грижеха за него, и болката, която усещаше винаги, щом бе буден достатъчно време, за да чувства нещо.

Все още усещаше горчивия вкус на лекарствата, които бяха излели в гърлото му — смесица от билки, изпратили го в света на сънищата, който нямаше нищо общо с действителността.

Завърши с яденето и отново се изправи. Къде ли го бяха довели? Бавно, тъй като още беше твърде слаб, отиде до прозореца. Капаците не се затваряха добре и между тях имаше процепи. Той погледна внимателно през тях.

Беше някъде на високо. Лятното слънце огряваше гората и зелените поляни, които стигаха до края на езерото, чиито води се плискаха като разтопено сребро. Птици летяха над водата, плуваха и се гмуркаха, а песните им раздираха тишина.

Високо в небето красива дъга прекосяваше езерото от бряг по бряг.

Затворникът затаи дъх от изненада. Това беше Езерото на дъгата!

Бързо разгледа външните стени на затвора си. Едва ги видя през процепите. Бяха направени от черен гранит.

Този път откритието му го порази. За миг не можа да повярва. Беше в Саутуоч!

Вътре!

Но кой го бе затворил? Федерацията, Призраците или все пак някой друг? И защо в Саутуоч? Защо беше тук? Защо въобще бе още жив?

За миг объркването му взе превес и той отпусна глава и затвори очи. Отново толкова много въпроси. Сякаш никога нямаше да свършат.

Какво се беше случило с Пар?

Кол Омсфорд се изправи и очите му се отвориха. Загледа се отново през процепите чудейки се каква ли съдба му бяха приготвили.

* * *

Тази нощ Коглайн сънува. Лежеше под дърветата, където някога беше лежал Паранор, а виденията му го смразяваха повече от студения нощен вятър. Когато се събуди, подскочи. Трепереше от страх.

Беше сънувал, че всички деца на Шанара са мъртви.

За миг бе уверен, че сигурно е така. След това страхът му се смени от нервно напрежение, а после от гняв. Осъзна, че това е по-скоро предупреждение какво можеше да се случи, отколкото видение на нещо вече станало. Поизправи се, запали малък огън, за да се стопли, след това взе щипка сребрист прах от торбичката на кръста си и го хвърли в пламъците. Димът се издигна и изпълни въздуха пред него с видения, които трептяха на светлината. Той ги остави да си поиграят, загледан в тях докато изчезнат.

След това изсумтя от задоволство, скрита съчките, зави се с дрехите и отново легна. Виденията му казваха малко, но толкова му стигаше да знае. Беше уверен. Сънят си е сън. Децата на Шанара бяха живи. Заплашваха ги опасности, разбира се, както от самото начало. Бе

ги усетил — чудовищни и страховити опасности. Но всичко беше както трябва да бъде.

Старецът затвори очи и дишането му се забави. Нищо не можеше да направи тази нощ.

Всичко, повтаряше си той, беше както трябва да бъде.

След това заспа.

Издание:

ИК „Ей Си Джи“, София, 1992

A Del Rey Book. Published by The Ballantine publishing Group

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.